

Giới thiệu Hành Trình Ở Viễn Cổ

Hành Trình Ở Viễn Cổ thuộc thể loại truyện xuyên không sủng, ấm và lấy đề tài điền văn làm chủ đạo, thích hợp cho những độc giả thích một cốt truyện nhẹ nhàng không tranh đấu, không lười tính chỉ đơn giản là một thể loại để mình có thể thư giãn, thì đây là một tựa truyện không thể bỏ qua.

Truyện kể về cô nàng Trinh Y nàng là bác sĩ của tiểu khu, bởi vì y thuật không tệ nên có rất nhiều khách, nhưng đa số là những tên côn đồ lăm lăm thường xuyên bị đâm chém đã thương phải né tránh cảnh sát truy cứu, công việc này mang lại cho nàng rất nhiều tiền nhưng cũng chính nó khiến nàng xuyên không về thời cổ đại, sống cuộc sống điền nông đầy cực khổ nhưng thanh thản.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trinh Y nhận được một cuộc điện thoại làm cho cô phải vội vã chạy đi, tình huống này thường xuyên phát sinh. Cô đang công tác tại một phòng khám của tiểu khu, bởi vì y thuật không tệ nên có vài khách hàng quen thuộc. Có đôi khi thân thể đối phương không thuận tiện đi tới hoặc quá vội vàng thì cô sẽ tới tận nhà để chữa bệnh. Lần này người gọi điện thoại muốn cô đến xem cũng là một khách quen. Bởi vì là tên côn đồ nên sẽ thường xuyên xuất hiện tình huống bị chém đã thương. Vì vậy, vì muốn né tránh cảnh sát truy cứu, thường xuyên gọi điện thoại kêu cô qua đó khâu vết thương cho hắn.

Cầm lấy túi đựng dụng cụ y tế bình thường luôn được chuẩn bị tốt, Trinh Y vội vàng rời khỏi phòng khám bệnh, sau khi khóa chặt cửa liền bước nhanh đi tới nơi đã định. Nhà bệnh nhân này ở khu trung tâm, phải đi qua một tiểu khu và hoa viên nhỏ. Bởi vì người nọ hối thúc nên cô đi rất nhanh.

Hiện tại là đầu mùa đông, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, Trinh Y bao bọc mình thật kín kẽ. Quần jean dài màu tím, áo lông cao cổ màu trắng, bên ngoài khoác chiếc áo choàng mỏng màu nâu cổ áo lông tơ màu xám bạc, chân mang giày thể thao bằng vải.

Tuy rằng Trinh Y có chút hướng nội, không nói lời tùy ý nhưng nhân duyên không tệ lắm. Người trong tiểu khu nhìn thấy cô cơ bản đều chủ động chào hỏi, cô cũng một đường mỉm cười đáp lại. Ngày hôm đó vừa lúc nhiệt độ bên ngoài tăng trở lại, bên ngoài có nhiều người hơn, cô ngoái lại nói chuyện với người ta không chú ý cách đó không xa có một vó chuối. Không ngờ giẫm lên sau đó bị kịch xảy ra, khi cô ý thức được chuyện gì thì cả người đã té ngã xuống đất, cái ót bị đập rồi. Cũng may áo lông có mũ trùm đầu phía sau nên đầu không có bị đập phải đồ cứng nhọn gì đó, nếu không sẽ rất đau.

“A.” Trinh Y bùm cái ót ngồi dậy, ngã chổng vó lên trời trước mặt bao người thật là mất thể diện, có chút ngượng ngùng ngẩng mắt lên nhìn chung quanh. Vốn đang nghĩ trăm ngàn lần đừng để mấy đứa nhỏ nhìn thấy, nếu không bọn nó sẽ không kiêng nể gì mà lớn tiếng cười cô, nếu vậy cô chết mất. Ai ngờ cái nhìn này làm cho cô lập tức choáng váng.

“Đây là đâu?” Trinh Y gần như hoảng sợ nhìn mọi thứ trước mắt. Đây là mảnh rừng rậm, chung quanh đều là đại thụ cao chọc trời, cô đang ngồi trên thảm cỏ mới mọc, bốn phía im ắng. Bầu trời màu xanh lam hiếm thấy giống như chưa từng bị ô nhiễm qua, không có một đám mây, không khí cũng cực kỳ tươi mát.

Rõ ràng đang ở trong tiểu khu, ngã một cái không hiểu sao lại xuất hiện ở địa phương rất quý dị này. Trinh Y xoa đầu mơ hồ còn có chút đau, hoài nghi cái mộng ngủ đến nỗi mình xuất hiện ảo giác. Nếu không thì chính là cô đang nằm mộng. . . . .

Chống tay muốn đứng lên, kết quả chạm được thứ gì đó, nhìn sang thì phát hiện đó là túi đựng dụng cụ y tế của cô. Tranh thủ thời gian nhặt lên lau sạch đất, sau đó đứng dậy, cô muốn rời khỏi cánh rừng rậm này, chỉ là không biết phải đi hướng nào. Phóng tầm mắt nhìn xung quanh, phát hiện nơi này chẳng khác gì mê cung, sợ chọn nhầm đường thì kết quả càng đi càng không thể nào thoát ra được.

Hôm nay thật vừa vặn rồi, người sốt ruột thúc giục nàng không thể ngờ là bị cô cho leo cây. Không còn cách nào khác vì nơi này không có tín hiệu nên không thể gọi điện được, trên cổ tay cô có cái đồng hồ cơ học hiện tại hiển thị là mười giờ rưỡi sáng. Ở cái nơi xa lạ này, không thể nào phân biệt được đông tây nam bắc, vì vậy cũng không xác định được nơi này có phải mười giờ rưỡi giống như thời gian nơi cô đã sinh hoạt không.

Tùy tiện chọn một phương hướng đi tới, đi được vài bước cô càng khẳng định mình không phải nằm mơ, hiện tượng kinh dị có thể nghĩ đến là mình xuyên qua. Ngoại trừ cỗ thụ rậm rạp che kín bầu trời còn có cái đại không biết tên, cô chưa từng nhìn thấy qua bọn chúng bao giờ. Cô thật sự không rõ mình rốt cuộc chạy tới cái địa phương nào, cô lạc quan suy nghĩ có lẽ chỉ là thay đổi địa phương, chỉ cần hỏi thăm là có thể quay về.

Trong rừng rậm rất yên tĩnh, kể cả tiếng chim hót cũng không có, loại yên tĩnh này không duy trì được bao lâu. Khoảng chừng năm phút sau, đột nhiên một tiếng dã thú rống truyền đến, âm thanh truyền tới từ bên trái của cô khoảng cách chừng hơn hai mươi mét xa xa vọng lại.

Đi kèm với tiếng dã thú hưng phấn kêu to vì phát hiện con mồi là âm thanh ‘lộc cộc lộc cộc’ tứ chi dẫm nát trên mặt đất ngày càng gần. Trinh Y sợ tới mức tóc gáy dựng thẳng lên, trái tim suýt chút nữa là vọt ra khỏi cổ họng.

Nguy hiểm ngay trước mắt, đầu óc còn chưa phục hồi mà hoạt động thì thân thể đã phản ứng rồi, Trinh Y ôm chặt túi y tế chạy thực mạng. Sợ dã thú bỏ nhào tới, cô thông minh không có lựa chọn chạy theo đường thẳng mà chạy như điên theo lộ trình hình chữ S. Cảm giác sau lưng dã thú cách mình càng ngày càng gần, lông tóc đều dựng lên, cô không dám quay đầu lại.

“Ngao ~” âm thanh rống to của dã thú cơ hồ là vang lên ở bên tai Trình Y, Trình Y cảm thấy hai lỗ tai ong ong chấn động như muốn điếc luôn. Cô sợ tới mức muốn khóc rống, còn chưa kịp kêu lên sợ hãi cái mũi trên chiếc áo lông của cô bị chụp được, âm thanh xé rách chói tai vang lên, nón của áo lông ngay lập tức phân thây rồi.

“Cứu mạng, a . . .!” Trình Y sợ tới mức hồn phách muốn bay đi, mũi bị cắn rách rơi ở phía sau, tốc độ chạy trốn nhanh hơn cô lớn tiếng kêu cứu, âm thanh hoảng sợ gào thét từ trong rừng vang vọng truyền ra bên ngoài.

Dã thú chạy tới cái mũi thì dừng lại, dùng móng vuốt lay lay cái mũi dưới đất hai cái nhưng không nghiền cứu ra được là cái gì. Chung quy là đói bụng, vì vậy buông tha cho việc nghiền cứu cái vật không biết tên này, lại một lần nữa truy đuổi theo con mồi.

Dã thú nhảy mấy cái chạy đuổi theo, ngay tại lúc Trình Y suýt chút nữa thành mồi thực trong miệng dã thú, phía trước đột nhiên có tiếng quát tháo hùng hậu của nam tử xa xa truyền đến. Hai người đàn ông lao tới cực nhanh, cơ hồ là tới ngay lập tức, nhìn qua rất là cao lớn uy mãnh. Người đàn ông phải nói là dã nhân cảm trường mâu làm bằng xương cốt động vật làm vũ khí ngay lập tức xông vào trong tầm mắt của Trình Y.

Hai người đàn ông cao chừng hai thước, cơ bắp đầy người, nước da ngăm đen, tóc đen rối tung hơi có vẻ lộn xộn ở sau người, thân trên để trần, thân dưới có một tấm da thú quấn quanh che chắn bộ vị trọng điểm, trên chân mang giày rom làm từ hàng mây tre lá. Hai người nhìn thấy dã thú không lồ đuổi theo nữ nhân ăn mặc quái dị thì tru lên một tiếng, cầm lấy vũ khí liền xông lên phía trước chiến đấu với Bodo.

Có hai người này chiến đấu với dã thú, Trình Y rốt cuộc cũng có thể thở một hơi rồi. Cẩn rằng sử dụng chút sức lực cuối cùng chạy tới khoảng cách gần 50m rồi xa chiến trường, lúc này toàn thân cô hư thoát mà ngã xuống đất. Khoảnh khắc trước đó vì sợ hãi khiến cô cố gắng chạy trốn, tốc độ cũng không chậm mấy so với Luru Trường. Hiện tại có người tới cứu nên cô có chút thả lỏng, trong nháy mắt cả người xụi lơ như quả bóng cao su xẹp xuống. Cô ngồi dưới đất ngơ ngác nhìn phương hướng hai người một thú đang chiến đấu, hiện tại đứng nói là đứng lên, ngay cả nhấc tay lau mồ hôi trên trán cô cũng thấy khó khăn.(Luru Trường: vận động viên điền kinh của TQ)

Tuy rằng trái tim còn đang kinh hoàng, toàn thân vô lực, tóc gáy toàn thân còn đang dựng đứng, nhưng không ảnh hưởng tới con mắt nhìn xem gì đó. Hiện tại Trình Y mới nhìn đến bộ dáng của dã thú, cô chưa nhìn thấy qua loại động vật này, không biết là con vật gì. Hình thái thân thể nhìn qua có chút giống con hổ nhưng so với con hổ thì to lớn hơn nhiều, lông rất dài màu nâu có các đường vân màu da cam. Đầu dã thú nhìn không giống cái gì, đầu hình trứng(hình bầu dục), hai con mắt màu xanh biếc giống như cây mận loại nhỏ, hàm răng sắc nhọn lộ ra bên ngoài, nhìn rất dọa người. Tứ chi có lông màu trắng, móng vuốt sắc bén, ở trên mặt đất chỉ cần bào nhẹ một cái có thể đào ra một cái hố. Một bên chiến đấu hăng hái với hai dã nhân cảm trường mâu công kích một bên gầm rú.

Tuy dã thú rất lợi hại, nhưng hai dã nhân cũng không kém. Họ hợp tác cực kỳ ăn ý, nếu không phải một người đánh trên một người đánh dưới thì là một người bên phải một người bên trái. Động tác của hai người vô cùng nhanh nhẹn, động tác lách mình cực nhanh, mỗi một móng vuốt của dã thú chụp tới bọn họ tám chín phần mười đều có thể tránh thoát. Một điểm quan trọng nhất là chịu đánh, Trình Y trơ mắt nhìn thấy một người trong bọn họ bị đầu dã thú đập văng ra xa năm sáu thước hung hăng ngã trên mặt đất. Nếu như là người bình thường mà nói thì dù không ngã đi cũng phải nằm trên mặt đất rên rỉ thật lâu, nhưng người này lại có thể như không có chuyện gì xảy ra mà ngay lập tức nhảy dựng lên điều khiển cái mâu, hô to ‘Oa nha nha’ tiếp tục lao vào chiến đấu với con dã thú.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ trôi qua vài phút cũng có lẽ mười phút sau, có thể đôi bên đều mệt mỏi, tốc độ trận đại chiến nhân thú dần chậm lại. Trên người hai dã nhân đều bị thương, là vết cào của dã thú, cũng may miệng vết thương không sâu, chỉ là chảy chút máu. Mắt của dã thú bị trường mâu đâm mù một con nên phát động điên cuồng lao tới, gào thét lớn không đếm xỉa tới trường mâu đang đâm tới trước mặt, duỗi ra móng vuốt sắc bén nhắm ngay vào nửa người trên của người đàn ông mà dùng sức chụp tới. Một tiếng “huyt” vang lên, âm thanh móng vuốt đâm vào da thịt người truyền tới.

“A!” Nam nhân bị đá thương lập tức kêu ra tiếng, ném đi trường mâu ngã ngửa xuống đất, trên người xuất hiện một vết rách thật sâu thật dài gần thấy cả xương, máu tươi từ vết thương nhanh chóng phun trào ra, nam nhân đau đớn kêu vài tiếng sau đó không còn tiếng động.

“Hiện!” Trình Y nghe được nam nhân còn lại rống lớn tên bạn của mình.

Dã thú đã thương người tên gọi là Hiện kia đồng thời cũng bị trường mâu của đối phương đâm trúng bụng, máu tươi chảy ra còn nhiều hơn so với Hiện. “Ngao ~” dã thú ngã trên mặt đất run rẩy cố sức đứng dậy.

Nam nhân choáng váng thấy đồng bạn không một tiếng động liền nóng nảy, hét to một tiếng liền cầm trường mâu xông lên mãnh liệt đâm vào đầu dã thú. Dã thú đầu tiên là bị đâm mù mắt sau đó là bị đâm thủng bụng, đã sớm bị thương nặng nề, lúc này bị nam nhân dùng nhiệt tình mãnh liệt đồng vu quy tận đâm chém chỉ chớp lát sau liền nấc nghẹn bỏ mình.

“A a a a.” Hai mắt nam nhân đỏ bừng, tay nắm vũ khí gân xanh nổi cả lên, theo động tác kịch liệt tay đâm vào đầu dã thú, đầu tóc rối tung của nam nhân càng thêm lộn xộn, hoàn toàn che kín mặt hắn. Toàn thân không ngừng run run, biểu hiện giống như kẻ điên, trình độ điên cuồng của hắn khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Sau đó đầu dã thú hoàn toàn bị đâm nát, Trình Y phục hồi lại tinh thần từ trong sợ hãi, thấy nam nhân không có dấu hiệu dừng lại, vì vậy mấp máy đôi môi khóc nói nhẹ: “Trắng, trắng sì, dã thú đã chết rồi.”

Nghe vậy, nam nhân phản phát như là nhớ lại nơi này còn có một nữ nhân quái dị ở đây, ngừng lại động tác trong tay sững sờ nghe tiếng mà nhìn qua, không biết sững sờ bao lâu. Như là đột nhiên nhớ tới gì đó, “Oa” một tiếng liền vứt đi trường mâu chạy về phía nam nhân bị ngã ngã trên mặt đất, trong miệng không ngừng kêu “Hiện”, âm thanh cực kỳ thê thảm. Hiện nhiên hắn cho rằng bị trọng thương chảy nhiều máu như vậy là không thể nào sống nổi.

Nam nhân thương tâm cùng lo lắng mang theo tiếng nước nở gào thét biểu hiện ra ngoài, thâm tâm Trình Y nghe thấy lại không đành lòng. Dã thú vừa chết

tim của cô đập dần chậm lại, sợ hãi dần thối lui cô liền thử giật giật chân, phát hiện khí lực khôi phục được phần nào. Vì vậy, đứng lên chạy tới nhặt túi thuốc cách khoảng mười bước chân trong lúc trốn chạy mà rơi xuống, sau đó chạy nhanh tới chỗ hai người đàn ông.

Trình Y tiếp cận làm người đàn ông đang than khóc liền đề phòng, đưa tay đẩy ra mái tóc rối bời đang che tầm mắt, hai mắt đỏ bừng nháy cũng không nháy một cái nhìn chăm chăm vào cô.

Nhìn ra sự chống đối của người đàn ông, Trình Y giơ túi đựng y tế lên, chỉ vào người hôn mê nằm trên mặt đất, tận lực cười tỏ thiện ý nói với hắn: “Có thể để cho ta xem vết thương của hắn không? Ta có thể cố gắng cứu sống hắn.”

Hiển nhiên nam nhân kia không hiểu Trình Y nói cái gì, trong mắt hiện lên một tia hoang mang, khoa tay múa chân một hồi, trong miệng nói oa oa liên tục, cuối cùng lắc đầu, cự tuyệt đề nghị của Trình Y, thống khổ ôm nửa thân người trên của đồng bạn mà rơi lệ.

Trình Y cũng nghe không hiểu nam nhân nói gì, chỉ nghe được một chữ ‘Hiển’, quả thật bọn họ không thông ngôn ngữ, không hiểu đối phương nói gì với nhau. Thấy nam nhân ôm lấy người bị thương, cô vội vàng mở miệng quát: “Mau thả hắn xuống!”

Nam nhân sững sốt, rõ ràng không biết nữ nhân trước mắt này tại sao hung dữ với mình, hiểu lầm Trình Y không phải người tốt. Vì vậy nhe răng nhếch miệng phát ra âm thanh uy hiếp với cô.

Trình Y đi tới ngồi xổm người xuống, khoa tay múa chân biểu hiện ý tứ mình có thể cứu người, khoa tay múa chân một hồi mà đối phương vẫn không hiểu. Vì vậy, liền đổi lại phương thức ra dấu tay làm lại một lần nữa, trong lúc đó một lực lo lắng nhìn người bị thương bởi vì bị nam nhân này ôm lấy mà chảy nhiều máu hơn.

Cuối cùng không biết nam nhân này xem hiểu Trình Y rồi hay là cảm thấy đồng bạn hết thuốc chữa, nghĩ rằng ngựa chết chữa thành ngựa sống nên đành chọn lựa. Hắn do dự trong chốc lát cuối cùng không tình nguyện mà buông đồng bạn xuống, đồng ý để cho Trình Y cứu người.

Trình Y thấy thế thật cao hứng, chân thành gật đầu đối với vẻ mặt lo lắng của nam nhân để cho hắn yên tâm. Sau đó vội vàng cúi đầu xuống bắt đầu kiểm tra miệng vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Miệng vết thương ước chừng dài khoảng mười tấc, bắt đầu từ vai phải một đường nghiêng xuống phía dưới đến nụ hoa bên trái, miệng vết thương rộng chừng nửa ngón tay trở. Cũng may miệng vết thương không tổn hại tới vị trí gần tim, nếu không với trình độ vết thương sâu có thể nhìn thấy xương như thế này hẳn tuyệt đối phải chết là không thể nghi ngờ. Hiện tại người này có thể cứu chữa, tuy nhiên hô hấp rất yếu ớt, nhưng việc này đối với cô là bác sĩ thì không có vấn đề. Cũng phải cảm tạ mấy người trong tiểu khu cả ngày ầu ơ với bọn cô đồ ban tặng, công lực khâu vết thương của cô càng ngày càng tăng.

Lấy ra băng gạc trong túi đựng y tế, nam nhân ở một bên hỗ trợ vòng qua sau lưng tới dưới nách của người bị thương, dùng băng gạc buộc chặt trên miệng vết thương không ngừng chảy máu để cầm máu lại.

Sau đó máu chảy tốc độ chậm dần, nam nhân vốn không ôm hi vọng gì mắt liền sáng lên, trong ánh mắt nhìn về phía Trình Y không còn chứa hoài nghi mà tràn đầy chờ mong.

Bởi vì lúc ‘lão khách hàng’ kia nói là bị đao chém, nên cô chuẩn bị trong túi y tế là dung dịch oxi-già, thuốc sát trùng, kim khâu vết thương . . . Mang theo cực kỳ đầy đủ, nhưng ai ngờ những thứ này vô dụng trên người ‘lão khách hàng’ nhưng lại có ích trong trường hợp này, Trình Y có chút bất đắc dĩ.

Cứu người quan trọng hơn, Trình Y không nghĩ thêm nữa, nhanh chóng lấy oxi-già rửa qua miệng vết thương huyết nhục mơ hồ. Sau đó lấy thuốc sát trùng nhẹ nhàng lau miệng vết thương, trong lúc đó nghe được người bị thương thống khổ rên rỉ.

“Quang quác quang quác.” Nam nhân nghe được tiếng kêu của đồng bạn, kích động tay chân rối loạn đối với Trình Y, nhìn bộ dáng rất là lo lắng.

Xem không hiểu nam nhân là muốn biểu đạt ý tứ gì, cứu người quan trọng hơn. Vì vậy, Trình Y không thèm để ý tới hắn, sát trùng hết miệng vết thương sau đó lấy ra một miếng băng gạc khô, một tay nắm cái cằm của người bị thương để cho hắn mở miệng ra rồi đem băng gạc nhét vào trong miệng của hắn để phòng hắn trong cơn đau đớn kịch liệt mà cắn nhầm đầu lưỡi.

Nam nhân không rõ Trình Y đang làm cái gì, nhưng thấy đồng bạn thậm chí không còn chảy máu nên lúc sau tâm lý cũng tin nắn. Vì vậy im miệng ngồi xổm ở một bên lặng lẽ nhìn xem, cực kỳ thành thật.

Cô khâu vết miệng thương cho người bị thương, cô bắt đầu tiêu độc hết cho kim khâu sau đó bắt đầu thuần thực mà khâu lại, móng vuốt dã thú rất sắc bén, cào người này đến huyết nhục mơ hồ, miệng vết thương cực kỳ dữ tợn. Vết thương này so với vết thương bị cơn bão chém khủng bố hơn rất nhiều, hơn nữa còn khó khâu vết hở. Bất quá cũng may là bản lĩnh của cô không tệ, miễn cưỡng có thể ứng phó với miệng vết thương này.

Vô luận là kim hay chỉ, còn có cái túi y tế kia, nam nhân chưa từng thấy qua bao giờ, một mực tò mò kim và chỉ trong tay Trình Y. Vừa nhìn vừa phát ra âm thanh cảm thán, không có nghĩ tới lúc đầu người bị thương còn có thể đem miệng vết thương ‘Biên’ trở về lần nữa. Hắn càng ngày càng khẳng định nữ nhân này có thể cứu sống đồng bạn, lúc này đây mới yên tâm mà quan sát những thứ mới lạ. (Biên: ý của bạn này là bện, đan thắt vết thương ấy. Dùng theo từ ngữ của người tiền sử nên mình để vậy)

Trình Y hết sức chăm chú, không bao lâu thì khâu xong vết thương hở, cắt chỉ thừa xong rồi băng bó lại vết thương. Một mình cô thì không đủ sức, tất nhiên trong lúc đó cần nam nhân kia trợ giúp, hai người phối hợp dùng băng gạc băng bó kỹ cho vết thương, cũng lấy xuống băng gạc cầm máu những vết thương gần đó lúc đầu. Sau khi xong việc Trình Y bắt đầu sửa sang lại túi y tế của mình, dù là băng gạc sạch sẽ hay là băng gạc đã dùng qua trước đó đều gói kỹ rồi bỏ vào túi.

“Làm nhầm, oa a kỳ đấy.” Nam nhân vừa nói, một bên vừa ra dấu, hẳn là hỏi có phải đồng bạn của hắn sẽ không chết không.

Trình Y xem hiểu rồi gật đầu, chỉ xuống người bị thương sau đó khoát khoát tay, cười nhẹ vỗ vỗ dưới đầu tỏ vẻ hắn không sao.

Nam nhân thấy vậy hưng phấn mà nhảy dựng lên, hoa chân múa tay vui sướng, lấy Trình Y cùng đồng bạn nằm trên mặt đất làm trung tâm mà chạy vài vòng mới dừng lại.

Một giọt lại một giọt mồ hôi rơi trên mặt cô Trình Y mới cảm giác được nóng muốn chết người, toàn thân đều là mồ hôi. Cho tới lúc này cô mới ý thức được nơi này không phải là mùa đông, theo như nhiệt độ này đại khái là mùa hè hoặc là đầu thu, nhiệt độ còn khá cao. Hai người đàn ông này ngoại trừ một tấm da thú quấn quanh hạ thân thì không còn mặc gì. Mà cô thì áo lông quần dày ngoài ra còn một cái áo choàng lông, không nóng chết cô mới là lạ.

Vừa tới cánh rừng này thì cô trần đầy kinh ngạc, chưa tới vài phút đã gặp dã thú, sợ tới mức chạy trốn thực mạng. Về sau hai người đàn ông này tới, quá trình đánh nhau với dã thú vô cùng kịch tính, cô ở một bên nhìn thấy kinh hồn tán đảm, cuối cùng còn phải vội cứu người, cả quá trình thần kinh của cô căng cứng, căn bản không còn tinh thần đi chú ý tới cái khác. Lúc này mới thấy nóng, hiện tại toàn thân buốt lạnh lập tức liền nóng không chịu được, vì vậy đứng lên cởi áo lông ra ôm vào trong ngực.

Có lẽ hai người nam nhân này cứu mạng của cô từ trong miệng dã thú nên giờ cô cũng không sợ bọn họ. Cũng không nghĩ tới nơi hoang giao dã ngoại cô là một nữ nhân sẽ bị làm gì nữa. Nam nhân bị thương nhẹ trước mắt này đối với cô một mực toát ra cảm kích cùng ý bội phục, không có tâm tư thương tổn cô, hơn nữa dùng hình thức suy nghĩ này cũng không thích hợp lắm.

Trình Y cứu đồng bạn của hắn một mạng khiến cho hắn đặc biệt tín nhiệm cô, chỉ chỉ đồng bạn nằm trên mặt đất có ý nhờ Trình Y hỗ trợ trông coi sau đó liền chạy ra xa. Chỉ chốc lát sau trong rừng truyền ra tiếng huyết sáo chói tai vang dội, Trình Y đoán hẳn tạm thời rời đi hẳn là tìm viện binh.

Tiếng cười vang lên không ngừng ở xa xa giờ sắp tới gần, khoảng chừng năm sáu phút sau, ngay tại lúc Trình Y lo lắng huyết sáo không những gọi đồng bạn của hắn mà còn gọi dã thú tới không chừng thì cách đó không xa truyền tới vài bước chân dồn dập, người kia mang theo ba tộc nhân của hắn tới.

Trình Y nhìn ba nam nhân cũng là thân trên để trần thân dưới chỉ bọc da thú, tâm dần dần trầm trọng. Nhìn cách ăn mặc của mấy nam nhân trước mắt còn có đinh trường mâu gắn đá được mài sắc bén trong tay bọn họ, tất cả hướng về Trình Y biểu lộ một chuyện cô phi thường không nghĩ tiếp nhận- cô đây là xuyên tới xã hội nguyên thủy rồi!

Mấy nam nhân tụ lại một chỗ cô lơ lơ oa oa nói với nhau một đồng, Trình Y nghe trong lời nói của bọn họ biết được nam nhân dẫn bọn họ tới tên gọi là Sâm. Mấy người phân công hợp tác, Sâm cẩn thận từng ly từng tí ôm lấy Hiền cao chừng hai thước, đầu lớn như vậy nơi lồng ngực thoát nhìn không có miễn cưỡng chút nào. Ba người khác thì khiên dã thú bị đâm chết, dã thú so với người nặng hơn rất nhiều, cho nên ba người phải cùng kiêng.

“Quang quác quang quác.” Sâm chỉ vào mặt đất cách đó không xa nói lớn với Trình Y.

Trình Y nhìn qua, phát hiện là cái mũ áo lông bị dã thú cắn rơi, cái mũ đã hỏng không còn nhìn ra hình dáng, lông cũng rụng ra, lúc ấy nếu không có nó làm phân tán đi chú ý của dã thú, thì Hiền và Sâm cũng không kịp chạy tới, chỉ sợ giờ đây cô đã là bữa cơm trưa cho dã thú.

“Cám ơn.” Trình Y nói cảm ơn với Sâm rồi đi qua nhặt cái mũ lên nhét vào trong túi áo lông.

Ba người nam nhân nâng dã thú tò mò đánh giá cách ăn mặc phá lệ quái dị của Trình Y, trong miệng đô đô lầm bầm thầm thì không ngừng, có lẽ đang bàn luận nữ nhân này là từ nơi nào đến, như thế nào lại kỳ quái như thế . . . vân vân.

Sâm nói với ba nam nhân trong chốc lát, ban đầu có vẻ nói không thỏa đáng, thoát nhìn hắn rất kích động, lớn tiếng nói chuyện với ý đồ thuyết phục ba đồng bạn. Sau khi tốn rất nhiều nước miếng, trên mặt da ngăm đen dần dần hiện lên tươi cười, xem ra là thành công rồi. Cao hứng vui mừng kêu gọi Trình Y đang do dự nhìn xem bọn họ, bởi vì ôm Hiền trong tay, nên dùng ánh mắt ý bảo Trình Y đi theo đám bọn hắn trở lại bộ lạc đi.

Sau khi hiểu ý tứ của Sâm Trình Y mừng rỡ, liên tục nói cảm ơn. Một thân một mình cô trong rừng rậm đừng nghĩ tới chuyện bảo đảm cho cái mạng nhỏ, đi theo bọn họ đúng là an toàn hơn. Thời điểm này không phải dành cho khổ sở, bảo vệ tánh mạng mới quan trọng, tranh thủ thời gian chạy theo sau lưng mấy nam nhân.

Thế lực mấy nam nhân này vô cùng tốt, dưới tình huống mang vật nặng mà có thể đi như bay, giống như bọn họ mang trên lưng chỉ là cái lông vũ. Ngược lại Trình Y dần dần không theo sát được rồi, cô cởi áo lông trên người chỉ còn áo len quần bó (jean), đầu đầy mồ hôi chạy sát sau lưng bọn họ. Tuy thể chất của cô không kém nhưng làm sao so được với dã nhân dùng săn bắn mà sống.

“Chờ một chút.” Mắt thấy mình bị rơi lại càng lúc càng xa, Trình Y rốt cuộc nhìn không được mở miệng hô to.

Sâm nghe vậy xoay người, sững sờ nhìn Trình Y rơi vào phía sau bọn họ xa xa, trong mắt rất là nghi hoặc.

Trình Y suy đoán hẳn đại khái là khó hiểu tại sao nàng không bệnh không đau như thế nào lại rơi lại phía sau bọn họ xa như vậy. Nhìn hẳn sẵn sóc mà thả chậm tốc độ làm cho nội tâm của cô buồn lòng. Ngoài ra, ba nam nhân kia thì không dễ nói chuyện như vậy rồi, Sâm cũng kêu gọi đồng bạn thả chậm cước bộ nhưng không thành công.

“Lầm nhầm” Các nam nhân mắt hững, sau đó kêu gào trong chốc lát cũng không thèm để ý tới Sâm, ba người mang dã thú nhanh chóng chạy xa.

Hiển nhiên Sâm rất tức giận, đối với phương hướng ba người biến mất mắng to vài câu.

“Thật xin lỗi, mang thêm cho các người phiền toái.” Trình Y chạy lên trước, thở phào xin lỗi Sâm bị đồng bạn bỏ lại.

Sâm cười hiền lành, lắc đầu nhìn nhìn thân thể hơi có vẻ nhỏ gầy của Trình Y, nắm bắt vài câu, Trình Y đoán hẳn đây là nói nàng đi quá chậm.

Vừa bị dọa vừa bị sợ, hơn nữa một đường chạy chậm, Trình Y đã sớm mệt mỏi thở hổn hển. Nếu không phải sợ bị dã thú ăn thịt, cô đã sớm buông tha việc chạy theo Sâm mà nằm trên cỏ ngủ một giấc rồi. Cũng may bộ lạc của họ cũng không tính quá xa, bọn họ đi khoảng hơn hai dặm cuối cùng cũng tới.

Sâm và Hiển ở bộ lạc tên là Ô Năm Bộ Lạc, là một bộ lạc nhỏ, tổng cộng cũng chỉ hơn ba mươi người. Có mười sáu nam nhân trưởng thành, chỉ có chín nữ nhân trưởng thành, có hai người lớn tuổi, năm đứa trẻ chưa tới tám tuổi. Tộc trưởng là một lão nhân hiền lành khoảng chừng sáu mươi tuổi, tên là Niên, mọi người đều gọi ông là Niên tộc trưởng.

Các nữ nhân ăn mặc cũng vô cùng tươi mát, ngoại trừ hạ thân cũng quấn da thú giống như nam nhân, thân trên thì dùng cành cây nhỏ bện thành ‘nội y’ chỉ che khuất hai điểm, cái này cũng không che đầy nghiêm mật, các nữ nhân đi đường mơ hồ còn có thể nhìn thấy phong cảnh bên trong . . . .

Hiển bị trọng thương, nhưng vì không có nguy hiểm đến tính mạng nên người trong bộ lạc cũng không có vì vậy mà thương tâm. Sau này Trình Y mới biết được Sâm và Hiển là anh em ruột, Hiển là em trai của Sâm, trách không được lúc Hiển bị thương Sâm lại thương tâm và nổi giận như vậy.

Sâm giới thiệu Trình Y với tộc nhân, không biết hẳn nói như thế nào, tóm lại tất cả mọi người trong bộ lạc rất nhiệt tình, cũng không có bởi vì Trình Y mặc ‘trang phục kỳ dị’ mà gạt bỏ cô. Ở đây, phòng ở đều rất đơn sơ, chỉ dùng cây cối cùng cỏ tranh đơn giản để che lại. Bởi vì phòng ốc có hạn, Trình Y không có riêng một phòng cho chính mình, vì vậy bị phân qua ở chen chúc trong một căn nhà gỗ cùng một bà lão khoảng sáu mươi tuổi. Trình Y đem áo lông cùng túi thuốc cất kỹ trong căn phòng mình ở tạm thời. Sau đó cởi quần áo lông ra chỉ mặc quần jean bó sát người đi ra nhà gỗ, cùng với các tộc nhân bộ lạc Ô Năm vây chung một chỗ chuẩn bị ăn cơm trưa.

Đầu thu con mồi nhiều, trong bộ lạc các tộc nhân đi săn trở về có mấy con chim trĩ thỏ hoang, hiện tại Sâm cùng Hiển giết chết một con mồi khổng lồ, con mồi này thịt nhiều là dã thú cực kỳ không dễ săn được. Bọn họ đã rất lâu không được ăn động vật đặc thù này, nữ nhân cùng bọn nhỏ vô cùng hưng phấn, reo hò mang đến một đồng nhánh cây cùng với cỏ khô chất chồng trên mặt đất. Các nam nhân phụ trách lột da động vật, mọi người cùng nhau làm nên hiệu suất rất cao, không bao lâu tất cả da lông đều được làm sạch. Da lông được Sâm cầm lấy đi bờ sông rửa sạch rồi phơi nắng trước cửa phòng của hắn, tất cả da lông này đều thuộc về hắn và Hiển.

Có người cầm một cái ván gỗ đào ra một cái rãnh nhỏ, sau đó cầm nhánh cây khô bỏ vào rãnh, lấy một ít cỏ khô đặt tại phía dưới bên cạnh ván gỗ, sau đó hai tay cầm nhánh cây bắt đầu nhanh tay nhấc lên.

Trình Y nhìn chăm chăm vào động tác của nam nhân, bưng tỉnh thì ra là hắn đang đánh lửa, động tác đối phương rất quen thuộc, có lẽ là thường xuyên làm. Chỉ chốc lát sau ngọn lửa liền bùng lên, lập tức có người đi ra đem ngọn lửa tới chỗ chất đầy cành cây khô.

Lúc này nội tạng dã thú cũng đã được lấy ra hơn nữa còn bị cắt đi phần móng, bởi vì cái đầu quá lớn. Tất cả các nam nhân trong tộc phải tốn nhiều hơi sức mới đem con dã thú cắt ra làm hai phần, sau đó mang đi bờ rửa sạch rồi dùng cây gỗ xuyên qua nó để nướng trên lửa.

Các nữ nhân cũng không nhàn rỗi, lấy ra cái nồi gốm thô ráp đơn sơ đặt trên lửa nấu rau dại. Các nam nhân vội vàng nướng thịt, các nữ nhân vội vàng nấu súp rau, người già và trẻ con thì quây quanh bên cạnh đồng lửa cười cười nói nói, trên mặt nổi người đều là tràn đầy thỏa mãn và vui sướng, chỉ là phần vui sướng này không có truyền sang cho Trình Y.

Nhìn qua tình cảnh náo nhiệt trước mắt, trong lòng Trình Y dâng lên nỗi cô tịch và sợ hãi nồng đậm, chẳng lẽ sau này mình phải bắt đầu cuộc sống bận rộn gian khổ ở nguyên thủy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Khi thịt nướng chín thì một mùi thịt nồng đậm lan ra, khi nướng mỡ trong thịt rơi vào trên đồng lửa phát ra tiếng vang xèo xèo cùng mùi thơm nức, một

đám người thèm ăn trừng mắt nhìn thịt nướng rồi mảnh liệt nuốt nước miếng.

Người trong bộ lạc không nhiều lắm nhưng kỷ luật không tệ, sau khi thịt nướng chín không phát sinh tình huống giành giật thức ăn, mà là do tộc trưởng cầm trước một hai miếng, sau đó là tới nam nhân bắt được động vật. Những người còn lại là dựa theo tuổi mà phân chia. Đây là tình huống mùa săn động vật thừa thớt hoặc là săn được động vật hiếm thấy, còn bình thường lúc động vật sung túc thì mọi người ai đói bụng thì tự lấy con mồi đi nướng, không có người để ý.

Phân đến trong tay Trình Y chính là phần thịt sau lưng đã thú, một chiếc dĩa kích cỡ bình thường làm từ nhánh cây xuyên qua miếng thịt, được nướng đến vàng rục, mùi thơm xông vào mũi. Cô thổi mấy cái đợi thịt bớt nóng rồi nhẹ nhàng cắn một cái, thịt rất tươi ngon dẻo dai, chỉ là hương vị có chút nhạt, bởi vì không có gia vị. Khi đói bụng ăn cái này có lẽ cảm giác không tệ, cô ăn một chút thì có cảm giác no bụng, bây giờ đối với cô đã từng ăn qua vô số mỹ vị ở hiện đại mà nói có chút ăn không vô, bởi vì ngán hương vị nhiều đạm.

Không giống với Trình Y nhỏ nhẹ ăn, những người khác dường như không sợ bị phồng mà ăn cực kỳ nhanh. Đã thú tuy lớn nhưng thịt có hạn, mỗi người chỉ được phân có hai miếng nhỏ, người chưa ăn no chỉ có thể đi nướng thêm gà rừng ăn. Trình Y không đói bụng, còn chưa ăn hết phần thịt của mình, thấy bé trai khoảng bốn năm tuổi ngồi bên cạnh trông mong nhìn miếng thịt trong tay cô rồi mảnh liệt nuốt nước miếng, lòng cô mềm nhũn liền đem thịt còn lại đưa hết cho nó.

“Allah đô.” Đứa bé mừng rỡ nhận thịt, nói nhiều lần những lời này tỏ ý cảm kích với Trình Y. Sau đó trong ánh mắt hâm mộ hoặc ghen ghét của những đứa trẻ khác mà đặc ý hạ to miếng ăn thịt ngon lành.

Trình Y đoán đứa bé có ý tứ lời nói cảm ơn, cô yên lặng ghi nhớ những phát âm này. Từ nay về sau cùng những người này ở chung, cô nhất định phải học được ngôn ngữ của bọn họ.

Mẹ bé trai thấy được, cười cười cảm kích Trình Y, đem trứng mình vừa nấu xong chia cho Trình Y.

Trứng này lớn như cái trứng ngỗng, vỏ trứng màu vàng nhạt, Trình Y không biết đây là trứng gì, cảm thấy mới lạ, vì vậy cầm một cái, nhả nhận từ chối người phụ nữ muốn đưa thêm trứng thứ hai.

Lột vỏ cắn lòng trắng trứng, so với thịt nướng nhiều đạm có chút ngán, Trình Y càng thích loại trứng không biết tên này. Không biết là trứng động vật hay trứng chim, hương vị rất là ngọt ngào, cảm giác so với trứng gà luộc thì ngon hơn chút. Ăn xong cái trứng to bự, sau đó uống một chén súp rau dại nóng dạ dày cô được lấp đầy.

Cô từng xem qua kịch truyền hình về xuyên việt, cô còn rất thích Tầm Tần ký, còn nhớ rõ lúc Hạng Thiếu Long vừa mới xuyên qua đi vệ sinh hỏi người đi trước có giấy vệ sinh hay không, đối phương hô lên có, kết quả đưa tảng đá cho Hạng Thiếu Long. Xem đến chỗ này cô cười phun ra, rất không phúc hậu mà nghĩ xuyên việt đến cổ đại giấy vệ sinh cũng không có quả thật là xui xẻo tám đời, anh em tự cầu nhiều phúc đi thôi. Ai ngờ chính mình cũng có một ngày xuyên việt so với Hạng Thiếu Long cuộc sống ăn mặc còn sớm hơn – xã hội nguyên thủy.

Cảm giác vô lực cùng bị ai nồng đậm suýt chút nữa đánh ngã cô, muốn khóc cũng khóc không được, cái gọi là khóc không ra nước mắt, lần này Trình Y coi như chính thức cảm nhận được.

Bởi vì trong bộ lạc còn đồ ăn, hơn nữa mùa này con mồi lại nhiều, lúc này đàn ông trong bộ lạc không cần cả ngày đều ở bên ngoài đi săn. Mỗi ngày đi vào lúc sáng sớm, cơ bản giữa trưa đều trở về, buổi chiều có rất ít người đi ra ngoài. Có vợ thì theo vợ, có con thì chơi với con, không có thì đi ngủ.

Sau khi com nước xong Trình Y trở về nhà gỗ, nàng cùng phòng với bà cụ mà người trong tộc gọi là Diệp đại nương. Diệp đại nương là bác gái của Sâm và Hiền, Sâm lớn hơn Hiền bảy tuổi, CN~d~l~q~d đã có bầu bạn cùng con trai bốn tuổi. Không khéo đứa nhỏ đó chính là đứa Trình Y tiện tay cho thịt ăn không hết lúc này.

Trên mặt đất trong phòng chỉ trải một tấm da thú, đó là nơi Diệp đại nương nằm ngủ, Diệp đại nương để cho Trình Y ngồi cùng bà trên tấm da thú. Hai người không thông ngôn ngữ, ai nói gì đối phương cũng nghe không hiểu, vì sau một lúc ông nói gà bà nói vịt thì không ai mở miệng nói gì nữa.

Diệp đại nương rất ngạc nhiên đối với cách ăn mặc của Trình Y, cầm cái áo lông trong tay xem tới xem lui cả buổi, cuối cùng đưa trả lại cho Trình Y, về mặt tán thưởng và bội phục nói vài câu.

Trình Y đoán bà hẳn là đang tán dương y phục này làm tốt lắm, có lẽ cũng hỏi món y phục này thế nào làm được. Ngôn ngữ không thông hiểu nên cô không cách nào trả lời được, mà cho dù ngôn ngữ có thông thì cô cũng không biết trả lời thế nào.

Trong phòng rất nóng, Trình Y lại ra mồ hôi khắp người, Diệp đại nương hình như đã quen với nhiệt độ này rồi, trên mặt không có mồ hôi, không giống như cô mồ hôi chảy không ngừng, lau thế nào cũng không hết. Ở đây không giống hiện đại có máy quạt máy có điều hòa, phòng ở vừa buồn chán lại vừa nóng, cảm giác ngồi trên da thú càng ngày càng muốn phồng.

Ngay tại lúc Trình Y nóng đến buồn ngủ, ngoài cửa một người phụ nữ đi vào, trong tay cầm một mảnh da thú. Người này là vợ của Sâm, cũng là người phụ nữ cho nàng cái trứng kia.

Người phụ nữ đem tấm da thú đặt trên đất trống trong phòng, sao đó kéo Trình Y ngồi lên tấm da thú, miệng vẫn nói chuyện suốt, cũng ra dấu tay nữa.

“Cho ta hả?” Trình Y chỉ chỉ vào chính mình hỏi.

Đoán được Trình Y nói cái gì, người phụ nữ cười gật gật đầu.

Trình Y vừa định nói cảm ơn, đột nhiên nhớ tới lời nói của đứa trẻ nói mình, vì vậy đổi giọng nói rõ: “Allah đô.”

Người phụ nữ nghe vậy rất cao hứng, thì thầm nói một lúc sau đó một tay chỉ vào áo lông còn có túi thuốc của Trình Y, một tay chỉ ra bên ngoài. Sau đó làm động tác cầm gì đó bỏ chạy, đây là ý bảo Trình Y cất đồ quan trọng, cẩn thận có người đến trộm đồ của cô.

Trình Y dùng sức gạt đầu, vốn nghĩ mọi người ở xã hội nguyên thủy chất phát đoàn kết, không nên phát sinh sự kiện trộm đồ linh tinh. Hiện tại người phụ nữ nhấc nhò, cô cảm kích cầm tay người phụ nữ đó nói lại câu cảm ơn mới học được.

Người phụ nữ kia đi rồi Trình Y liền nằm xuống tắm da thú chuẩn bị đi ngủ, không biết là do lực thích ứng của cô mạnh hay là quá mệt mỏi, tóm lại vừa nằm xuống không bao lâu sau liền ngủ. Thời gian giấc ngủ này không ngắn, sau khi tỉnh lại trời đã ngả về tây.

Trên người dính đầy mồ hôi, Trình Y muốn đi tắm rửa, nhưng mà trước khi tắm rửa phải giải quyết vấn đề chính là tiểu tiện. Từ khi tới nơi này không đi qua nhà vệ sinh, hiện tại tỉnh lại cảm giác rất bức thiết. Vì vậy cuống cuống chạy về phòng Diệp đại nương khoa tay múa chân, bộ dáng che bụng mặt thống khổ mặc cho ai thấy cũng biết hiểu được nàng cần gì.

Diệp đại nương thấy thế đứng dậy muốn đưa Trình Y đi, nếu hai người đều đi vậy là không còn ai trông phòng rồi, Trình Y lo lắng vì đều mang hết đồ của mình theo, sau đó theo Diệp đại nương ra cửa.

Bên ngoài có mấy đứa nhỏ chơi đùa một chỗ, có mấy nam nhân mùi vũ khí đi săn trên tảng đá. Trình Y không có tâm tư đi quan sát bọn họ, về mặt thống khổ theo sát Diệp đại nương đi tới phương hướng cạnh cánh rừng. Cô phát hiện tổ chất thân thể Diệp đại nương rất tốt, tai không điếc mắt tinh đi đường còn rất nhanh.

Diệp đại nương dẫn Trình Y tới nơi cách xa bộ lạc khoảng chừng hai trăm mét, đây không có nhà vệ sinh, người trong tộc đi nhà xí ở phía sau một hàng bụi cỏ cao hơn nửa người, từ rất xa đã truyền đến mùi thối nồng đậm, con muỗi không biết tên đang bay loạn chung quanh.

Thấy thế Trình Y muốn khóc, nghĩ mãi mà không ra mình đã chộc giận phải vị thần tiên nào, không ngờ làm cho cô xuyên việt đến một nơi ăn không ngon uống không tốt ở không tốt, hơn nữa còn cái nhà vệ sinh thời kỳ lạc hậu.

Nín thở chạy tới đằng sau bụi cỏ, sau khi vội vàng giải quyết xong chạy nhanh đi ra. Hầu như ngay lập tức Trình Y nghĩ đến một vấn đề, mới vừa rồi cô chỉ là đi tiểu, cái này còn không sao, nếu muốn đi đại mà không có giấy súc thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự phải lấy tảng đá chùi đít? Nghĩ tới vừa rồi đằng sau bụi cỏ nhìn thấy một đám cục đá nhỏ . . . . . Trình Y nhìn không được rung mình một cái.

Trình Y muốn tắm, chỉ là hiện tại không muốn làm phiền Diệp đại nương nữa, nghĩ sau khi trở về nhờ vợ Sâm giúp đỡ chút.

Lúc đi thì không có cảm thấy thế nào, khi trở về đột nhiên có cảm giác kỳ quái. Trên đất trống trong bộ lạc tập hợp nhiều đàn ông, chừng sáu người. Trong tay mỗi người đều mang theo trường mâu, một bộ dáng hào khí, xem ra là chuẩn bị đi săn.

Diệp đại nương thấy thế đột nhiên lôi kéo tay Trình Y cười rộ lên, cười đến có chút . . . . . mập mờ.

Trình Y không hiểu, tầm mắt nghi hoặc nhìn qua mấy nam nhân còn có Diệp đại nương vòng qua vòng lại, trực giác mấy nam nhân này tự lại cùng cô có quan hệ.

Niên tộc trưởng nói một hồi, sau đó hét lớn một tiếng, sáu nam nhân nhất thời liền tru lên rồi chạy đi tứ tán. Một hai người lúc chạy qua Trình Y còn mắt lóe sáng sung sướng xông tới cô hô to một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy qua bên người cô.

“Ha ha.” Về mặt Niên tộc trưởng mỉm cười nhìn Trình Y, bộ dáng tươi cười so với lúc trưa còn muốn thân thiết hơn nhiều.

Sau khi mang theo nghi hoặc trở về phòng, Trình Y kính nhờ Diệp đại nương trông chừng đùm bọc của nàng. Sau đó liền đi ra ngoài tìm vợ của Sâm. Lúc này mấy người phụ đều ở ngoài thu hoạch da thú, dạy dỗ hài tử cái gì cũng có. Trình Y liếc thấy người muốn tìm, cô ấy đang nói chuyện với một người phụ nữ khác, Trình Y nghe được cô ấy gọi vợ của Sâm là Vân Đóa.

Vân Đóa thoát nhìn hơn hai mươi tuổi, phụ nữ ở đây da đều ngăm đen, dáng người cũng cường tráng, theo thẩm mỹ quan của Trình Y mà nói nữ nhân như vậy rất khó coi. Tuy nhiên Vân Đóa thì khác biệt, tuy cô ấy cũng đen, chính là gương mặt của cô tiêu chuẩn là mặt trái xoan, ngũ quan rất tốt, đặc biệt đôi mắt vừa đen vừa sáng, đối với mọi người tươi cười làm nội tâm người khác đối với cô sinh ra hảo cảm.

“Vân, Vân Đóa.” Trình Y đi qua thử kêu.

Vân Đóa nghe vậy nhìn sang, nhiệt tình ngoắc cô, nữ nhân bên cạnh cô cũng nhìn sang, sau đó hai người cười mập mờ với Trình Y.

“Sao các người nhìn ta như vậy?” Trình Y có dự cảm bất an, về mặt đề phòng nhìn xem các cô.

Như là nhận ra Trình Y bất an, Vân Đóa tiến lên ôn nhu vỗ vỗ tay của cô, làm cho cô yên tâm. Khoa tay múa chân tỏ vẻ chờ đợi cô là chuyện tốt cũng không phải chuyện xấu.

Trình Y bị các nàng cười đến sồn tóc gáy, lập tức ra dấu tỏ ý của mình, hai tay làm động tác tắm giặt.

Vân Đóa xem như đã hiểu rồi, đưa tay chỉ một phương hướng, ra dấu nói cho Trình Y các nàng đều tắm giặt và cọ rửa đồ gốm ở chỗ đó.

Xem ra cả đám các nàng đều đang bận rộn, Trình Y xấu hổ mở miệng yêu cầu các nàng mang cô đi. Vì vậy cảm ơn Vân Đóa rồi chính mình đi tìm, cô không sợ sẽ có nguy hiểm, phụ nữ trong bộ lạc thường xuyên ra vào chỗ kia, hơn nữa hiện tại đang là giữa ban ngày nên không có việc gì.

Khoảng mười phút sau, cô nhìn thấy phía trước có một con sông rộng khoảng chừng năm sáu thước, dòng nước đang chảy, có lẽ cuối sông có thác nước. Nước ở đây không có bị ô nhiễm, nước khá sạch trong veo, đứng trên bờ sông có thể nhìn thấy rõ cục đá dưới sông. Dòng sông sâu cạn không đồng đều, có chỗ sâu chừng một thước có chỗ sâu chừng hai ba thước.

Đưa tay thử nước, độ ẩm vừa vặn, hai bên bờ sông có rừng cây cao lớn che một bộ phận ánh nắng mặt trời nên nước cũng không nóng phỏng người, nhiệt độ vừa phải cho tắm rửa.

Trình Y nhìn khắp bốn phía chung quanh, không có ai, vì vậy lớn mật cởi hết quần áo, nhưng vì bảo đảm nên để lại quần lót. Trên người dính đầy vò cùng, vừa cởi hết quần áo tháo đồng hồ đeo tay ra liền không thể chờ đợi được mà nhảy xuống bơi lội, cô biết bơi, bơi ngựa bơi ếch đều biết.

Bơi lội trong dòng sông còn sạch sẽ hơn so với bơi ở trong hồ bơi, cảm giác đặc biệt vui sướng. Trình Y bơi qua bơi lại nhiều lần trong nước, bởi vì chung quanh quá mức yên tĩnh nên cô không dám ở lại lâu. Vì vậy, bơi trong một lúc cho đã nghiện liền bơi tới khu nước cạn đứng bên cạnh bờ bắt đầu chà xát.

Tóc Trình Y ngắn ngang tai, hình dáng của cô ở hiện đại được xem là thanh tú xinh đẹp, cũng giống như Vân Đóa. Cô là mặt trái xoan tiêu chuẩn, ngũ quan nhỏ xinh khéo léo, thoát nhìn có nét đẹp cổ điển. Cô có một ưu điểm làm cho tất cả nữ nhân đều ghen ghét đó là da thịt trắng mịn bóng loáng vĩnh viễn phơi nắng cũng không đen. Cho dù kéo cô phơi nắng một ngày trong nhiệt độ bốn mươi lăm độ, sau một giờ bị đỏ da thì cũng lập tức trắng trở lại. Vào mùa hạ Trình Y chưa bao giờ phải dùng phấn chống nắng, kết quả những người tốn tiền mua phấn chống nắng hàng hiệu còn không được tốt hơn, thực là chết người không đền mạng.

Tắm rửa thân trên xong, cô liền lấy nước tắm rửa chà xát chân dài, ở đây không có xà phòng, chỉ có thể dùng nước qua loa tẩy rửa toàn thân. Sau khi tắm rửa cảm giác toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái, tâm tình phiền muộn không khỏi được dễ chịu hơn rất nhiều.

Trình Y bơi vào trong bờ, trên người còn mang theo giọt nước, màu vàng dương quang chiếu rọi trên người xích lửa của cô, đem dáng người trắng nõn yếu điệu của cô càng thêm có vẻ mỹ hoặc mê người.

Trên người vẫn còn ẩm ướt, Trình Y cũng đành vậy, cầm lấy áo ngực mặc vào, sau đó mặc áo bó sát lưng tay, cởi quần lót bị ướt ra cuối cùng mặc quần jean vào.

Không biết có phải cô nhạy cảm quá hay không, trong quá trình mặc quần áo cô nghe được tiếng hít thở ồ ồ ở gần đó. Cô cả kinh vênh tai về mặt phòng bị nhìn về bốn phía xem chừng thì tiếng hít thở lại biến mất. Trình Y hoài nghi mình quá mức khẩn trương mà nghi thần nghi quỷ, vì vậy liền lắc đầu không để ý tới việc này nữa, ngồi xuống bờ sông bắt đầu giặt quần lót của mình.

Vắt nhẹ hai cái sau đó cầm quần lót rồi đi, cô đang tính toán mang về phơi khô rồi mặc lại. Không mặc quần lót mà mặc trực tiếp quần jean cảm giác rất quái lạ, bất quá cũng không có biện pháp, ai bảo cô chỉ có một cái làm chi.

Trình Y không biết là, khi cô vừa đi rồi, từ phía sau tảng đá lớn bên bờ sông đi ra một người đàn ông cao lớn khôi ngô.

Nam nhân cầm trong tay một trường mâu mũi nhọn sắc bén, thân dưới được quây quanh một tấm da thú. Một đôi con ngươi đen sâu thăm thẳm tràn ngập tính xâm lược như dã thú nhìn chăm chăm vào phương hướng Trình Y rồi đi. Giai nhân đã rồi đi, hần liền không bận tâm nữa mà phát ra dục vọng tràn ngập, tiếng thở dốc ồ ồ . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trình Y trở về liền bị Vân Đóa kéo lại, cô nghi ngờ nhìn đôi phương cầm vòng hoa mới được bên đội lên đầu cô, sau khi đội xong Vân Đóa còn nghiêng đầu đánh giá cô vài lần, sau đó mới hài lòng gật đầu.

“Làm cái gì vậy?” Trình Y không có thói quen mang cái này nên muốn lấy xuống.

Vân Đóa giữ tay của cô lại, mắt hứng lâu bầu vài câu, xem biểu hiện hình như phản nản Trình Y không hiểu chuyện.

Thấy Vân Đóa mất hứng, Trình Y không nỡ cùng nàng ta đối nghịch, vì vậy đành để lại vòng hoa trên đầu mình.

Cô rất muốn hỏi đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, vì sao người trong bộ lạc gặp cô đều có thái độ kỳ lạ như vậy. Chỉ đáng tiếc là ngôn ngữ không thông, lúc này đành phải đầy bụng nghi ngờ, kết quả là đến buổi tối có lẽ có đáp án. Nhớ tới về mặt mấy nữ nhân trong bộ lạc khiến cho cô cảm thấy sờn tóc gáy.

Trở lại nhà gỗ, cô đem quần lót phơi nắng ở bên ngoài, mỗi căn nhà gỗ đều có một sợi dây thừng được bện lại từ vỏ cây. Dây thừng được cột một đầu bên cạnh nhà gỗ với một đầu được cột trên một cành cây cỡ chén ăn cơm cắm trên mặt đất. Dây thừng này được người trong bộ lạc dùng để phơi nắng các loại da thú. Trình Y đem quần lót treo ở trên đó, Diendanlequydon-chieuninh hiện tại nhiệt độ cao, quần áo mỏng có thể khô rất nhanh.

Đợi ở trong phòng một lát, chờ mặt trời xuống núi Trình Y đi ra mang quần lót vào nhà, sau đó ở sau lưng Diệp đại nương nhanh chóng mặc vào.

Thân là thầy thuốc, cô lo lắng cho người tên Hiền cô cứu lúc trước, bị thương nặng như vậy nếu như phát sốt thì phiền toái, cô không mang thuốc hạ sốt các loại. Lỡ như hấn sốt cao không lùi thì biết làm sao bây giờ, càng nghĩ càng sốt ruột, vì vậy cô ra cửa đi tìm Vân Đóa. Vân Đóa là chị dâu của Hiền, tìm nàng ấy hỏi thì dễ dàng hơn, hơn nữa cô cũng chỉ quen thuộc mỗi Vân Đóa.

Nhà gỗ của Vân Đóa chồng chất một đống vỏ cây còn có cành cây nhỏ, nàng ấy đang ngồi ở cửa ra sức chà sát dây thừng, loại chuyện này phụ nữ trong bộ lạc làm rất quen tay, không khó khăn chút nào. Trình Y thấy thực sự sợ hãi, bội phục xen lẫn hoảng hốt, loại chuyện lật vật này mình không làm được, nếu làm thực sự không chắc bện được dây thừng mà đem tay mình vào nát mất.

Trình Y đến trước mặt Vân Đóa, khi nàng ta ngẩng đầu nhìn sang cô cười cười với Vân Đóa rồi nói ra tên “Hiền”, vừa nói vừa chỉ chỉ vào phương hướng nhà gỗ.

Mới đầu Vân Đóa không hiểu ý tứ của Trình Y, về sau không ngừng nghe tên “Hiền” thì bỗng nhiên hiểu ra, chỉ vào căn nhà gỗ sát bên cạnh nhà của cô ấy lầm nhảm nói mấy câu. Nói xong sợ Trình Y xấu hổ không dám đi vào, do dự một chút sau đó để việc trong tay xuống ý bảo Trình Y đi theo nàng ta dẫn đường.

“Allah đô.” Trình Y rất vui vẻ, Vân Đóa là một phụ nữ tốt bụng, không biết những người phụ nữ khác trong bộ lạc có giống như vậy không.

Trên mặt đất trong nhà gỗ của Hiền có một tấm da thú, trên tường treo vài tấm da thú khác còn có dụng cụ đi săn. Hấn nhắm mắt nằm trên da thú, Sâm thì ngồi bên cạnh chăm sóc hấn.

Vân Đóa nói với Sâm mấy câu, vợ chồng hai người trao đổi xong sau đó Vân Đóa quay đầu lại đối với Trình Y về mặt bụng lỏng nở nụ cười, chỉ chỉ Hiền đang nằm trên mặt đất tỏ vẻ hấn không có việc gì.

Trình Y không yên tâm lắm, liền ngồi xuống kiểm tra hấn, vừa nhìn liền kinh ngạc, mặt Hiền hơi đỏ, đây là triệu chứng phát sốt. Trên trán của hấn có dấu lá cây lớn bằng lòng bàn tay, dưới lá cây chảy ra vài giọt chất lỏng màu vàng cô đoán bên trong hấn là cỏ dại được nhai vờ.

Hiện tại tuy Hiền ngủ say nhưng rõ ràng tinh thần so với lúc cô khâu vết thương thì tốt hơn rất nhiều, hô hấp ổn định. Vốn cô còn lo lắng hấn sốt cao nguy hiểm, kết quả chứng minh cô thực sự quá lo lắng. Thời đại này, con người tự nhiên sẽ có cách sinh tồn cho chính họ, mớm thảo được đắp lá cây trên trán là cách trị liệu hiệu quả. Xem bộ dạng yên lòng của Vân Đóa và Sâm, Trình Y cũng yên lòng rồi, sáng sớm ngày mai cô đến đổi băng gạc cho hấn lần nữa.

Sâm thật cao hứng khi thấy Trình Y đến, chỉ vào Hiền nói với nàng thật nhiều, trên gương mặt khi nhìn về phía Hiền tràn đầy kiêu ngạo cùng sủng ái. Thái độ giống y như cha mẹ thời hiện đại như không thể chờ đợi mà đem con gái độc thân đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài, càng nói càng cao hứng, ánh mắt nhìn Trình Y càng lúc càng vừa lòng.

Vân Đóa nói gì đó với Sâm, kết quả Sâm nghe xong liền sững sờ, về mặt đột nhiên xụ xuống, lo lắng nhìn qua đệ đệ bị thương mà thờ dài, đúng lúc nhìn lại Trình Y lần nữa, ánh mắt kia rất là tiếc hận, giống như là khó khăn lắm mới săn được con vịt mập tới tay lại bị người cướp mất.

Tất cả mọi người cổ cổ quái quái, từ trong phòng Hiền đi ra Trình Y nói thầm trong lòng.

Mặt trời xuống núi, ngày dần dần mát mẻ, phụ nữ và những người đàn ông không đi săn bắt đầu ôm nhánh cây và cỏ khô chồng chất ở chỗ nướng thịt lúc trưa. Niên tộc trưởng cũng đi ra, thấy Trình Y thì vuốt râu mỉm cười.

Mỗi người đều có chuyện để làm, chỉ có Trình Y thì không biết làm gì, thì tìm cỏ khô sạch sẽ ngồi ở một bên, thuận tiện nhìn mấy đứa nhỏ chơi đùa. Một người phụ nữ bên cạnh cũng không nói gì, không biết có phải cô miễn cảm quá hay không, một người phụ nữ béo tròn hơi trắng chút tròng mắt liếc cô, cô nhìn kỹ xem. Kết quả người ta một mực không nhìn thấy, rốt cuộc là miễn cảm hay là thật sự bị tròng Trình Y cũng không biết.

Không bao lâu sau, đã có mấy người đàn ông đi săn lục tục mang con mồi trở lại, có mấy người đàn ông bắt được ít con mồi nên có chút ủ rũ, mà mấy người đàn ông săn được nhiều con mồi hoặc săn được con mồi không dễ đánh bắt thì vui thích, sống lưng thẳng tắp.

Vốn vẫn còn lại chút ít con mồi còn lại của buổi sáng săn được, hiện tại có thêm một ít con mồi của sáu người đi săn về, bữa cơm tối nay coi như cũng phong phú nào nhiệt, người trong bộ lạc đều thật cao hứng.

Sáu người đàn ông đứng thành một hàng, đều bày con mồi săn được ở trước mặt. Người săn được nhiều thì bộ dáng tràn đầy tin tưởng cùng đắc ý, người săn được ít hơn thì có điểm lo lắng, mặc dù đang cười nhưng nhìn ra được bọn họ không vui.

Phụ nữ cùng mấy đứa trẻ reo hò, Dien*dan*le*quy*don có vỗ tay có tiếng huýt sáo, cá biệt có hài tử cùng người nào đó trong nhóm bọn họ có quan hệ thân thích thì liền đứng ở phía sau lưng nắm quả đấm nhỏ kêu gào động viên bọn hấn.

Niên tộc trưởng cười đi tới giữ chặt tay Trình Y, dẫn cô tới trước mặt sáu nam nhân, chỉ vào vẻ mặt ngốc ngốc của bọn họ rồi nói liên miên với Trình Y. Sau khi nói xong lại thông cảm cho cô không hiểu nên lại ra dấu tay, đầu tiên lấy vòng hoa trên đầu của cô xuống rồi đặt trên đầu của ông, sau đó đi đến trước mặt người đàn ông săn được nhiều con mồi nhất, tháo vòng hoa trao vào trong tay đối phương. Người đàn ông nhận được vòng hoa rất cao hứng,

sau đó rất trịnh trọng đặt vòng hoa lại trên đầu Niên tộc trưởng. Dien*đan*le*quy*don rồi hai người nắm lấy tay nhau đi tới hướng nhà gỗ của nam nhân kia.

Hai người biểu diễn xong lại nhìn về phía Trình Y, thấy hai mắt cô có chút ngốc trệ, vì vậy Niên tộc trưởng lại kiên nhẫn làm lại một lần nữa. Lúc này chọn người không bắt được nhiều con mồi nhưng bộ dáng tuấn tú nhất phía trước mặt. Người đàn ông trước mặt bình tĩnh, sau đó đem vòng hoa tháo xuống đưa vào trong tay cho đối phương, cậu em anh tuấn mừng rỡ tiếp nhận vòng hoa rồi cẩn thận đặt lại trên đầu Niên tộc trưởng, sau đó hai người nắm tay chạy đi tới nhà gỗ của cậu em anh tuấn.

Lần đầu không rõ, lần thứ hai không cần suy nghĩ thì cũng phải hiểu, nhớ tới buổi chiều sau khi tỉnh ngủ mấy người phụ nữ trong bộ lạc nhìn cô cười mập mờ. Còn có sáng tỏ sự kiện sáu người đàn ông trước khi đi săn thấy cô thì mừng rỡ huyết sáo chạy tới, sáu người đàn ông này buổi chiều chạy đi săn là vì muốn hấp dẫn cô lựa chọn bọn họ làm bạn lứa.

Mọi người trong bộ lạc đều dừng việc trong tay, mở to hai mắt nhìn Trình Y, đều suy đoán cô sẽ chọn ai.

Đến bây giờ Trình Y mới hiểu được vì sao không ai coi thường cô đến đây ăn chùa uống chùa, không phải bộ dạng mọi người đều rất nhiệt tình như thế. Vốn cô cho rằng người viễn cổ trời sinh rất nhiệt tình hiếu khách chứ, hóa ra cô quá ngây thơ rồi, thiên hạ nào có bữa cơm miễn phí!

Bộ lạc này dân cư thiếu hụt, nữ nhân lại càng ít, giờ ăn cơm trưa Trình Y cũng có chú ý tới trong bộ lạc có sáu người nam chưa có bầu bạn. Từng xem trên TV thấy qua người nguyên thủy đến mùa đông bộ lạc thường xuyên sẽ vì thức ăn mà đánh nhau người sống ta chết. Còn có phụ nữ nhỏ yếu trong bộ lạc chính là giải thưởng tranh đoạt về để sinh thêm nhiều tộc nhân. Ở đây, trong lúc này, phụ nữ không đủ, cho nên khi cô đến đây lập tức được nhiệt tình đối đãi rồi. Buổi sáng ba người đàn ông khiêng dã thú đối đãi với cô không thân thiện đại khái thứ nhất là họ có bầu bạn, thứ hai có lẽ thấy cô quá nhỏ gầy không khỏe mạnh sẽ không sống được. Hoặc là thấy cô ăn mặc kỳ dị, lai lịch không rõ, vì vậy mới không cần phải thấy cô.

“A gào khóc ngao.” Sáu người đứng thành một hàng, lớn tiếng hát lên với Trình Y, có hươ tay đập chân, bọn họ ca hát tỏ tình với cô.

Trình Y thật muốn khóc, lần này so với ý thức không được ăn ngon, dễ uống còn có nhà vệ sinh không sạch sẽ còn muốn khóc hơn. Lập tức con mắt liền đỏ, nhìn không được mà lui về sau một bước, cô sợ hãi, mấy người đàn ông trước mặt này đều dã nhân, toàn thân cao thấp đều là dã nhân! Mới quen nửa ngày, thậm chí còn không nhớ được bộ dáng, bảo cô tuyển chọn họ làm chồng còn không bằng để cho dã thú ăn thịt cô đi.

Trình Y quá mức mãnh liệt bài xích, các tộc nhân còn đang hoan hô mong chờ lập tức liền yên tĩnh lại, nhìn chằm chằm Trình Y.

“Không được, không được.” Trình Y một bên khoát tay một bên lui về phía sau, trên khuôn mặt là mâu thuẫn cùng sợ hãi.

Niên tộc trưởng cao mày lại, trừng mắt không nói nhìn Trình Y, sáu người đàn ông đứng chung một chỗ nghiêng rằng nghiêng lợi phát ra tiếng gầm không không vui. Phụ nữ và đám trẻ con đang xem náo nhiệt chung quanh đều phát ra từng âm thanh phản nản bất mãn.

Không khí ban đầu vốn náo nhiệt vui mừng đột nhiên trở nên lạnh nhạt, tất cả người trong tộc đều khó chịu và bất mãn lại chán ghét mà trừng mắt nhìn Trình Y. Bởi vì cô cự tuyệt không chỉ ô nhục nhóm thanh niên trai tráng trong bộ lạc mà còn xúc phạm tôn nghiêm của tộc trưởng, đây là việc không thể tha thứ!

Không biết là người nào bắt đầu, một lát sau, Dien*đan*le*quy*don đã có rất nhiều người cầm gậy gộc chạy vội tới trừng mắt nhìn Trình Y, có người rõ ràng muốn đuổi cô đi, chỉ là e ngại Niên tộc trưởng chưa mở miệng nên còn chậm chạp chưa có hành động.

Trình Y rất sợ hãi, cô là một nữ nhân tay không tất sát làm sao địch nổi những người thân cao ngất cầm gậy gộc này? Ở đây ngay cả phụ nữ cũng cao 1m8 hơn cô cả một cái đầu, so với vóc dáng 1m7 của cô ở nơi này không có cảm giác tồn tại.

“Quang quác quang quác?” Cô gái béo lúc trước trừng Trình Y đang nói chuyện gì đó với tộc trưởng, nghe giọng điệu hình như muốn hỏi ý kiến gì đó.

Niên tộc trưởng nghĩ nghĩ sau đó gật đầu.

“Oa!” Cô gái béo cao hừng hừng rồi, trong mắt hiện lên tinh quang, con mắt bắt đầu nhìn qua phòng của Diệp đại nương, như là bộ dạng muốn tất cả thứ tốt đều thuộc về nàng ta.

Trình Y không quan tâm nữ nhân béo cao hừng cái gì, hiện tại cô bắt buộc mình phải tỉnh táo, tự hỏi nếu những người này thật sự đánh cô thì cô phải chạy trốn đi đâu. Trước mắt ý chí của cô cực kỳ kiên định, cô tình nguyện ở bên ngoài chết đói hoặc là trở thành mỹ thực cho dã thú, cũng không muốn mơ hồ đi theo dã nhân không nhận ra được người nào cả đời.

Ngay tại lúc Niên tộc trưởng mở miệng, vài người cầm gậy gộc muốn động thủ đánh Trình Y, đột nhiên Sâm quát to một tiếng ngăn cản động tác của họ.

Niên tộc trưởng tức giận, quát to mấy tiếng với Sâm.

Sâm lôi kéo Vân Đóa đang lo lắng đi tới, hai vợ chồng ta một câu người một câu mà bắt đầu nói. Trình Y nghe nhưng không hiểu hai người nói gì, chỉ biết sau khi họ nói xong trên mặt tộc trưởng và người trong tộc đã tiêu tan tức giận không ít, người cầm gậy gộc cũng ném đi.

Sâm cùng Vân Đóa mừng rỡ thấy người trong tộc nguôi giận, vì vậy hai người không ngừng tiến lên an ủi tộc trưởng, cuối cùng Niên tộc trưởng gật đầu buông tha cho Trình Y.

“Allah đô.” Về mặt Vân Đóa vui sướng sau khi nói xong, đã chạy tới lôi kéo tay Trình Y vẫn còn đang lạnh run chạy tới trước mặt Niên tộc trưởng, thúc

giục Trình Y nói cảm ơn với tộc trưởng.

Trình Y bị bọn họ làm cho mông lung, không biết bọn họ nói như thế nào để thuyết phục tộc trưởng, cũng không rõ vì sao người trong tộc cũng dễ dàng bị thuyết phục như vậy. Bất quá theo trực giác của cô Vân Đóa sẽ không hại cô, hơn nữa vượt qua phong ba trước mặt đối với cô là chuyện tốt. Vì vậy, học theo Vân Đóa nói Allah đô với tộc trưởng.

Sau khi kết thúc một phen tranh chấp thì trời cũng trễ rồi, vì vậy người trong tộc lại bắt đầu phân công hợp tác, Dien*dan*le*quy*don rửa sạch con mồi, nhóm lửa, cầm đồ gốm đi bờ sông lấy nước, sau khi hết bận mọi người liền bắt đầu nướng con mồi.

Không vui trước đó giống như không có phát sinh, tuy sáu người đàn ông kia không có được Trình Y, cũng không tính là bận rộn vô ích. Tối thiểu com tối phong phú hơn rất nhiều, vì vậy dù không nhiệt tình như lúc trước cũng không có ai nói chuyện hung ác với Trình Y.

Com tối Trình Y không ăn nhiều, ăn một chút thịt gà rừng rồi mặt dày đến chỗ Vân Đóa xin trứng luộc như buổi trưa.

Cuộc sống về đêm của người trong tộc rất phong phú, ăn xong com tối liền dọn dẹp sạch sẽ sân bãi, mọi người quây quanh đồng lửa ca hát nhảy múa. Ban ngày đều bẽ bộn, buổi tối không có việc gì, vừa buông lỏng nên mọi người đều rất vui vẻ. Đến cả Diệp đại nương lớn tuổi như vậy cũng chạy đến trong đám người rung eo hai cái, sau đó vận vẹo uốn éo cái mông, sau khi mệt mỏi mới ngồi nghỉ ngơi một bên.

Vân Đóa kéo Trình Y cùng nhau đi nhảy, Trình Y lắc đầu không đi qua, hiện tại cô không có tâm tình.

Khó khăn lắm người trong tộc mới chơi đùa xong rồi sau đó kết bạn rồi đi, Trình Y nhẹ nhàng thở ra trở về nhà gỗ ngủ, chỉ là trở lại nhà gỗ còn chưa đợi cô nằm xuống Vân Đóa liền đi tới cầm lấy da thú còn có những gì Trình Y mang đến đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Trình Y thấy thế liền tiến lên ôm lấy áo lông còn có túi thuốc vào trong ngực, về mặt đề phòng hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

Vân Đóa không có vì hành vi bất thiện của Trình Y mà tức giận, quay đầu nói với Diệp đại nương mấy câu. Sau đó Diệp đại nương cười đứng lên cùng nàng ta kéo Trình Y đi ra ngoài, cuối cùng đưa cô đến nhà gỗ của Hiền. Vân Đóa trái da thú bên cạnh người của Hiền, chỉ vào da thú trên mặt đất nói một đồng lời nói an ủi cô.

“Từ nay về sau muốn ta ngủ cùng với hân?” Trình Y trừng lớn mắt chỉ vào Hiền đang nằm trên mặt đất chần chừ hỏi.

Cũng không biết Vân Đóa cùng Diệp đại nương có phải nghe không hiểu lời Trình Y nói hay không . . . .tóm lại hai người không có trả lời, xoay người vội vàng rời đi.

Hồi tưởng lại chuyện phát sinh hồi tối, tái hiện lại tình cảnh của cô bây giờ, đột nhiên cô hiểu ra Sâm cùng Vân Đóa làm sao thuyết phục được tộc trưởng cùng người khác. Thì ra cô không có “an toàn” đâu, chỉ là thay vì chọn một trong sáu người đàn ông kia biến thành bắt đắc dĩ cùng Hiền kết thành một đôi mà thôi.

Trình Y cắn chặt răng một hồi xanh một hồi hồng, thấp giọng khẽ mắng một hồi sau đó nhủ mảy nhìn Hiền nằm trên mặt đất. Không ngờ đúng lúc này Hiền đột nhiên mở mắt ra, trong lơ đãng tầm mắt hai người chạm nhau . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Tuyển chọn sáu người kia cùng với tạm thời chung một gian phòng ốc với Hiền, Trình Y tình nguyện lựa chọn hân. Chọn Hiền tối thiểu trong khoảng thời gian này không cần lo lắng trình tiết của mình, mà chọn một trong sáu người kia thoát nhìn tình lực tràn đầy hơn nữa rõ ràng nam nhân “nghe” thật lâu mà nói . . . đêm nay cô bị “lấn qua lấn lại” không thể không chết chắc.

Hiền mở to mắt, trước mắt có chút mê mang, một lát sau mới dần thanh tỉnh, rất kinh ngạc khi thấy Trình Y trong phòng hân. Còn chưa có kinh ngạc bao lâu trên mặt đột nhiên hiện lên tia thống khổ, hai tay che bụng nói lầm nhảm với Trình Y, nói thực gấp.

“Ngươi không thoải mái ở đâu?” Trình Y thấy vậy lập tức ngồi xuống lo lắng hỏi thăm, quên đi bài xích ở một phút trước, đây là bản năng của thầy thuốc.

Hiền cắn chặt hàm răng, đưa tay lau đi thuốc dán trên trán, mặt càng ngày càng hồng, trong cổ họng phát ra âm thanh nức nở nghẹn ngào, co rút ôm bụng quay về phía Trình Y đứng lên.

“Ngươi chờ một chút, ta tìm người tới đây.” Trình Y nói xong lập tức chạy ra, cô không xác định mình đoán đúng hay không, tóm lại mặc kệ đoán đúng hay sai, bộ dạng Hiền lúc này phải tìm người trong tộc đến xem mới được.

Chạy tới nhà gỗ cách vách, Trình Y vào giữ chặt tay Vân Đóa liền chạy ra ngoài, Sâm thấy Trình Y vội vã như vậy, cho rằng Hiền xảy ra chuyện gì cũng vội vã chạy theo.

Nhìn thấy Sâm và Vân Đóa hàng lông mày của Hiền mới giãn ra, vội vàng nói ra nhu cầu của mình.

Trình Y đứng ở một bên, nhìn thấy Sâm ngồi xuống cẩn thận nâng Hiền lên, sau đó ôm ngang hân lên chạy ra phía bên ngoài. Cô không yên tâm chạy theo tới cửa, thấy bọn họ đi tới địa phương buổi chiều cô đi tiểu tiện, quả nhiên cô không đoán sai, bộ dáng của Hiền là bị ghen nín.

Bởi vì bài xích địa phương kia không sạch sẽ, Trình Y vẫn luôn một mực chịu đựng để giảm bớt số lần đi tới phía sau bụi cỏ đó. Chỉ là lần trước đi tới chỗ đó đã cách mấy giờ, cô không có khả năng phải nhịn cả đêm rồi. Vì vậy bèn giữ chặt tay Vân Đóa, Dien*đan*le*quy*don ngón tay chỉ chỉ hướng Sâm cùng Hiền biến mất rồi đi thẳng về phía đó.

Vân Đóa hiểu lầm Trình Y lo lắng cho Hiền, khẽ cười rồi lắc đầu với cô.

Trình Y bắt đầu đi phải làm bộ dáng nóng lòng muốn đi giải quyết, sau đó lôi kéo Vân Đóa vừa bưng tỉnh cùng đi. Vì sợ đụng phải Hiền thì lúng túng nên cô tận lực thả chậm cước bộ, đi tới bụi cỏ thấy Sâm ôm Hiền mới nhẹ nhàng thở ra.

May mắn chính mình một ngày nay không có ý tứ đi đại tiện, sau khi đi tiểu Trình Y tranh thủ thời gian chạy ra, cô không chịu nổi mùi vị sau bụi cỏ.

Sau khi trở về phòng chỉ còn một mình Hiền, Sâm đã trở về, Hiền đã ngủ cả một ngày nên bây giờ nhìn rất có tinh thần, con mắt mở thật to, tò mò đánh giá Trình Y, so với người khác trong tộc thì mặt hân trắng hơn còn có tia thẹn thùng.

Trăng vừa sáng vừa tròn, ánh trăng xuyên thấu qua nhà gỗ, Hiền nằm ngay chỗ vừa lúc được chiếu đến, lúc này đây biểu hiện của hân Trình Y đều thấy rõ ràng.

Trình Y không thể không cảm thán năng lực khôi phục của người viễn cổ rất mạnh, bị thương nặng như vậy mà tỉnh rất nhanh, hơn nữa thấy hân đứng lên không suy yếu chút nào. Lại còn có công phu rảnh rỗi: nhìn đến chính mình đỏ mặt. Chắc có lẽ lúc này Sâm đã nói với hân chuyện của cô, bởi vì ánh mắt của Hiền lúc này nhìn cô rõ ràng là đang nhìn “Vợ”!

Vậy phải làm sao bây giờ, tốc độ khôi phục nhanh như vậy, đừng nói đêm mai là sinh long hoạt hổ à! Trình Y thực sốt ruột.

Trong mắt Hiền mang theo thường thức vui sướng, há miệng nói mấy câu.

Tất nhiên Trình Y nghe không hiểu, lắc đầu làm ra bộ dáng hoang mang nghe không hiểu.

Hiền ngẩn người, nhớ tới cô nghe không hiểu lời bọn hân nói, trên mặt hiện lên tia thất vọng. Nhưng chỉ một lát sau lại khôi phục tinh thần, bắt đầu kiêu ngạo mà chỉ vào các loại da thú treo trên tường còn có công cụ chính mình mài ra, đều chỉ qua hết một lần sau đó về mặt mong chờ nhìn qua Trình Y.

Biết rõ hân muốn cô khen hân, về mặt Trình Y cứng ngắt gật đầu với hân, sau đó gờ tay cái lên.

Hiền một mực nói không ngừng, Trình Y nghe không hiểu cũng không còn tâm tư hưởng ứng, Dien*đan*le*quy*don không nhiệt tình lắm ngẫu nhiên ừ một tiếng hoặc là cười với hân một cái. Cô không muốn ngủ gần kề bên hân, vì vậy lấy da thú gần sát bên hân tới nơi đất trống khá xa Hiền mà trải xuống.

“A.....” Hiền phát ra âm thanh bất mãn, trong mắt hiện lên vài phần bị thương.

Trình Y không biết làm thế nào để biểu đạt ý nghĩ của mình, chỉ biết mang theo áy náy mà nở nụ cười với hân, sau đó khi hân bất mãn lại khổ sở nhìn soi mói liền nằm lên da thú chuẩn bị đi ngủ.

Đột nhiên lúc này Vân Đóa mang tới một chén canh thịt, thấy vị trí da thú dời đi thì ngẩn người, đem chén đặt mặt đất bên cạnh Hiền nói vài câu, đứng lên nói vài câu với Trình Y rồi đi ra ngoài.

“Ai ôi.” Trình Y nghe Hiền phát ra âm thanh này, nghe giọng điệu có lẽ hân đang oán cô. Vân Đóa buông chén xuống rồi đi ra ngoài, Hiền bị thương không cách nào tự mình ngồi dậy, mấy lời Vân Đóa mới vừa nói có phải là kêu cô giúp Hiền ăn cơm?

Tuy rằng không muốn, nhưng Trình Y không thể không đứng dậy đi qua, cẩn thận nâng Hiền đang tròn mắt nhìn cô dậy. Sau đó ngồi ở phía sau hân dùng cánh tay chống đỡ lưng của hân, lấy chén thịt còn đang tỏa hơi nóng đút cho hân ăn. Trình độ khôi phục của hân rất tốt, hiện tại cô thấy hân không thể tự đứng dậy đi đường nhưng mà bụng chén nhất định là không có vấn đề gì.

Hiền thờ dài một cái, hoàn toàn không tình nguyện nhận cái chén trong tay Trình Y đưa tới vừa nói lời nhai vừa ăn, một chén canh thịt lớn chỉ chốc lát liền ăn xong.

Trình Y đỡ hân nằm xuống mang chén đặt ra bên ngoài nhà gỗ, cô sợ để ở trong phòng mùi vị canh thịt sẽ ảnh hưởng giấc ngủ.

Sau khi ăn no thì muốn ngủ, Dien*đan*le*quy*don hướng chỉ lại là người bị thương, Hiền nằm một hồi thì ngủ mất.

Trình Y nhẹ nhàng thở ra, cũng nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, hoàn cảnh xa lạ làm cho cô không có cảm giác an toàn, cảm giác da thú thật nóng lại không hút mồ mồ hôi, lật qua lật lại rất lâu mới chìm vào giấc ngủ.

Trời hừng sáng người trong bộ lạc liền thức dậy, đàn ông mang theo dụng cụ đi săn, phụ nữ cũng dậy làm việc.

Trình Y bị âm thanh bên ngoài đánh thức, cô ngủ không được ngon giấc, đêm qua cô nằm mơ thấy cha mẹ của cô, trong lòng cô rất khó chịu. Cô đột nhiên biến mất khẳng định cha mẹ và em trai rất sốt ruột. Tuy rằng từ trước đến nay cha mẹ của cô trọng nam khinh nữ, thời gian qua đối với cô không thể nào nhiệt tình. Nhưng dù sao cô cũng là da thịt của họ, đột nhiên biến mất thế nào cũng khổ sở. Không còn cách nào báo hiếu với cha mẹ, chỉ hy vọng em trai hiếu thuận chiều cổ cha mẹ thật tốt cả đời.

“A gào khóc.” Ở một bên Hiền phát ra âm thanh nghi vấn.

Trình Y nhìn qua, thấy vẻ mặt lo lắng của Hiền đang nhìn mình, hần giờ tay lên làm động tác lau khóe mắt với cô.

Trình Y thấy vậy liền đưa tay sờ khóe mắt của mình, không nghĩ tới chạm phải một mảnh ẩm ướt, thì ra trong lúc vô tình cô lại có thể khóc. Nhìn hần có vẻ rất lo lắng, tại thời điểm yếu ớt cô được sự quan tâm của hần làm cô có chút ấm lòng. Trong lúc bất chợt không còn bài xích hần như lúc đầu, lau sạch nước mắt cười cười trấn an hần, ý bảo mình không sao.

Điểm tâm chỉ là cháo rau đại bình thường, Vân Đóa cũng làm theo khẩu phần cho Hiền và cô. Sau khi ăn xong điểm tâm, Trình Y thay băng gạc cho Hiền, lấy xuống băng gạc cô phát hiện vết thương được khâu lại của Hiền đã khép lại vô cùng tốt. Với tình hình này, không chừng tối mai có thể cắt chỉ cho hần rồi. Nhanh chóng đổi hết băng gạc, sau đó Trình Y đem áo lông cùng với túi thuốc để bên cạnh Hiền, dặn dò hần trông chừng dùm cô. Cô cầm băng gạc vừa thay cho hần cùng với băng gạc dùng ngày hôm qua đi ra ngoài.

Cô muốn đem chúng ra bờ sông giặt rửa, không có xà phòng v.v. không dễ gì giặt sạch được vết máu trên đó, nhưng cũng không còn biện pháp nào. Băng gạc cô mang theo có hạn, ở nơi xã hội nguyên thủy lạc hậu này băng gạc là bảo vật vô giá rồi. Có thể sử dụng được bao nhiêu lần thì sử dụng bấy nhiêu vậy, ban ngày nắng gắt thuận lợi việc tiêu độc, cô chỉ cần giặt sạch sẽ rồi phơi dưới nắng gắt vài ngày chắc là được rồi.

Vết máu thật sự không dễ dàng rửa đi, Trình Y giặt rửa đến đầu đầy mồ hôi mà không cách nào rửa sạch vết máu. Ngay tại lúc cô thở hồng hộc mà tẩy rửa thì một hòn đá nhỏ ném trúng vào mông cô, hơi bị đau. Cô lấy tay xoa chỗ bị đau gầm lên: “Ai?”

Gần đó không có ai, Trình Y nhìn kỹ cũng không thấy người nào, bắt đắc dĩ không tìm nữa, nghĩ tám phần mười là đứa trẻ nghịch ngợm nào đó trong bộ lạc lấy cục đá trêu chọc cô thôi. Nghĩ thầm như vậy nên cô không để ý nữa mà tiếp tục giặt băng gạc.

Nhưng chỉ lát sau, mông lại bị một cục đá ném trúng, Trình Y lập tức quay đầu trừng về phía sau, vẫn không có người nào, nhũn mảy hỏi một câu: “Là ai đùa dai vậy?”

Không có người trả lời, Trình Y bắt đắc dĩ lắc đầu, thầm nói: “Đứa nhỏ này thật bướng bỉnh.”

Chà sát một lúc lâu, vết máu trên băng gạc ít nhiều cũng phai nhạt, càng về sau thật sự là không chà sát được nữa, [diendanlequydon] băng gạc màu trắng vẫn có chút hồng hồng lộ ra, Trình y cũng đành bắt đắc dĩ mà buông tha. Cầm lấy hai cái băng gạc đã được giặt sạch, vắt khô nước sau đó muốn đi thì cái mông lại bị cục đá ném một cái nữa.

Lúc này Trình Y thật sự tức giận, đứng dậy chửi ầm lên: “Cái tên khốn khiếp nào ném ta? Lăn ra đây cho ta!”

Đối phương giờ trò đùa dai tất nhiên sẽ không ra, Trình Y cũng không trông cậy sẽ có người đứng ra thừa nhận sai lầm. Vì vậy tức giận mà bắt đầu tìm ở sau vài tảng đá lớn, người nọ nhất định là trốn sau tảng đá, cô mà tìm được tên nhóc con đó thì nhất định đánh vào mông của nó.

Tìm từng tảng đá một, tìm gần xong rồi chỉ còn lại một tảng đá cuối cùng chưa tìm tới thì từ xa truyền tới tiếng gọi ầm ĩ của Vân Đóa, nghe có chút vội vàng. Sau khi nghe được Trình Y không dám trì hoãn nữa mà lớn tiếng đáp lại, từ bỏ tìm kiếm ở tảng đá cuối cùng tranh thủ chạy tới phương hướng của Vân Đóa.

Sau khi Trình Y chạy xa, ngay tại tảng đá lớn cô chưa tìm đến có một người đi ra, người đàn ông cao lớn cường tráng từ sau tảng đá nhìn về phía Trình Y chạy xa mà đột nhiên cười rộ lên vì trò đùa dai của mình, cặp mắt tràn đầy cướp đoạt kia lúc này hiện lên tia nghịch ngợm. . . . .

Vân Đóa nhìn thấy Trình Y chạy tới thì có thái độ buông lỏng, vội vàng nắm tay cô chạy rất nhanh trở về, vừa chạy vừa nói gì đó, nghe như là có việc gì gấp.

Thở hồng hộc chạy trở về, phát hiện trong phòng rất nóng nực, không chỉ có đứa nhỏ của Vân Đóa còn có nữ nhân béo tròn tối hôm qua cô có ấn tượng rất sâu. Lúc này chỉ thấy vẻ mặt tham lam của ả đang ôm áo lông của cô, đứa nhỏ thì ôm chặt chân của cô ả không cho đi. Mà Hiền đang ngồi trên tấm da thú gấp đến độ cả khuôn mặt đỏ bừng, băng gạc có chỗ đã thấm máu, có lẽ hần mạnh mẽ ngồi dậy nên làm nứt miệng vết thương rồi.

“Làm sao người lại lấy đồ của ta?” Trình Y xông lên đoạt lại áo lông, kết quả nữ nhân báo sống chết không chịu buông tay, trong lúc nhất thời không lấy lại được, hai người bắt đầu mạnh mẽ lôi kéo.

Trong lúc hai người lôi kéo đứa nhỏ bị nữ nhân béo đá ngồi dưới đất, Vân Đóa thấy vậy tranh thủ tiến lên nâng con mình dậy, ôm hần đưa tới phía sau Hiền, sau đó về mặt tức giận lộn trở lại giúp Trình Y đối phó với nữ nhân béo, một bên đoạt áo lông một bên mắng chửi người.

Trình Y dựa vào lời mắng không ngừng của Vân Đóa cùng với vừa rồi Hiền cũng gọi nữ nhân béo như vậy, cô đoán tên của nữ nhân béo tên là Ulla.

Đề phòng áo lông bị hồng do lực kéo mạnh của hai bên, Trình Y gấp đến độ buông tay ra chạy đến sau lưng Hiền mở túi thuốc lấy ra dao y thuật sắc bén vọt tới trước mặt Ulla, cầm mũi dao hướng về phía tay nàng ta phát ra âm thanh uy hiếp.

Ulla không biết dao giải phẫu, [diendanlequydon] không biết được sự lợi hại của nó cho nên không sợ hãi chút nào, ánh mắt khinh miệt mà nhìn nó.

Trình Y thấy thế thì giận dữ, không chút khách khí cầm dao đâm lên mu bàn tay của Ulla, máu lập tức chảy ra.

“Á!” Ulla kêu lên đau đớn, tay lập tức buông áo lông rồi nhìn vào trong tay Trình Y. Đồ tốt bị đoạt trở về nên Ulla mất hứng, phần nộ gào thét to tiếng với Trình Y, thò người tiến lên muốn xé nát Trình Y.

Vân Đóa quát to một tiếng, đứng ra che chở trước mặt Trình Y mắng to lên.

Trong phòng gây ra động tĩnh quá lớn, dẫn tới mấy người phụ nữ đang làm việc bên ngoài chú ý, bọn họ chen chúc trước nhà gỗ, từ miệng Vân Đóa biết được chuyện đã xảy ra, nhất trí khiển trách lên Ulla.

Ulla bị mọi người mắng sắc mặt càng ngày càng khó coi, bộ ngực cao ngất vì tức giận mà cao thấp kịch liệt phập phồng, đối phương người đông thế mạnh, cô ta chiếm không được đánh phải từ bỏ, không cam lòng hung dữ trợn mắt với Trình Y sau đó ảo não chạy đi . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sự kiện Ulla cướp áo lông làm cho trong lòng Trình Y nổi lên cảm giác nguy cơ, vốn tưởng rằng trong phòng có người trông coi sẽ không có việc gì. Ai ngờ lại có người khinh thường trộm, mà là chẳng kiêng nể đến cướp! Cướp không được còn tức giận, phảng phất như người bị cướp không đem gì đó nhưng lại thì giống như có bao nhiêu tội ác tày trời.

Sao trong bộ lạc lại có cực phẩm nữ nhân giống như Ulla như vậy? Trình Y nhớ tới tối qua lúc người trong bộ lạc muốn đuổi cô đi, Ulla kia nói gì đó với Niên tộc trưởng, chờ Niên tộc trưởng gật đầu trên mặt Ulla trong nháy mắt toát ra sự vui sướng. Sau đó nhìn liên tục qua phòng Diệp đại nương, lúc trước cô không biết chuyện gì xảy ra, bây giờ thì rõ rồi. Ulla đã sớm động tâm tư tới áo lông, tối hôm qua cô ta cùng Niên tộc trưởng thỏa thuận đại khái chính là đuổi mình đi sau đó Ulla có được áo lông của mình.

Nghĩ thông suốt được điểm ấy sau đó Trình Y nhìn không được lại nghĩ, trong mắt người khác sau khi thấy cái áo lông đều biết nó là thứ tốt, biết rõ nó có khả năng chống lạnh mạnh mẽ. Hơn nữa thủ công tinh xảo lại rất đẹp, các nàng vô luận như thế nào cũng không làm được. Nói như vậy, đã tới vấn đề rồi, thứ tốt đến bậc này vì sao Niên tộc trưởng lại đồng ý tặng cho Ulla chứ?

“A ô a ô.” Hiện thấy Trình Y đứng một chỗ không biết đang suy nghĩ gì, thế là phát ra âm thanh sầu lo mà hỏi thăm.

Trình Y chợt khôi phục lại tinh thần, cười cười cảm kích với hấn, đợi khi nhìn thấy băng gạc trước ngực hấn máu chảy ra càng nhiều thì chợt hoảng hồn, vội vàng ném áo lông lên da thú cô ngồi, sau đó kiểm tra miệng vết thương. Bởi vì hấn che chở cho áo lông của cô nên mới bị như vậy, đối với việc này cô có lo lắng cùng với cảm động.

Chỗ vết khâu không có chuyện gì, vết may không có bị vỡ ra nên không cần khâu vết thương lần nữa. Trình Y lại lấy ra băng gạc sạch sẽ cẩn thận băng bó lại cho Hiện, hiện tại trong túi thuốc của cô chỉ còn lại băng gạc sạch sẽ này, bên trong còn oxi-giã và thuốc khử trùng cần phải dùng tiết kiệm.

Trong lúc Trình Y băng bó Hiện một mực cười ngây ngô nhìn mặt của cô, không một chút để ý đến vết thương bị vỡ trên người, giống như không hề có cảm giác đau.

Sau khi băng bó kỹ một lần nữa, Trình Y vừa nhắc mắt liền chống lại ánh mắt nhìn vào cô chăm chăm không thém nháy của Hiện. Trong ánh mắt kia có ái mộ cùng với quá đổi vui mừng, làm cho cô không được tự nhiên, vội vã cúi đầu đỡ hấn nằm xuống da thú. Cầm băng gạc bản muốn đi ra ngoài, lúc đi tới cửa không yên tâm liền lộn trở lại, cầm áo lông đặt ở sau lưng của Hiện. Nghĩ nghĩ lại đưa dao phẫu thuật cho hấn, [diendanlequydon] chỉ chỉ áo lông sau đó lại để phòng chỉ cửa ra vào, làm ra động tác dùng dao đâm chém.

Hiện rất trịnh trọng gật đầu nhận trách nhiệm bị ủy thác, dùng ánh mắt cam đoan mình tuyệt đối sẽ trông coi cẩn thận.

Trình Y tin tưởng Hiện, tin tưởng hấn cũng như tin tưởng Vân Đóa vậy. Vừa rồi hấn bởi vì Ulla giật đồ mà gấp đến độ vết thương cũng nứt ra, ngay cả vết thương của mình cũng ném ra sau đầu tự nhiên là người đáng giá cho cô tin tưởng. Cô phải đi tẩy rửa băng gạc, ở đây không có chất tẩy rửa, băng gạc bị thay ra tốt nhất nên đi tẩy rửa ngay nếu không sẽ không dễ dàng làm sạch sẽ.

Vừa ra cửa Trình Y thấy Ulla đang kích động nói gì đó với tộc trưởng, thái độ căm giận xem ra là đang tố cáo, tay không ngừng chỉ vào nhà gỗ của Hiện. Niên tộc trưởng lắng lắng nghe, thỉnh thoảng lắc lắc phía dưới, vỗ vỗ vai trấn an vài câu Ulla đang tức giận.

Ulla mất hứng giậm chân, bắt lấy cánh tay Niên tộc trưởng dùng đưa, chu miệng lên làm nũng. Về mặt Niên tộc trưởng bắt đắc dĩ, cuối cùng nghiêm sắc mặt cứng rắn khiển trách một tiếng lúc này mới làm cho Ulla im miệng.

Hai người chung đưng xem ra không giống như quan hệ tộc trưởng và người nào đó trong tộc mà giống như có quan hệ máu mủ thân mật. Đây chỉ là suy đoán của Trình Y, bởi vì hai người bọn họ tác động lẫn nhau giống như cha con hoặc là chú bác đối với cháu gái.

Lúc trước Ulla từng bị mấy người phụ nữ trong bộ lạc trách cứ qua, dự đoán trong trong thời gian ngắn sắp tới sẽ không đi đoạt áo lông nữa rồi. Cho dù có cướp nữa thì cô còn có dao giải phẫu ở đó, Ulla đòi không được cũng phải bỏ đi. Trình Y rất yên tâm mà đi bờ sông rửa băng gạc, cho tới bây giờ cô vẫn còn đang mang giày thể thao, chân cô bị oi bức muốn thối luôn. Nhưng mà không mang thì không được, cô sẽ bện giày rom cũng không tình nguyện đi chân không, chỉ có thể chịu đựng mà mang nó.

Đi đến nơi cô giặt rửa băng gạc lúc sáng, đứng ở bờ sông nhưng về mặt đề phòng nhìn mấy tảng đá lớn phía sau. Không thấy có người nào nên yên lòng ngồi ở bờ sông, vừa ngồi xuống đột nhiên phát hiện bên cạnh tảng đá có bốn chiếc lá xanh trên đó đặt quả dại. Bốn quả dại là bốn loại khác nhau, lớn nhỏ không đồng đều, có màu đỏ có màu vàng, có quả tròn lớn lên giống quả táo cũng có trái dài nhỏ như dưa chuột.

Trình Y nghi ngờ quan sát xung quanh, không biết là ai để ở chỗ này tại sao không lấy đi hoặc là ăn hết. Tuy thoạt nhìn rất ngon miệng nhưng cô không dám đường đột cầm lên ăn, [diendanlequydon] chỉ đành nuốt nước bọt không thêm nhìn nữa mà chăm chú giặt rửa băng gạc.

Ở chỗ Trình Y không biết, một người nào đó đang ẩn thân sau tảng đá không ngừng nhìn lên thăm dò cô, thấy cô không có ăn quả dại trên tảng đá thì gấp đến độ vô đầu.

Sau khi giặt xong thì mặt trời đã bắt đầu mọc, nhiệt độ bắt đầu tăng cao, Trình Y khát khô cả miệng. Người trong bộ lạc khi khát đều đến bờ sông lấy nước uống, cô nhìn nhìn nước sông, tuy rằng rất trong nhưng nghĩ đến cô vừa giặt băng gạc trong này thì không muốn uống nữa. Mặc dù dòng nước lưu động, nước bản đều chảy tới hạ lưu nhưng dưới tác dụng của tâm lý cuối cùng cảm thấy uống nước này sẽ bị đau bụng.

Sau một phen đấu tranh tư tưởng cô rất không phúc hậu mà đánh chủ ý lên mấy quả dại, đứng dậy nhìn bốn phía vài lần vẫn không thấy ai đi tới, cô cho rằng đây là quả dại người ta ăn không hết, nếu phơi nắng nửa ngày thì ăn không còn ngon nữa rồi. Vì thế không khách khí mà cầm lấy một trái bước vài bước về phía thượng lưu của dòng sông, rửa trái cây trong nước rồi cắn một cái.

Cô cảm chín là quả dại màu hồng hồng hình trứng, rất giòn, ăn rất thơm rất ngon, làm cô thích nhất là nhiều nước giải khát. Chỉ lát sau Trình Y đã ăn hết, sâu tham ăn bị khơi màu cũng không muốn nhin nữa, liền chạy tới tảng đá mang ba quả còn lại đi rửa sau đó cầm ăn. Trái thứ hai là trái màu vàng như trái dưa chuột, vị chua nhiều cô không thích, cắn một cái rồi đề sang một bên sau đó ăn hai loại còn lại.

Bốn loại hoa quả, Trình Y thích nhất loại thứ nhất, hai loại sau cùng cũng được, có một loại nước nhiều nhưng vị tương đối nhạt, có một loại thật ngọt nhưng ăn xong thì càng khát. Nhưng bất quá bởi vì là quả dại mới lạ, cho tới bây giờ cô chưa từng ăn qua, vì vậy ăn hết hai loại trái đó luôn.

Sau khi ăn trái cây giải khát xong Trình Y cầm băng gạc giặt sạch rồi đi, nam nhân trốn tránh sau tảng đá đi đến nơi Trình Y ngồi lúc này, [diendanlequydon] cầm lấy quả màu vàng chỉ cắn một cái rồi bỏ đi mà lăm bằm vài câu, đi rửa bùn đất dính trên quả dại rồi bỏ vào miệng ăn hết . . .

Bên ngoài phòng người khác phơi da thú, bên ngoài phòng của Hiền thì phơi băng gạc, đối với việc này Trình Y có cảm giác thật buồn cười. Vòng ba miếng băng gạc qua dây thừng rồi buộc lại, như vậy đề phòng gió thổi bay. Hầu như mỗi miếng băng gạc đều có vết máu nhạt không giặt sạch được, nhìn thấy có chút tiếc nuối.

Đào mất lại trôi qua một ngày, vết thương của Hiền đã tốt hơn phân nửa, bởi vì hôm trước vết thương lại bị ra máu nên để bảo đảm an toàn mà Trình Y chưa cắt chỉ cho hắn, dự định một ngày sau sẽ cắt. Hiện tại Hiền có thể tự mình ngồi dậy, còn có thể tự đứng lên đi đi lại lại, Trình Y ghen hờn trần trối nhìn tốc độ hồi phục của thân thể hắn.

Ngày hôm đó rốt cuộc Trình Y cần phải đi đại tiện rồi, lúc có cảm giác kia thì liền sang nhà gỗ cách vách tìm Vân Đóa. Trong phòng chỉ có một mình cô ấy, như vậy vừa vặn các nàng thuận tiện nói chuyện thầm kín. Trình Y chỉ phượng hướng bụi cỏ, sau đó làm động tác lau chùi sau mông, hai mắt tràn đầy côi lòng mong chờ nhìn Vân Đóa.

Vân Đóa nhìn một hồi mới hiểu ý tứ của Trình Y, từ cái chén trong góc phòng lấy ra một tảng đá hình trứng khéo léo bóng loáng đưa tới, chỉ vào nó làm cái động tác lau chùi.

“Dùng nó lau?” Trình Y trừng lớn con mắt nét mặt cứng ngắt hỏi. Vốn cô còn tưởng rằng nơi này nói không chừng còn có cái gì mềm mại sạch sẽ, có khả năng như thực vật là cây gì đó chẳng hạn , . . . có ai ngờ thật sự là dùng đá chùi a a a !

Vân Đóa không biết vì sao Trình Y kích động như vậy, suy nghĩ một lát đoán rằng cô kích động như vậy có lẽ lại ngại một tảng đá sẽ không đủ. Vì vậy nhét cục đá vào trong tay Trình Y, rất rộng rãi lại chạy đi lấy thêm một cục nữa đưa cho Trình Y.

Trình Y muốn khóc rồi, sợ tới mức đem cục đá trả lại cho Vân Đóa rồi chạy ra ngoài như bị dã thú truy đuổi. Ở đây là dùng cục đá vệ sinh ‘chỗ đó’, so với lúc ban đầu thiết tưởng có một điểm muốn ‘cao minh’ hơn là người trong bộ lạc cũng không dùng tảng đá tùy tiện nào đó trên mặt đất mà chùi. Mà là đặc biệt tìm một ít tảng đá rửa sạch sẽ hơn nữa mài bóng loáng để sẵn ở trong phòng, có thể lấy ra dùng bất cứ lúc nào. Trong chén trong phòng Vân Đóa có vài khối đá loại này, cô đoán là dùng xong không ném đi mà cầm ra bờ sông rửa sạch mang về . . . .

Có lẽ không muốn dùng qua tảng đá có người dùng qua vô số lần, Trình Y chán nản thất vọng bụng mủi một đường đi tới sau bụi cỏ ‘thuận tiện’, trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng, cô quyết định sau khi giả quyết xong không dùng gì lập tức ra bờ sông tắm rửa, thuận tiện cũng đem quần lót giặt sạch. Từ nay về sau có thể không đi đại tiện thì sẽ không đi, thật sự nhịn không được thì giả quyết xong liền đi tắm rửa. Cũng may mùa này nhiệt độ cao, tắm lúc nào cũng không sao, chỉ sợ lúc trời lạnh thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự dùng tảng đá sao? Đến lúc đó dòng sông cũng đóng băng, đi đâu rửa tảng đá? Chẳng lẽ còn muốn đem tảng đá ‘dùng qua’ lấy về, lúc đó nấu tan băng rồi lại rửa tảng đá . . . .

Sau khi giải quyết xong ‘đại kế dân sinh’, Trình Y mặc quần về mặt nhăn nheo chạy tới bờ sông. Ở đây không có ai, lúc này đàn ông trong tộc cũng chạy ra ngoài đi săn, cho nên không cần lo lắng khi tắm sẽ gặp nam nhân. Theo thói quen cô chạy đến bên cạnh tảng đá lúc cô giặt băng gạc, có tảng đá che chắn cô có thể cởi quần áo.

Kết quả chạy tới phía lại thấy trên tảng đá có vài quả đại để trên một chiếc lá cây, cô phát hiện quả đại lần này không có loại quả đại mà cô không thích . . . loại quả dài màu vàng. Ngoại trừ ba loại hôm qua cảm thấy ngon miệng cô ném thử còn có một loại quả bên ngoài có gai, vỏ cứng bên ngoài đã được đập vỡ lộ ra thịt màu trắng bên trong, Trình Y đem thử tổng cộng có bảy quả.

Lần đầu tiên làm chuyện xấu còn thấy xấu hổ, lần thứ hai làm tiếp thì cảm giác áy náy liền giảm nhiều. Không biết là ai hái quả đại, rõ ràng hôm nay đã được rửa sạch, từng quả đều sạch sẽ, không chỉ trái cây mà cả lá cây lót dưới đó cũng được rửa sạch. Trình Y nở nụ cười, cởi quần áo nhảy xuống nước, cô không có lập tức bơi đi mà ngâm mình ở trong nước đứng cạnh bờ không khách khí cầm quả đại ăn. Lần này cô nhớ kỹ rồi, ChieuNinh~dien~dan~lequydon ăn trước loại trái cây thật ngon nhưng khát nước, sau đó ăn trái cây giải khát nhưng vị không ngon, cuối cùng mới ăn loại trái vừa ngon lại vừa ngọt.

Không thể ăn hết những quả đại này trong một lần, cô ăn bốn quả đã no rồi, để lại ba trái ở chỗ cũ, còn quả có gai đã được bóc ra thì Trình Y tính sau khi tắm xong thì mang về ném thử.

Nước sông ấm áp trên cơ thể làm cô thật thoải mái, Trình Y tắm sạch sẽ cho mình, trước tiên rửa sạch ‘chỗ đó’ sau đó chà sát tay, không biết có phải do tâm lý hay không, cô cứ có cảm giác tay mình có mùi thối. Cau mảy lấy lá cây trên phiến đá, ngửi được nó có mùi thực vật thơm ngát. Thế là nhào nặn nó cho đến khi chảy chất lỏng rồi chùi cọ bàn tay. Đến khi rửa sạch hết chất lỏng màu xanh thì trên tay cô thoảng mùi thơm ngát của lá cây, Trình Y rất hài lòng, bắt đầu vui vẻ bơi lội trong nước.

Bởi vì thuở nhỏ cha mẹ quan tâm em trai béo phì mà ít để ý tới cô, từ trước đến nay cô luôn độc lập, tổng thể mà nói là người kiên cường. Cũng bởi vì như vậy nên khi một mình đi tới nơi viễn cổ này cô không bị sụp đổ. Không phải là không nghĩ tới trở lại nơi ban đầu trong rừng rậm đã mang cô xuyên tới đây để tìm biện pháp trở về, chỉ là cô không dám đi. Sợ là còn chưa tìm biện pháp trở về đã thành thức ăn cho dã thú.

Sau khi bơi lội rồi tắm rửa sạch sẽ, Trình Y lên bờ bắt đầu mặc quần áo, trước tiên mặc cho hạ thân. Sau khi mặc xong quần lót và quần jean thì cảm lấy áo lót, vừa đem áo lót đeo vào trên bờ vai, thì đột nhiên từ đằng sau không biết từ đâu nhảy ra một người đàn ông. Trình Y sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Nam nhân kia thờ hồ hển, cặp mắt đen bóng sáng ngời nhìn chằm chằm vào thân thể Trình Y như mắt dã thú nhìn thấy con mồi. Chân to bước vài bước tiến lại gần, hai tay rất nhanh thò ra sờ lên ngực Trình Y.

“A! ! !” Trình Y hoảng sợ kêu thành tiếng, nhắc chân dùng sức đá lên đùi nam nhân, ai ngờ nam nhân vững như núi Thái Sơn, cô đá một cước hần không bị làm sao ngược lại chân của cô lại đau. Trước ngực bị một đôi tay to lớn nhào nặn, cô thét chói tai bắt lấy tay hần dùng sức đẩy ra, tiếc rằng khí lực đối phương quá lớn, hai bàn tay vẫn không nhúc nhích tí nào.

“Cút ngay! Cứu mạng với!” Trình Y quát to lên, cô chưa từng thấy người đàn ông này, không phải là đàn ông trong bộ lạc. Đạp hần hần vẫn bất động, hai tay câu véo mà vẫn không động được hai tay đối phương một chút nào. Bộ ngực bị xoa nắn đến đau nhức, quýnh lên cô xoay người nhảy vào trong dòng sông rồi bơi nhanh đi. Cô vừa nhảy xuống sông, “tôm” một tiếng, người kia cũng nhảy xuống rồi nhanh chóng bơi tới chỗ của cô.

Trình Y sốt ruột không cần thận uống vài ngụm nước sông, bị sặc đến cổ họng cũng đau đớn, nhưng cô bất chấp cuống họng khó chịu dùng sức mà hô cứu mạng, cảm thấy người kia ở phía sau sờ tới chân mình, cô sợ tới mức mãnh liệt dùng chân đạp.

Nam nhân kia cũng không có vội vã bắt lấy Trình Y, giống như là cố ý trêu chọc đùa giỡn với cô mà một lát thì sờ sờ chân của cô, một hồi lại vờ về đầu ngón chân của cô, chơi đùa không biết chán. Đường như làm cho Trình Y sợ tới mức kêu gào là chuyện vô cùng thú vị.

Cuối cùng âm thanh của Trình Y cũng đem những người phụ nữ đang làm việc gần đó đi tới, nghe được tiếng động có người chạy tới cô vô cùng kích động, tiếp tục cao giọng kêu to, cuống họng đã rất khàn rồi.

Nam nhân thấy có người đến đây liền mất hứng lâu bầu một tiếng, cố gắng xông lên trước kéo lấy Trình Y đang lớn tiếng kêu gào, bàn tay to lại xoa nắn ngực cô hai cái rồi mới bỏ chạy.

“Oa.” Trình Y khóc, lần này là khóc thực sự, nước mắt rơi xuống ào ào, chuyện tắm rửa gặp sắc ma(con ma háo sắc) làm cho cô sợ hãi. Khó khăn bơi tới bên cạnh bờ hai tay chống lên bờ lau nước mắt, hai chân càng không ngừng run rẩy. Không còn một chút khí lực nào, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy bầu ngực tuyết trắng ửng lên mấy dấu tay đỏ, bộ ngực lại ần ần phát đau.

Mấy người phụ nữ nghe tiếng chạy tới nhìn thấy sắc mặt tái nhợt không tầm thường mà lại đang phát run của Trình Y thì lo lắng hỏi thăm. Nhìn ra Trình Y không có khí lực bò lên vì vậy liền dùng sức kéo cô ra khỏi mặt nước.

Áo lót còn trên người Trình Y, ChieuNinh~dien~dan~lequydon hai cái dây đeo còn ở trên cánh tay của cô, cũng không có bởi vì bơi lội chuyển động kịch liệt vừa rồi mà rơi xuống.

Nữ nhân nhìn nhìn trên mặt đất gần đó, bình thường chưa thấy qua Trình y mặc áo lót, bèn chia vào người cô mà mở miệng chít chít oa oa hỏi gì đó.

Có phụ nữ ở cùng nên cảm xúc của Trình Y dần bình phục lại, chậm rãi mặc áo lót vào sau đó mới chợt nhớ áo chèn của cô rơi trên tảng đá rồi. Xem ra nữ nhân không ngừng xoa tay múa chân trên người cô đoán chừng là muốn hỏi về y phục của cô, vì vậy đưa tay chỉ hướng tảng đá cách chừng một

trăm thước phía trước.

Nữ nhân liếc mắt nhìn đầu đỏ trên ngực của Trình Y về mặt hiểu rõ mà trấn an Trình Y vài câu, sau đó chạy tới chỗ tảng đá.

Y phục trên người Trình Y đã ướt đẫm, quần jean dính sát trên đùi cảm giác rất khó chịu, trong đầu còn hồi tưởng lại chuyện bị nam nhân kia bắt ngờ tập kích.

Nghe tiếng bước chân trở lại cô ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện trong tay đối phương không có gì cả, Trình Y nghi ngờ chỉ chỉ đôi tay trống trơn của đối phương.

Nữ nhân cũng nghi hoặc, chỉ chỉ tảng đá lớn kia, lắc đầu tỏ vẻ mình không thấy gì cả với Trình Y.

Trình Y không tin bị mất áo chèn, liền nhấc chân vội vàng đi qua, nữ nhân đi bên cạnh cô làm bầm nói gì đó, Trình Y không có tâm tình nghe, chờ khi đi tới thấy tảng đá trống rỗng thì chân cô liền mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, áo chèn của cô mất rồi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Không có áo chèn, chỉ có một cái áo lót, Trình Y sống chết không chịu về bộ lạc, nữ nhân sốt ruột. Cuối cùng có lòng tốt nhờ một ít cỏ mềm mại gần đó đem ra sông rửa sạch sau đó ngồi bên cạnh Trình Y bắt đầu nhanh tay bận lại.

Đối với việc áo chèn bị nam nhân kia trộm đi Trình Y tức giận không thôi, cái áo đó cô chỉ tốn mấy chục đồng mua về, nếu như ở hiện đại mà bị mất đi cô mới không khó chịu như vậy. Nhưng mà món đồ không đáng tiền này ở xã hội viễn cổ chính là vật vô giá đó, thiên hạ này chỉ có một cái!

Đã không còn áo chèn Trình Y cũng không biết phải làm sao cho tốt, một cái áo lót không cách nào che đậy được cảnh xuân mà đi tới đi lui trước mặt mọi người trong bộ lạc, cô thật sự không chịu được. Cho dù tất cả phụ nữ trong bộ lạc đều ăn mặc rất mát mẻ nhưng cô cũng không làm như vậy được. Mà cô ngoài trừ áo choàng lông thì cũng chỉ còn một cái áo lông, mặc áo lông thì quá nóng không thích hợp mặc trong mùa hè.

Quần ẩm ướt vô cùng, Trình Y không chịu nổi lập tức cởi quần jean mang ra sông giặt giũ, tảng đá bên bờ sông hơi nóng, vừa vặn có thể phơi khô quần áo. Vắt khô quần jean rồi phơi nắng trên tảng đá, quần lót cũng ướt nhưng cô không có ý định cởi ra, vì thế chỉ có thể mặc cho nó dán chặt lên người.

Ngay tại lúc Trình Y mắng chửi vô số lần đã nam nhân sầm sỡ hù đến cô, hận không thể mang tổ tông mười tám đời nhà hắn đều ăn cần hỏi thăm một lượt mới chú ý tới nữ nhân không nói lời nào mà đang chăm chú đan bận gì đó, tốc độ rất nhanh, xem ra đã xong hơn phân nửa. Vật kia chính là áo của những nữ nhân trong tộc, ChiềuNinh~dien~dan~lequydon bởi vì có khe hở không cách nào che chắn hết bộ ngực nên cô không thêm mặc nó. Nhưng bây giờ dưới tình huống không có áo chèn không mặc nó là không được.

Nữ nhân đan xong rất nhanh, cô được cọ rửa cũng bị ánh mặt trời làm khô, nữ nhân đưa cho Trình Y về mặt đau khổ đồ đã được bận tốt, ý bảo cô mặc lên.

Trình Y nhận lấy nhưng không biết mặc, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía nữ nhân. Cuối cùng dưới sự trợ giúp của nàng ta mà mặc được món đồ này, nó miễn cưỡng che chắn phần nào ngực của cô. Mặc dù có chút khe hở nhưng may mắn cô còn mặc áo lót bên trong, cũng không lo phát sinh tình huống bất ngờ, bởi vì nữ nhân này vừa mới chà sát cho phía trước một sợi dây thừng. Khi mặc lên kéo căng sợi dây thừng kia liền cài chặt lại, như vậy cũng dễ dàng cho điều chỉnh độ chặt lỏng.

“Allah đồ.” Vốn xem thường thứ này, sau khi mặc vào cảm giác tinh tế mềm mại, màu xanh hoa cỏ dán ở trên người còn rất thoải mái. Ngửi thấy mùi thơm ngát thực vật tươi mát thật không tệ, Trình Y chân thành nói cảm ơn với cô ấy đã giúp cô làm áo. Cô đã gặp qua người phụ nữ này, tuổi hơi lớn, khoảng hơn ba mươi tuổi, là một người phụ nữ rất biết quan tâm. Sờ dĩ cho rằng như vậy là vì có hai lần ăn cơm cô có chú ý tới nàng ấy mang thịt của mình chia cho đứa trẻ bên cạnh không đủ thịt ăn, mà những đứa trẻ đó cũng không phải con của nàng ấy.

Sờ soạn cái quần hong khô trên tảng đá, vẫn chưa hoàn toàn khô hết, Trình Y không có ý định lãng phí thêm thời gian, cầm lấy quần chưa khô mặc vào.

Nữ nhân ở bên ngoài trì hoãn một hồi lâu thì có chút nóng nảy, lôi kéo Trình Y nhanh chóng đi trở về. Trên đường vẫn luôn lo lắng nói gì đó, thỉnh thoảng còn vỗ vỗ trấn an Trình Y.

Trình Y nghe không hiểu nàng nói gì, không biết nàng đang lo nghĩ cái gì, chẳng qua khi nàng an ủi trấn an thì cô hiểu nàng ấy an ủi cái gì, bởi vì nàng ấy thấy được ‘dấu vết’ trước ngực của cô.

Sau khi trở về Trình Y vẫn làm như không có chuyện gì phát sinh, cô chính là một ‘ngoại tộc’ xông vào trong tộc này, không muốn rước lấy phiền toái làm cho người trong tộc phải phiền.

Lần này Trình Y ra ngoài hơi lâu, Hiền đã sớm lo lắng, khi thấy cô trở về liền nhẹ nhàng thở ra, chỉ là khi nhìn thấy quần của cô còn đang ẩm ướt thì kinh ngạc, chỉ chỉ về phía cái quần ướt mà hỏi.

Trình Y buột miệng cười không bị miễn cưỡng, trước cô làm ra động tác ra mồ hôi rồi lại làm động tác bơi lội.

Hiền xem không hiểu, không biết cô muốn biểu đạt cái gì, nghi ngờ trên mặt ngày càng nồng đậm.

Vốn là không có tâm tình, thấy Hiền không hiểu cô liền không muốn hươ tay múa chân nữa. Thật sâu cảm giác được ngôn ngữ không thông là vấn đề lớn, cả ngày khoa tay múa chân thật là muốn mệnh. Nếu như khoa tay múa chân mà đối phương thấy hiểu thì còn khá tốt, hết lần này tới lần khác phần lớn thời gian đối phương xem không hiểu, cũng như người khác khoa tay múa chân cô cũng đoán sai.

“A ô ô?” Hiền chỉ vào áo cô mặc trên người cô phát ra âm thanh thắc mắc.

Trình Y không biết phải giải thích thế nào, đành lắc đầu thờ dài nằm lên da thú, cô không có tâm tình nói chuyện, ChiềuNinh~dien~dan~lequydon ở bờ sông bị dã nam nhân tập kích ngực khiến cho cô bị bóng ma rất sâu. Từ nay về sau cô cũng không dám một mình đi bờ sông tắm rửa, lần này may mắn có người trùng hợp ở gần đó nên cứu được cô, nếu cô kêu đến vỡ họng mà cũng không có ai tới cứu thì trình tiết chẳng phải đã bị tên dã nhân không biết tên kia hủy hoại sao?

Nghe được Hiền ở một bên lo lắng đang nói gì đó, Trình Y giả bộ không nghe thấy, hiện tại cô bị kinh hãi làm cho mệt mỏi lắm rồi, không bao lâu liền chìm vào giấc ngủ.

Ngủ một lúc lại thấy ác mộng, trong mộng Trình Y tới bờ sông đột nhiên nhìn thấy dã nam nhân kia biến thành con sói hung mãnh bỏ nhào vào khiến cô ngã trên đất, dùng móng vuốt sắc bén xé nát y phục của cô. Không để ý đến cô đang thét chói tai mà ném cô vào trong dòng sông lung tung giặt sạch một phen, sau đó vừa vung móng vuốt vừa há miệng ăn cơm là cô mới được rửa sạch sẽ xong. . . . .

Trình Y đổ mồ hôi lạnh mà tỉnh lại, trái tim còn đang rung động kịch liệt, bất kể là trong mộng hay là sự thật thì dã nam nhân kia đều mang đến cho cô nỗi sợ hãi rất lớn.

“Ai?” Hiền nghe được tiếng vang nên nhìn qua cô rồi thử gọi.

Lau mồ hôi trên trán, Trình Y ngồi dậy cười khê với hấn rồi nói: “Ta chỉ nhìn thấy con ác mộng, không sao rồi.”

Hiền nhú mày cẩn thận đánh giá Trình Y, càng xem mày càng nhú chặt, cuối cùng vịn da thú chậm rãi đứng dậy đi tới.

Trình Y thấy hấn đi tới lập tức trong mắt thoáng hiện lên tia đề phòng: “Người làm gì? Không cần tới đây, ta không sao!”

“A ô.” Trong âm thanh của Hiền lộ ra vài phần tổn thương.

Ý thức được chính phản ứng hơi quá mức, Trình Y tranh thủ đứng lên trần ngập áy náy nói xin lỗi với Hiền, cũng không để ý đối phương có nghe hiểu hay không, nói xong một lần thấy đối phương không phản ứng thì nói thêm một lần nữa.

Ngay tại lúc hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ thì Vân Đóa đi đến bảo hai người đi ra ngoài. Mấy nam nhân đi ra ngoài sẵn đều đã trở lại, con mèo đều chất đống lại cùng một chỗ. Tất cả nam nhân trong bộ lạc đều đứng thành một hàng, về mặt tộc trưởng nghiêm túc đứng ở phía trước bọn họ, thấy Hiền cùng Trình Y đi tới liền ngoắc ngoắc bảo họ đi tới gần.

Sau khi Vân Đóa dẫn hai người đi qua liền lui sang đứng cùng với những nữ nhân khác và bọn nhỏ về mặt khó hiểu nhìn tộc trưởng nghiêm túc ở đó.

Tộc trưởng bảo Hiền qua đứng chung với những nam nhân kia, sau đó về mặt nghiêm trọng nhìn Trình Y rồi nhìn về phía những người phụ nữ quát lên, một người trong đó nghe tiếng liền đi ra.

Người này là người giúp cô lúc sáng nay, vừa rồi Niên tộc trưởng gọi nàng là Lana, Trình Y nhìn sang rồi nhớ ký tên của nàng ấy.

Lana đi đến bên người của Trình Y, một bên sờ ruột vừa nói vừa khoa tay múa chân, vừa chỉ vào ngực của Trình Y nói không ngừng.

Lúc Lana đi tới bên cạnh thì Trình Y đã đoán được chuyện gì rồi, Lana nhất định là nói với Niên tộc trưởng chuyện ban sáng. Thấy sắc mặt của hấn nghiêm trọng như vậy, Trình Y cũng không thể coi như không có chuyện gì. Cô không hiểu một câu nào mà Lana nói, bất quá từ biểu hiện trên mặt và tay của đối phương cũng đoán được hấn là Lana đang hỏi cô buổi sáng nam nhân nào làm chuyện ‘hồng’ trên ngực của cô.

Lana vừa nói xong Hiền liền găm lên giận dữ, xông lên trước nắm chặt tay Trình Y lo lắng nhìn cô từ trên xuống dưới, con mắt dừng lại trước ngực của cô, trong cô hòng phát ra tiếng rên rỉ đầy giận dữ, giờ tay lên muốn cởi quần áo của cô kiểm tra.

Trình Y thấy vậy sợ hãi kêu lên, lập tức lùi về sau mấy bước, hai tay che chắn trước ngực phòng bị, trừng mắt nhìn Hiền cả giận nói: “Người muốn làm gì?”

Hiền lúc này mới ý thức được mình sơ suất, một đồng người ở chung quanh, biểu cảm có chút ngượng ngùng, nhưng phần nộ trong mắt vẫn không hề tan, hai nắm đấm vang lên kéo kẹt, CN~d~d~t~q~d thật sự cảm thấy phần nộ cái tên đã xâm phạm cô!

Niên tộc trưởng quát lên một tiếng, Hiền nghe vậy thu hồi lửa giận. Nhanh chóng xoay người cúi đầu xuống cung kính nói chuyện với Niên tộc trưởng.

sau đó vâng lời trở lại vị trí hấn vừa đứng.

Hấn rất nghe lời nói của Niên tộc trưởng . . . , giờ đây trong mắt hấn nhìn về phía Niên tộc trưởng tràn đầy kính ý, đây là suy nghĩ đột nhiên dâng lên trong lòng Trình Y.

Lana một lần nữa kéo Trình Y trở lại, từ người đàn ông bên trái mà bắt đầu, một tay chỉ vào ngực Trình Y một tay chỉ vào nam nhân đó về mặt nghiêm túc hỏi.

Nam nhân bị chỉ rất phần nộ, đó là biểu lộ của người bình thường chỉ khi bị oan uổng mới có, nam nhân đó trừng Trình Y, trong mắt rõ ràng viết “Không phải ta làm!”

Biểu lộ của mọi người ở giữa sân đều rất nghiêm túc, cho dù Trình Y nghe không hiểu lời Lana nói cũng đoán ra được nàng đang làm cái gì, vì vậy nhìn về người đàn ông bị chỉ kia lắc đầu.

Lana lại chỉ về người đàn ông thứ hai và lập lại lời nói giống như vậy, khi Trình Y lắc đầu lại chỉ sang người kế bên mà tiếp tục. Không lâu sau toàn bộ hơn mười nam nhân trong tộc đều bị chỉ mấy lần, cuối cùng Trình Y đều lắc đầu. Trình Y phát hiện chân mày Niên tộc trưởng càng nhíu chặt hơn, tất cả nam nữ trong sân cùng có biểu hiện nghiêm trọng lên.

Niên tộc trưởng nghiêm túc nhìn Trình Y, chỉ vào toàn bộ nam nhân ở đó mấy lần rồi lớn tiếng hỏi cô.

Trình Y đoán Niên tộc trưởng hỏi cô có xác định người đánh lên cô không phải là người trong tộc hay không, sợ cô đoán sai, vì vậy cô chậm rãi gật đầu.

“A gào khóc!” Các nam nhân thấy thế cùng thẳng sống lưng, trên mặt lộ ra ý khản trương.

Niên tộc trưởng suy nghĩ một lát rồi vẫy tay bảo mọi người chuẩn bị ăn cơm trước, mọi người nghe lệnh tản ra chuẩn bị cơm canh. Không giống như hai ngày trước, bữa cơm này mọi người ăn trong tinh thần đầy nặng nề, mỗi người đều là bộ dạng đầy ưu sầu. Nơi nào đó vừa có động tĩnh thì con mắt các nam nhân như dã thú liền nhảy vọt lên chạy qua xem xét. Lúc ăn cơm cũng để trường mâu ở bên cạnh của mình.

Người trong tộc đều rất khản trương, đến cả các phụ nữ cũng đều rất đề phòng nhìn xem bốn phía, mấy đứa nhỏ cũng không dám lớn tiếng chơi đùa nữa, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cha mẹ ăn thịt nướng.

Dã nam nhân buổi sáng cô chưa từng thấy qua, nhất định là người ngoại tộc, thấy bộ dạng kiêng kị như vậy của người trong tộc hiển nhiên là đang lo lắng người ngoại tộc đột nhiên xông tới. Trước kia Trình Y xem TV nên cũng biết một chút chuyện về thời viễn cổ, như là bộ lạc gian nan về thức ăn và phụ nữ nên sẽ thường xuyên có chiến tranh xuất hiện. Hiện tại người trong tộc khản trương như vậy cũng làm cho cô bắt đầu lo lắng theo, trong bộ lạc nam tử trưởng thành còn chưa tới hai mươi người, nếu như người ngoại tộc thực sự tấn công bọn họ nhất định sẽ khó khăn chống đỡ.

Vội vàng com nước xong, người trong tộc lại không có ca hát nhảy múa như thường ngày mà là đều tự về phòng. Về mặt Hiền ngưng trọng, mấy lần cảm mâu muốn ra ngoài đều bị Trình Y ngăn cản.

Thân là bác sĩ thì không có cách nào trở mắt nhìn thấy người bị thương còn chưa tốt lại đi ra ngoài làm chuyện nguy hiểm, Trình Y kiên quyết ngăn cản Hiền, thái độ cực kỳ cường ngạnh.

Hiền một lòng muốn đi ra ngoài gác đêm cuối cùng đành phải bỏ cuộc, ngồi trên da thú hết than ngắn lại thở dài, thỉnh thoảng đứng dậy đứng ở cửa ra vào nhìn ra bên ngoài.

Trời tối, trăng sáng cao cao ở trên bầu trời, đã đến thời gian đi ngủ nhưng Trình Y không hề buồn ngủ chút nào. Cô đi tới bên cửa nhìn nhìn ra ngoài, phát hiện rõ ràng nam nhân gác đêm đã tăng lên, CN~d~d~l~q~d hai đêm trước chỉ có hai người gác, hiện tại thấy có sáu người cầm vũ khí đi tuần tra gần nhà gỗ. Đây chỉ là ở nơi cô nhìn thấy, không biết chỗ khác có còn người gác đêm nữa không, xem ra đêm nay người trong bộ lạc sợ là không ai ngủ được.

Trình Y lo lắng nhìn về phía bầu trời sáng trăng, trong lòng thầm cầu nguyện ngàn vạn lần người ngoại tộc không tấn công đến đây . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Thời gian khản trương này kéo dài ba bốn ngày, vào mỗi ban đêm có rất nhiều nam nhân canh gác, ban ngày cũng không đi săn hết toàn bộ mà lưu lại vài người ở lại bảo vệ phụ nữ và trẻ em ở trong bộ lạc.

Khản trương vài ngày nhưng không thấy người của bộ lạc khác đến xâm phạm, ban ngày các tộc nhân kết đội ngoại trừ đi săn còn cùng nhau đi kiểm tra chung quanh xem có người bộ lạc khác quanh quần gần đó hay không. Kết quả không có phát hiện gì, vì vậy tóm lại mọi người cảm thấy buồn lo vô cớ rồi, có lẽ người ta chỉ là đi ngang qua chứ không có ý tứ xâm phạm.

Mọi người dần dần thả lỏng, tuy nhiên nhân số gác đêm vẫn không giảm bớt, ban ngày vẫn có người ở lại bộ lạc, nhưng mọi người cũng giảm bớt lo âu, trên mặt cũng dần có nụ cười.

Trình Y đã cắt chỉ cho Hiền, miệng vết thương của hắn khôi phục thật tốt. Sau khi cắt chỉ Sâm mang về một loại thảo dược, sau khi nhai xong lấy chất lỏng bôi lên vết thương của Hiền, hai ngày sau vết sẹo nhỏ đi rất nhiều. Hiệu quả thảo dược thật tốt, Trình Y đối với nó rất ngạc nhiên, đặc biệt nhờ Vân Đóa dẫn mình đi tìm loại thảo dược này, sau khi tìm được nhổ mấy cây về nghiên cứu.

Trong lúc người trong tộc cả ngày đề phòng ngoại tộc xâm phạm, vết thương của Hiền cũng tốt hơn phân nửa, buổi tối hắn cũng không động vào Trình Y bởi vì hắn phải đi gác đêm, sau khi trở về thì trời đã sáng.

Bởi vì tình hình khẩn trương, Trình Y cũng không còn đi tắm rửa mỗi ngày, trên người bị dính khó chịu thì cũng phải chịu đựng. Nếu thật sự nhìn không được thì nhân lúc nữ nhân trong tộc đi rửa bình gốm thì tranh thủ thời gian đi cùng họ, vội vàng ngâm ở trong nước một cái rồi lập tức theo các nàng trở về. Mấy ngày nay không có gặp lại cái tên sắc ma kia cũng làm cho Trình Y thoáng yên tâm, thầm cầu nguyện tên sắc ma đó trở về bộ lạc của hắn đi.

Bởi vì ngôn ngữ không thông sẽ hỏng việc, Trình Y lợi dụng mấy ngày nay chăm chỉ nghiên cứu học ngôn ngữ của họ. Cô nhớ kỹ vài từ ngữ thường dùng, ví dụ như đứa nhỏ của Vân Đóa gọi nàng ấy là “A mẫu”, gọi Sâm là “Ada”, gọi Hiền là “A tô”, những từ khác như: cho người, không cần phải, ăn cơm, uống nước, đi ngoài các loại hội thoại cô đều học. Tuy nhiên, phát âm cũng không chuẩn lắm, nhưng tối thiểu khi cô nói thì đối phương cũng hiểu cô nói gì.

Cô mang đồng hồ đeo tay từ hiện đại tới cũng sử dụng được, trải qua mấy ngày quan sát thời gian ở đây và thời gian ở hiện đại cũng không khác biệt lắm. Một ngày có hai mươi bốn tiếng, hai ngày nay vừa đến giữa trưa cô liền bận rộn. Lấy một cây gậy dựng thẳng đứng trên mặt đất trống trải, chờ mặt trời đi động dẫn đến vị trí chính giữa, bóng dáng cây gậy ngắn nhất liền vội vàng chỉnh đồng hồ đúng mười hai giờ. Sau đó, buổi chiều thường xuyên canh chừng đồng hồ, lúc ăn cơm chiều thì trời tối đen còn có chú ý thời gian lúc trời sáng ngày hôm sau. Chờ đến giữa trưa ngày hôm sau thì lại mang cây gậy gõ kiểm tra lần nữa dưới ánh mặt trời ban trưa. Qua mấy ngày như vậy, cho dù là bảng theo dõi có sai số, thì phạm vi sai số cũng không vượt qua năm phút đồng hồ, nắm giữ được thời gian Trình Y rất có cảm giác thành tựu.

Bởi vì không học tốt môn lịch sử, đặc biệt là thời viễn cổ hiểu biết quá mức nông cạn, giờ đây Trình Y cũng không biết cô xuyên tới thời đại này là chân thật xã hội nguyên thủy hay là cô đến một không gian song song khác. Không rõ ràng lắm cũng không muốn đi phân giải, có phải là dị giới hay không đối với cũng không có gì khác nhau, đều là thời kỳ nguyên thủy.

Hiện tại Trình Y đối với người trong bộ lạc cơ bản đã quen thuộc hơn rất nhiều rồi, vài người quan trọng hoặc người thường gặp cô đều nhớ kỹ tên. Ulla cũng giống như cô đã đoán lúc trước chính là con gái của Niên tộc trưởng, Niên tộc trưởng còn có một con trai, nhỏ tuổi hơn Ulla tên là Ô Cách, bộ dáng chừng hai mươi tuổi. Trình Y không thích hắn, có mấy lần một mình đụng phải hắn, ánh mắt hắn nhìn cô làm cô cảm thấy chán ghét.

Ngày hôm đó Trình Y lại theo các nữ nhân đi bờ sông, cô không có ăn không ngồi rồi, bình thường không có việc gì cũng theo các nàng làm việc. Đầu tiên chính là nhờ Vân Đóa dạy cô làm giấy cò, hiện tại giấy trên chân cô là do cô tự làm được, không dễ dàng gì phải học hơn nửa ngày thì cô mới bện được nhìn không xấu xí lắm, miễn cưỡng có thể mang.

Cùng đi với những người này, Trình Y cũng không sợ, sau khi rửa sạch bình gốm các nàng cũng muốn tắm rửa. Bởi vì không vội trở về, lúc các nàng vừa rửa chén và bình gốm xong Trình Y liền không chờ đợi được mà nhảy vào chỗ thượng du nơi các cô tắm rửa.

Mấy nữ nhân cũng lục tục nhảy xuống sông, một bên vừa tắm giặt vừa cười nói, vài ngày lo lắng cho đến hôm nay các nàng mới bình tĩnh lại, tự nhiên cũng cười nói nhiều hơn.

Trình Y bơi một lát sau đó đi lên chà sát thân thể, D^d^Y^q^d bởi vì không có dầu gội sữa tắm này nọ để tắm rửa nên cô cứ cảm giác trên người không quá sạch sẽ. Cho nên mỗi lần tắm giặt chỉ cần thời gian đầy đủ cô đều ra sức cọ rửa trên người, tranh thủ cọ sạch thân thể như là tắm sữa tắm vậy.

Sau khi tắm giặt xong các nữ nhân lên bờ mặc váy da thú cùng với áo cổ vào, Trình Y cũng lên bờ mặc vào quần jean, thân trên cũng là áo cổ do chính cô bện, là cô mới học được. Vì muốn thoải mái mặc áo này phải hai ba ngày đổi một lần, nếu không thời gian lâu một chút cò này liền khô mất mà hương vị cũng không dễ chịu.

Các nữ nhân cười cười nói nói đi trở về, Trình Y cũng cười đi sau lưng các nàng ấy. Lúc này Ulla không có ở đây, cho nên những người này cũng đều rất yêu thích cô, vừa nhiệt tình lại vừa sôi sảng, đi cùng bọn họ cảm giác rất tâm tình rất vui sướng.

Vừa đi được nửa đường phía trước đột nhiên lao tới một nam nhân, bọn họ thấy thế liền la to lên, đề phòng nhìn hắn.

Sau khi Trình Y nhìn thấy người lao tới mặt liền trắng bệch không còn chút máu, sợ tới mức trốn sau lưng Vân Đóa, người này không phải là ai khác, chính là tên sắc ma ghê tởm ở bờ sông khinh bạc cô.

Nam nhân thấy được Trình Y, không để ý một đám nữ nhân đang nhìn chăm chăm, cứ như thường mà vọt tiến lên trước mặt Trình Y, sau đó túm cô như xách một con gà con khiêng lên vai mà chạy như điên.

Tốc độ quá nhanh, hơn nữa không có ai nghĩ đến trong lúc trước mặt các nàng đồng người như vậy hắn lại đoạt nữ nhân! Các nàng nóng nảy rống giận gào lên, có mấy người chạy về bộ lạc gọi nam nhân, có mấy người thì đuổi theo.

Trình Y bị nam nhân khiêng trên vai, bụng chống đỡ trên vai cứng rắn như sắt của hắn, đầu cúi xuống, hắn chạy rất nhanh, đầu óc của cô lập tức choáng váng chóng mặt, dạ dày cũng khó chịu, mở miệng bật lên tiếng nôn khan.

Nam nhân mặc dù khiêng một người trên vai, nhưng các nữ nhân vẫn không đuổi kịp, đang ở phía sau tức giận mắng chửi.

Mắt thấy nam nhân khiêng Trình Y đang trào nước chua sắp biến khỏi tầm mắt mấy nữ nhân, D^đY^qd thì có nam nhân đang tuần tra gần đó nghe được âm thanh mà chạy tới. Nhìn thấy nam nhân xa lạ đang khiêng Trình Y chạy đi thì giận dữ, vung lên trường mâu mà xông tới.

Nam nhân phát ra tiếng gào không vui, thả Trình Y mặt mày xanh xao ngồi xuống trên cỏ xong liền cầm trường mâu xông lên đối chiến với người kia.

Một đường bên ba, Trình Y không chỉ dạ dày không thoải mái mà đầu óc cũng vô cùng chóng mặt, chỉ một chút dạ dày liền sôi trào, “oa” một cái phun ra. Cô vừa mới ăn cơm không bao lâu, vừa rồi bị nam nhân kia khiêng trên vai chạy nhanh như chớp một hồi, dạ dày chịu được mới là lạ. Vốn tình huống bây giờ rất thuận lợi chạy trốn tức rằng tình huống cơ thể lại không cho phép.

Lúc hai nam nhân giao chiến, làm cho các nữ nhân đuổi theo kịp, có hai người tiến lên kéo Trình Y đang nôn không ngừng chạy trở về, thấy Trình Y có biểu hiện quá mức khó chịu, một nữ nhân dừng lại một tay ôm hông một tay ôm lưng Trình Y mà chạy.

Lần này Trình Y không quá mức khó chịu, người này hiển nhiên là quan tâm đến thân thể của cô, dựng thẳng ôm cô mà chạy.

Chạy không bao xa, phía trước Hiền và hai nam nhân nữa cầm vũ khí chạy tới, xa xa nhìn thấy người xa lạ đang đánh nhau với người của mình thì tốc độ chạy nhanh hơn. Có nữ nhân chỉ vào Trình Y hô to lên giết với Hiền, kết quả sau khi nghe xong Hiền liền giận dữ, hai mắt đỏ bừng chạy về phái nam nhân ngoại tộc.

Sau khi được các nữ nhân thay phiên nhau ôm về bộ lạc, sắc mặt Trình Y cũng không khá hơn chút nào, dạ dày thỉnh thoảng còn cuộn lên, phải nghỉ ngơi một hồi lâu mới tốt hơn được. Vì thế, cô càng thêm chán ghét cái tên sắc ma đó, thì ra hán vẫn chưa có rồi đi, lại muốn bắt cô đi, nếu trong tộc không phải vẫn còn có nam nhân thì chỉ sợ cô đã là dê vào miệng cạp.

Lần trước sờ ngực trộm áo của cô, lần này bắt cô làm hại cô bị choáng váng đầu hoa mắt nôn mửa không ngừng, tên sắc ma đó quả thật là khác tính của cô. Cầu trời phù hộ từ nay về sau đừng để cô phải gặp lại hán. Hiện tại nếu như hỏi Trình Y ghét nhất là ai, D^đY^qd cô tuyệt đối sẽ không chút do dự mà trả lời là tên sắc ma kia!

Mấy nữ nhân để lại vài người trông nom người già và trẻ nhỏ trong bộ lạc, còn lại vài người lo lắng chạy đi.

Trình Y cũng có chút lo lắng rồi, nhìn đồng hồ một cái, cô trở về tối thiểu cũng hơn nửa giờ mà bọn Hiền còn chưa trở lại. Lẽ ra đối phương chỉ có một người thì không nên đánh lâu như vậy à, chẳng lẽ có người đến giúp đỡ sắc ma?

Khi mọi người đang hết sức nóng lòng, mấy người nam nhân trở lại, cơ bản toàn bộ trên người đều phủ máu. Hiền bị thương nặng nhất, vết thương cũ chưa lành lại bởi vì kịch liệt đánh nhau mà bị chảy máu. Mà trên cánh tay, trên đùi còn bị thương cũng may là bị thương không nặng có thể tự mình đi đường không cần người khác dìu đỡ.

Bởi vì mấy người bị thương cũng không nặng, bọn họ có thể tự dùng thảo dược mà tự chữa trị. Vết thương cũ của Hiền bị vỡ ra, Trình Y phải khâu lại cho hán lần nữa. Vị trí vết nứt dài khoảng một ngón tay, cô chỉ cần may lại chỗ đó là được.

Hiền bị thương còn nặng hơn hai người kia cộng lại, tất nhiên là hán bị chọc tức lúc đánh nhau thì cạy mạnh, kết quả bị thương nặng.

Lúc Trình Y băng bó cho hán thì hán giống như bất an mà nắm tay cô, dường như chỉ sợ cô chạy mất, Trình Y thì không biết làm sao đẩy ra bàn tay của hán, trách cứ hán làm cô chậm trễ băng bó.

Lần này băng bó cho Hiền là băng gạc hai ngày trước dùng qua, dù sao cũng đã giặt sạch phơi khô, cho dù trên mặt còn có chút vết đỏ không giặt sạch được nhưng đây cũng là máu của Hiền, CN~d~d~l~q~d băng bó cho hán cũng sẽ không sao.

Chuyện huyền ảo lần này động tĩnh rất lớn, buổi tối các tộc nhân đều trở về, sau khi nghe nói việc này cũng vô cùng phẫn nộ và nổi giận, không dám không tập trung nữa, người tuần tra càng thêm nhiều hơn.

Buổi tối lúc nằm ngủ trên da thú đột nhiên Trình Y không tìm không phỉ nở nụ cười, cô tự mình tiêu khiển mà nghĩ lần này sắc ma quấy rối mà nói xem như đã làm một chuyện tốt. Đó chính là vết thương cũ của Hiền tái phát mà còn thêm vết thương mới, cô có thể an toàn thêm hai buổi tối nữa . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Ô Năm bộ lạc chỉ có ba mươi mấy người, đúng là một bộ lạc nhỏ, cho nên tính nguy hiểm tồn tại rất cao, bởi vì nhân số ít đi qua nơi vắng vẻ lại ở vào

hoàn cảnh xấu.

Hiện tại là đầu thu là mùa thực vật phong phú còn có thể an toàn một chút, một khi đến mùa đông lúc con mồi thưa thớt, người ở bộ lạc gần đó sẽ vì thiếu thực vật mà đến giành thức ăn. Bộ lạc đối phương con thiếu nữ nhân có thể vì vậy mà đi cướp đoạt phụ nữ.

Nếu như bộ lạc không có thâm cừu đại hận gì mà nói, bình thường hai quý Hạ Thu thì coi như an bình, bởi vì thực vật sung túc, sẽ không xuất hiện tình huống bộ lạc bị đói mà tấn công bộ lạc nhỏ khác. Cũng bởi vì như vậy mọi người trong bộ lạc mới an tâm, mỗi tối sau khi ăn uống no đủ còn có thể cao hứng cùng nhau ca hát nhảy múa. Ai ngờ hiện tại ngay lúc này lại phát hiện ra tình huống người ngoại tộc đến cướp nữ nhân. Đây là một cảnh báo to lớn đối với mọi người trong bộ lạc, làm cho bọn họ phải nghĩ lại gần đây trôi qua quá buông lỏng, để cho người ngoài đơn độc một người cũng có thể cướp nữ nhân dưới con mắt nhìn chăm chăm của người trong tộc.

Mỗi ngày nam nhân trong tộc đều kết bạn ra ngoài tìm kiếm, kết quả nam nhân ngoại tộc kia như thể bốc hơi tìm thế nào cũng không thấy, các tộc nhân đều dậm chân tức giận nguyên rủa không ngừng.

Hiện nghỉ ngơi hai ngày rồi cắt chỉ, thương thế tốt hơn phân nửa, đối với tốc độ khép lại vết thương của người nguyên thủy Trình Y đã có thể thấy mà không thể nói gì rồi. Một khi thân thể Hiện tốt lên Trình Y lại bắt đầu lo lắng, bởi vì ánh mắt của Hiện nhìn cô càng ngày càng nóng bỏng, cô sợ buổi tối hẳn lại hóa thú tính. Tuy cô không chán ghét Hiện, cảm thấy hắn còn rất quan tâm cô, chỉ là cô xuyên đến thời đại lạ lắm mới có mười ngày, làm sao có thể tiếp nhận một người không tính là quá hiểu biết nói chi đến chuyện cùng nam nhân làm loại chuyện đó.

Có một số chuyện người càng sợ thì nó tới càng nhanh, buổi tối sau khi tất cả mọi người trở về phòng Trình Y liền phát hiện Hiện không quá thích hợp. Từ sau khi cô vào nhà hắn liền nhìn chăm chăm cô, tầm mắt phần lớn là rơi trên thân thể của cô. Thấy vậy nội tâm Trình Y sợ hãi, lo lắng mà liên tục nhìn ra bên ngoài, chẳng lẽ đêm nay cô khó giữ được trinh tiết sao?

Vừa nghĩ như vậy thì bên kia Hiện có động tác, tóc gáy toàn thân Trình Y nhất thời dựng đứng lên, thân thể cứng lại đứng tại chỗ nhìn Hiện đang bước nhanh tới chỗ của cô.

“Người, người muốn gì?” Trình Y lùi về phía sau một bước đề phòng hỏi.

Hiện đi đến ôm cổ Trình Y, miệng bắt đầu hôn lung tung trên mặt cô, hơi thở dần dần không ổn định.

“A! Cút ngay!” Trình Y hét rầm lên, dùng sức đẩy Hiện ra, cô cảm thấy đau xót trong lòng. Ở hiện đại khí lực của cô cũng coi như không nhỏ, nhưng ở nơi này chút khí lực cũng chẳng là gì. Lúc trước ở bờ sông cũng không đẩy được sắc ma, Dien*dan*le*quy*don hiện tại đẩy Hiện cũng không xong, bọn họ chính là một tòa núi lớn mặc cho cô quyền đâm cước đá cũng không sút mẻ chút nào.

Tay Hiện sờ dần xuống mông Trình Y, môi cũng dần dần dờn xuống.

Vì không muốn hồ đồ u mê mà cùng người khác phát sinh quan hệ, Trình Y không bận tâm thân phận thầy thuốc của mình, liền đưa tay véo mạnh lên vết thương trên ngực Hiện đang cần bảo dưỡng. Từ lúc học cao trung cô đã rời nhà một mình sống cuộc sống tự lập bên ngoài, nhưng cô vẫn giữ mình trong sạch. Mặc dù từng có kết giao qua hai ba người bạn trai nhưng cô kiên trì không phát sinh quan hệ trước hôn nhân. Vì vậy cho tới bây giờ cô cũng chưa từng vượt quá giới hạn với nam nhân, cho dù quen biết kết giao với bạn trai vài ba tháng thì cô vẫn giữ vững phòng tuyến. Cho nên làm sao có thể cùng đã nam nhân mới vừa quen biết mười ngày nảy sinh quan hệ cho được?

Sự phản kháng của Trình Y quá lớn, không bao lâu sao miệng vết thương của Hiện liền chảy máu lần nữa, chân mày của hắn cau lại, nhưng cũng không vì đau đớn này mà dừng lại động tác. Theo hắn, Trình Y chính là vợ của hắn, Diendanlequydon~chieuninh bất quá những gì vợ mình làm với mình chỉ là bình thường. Vì vậy, cũng không xem sự phản kháng của Trình Y là chuyện gì quá đáng thậm chí còn cảm thấy rằng cô làm vậy rất là tình cảm.

Thấy ngực đối phương chảy máu đến như vậy mà cũng không dừng lại, Trình Y tuyệt vọng, ngay lúc Hiện đặt cô nằm trên tấm da thú đưa tay ra muốn cởi đi áo cổ của cô thì đột nhiên bụng cô khẽ co rút đau, không lâu sau lại quặn đau lần nữa. Có lẽ do cô phản kháng quá mức kịch liệt, cảm xúc lại quá căng thẳng làm cho ngày thường cũng co giật bình thường thì bây giờ lại biến thành run rẩy kịch liệt. Đau đến nổi trên trán Trình Y đổ đầy mồ hôi, môi cũng trắng bệch không còn chút máu, hai tay ôm bụng đau khổ mà khẽ rên rỉ.

Thấy thế Hiện lập tức dừng lại, nghi ngờ nhìn về phía Trình Y đang co lại thành một đoàn, đưa tay sờ thử lên bụng cô, không biết tại làm sao mà cô lại đau thành như vậy, vì vậy quỳnh lên liền chạy ra ngoài.

Thấy Hiện chạy ra ngoài Trình Y thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng rồi cô lại không cao hứng nổi, bởi vì bụng đang đau đớn không ngừng. Đây là đại di mụ của cô tới (đại di mụ: là chu kỳ hàng tháng của chị em phụ nữ đó!). Ngày xưa mỗi tháng trước khi tới thì bụng trướng đau trước một ngày, thỉnh thoảng sẽ có nhẹ nhàng co rút. Mỗi khi như vậy thì cô sẽ chuẩn bị sẵn một vài miếng băng vệ sinh trong túi, cho nên chưa bao giờ phải lo lắng không như bây giờ đột nhiên đại di mụ đến thăm.

Hiện đi ra ngoài không bao lâu, bởi vì cảm xúc Trình Y dần dần buông lỏng nên bụng bắt đầu bớt đau, Diendanlequydon~chieuninh tuy thỉnh thoảng vẫn còn trướng đau nhắc nhở cô sắp có đại di mụ nhưng cũng không làm cho cô đau đến ra mồ hôi hơn nữa khó chịu đến co người thành một đoàn.

Trước kia khi bụng cô trướng đau như thế này thì khoảng mười giờ sau đại di mụ đúng giờ sẽ tới, bây giờ là buổi tối bụng cô bắt đầu đau, dựa theo kinh nghiệm suy tính, vào khoảng buổi chiều ngày mai cái kia của cô sẽ tới.

Một lần nữa Trình Y có cảm giác vô lực, ở đây còn dùng tảng đá chùi ... đi đâu để trông cậy vào lúc đặc biệt thế này có cái gì để lót đây? Không có băng vệ sinh cô phải làm sao bây giờ!

Ngay tại lúc cô đang nhìn trần nhà oán trách ông trời thì Hiền đầu đầy mồ hôi lôi kéo một người là một bà cụ đi vào. Bà ấy xem ra còn lớn tuổi hơn Diệp đại nương nhiều, cũng hiểu biết một chút y thuật. Trong bộ lạc ai có bệnh đều đến tìm bà. Bởi vì Ở Năm bộ lạc là bộ lạc nhỏ nhất nên không có vụ y, chỉ có thể do bà lão này làm thầy thuốc.

Bà lão ngồi xuống bên cạnh Trình Y nhẹ nhàng xoa bóp bụng của cô, cuối cùng nhẹ nhàng nở nụ cười, nói vài câu với Hiền đang sốt ruột, trấn an vỗ vỗ vai của hắn rồi rời đi.

Hiền nghiêng đầu nhìn Trình Y, thấy cô cũng không còn quá khó chịu nên cũng yên tâm, nói vài câu trấn an với cô rồi lấy bình gốm trong phòng chạy ra ngoài.

Trình Y nhìn sắc trời một chút, cũng chưa muộn lắm, người trong tộc chắc là chưa ngủ đâu. Vì vậy, đứng lên đi tới phòng của Vân Đóa, đứng ở bên ngoài cách cửa phòng chừng năm sáu thước gọi Vân Đóa.

Thấy Vân Đóa đi ra cô lập tức tiến lên giữ chặt tay nàng ta bắt đầu hỏi thăm, cô không biết người ở đây gọi kinh nguyệt là thế nào. Vì thế làm dấu tay, trước lấy hai tay che bụng làm vẻ mặt khó chịu, sau đó xoay người chỉ vào giữa hai chân làm động tác có cái gì đó chảy ra không ngừng trên đùi.

Động tác này giống như đại tiểu tiện không thể khống chế, Vân Đóa hồ nghi nhìn một hồi dau đó liền quá sợ hãi chạy đến phía sau lưng Trình Y nhìn vào cáo mông của cô, Diendanlequydon-chieuninh trong miệng liên tục nói gì đó, giọng điệu rất là lo lắng.

Trình Y gấp đến độ khoát tay, đang lo không biết phải thuyết minh như thế nào thì Hiền trở lại, khi trở về bình gốm trong tay hắn đã tràn đầy nước trong vắt.

Vân Đóa thấy hắn thì chỉ vào Trình Y lớn tiếng hỏi thăm, Hiền nghe vậy trả lời vài câu, hai người nói chuyện trao đổi Trình Y hoàn toàn nghe không hiểu, bất quá cũng biết là họ đang nói về cô.

Nghe Hiền nói xong Vân Đóa bừng tỉnh hiểu ra, ý bảo Trình Y chờ một chút rồi trở về phòng lấy đồ. Mà Hiền quan sát Trình Y vài lần, thấy trạng thái của cô khá hơn nên cũng yên tâm, đem bình gốm đựng nước để trước cửa phòng sau đó tìm cô bắt đầu nấu nước.

Tay Vân Đóa cầm cái gì đó đưa cho Trình Y xem

Trình Y không dám nhận lấy, nhìn kỹ vật trong tay Vân Đóa. Thoạt nhìn đó là hai miếng da thú thô ráp đã cũ được vá chung lại với nhau, trước sau hai đầu đều được vá lại bằng hai cây cỏ nhỏ. Hai cây này hẳn là dùng để thắt trên bụng có hiệu quả cố định lại. Không nghĩ tới nữ nhân ở đây lại dùng tới da thú làm băng vệ sinh, có da thú động vật kết hợp với ruột cây tuy rằng không có hiệu quả thấm nước tốt nhất nhưng khi có kinh nguyệt cũng không dễ dàng bị thấm ra ngoài. Thứ này vượt qua dự kiến của cô rồi, cứ tưởng rằng các nàng sẽ dùng tro rơm hoặc là cỏ . . . lung tung gì đó làm đồ lót, không nghĩ tới dùng da thú ‘xa xỉ’.

Sau khi cảm ơn Vân Đóa Trình Y trở về phòng, có lẽ là ánh mắt của Hiền đơn thuần hơn nhiều nên cảm giác nguy cơ biến mất, đêm nay phải cảm tạ cái bụng chột đau ban tặng, cô được an toàn.

Trong lúc Trình Y ngồi ở trên da thú đồ túi thuốc nhìn nhiều lần vào miếng băng gạc chưa dùng qua thì Hiền bung nước nóng đến. Nước nấu ấm được rót vào trong chén gốm, Dien*dan*le*quy*don sau đó mang tới trước mặt Trình Y ý bảo cô uống nước.

Hai chữ uống nước Trình Y nghe hiểu được, nhìn qua chén nước nóng bốc hơi cô liền hiểu được lúc này bà cụ dặn dò hẳn phải nấu nước ấm cho cô uống. Không nghĩ tới tại thời đại viễn cổ này nữ nhân cũng biết lúc đau bụng uống nước ấm sẽ làm giảm bớt đau đớn, chuyện này ở thời đại này quả thật là thú vị. Có một số việc làm cho cô cảm thấy được ở đây rất lạc hậu tiện thể lại thấy người ở đây rất dân, mà có khi có một số việc làm cho cô cảm thấy bọn họ rất thông minh. Ví dụ như Vân Đóa dùng da thú vá lại dùng làm ‘băng vệ sinh’ trong kỳ nguyệt sự, còn có hiện tại phương pháp sử dụng nước ấm làm giảm đau bụng kinh cũng làm cho cô cảm thấy ngạc nhiên.

“Allah đó.” Trình Y có chút lúng túng nói với Hiền, sau đó bụng chén thổi hơi nóng. May mắn vì Hiền phát hiện cô không thoải mái lập tức ngừng xâm phạm, cũng cảm kích nấu nước cho cô uống. Tóm lại Hiền là một nam nhân biết săn sóc, so sánh với tên sắc ma ở bờ sông thì tốt hơn nhiều.

Quả thật Hiền giống như suy nghĩ của Trình Y rất quy củ, ngay cả nói chuyện cùng cô cũng mang theo vài phần cẩn thận dè dặt, e sợ vừa rồi hù dọa cô làm cho bụng của cô đau. Lúc Trình Y miệng nhỏ uống nước thì hắn lấy một tấm da thú ở trên tường để xuống dưới chân cô nói gì đó, sau đó trở lại tấm da thú của mình nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Trình Y sợ uống nhiều nước buổi tối đi tiểu đêm, vì vậy chỉ uống non nửa chén nước ấm, bụng thoải mái hơn nhiều, bụng chén sờ soạn tấm da thú Hiền để bên chân cô, cô đoán là hẳn cho cô làm ‘băng vệ sinh’ dùng. Trong nội tâm cô rất là cảm kích, nhìn về phía Hiền nói cảm ơn sau đó cũng đi ngủ.

Chỉ dùng da thú vá có gì đó Trình Y tự nhiên là không muốn dùng, cũng may cô còn có kim chỉ cùng băng gạc. Vì vậy Trình Y định dùng băng gạc may bọc da thú lại, như vậy cảm giác giữ được sạch sẽ hơn. Trước tiên cầm lấy kéo cắt tấm da thú cũng chú ý tới vẻ mặt của Hiền, thấy hắn không có vẻ tức giận vì thế liền yên tâm mà theo đường vân da thú màu rậm nắn cắt ra nhiều mảnh hình chữ nhật.

Hiền thấy vậy liền đi qua ngồi cạnh Trình Y mắt tán thưởng nhìn cây kéo trong tay cô. Ở lúc cô không dùng tới thì hẳn cơ hồ là mang theo thành kính nhẹ nhàng vuốt ve cây kéo, còn hỏi Trình Y đây là cái gì. Lời này Trình Y nghe hiểu được nên liền nói cho Hiền đây là cây kéo. Sau đó trong lúc cô làm thì nghe hắn không ngừng lầm bầm ‘cây kéo’.

Trình Y rất nhanh vá được bốn miếng ‘băng vệ sinh’, ở bên trong mỗi miếng đều kẹp hai miếng da thú nhỏ, bên ngoài dùng băng gạc bao bọc chúng lại rồi cẩn thận may kín đường biên, ở hai đầu thì chừa khe hở nhỏ sau đó ra ngoài lấy cỏ mềm bện như bện tóc đuôi sam sau đó xuyên qua khe nhỏ buộc

lại.

Việc lớn làm xong rồi, cầm lấy băng vệ sinh cô làm tốt nhìn như thế nào cũng thấy đẹp, không chỉ đẹp đến lúc sử dụng khẳng định thoải mái hơn nhiều so với cái của Vân Đóa trực tiếp dùng da thú. Da thú dùng một nửa, còn lại một nửa Trình Y xếp gọn lại để một bên.

Khi mặt trời xuống núi thì đại di mục đứng hẹn lại đến, bụng Trình Y có đau một chút. Vì vậy cô người nằm ở trong phòng, sau khi đi sẵn về Hiền vẫn chăm sóc Trình Y. Một chút thì cho cô ăn thịt nướng, một hồi lại cho cô ăn canh, nấu nước nóng cho cô uống, hầu hạ Trình Y như hầu hạ nữ hoàng.

Lúc mới đầu lượng tương đối ít, cả đêm Trình Y chỉ dùng một miếng BVS đã làm tốt. Sáng hôm sau cô muốn đi bờ sông giặt rửa cái đã dùng bản, ngày còn sớm nước sông có chút lạnh nhưng cô phải lập tức đi giặt, càng để lâu càng khó tẩy sạch. Hơn nữa thứ này có hương vị không tốt để trong phòng sẽ ảnh hưởng không khí. Và lại cô cũng nghiêm chỉnh để nó ở trong phòng, cô xấu hổ nếu bị người khác nhìn thấy.

Trình Y đến bờ sông Hiền vẫn luôn bảo hộ bên cạnh, cô ở bờ sông giặt rửa thì hẩn đứng ở bên cạnh nhìn xem.

Vào lúc thế này không nên dính nước lạnh, kết quả sau khi tắm không bao lâu Trình Y không chỉ bắt đầu đau bụng hơn mà lượng cũng nhiều. Vì vậy BVS cần nhiều để đổi, Dien*dan*le*quy*don gần như mỗi tiếng mỗi thay, cô đau bụng gay gắt không cách nào đi bờ sông giặt chúng.

Lúc Trình Y đang ưu sầu thì Hiền đi tới, mặt không đổi sắc cầm hai miếng BVS đã sử dụng đi ra ngoài. Cô trừng mắt khó khăn nuốt nước bọt, nghĩ rằng hẩn nhất định ghét bỏ chúng nó đặt ở trong phòng làm ảnh hưởng không khí, kết quả phát hiện mình đoán sai!

Sự thực không phải Hiền đem chúng ném đi mà cầm lấy đi bờ sông giặt sạch, sau khi giặt rửa sạch lại mang chúng về phơi nắng trên dây thừng trước nhà gỗ của bọn họ. Đây là lúc Trình Y ra ngoài vô tình thấy chúng trên dây thừng phơi đồ mới biết được, thấy chúng nó nằm trên dây phơi đồ đã được phơi khô thì nét mặt của cô giống như bị sét đánh . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Trình Y không biết ở đây nam nhân khác có phải cũng không ngại bản mà giặt tẩy cái này cho nữ nhân hay không, tóm lại Hiền làm việc này cho cô làm cho cô rất cảm động cũng rất rung động. So sánh với những người đàn ông ở hiện đại cho dù chưa từng thấy qua BVS cũng nói là xúi quẩy không may mắn. Hiền không ngại nó vừa bản vừa thổi đem chúng đi giặt sạch phơi khô, hành động này thật sự đáng quý.

Kể từ đó, khi đối diện với Hiền Trình Y ít đi sự đề phòng, đối với hẩn dần dần nở nụ cười chân thành.

Hiền cảm thấy thái độ của Trình Y đối với hẩn thay đổi nên rất là hưng phấn, càng thêm ra sức hầu hạ cô. Mỗi khi cô thay ‘gió đó’ bị bản ra đều rất tự giác mang ra sông giặt sạch, thấy vậy Trình Y rất ngượng ngùng. Có lần thừa dịp hẩn lấy chúng đi giặt cô liền thẹn thùng ngăn lại, kết quả về mặt Hiền lo lắng chỉ chỉ bụng của cô rồi không để ý cô phản đối mà mang đi giặt sạch.

Lần này của Trình Y có rất nhiều, liên tục hai ngày đặc biệt khủng bố, vừa cử động là tuôn ra ào ạt. Vì vậy hai ngày này đều nằm trên da thú, nằm đến nhàm chán, tóm lại có thể không động thì không động. Ngay cả ăn cơm cũng là Hiền lấy vào cho cô, chỉ khi có nhu cầu cần giải quyết mới đi sau bụi cỏ, thuận tiện thay BVS sạch sẽ.

Có lẽ thấy cô cả ngày ở trong phòng nhàm chán nên hẩn nghĩ dỗ cho cô vui vẻ, nên sau khi đi săn trở về hẩn mang cho cô một số hoa dại nở rực rỡ, đem hoa đặt chất chồng chung quanh da thú của cô. Sau đó đặc biệt còn đi thỉnh giáo Vân Đóa, lấy một ít hoa cỏ mềm dẻo bện thành hai vòng hoa nho nhỏ, lớn đội lên đầu nhỏ đeo ở cổ tay.

Do lần đầu làm nên không quá quen tay, Hiền lãng phí rất nhiều cỏ cùng hoa, ném bỏ rất nhiều vòng hoa bị hỏng rồi, cuối cùng bện được cũng không kém lắm. Tuy thủ công có vẻ thô ráp nhưng không ảnh hưởng vẻ đẹp của nó.

Trình Y nhận lễ vật này có vẻ thực vui mừng, sau lúc cô bị đau bụng hai ngày đột nhiên nhận quà cảm thấy đặc biệt cảm động. Thấy Hiền tặng hai vòng hoa, đột nhiên trái tim như được lấp đầy, nhìn về mặt Hiền có chút ngại ngùng lại thêm ý tứ nịnh nọt, Trình Y cười rất vui vẻ, lớn tiếng nói cảm ơn với hẩn, còn liên tục nói vài lần câu ‘yêu thích’ mới học ở đây.

Trải qua vài ngày ở chung, Trình Y phát hiện Hiền là một nam nhân ôn nhu mà cẩn thận. Tuổi cũng không lớn, so với nam nhân khác trong bộ lạc xem như hẩn là trẻ tuổi. Có khi cô tức giận hẩn sẽ thật cẩn thận liếc trộm cô, muốn nói chuyện với cô lại sợ cô phát giận, loại bộ dáng muốn làm mà không dám làm nhìn đáng yêu cực kỳ, có nhiều lần suýt chút nữa Trình Y bật cười ra tiếng.

Hiền cũng hái quả dại cho Trình Y, đủ loại quả dại và trứng chim càng không ngừng được mang tới trước mặt cô, thấy cô thích cái nào thì lần sau sẽ tìm nhiều hơn mang đến cho cô. Mỗi khi Trình Y cười thỏa mãn hẩn sẽ ngồi trước mặt cô nhìn cô chăm chăm rồi nâng miệng cười như kẻ ngốc.

Hiện đối với Trình Y thật sự quá tốt, mấy nam nhân trong tộc có quan hệ không tệ với hắn đều chê cười hắn. Mà Trình Y cũng không còn yên tĩnh nữa rồi, ban ngày mấy nam nhân ra ngoài săn bắn thì mấy nữ nhân nhăm chán sau khi làm xong việc có khi sẽ tới cùng Trình Y ngồi chốc lát. Có lẽ cũng vì ngôn ngữ không thông nên mấy nữ nhân kia yêu thích tổ khổ cùng Trình Y. Bởi vì vô luận phần nào cái gì nói bậy về ai đều không cần lo lắng Trình Y đi tố cáo, vì cô nghe không hiểu.

Các nữ nhân sao khi thổ lộ hết tâm tình thì sẽ rời đi có khi sẽ nói tới Hiện, sau đó sẽ nháy mắt ra hiệu với Trình Y, một bộ dáng rất hâm mộ cô có một người đàn ông đối tốt với cô như vậy. Mới đầu Trình Y còn không biết vì sao các nàng lại trêu ghẹo cô, về sau số lần nói nhiều hơn nên cô cũng biết, cảm giác có chút ngượng ngùng.

Tất cả mọi người đều cho rằng Trình Y là vợ của Hiện, cho nên đều xem cô như người một nhà, rất thân thiết.

Cũng không phải tất cả nữ nhân đều đối với cô hữu nghị, có người ngoại lệ, chính là Ulla lúc trước cướp áo lông của cô. Từ lần tranh đoạt trước có lẽ sau đó Niên tộc trưởng khiển trách nàng ta, cũng có lẽ do Hiện đã dưỡng thương tốt nên nàng ta không dám đến nữa, tóm lại là không có lại đến tranh đoạt gì nữa. Có khi ở ngoài tình cờ gặp gỡ thái độ bất thiện của Ulla làm Trình Y nghĩ không nhìn thấy cũng khó, có khi còn nghe được Ulla mắng cô gì đó, trực giác đối phương là đang mắng cô, bất quá cô cũng không sợ. Cũng dùng lời nói của hiện đại mà xông tới mắng to nàng ta một trận, sau đó ngáng đầu ưỡn ngực về mặt kiêu ngạo mà tự mãn trước vẻ mặt sượng mù không biết cô mắng gì của Ulla mà đi qua.

Cô biết rõ Ulla chán ghét cô ở điểm nào, có lẽ là không chiếm được áo lông của cô mà cô ta rất muốn nên cô thành kiến, Ulla có một em trai tên là Ô Cách, bọn họ không hổ là chị em ruột. Không chỉ lớn lên giống nhau mà cả thần sắc cũng giống nhau, đều là bộ dáng vẻ mặt cao ngạo, con mắt lúc nào cũng đều là tính toán. Có lẽ bởi vì bọn họ là con trai con gái của tộc trưởng, các tộc nhân hoặc nhiều hoặc ít cũng nhường nhịn họ mấy phần. Vì vậy nuôi dưỡng thành bọn họ không coi ai ra gì có thói quen nhìn thấy thứ gì yêu thích sẽ đoạt lấy. Về sau Trình Y mới biết được, ngày ấy các nữ nhân ở trong tộc nghiêm khắc trách cứ Ulla đoạt áo lông của cô như vậy là vì cơ bản các nàng đều nếm qua mùi vị đau khổ bị Ulla cướp đi gì đó.

Hôm nay Hiện săn được một loại động vật toàn thân trắng như tuyết giống như hồ ly nhưng to lớn hơn nhiều, thịt của nó rất non mềm, mà da lông cũng mềm mại dị thường, ưu điểm lớn nhất và vô cùng tốt của nó là không hề bị thấm nước.

Sau khi mang nó về động tác của Hiện thành thạo mà lột da lông của nó, sau đó đưa cho người trong tộc đi nướng. Đồng bạn reo hò mang thịt đi nướng còn Hiện thì hưng phấn mang da lông đi ra bờ sông tẩy rửa sạch sẽ vết máu rồi chạy về trong phòng. Hắn chỉ tẩy sạch mặt máu thịt ở phía dưới, rất cẩn thận không để da lông bị dính nước.

Sau khi vào nhà Hiện đặt tấm da thú trước chân Trình Y, nghiêng đầu nhìn một lát rồi đứng dậy cầm bình gốm bên cạnh chạy ra ngoài, lúc trở về thì bình đầy nước. Thấy vậy Trình Y nghi ngờ nhìn xem hắn, Hiện có chút hưng phấn mà nhìn vào trong mắt Trình Y, chỉ chỉ da lông trên mặt đất ý bảo cô nhìn kỹ, sau đó ‘ào ào’ đổ hết nước lên trên tấm da lông mềm mại sạch sẽ sáng mềm.

“A.” Trình Y cả kinh kêu thành tiếng, đưa tay ra muốn cầm lấy nó, kết quả bị Hiện đoạt trước. Thấy vẻ mặt hắn có chút hả hê đem tấm da thú cầm lên, cô có chút oán giận mà trừng mắt nhìn hắn, trách hắn làm hư đồ tốt.

“Ha ha.” Thấy cô ảo não, Hiện lộ ra nụ cười đắc ý, ngay lúc Trình Y sầm tức giận liền cầm lấy tấm da đưa tới trước mặt cô như hiến vật quý.

“O.” Trình Y trừng mắt nhìn nhìn không được vươn tay ra chạm vào tấm da, chỉ thấy toàn bộ nước Hiện vừa gội lên đã thấm hết vào trong tấm da, lại không có bị rò rỉ ra. Nói cách khác tấm da đem nước hấp thu toàn bộ, nước bị hấp thu cũng không có chảy ra, năng lực hấp thu nước vô cùng tốt. Mà da phía dưới tấm lông thì lại hoàn toàn không thấm nước, một chậu nước lớn như vậy mà lại không có rò rỉ.

“Thì thầm” Hiện bắt đầu hưng phấn mà nói chuyện, sau đó cầm lấy cây kéo bên cạnh Trình Y muốn cắt bỏ phần da lông không bị thấm nước. Kết quả dùng kéo không thuận tay, vụng về mà cắt một phen, cuối cùng không cẩn thận mà cắt mất một ít lông mềm mại mà cả tấm da thì không cắt được chút nào.

Trình Y thấy vậy vội vàng lấy lại cây kéo, dùng ánh mắt hỏi hắn muốn làm gì.

Hiện ảo não gãi gãi da đầu, tại lúc Trình Y nhìn chăm chú lấy tay múa may trên tấm da lông cho ra một cái hình chữ nhật sau đó lại chỉ ra dây treo quần áo ở bên ngoài phòng.

Trình Y ngây ngẩn cả người, sau đó lấy ra một miếng BVS đã được giặt sạch phơi khô chỉ vào nó hỏi: “Người muốn cho ta tấm da lông này làm ra nó hả?”

Tuy Hiện nghe không hiểu lời của cô, nhưng xem động tác của cô thì đoán được ý muốn nói là gì, vì vậy dùng sức gật gật đầu.

“Oa.” Trình Y mừng rỡ nhìn tấm da thú màu trắng, trên mặt của nó dài khoảng năm sáu centimet, rất mềm mại. Thứ này trên mặt thấm nước nhanh, mặt sau thì không bị thấm, rõ ràng là vật liệu tốt nhất làm BVS, cô kích động ôm tấm da thú nhiều lần nói cảm ơn với Hiện.

Làm cho vợ mình vui vẻ, Hiện rất là kiêu ngạo, tinh thần vô cùng phấn chấn đem da lông bị ướt phơi nắng trên dây thừng dùng để phơi quần áo.

Lúc này thịt cũng nướng chín, từ xa xa đã ngửi được mùi thơm, người chung quanh thêm ăn đến chảy nước miếng. Do Hiện là người săn được động vật nên hắn được chia nhiều thịt nhất, so với tộc nhân khác thì nhiều hơn gấp bốn lần. Hắn lấy phần thịt non mềm thơm ngon nhất ở phần ngực bụng của con mồi hiếu kính cho tộc trưởng, hắn đưa cho tộc trưởng một nửa phần thịt, phần còn lại dành cho hắn và Trình Y ăn.

Vốn đối với thịt nướng cô không phải rất thích bởi vì không có gia vị, ăn nhiều sẽ ngán, kết quả lần này Trình Y cầm miếng thịt nướng không hứng thú lắm mà ném một cái lập tức chán kinh. Miếng thịt này không nhạt mà có một chút vị mặn, hương vị tươi mới lại có vị mặn, điều này làm cho cô chán ăn thịt

nướng không có mùi vị hơn mười ngày thật là vừa kinh vừa vui.

Trình Y biết rõ ở đây không có muối, bất kể là nướng thịt hay nấu rau đại hương vị đều rất nhạt, chỉ có cá biệt trong thịt động vật không dễ săn được là có vị mặn. Đoán chừng cũng là bởi vì thỉnh thoảng ăn được thịt động vật có muối mới làm cho tất cả mọi người sống cường tráng và khỏe mạnh đi.

Có vị mặn nên không có cảm giác ngán, Trình Y một hơi ăn hết một nửa thịt, loại động vật này thật sự là đồ tốt. Bởi vì nó lớn lên giống như hồ ly nên cô đặt tên nó Tuyết Ly. Động vật này hình thể không to lớn, một mình Hiền săn nó nhưng không hề bị thương đem nó trở về nói rõ tính công kích của nó không cao, chắc là chủng loại thừa thốt nên không dễ dàng gặp được mà thôi.

Sau khi ăn no thì nhìn thấy Hiền đang kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, đột nhiên Trình Y có cảm giác thật xin lỗi. Bình thường cô chỉ ăn một xiên thịt là đủ rồi, hôm nay thậm chí cô ăn những bốn xiên, kết quả không đủ cho hân rồi.

Vừa rồi tham ăn mà cô bỏ quên Hiền, Trình Y nhanh chóng hướng Hiền tỏ ý xin lỗi.

Ai ngờ bộ dạng của Hiền chẳng những không tức giận mà còn cao hứng, phần thịt còn lại hân cũng không ăn, đi ra ngoài tìm một lá cây lớn sạch sẽ cắt thận bao hết phần thịt còn lại đặt trước mặt Trình Y, chỉ vào nó nói cho cô biết khi nào đói bụng thì ăn.

“Sao ngươi không ăn đi?” Trình Y hỏi.

Hiền lắc đầu cười khẽ sau đó rời đi, Trình Y nhìn thấy hân đi ra ngoài lấy chim trĩ người khác săn về mà nướng, trong nội tâm không biết là tư vị gì, thậm chí hân là kẻ ngốc, dùng ngôn ngữ của họ mà hô to với hân: “Ngươi ăn thịt này đi.”

Kết quả Hiền quay đầu hướng cô khoát khoát tay, la to một tiếng: “Ta không thích ăn.”

Những lời này Trình Y nghe hiểu được, sau khi nghe xong không hiểu sao cái mũi chợt chua xót, làm sao cô không hiểu được hân vì trần an cô mà nói dối. Lúc hân cầm thịt nướng đi vào bộ dáng nào phải không thích ăn? Hân thấy cô khó khi có được một lần thích ăn nên để lại cho cô ăn đi? Cái mũi của Trình Y không hiểu sao chua xót, mấy ngày nay Hiền vì cô làm rất nhiều chuyện, hân rất quan tâm, nếu như nói là không cảm động thì là nói bậy.

Người chứ không phải là cỏ cây, khi hân xuất phát từ nội tâm đào tìm mớ phổi đối tốt với cô thì cô không còn cách nào xem hân như đã nam nhân xa lạ mà đối xử rồi. Dù sao gặp được một nam nhân đối xử tốt với cô như vậy là không dễ dàng, nói một câu công bằng, mấy người bạn trai trước kia cô kết giao cộng lại còn chưa thành tâm đối với cô như Hiền.

Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, Trình Y không nhịn được mà bắt đầu suy nghĩ, chờ sau khi thân thể cô sạch sẽ nếu như hân lại cầu hoan . . . . hay là cô không nên cự tuyệt nữa . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tất cả da lông của Tuyết Ly đều thuộc về Trình Y, cô cắt ra hai tấm định tặng cho người khác, một cái đưa cho Vân Đóa, một cái đưa cho người lúc trước cứu cô ở bờ sông khỏi tên sắc ma - Lana. Trừ bỏ dùng làm BVS, còn dư lại hơn một nửa da lông, Trình Y thật ngại ngần không làm gì mà chiếm hết đồ tốt, vì vậy định dùng da lông còn lại làm gì đó cho Hiền.

Cầm hai miếng da Tuyết Ly đưa cho Vân Đóa cùng Lana làm cho hai người thật cao hứng. Trình Y đưa cho các nàng là muốn các nàng là BVS, vì đề phòng các nàng làm thứ khác nên khoa tay múa chân cả buổi trời cố ý nói cho các nàng biết cái này tốt nhất là dùng làm BVS. Hai người bọn họ mừng rỡ cảm ơn Trình Y sau đó xem như bảo bối mà cắt da Tuyết Ly vào trong phòng.

Đại di mộ còn khoảng một ngày nữa là sạch sẽ, Trình Y ở trong phòng dùng da Tuyết Ly làm BVS một lần nữa, da Tuyết Ly dùng bền. Vì vậy cô không tính làm nhiều lắm, D^d^Y^q^d chỉ định làm thêm ba cái nữa là được, cho dù sau này lượng có nhiều hơn cô cũng không sợ.

Trong lúc cô đang may vá thì nghe được tiếng của Hiền và Sâm nói chuyện ở bên ngoài, mấy ngày nay cô cố gắng học ngôn ngữ ở đây, có thể nghe hiểu được vài từ ngữ hoặc là câu nói đơn giản . . . Anh em bọn họ đang nói chuyện rất thoải mái, sau đó có nhắc tới cô. Dù sao việc học có hạn, lời bọn họ nói cơ bản cô sẽ không nghe hiểu hết được, bất quá có một câu cô có thể nghe hiểu đại khái. Sâm hỏi Hiền nếu lúc có nguy hiểm thì cô và tộc trưởng Hiền sẽ chọn ai, cô nghe Hiền không chút do dự mà chọn tộc trưởng.

Cô biết rõ người ở thời đại này đều rất tôn kính tộc trưởng, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn thì đứng trước mặt tộc trưởng cũng sẽ thuận phục không dám làm càn. Hiền là người thành thật như vậy nhất định sẽ rất nghe lời nói của tộc trưởng . . . , mấy ngày nay quan sát cô thấy hân so với tộc nhân khác càng tôn kính tộc trưởng. Tộc nhân khác săn được động vật quý hiếm sẽ rất ít đem phần của mình chia cho tộc trưởng, bởi vì hân đã có một phần rồi, cho dù có chia thêm thì cũng chia thêm có một ít. Không giống như Hiền, khi săn được Tuyết Ly, dưới tình huống Niên tộc trưởng đã có một phần hân còn đem một nửa phần của mình hiến kính cho ông.

Tuy hiểu được là một thành viên trong tộc, tôn kính tộc trưởng được tộc nhân coi trọng nhất định cũng là một người có phẩm đức. Nhưng khi nghe Hiền không chút do dự nói chọn tộc trưởng thì trong lòng cô cũng có vài phần khó tiếp thu. Thực ra thì cô tới đây cũng mới được bao lâu chứ? Hiền cùng Niên tộc trưởng biết nhau bao lâu? Cô làm sao có thể cùng Niên tộc trưởng tranh giành địa vị trong lòng của Hiền? Nghĩ đến cũng đúng, mấy ngày nay Hiền đối xử với cô quá tốt cũng quá nhân nhượng rồi, làm cho cô không tự chủ mà hy vọng xa vời càng nhiều, như vậy không tốt. Trình Y cảnh cáo chính mình không được quá mức được một tất lại muốn tiến một thước. Trong lúc cô còn chưa trả giá gì thì không cần phải yêu cầu xa vời người khác đem cô ở vị trí số một, D^d^Y^q^d yêu cầu quá nhiều sẽ bị người chán ghét.

Lúc Hiền đi vào trong tay là một bó to nhiều loại hoa dại, có chút ngại ngùng đặt chung quanh da thú dưới chân cô. Ngay khi cô còn kinh ngạc nhìn chăm chăm vào bó hoa thì hần gãi đầu khăn trương dò xét nét mặt của cô, e sợ cô không thích.

“Người, người tặng cho ta?” Lúc này Trình Y có chút cả lăm nói chuyện không lưu loát cho lắm.

Hiền gật đầu mạnh, chỉ vào các loại hoa dại, còn tóm lấy một đóa đưa tới trước mặt Trình Y, như hiến vật quý để cho cô ngửi mùi thơm trên cánh hoa.

Trời ạ, Hiền tặng hoa cho cô! Đầu óc Trình Y ong ong, sững sờ nhận lấy một đóa hoa màu tím nhạt có cánh hoa màu trắng Hiền đưa tới. Đặt cánh hoa dại ở dưới mũi, một mùi thơm nhàn nhạt tươi mát hương hoa kéo tới, làm cho tinh thần người ta chấn động.

“Thích không?” Hiền dùng từ đơn giản mà Trình Y nghe hiểu được.

“Ừ, yêu thích, cảm ơn.” Trình Y vui thích cảm động muốn chết, cười vui vẻ với Hiền. Lời nói chọn tộc trưởng nghe được lúc này làm cho cô không vui lập tức biến mất. Không biết làm như thế nào cho hần hiểu được cô thật tâm cảm kích hần, Dien*dan*le*quy*don Trình Y suy nghĩ một lát rồi thả hoa trong tay ra, nghiêng người hướng về phía trước ôm cổ Hiền, nhẹ nhàng hôn lên mặt của hần.

Đây là lần đầu tiên Trình Y làm ra hành động thân mật, Hiền sợ ngây người, mắt trừng lớn ngốc ngốc nhìn Trình Y một hồi lâu, cuối cùng đột nhiên tru lên một tiếng, hưng phấn tung người nhảy lên vài cái ở trong phòng rồi hò reo chạy ra bên ngoài.

Trình Y bị phản ứng đáng yêu của Hiền chọc cười, tâm tình rất tốt nhìn các loại hoa đủ màu sắc bên cạnh. Không nghĩ tới ở thời viễn cổ lại còn có thể nhận được hoa do nam nhân tặng tỏ tình. Tuy những đóa hoa này không phải là hoa hồng xinh đẹp cao quý như vậy, nhưng lúc này đây trong mắt của cô những bông hoa dại không chút sức hút nào lại tốt hơn nhiều lắm những hoa hồng hay nước hoa đắt tiền.

Lại qua một ngày, đại di mục của Trình Y cũng đi, làm ở trong phòng vài ngày cảm giác toàn thân cũng muốn mọc meo, trong lúc có đại di mục không có biện pháp tắm rửa, trên người cũng muốn bốc mùi luôn. Khó có được Hiền không ghét bỏ cô thôi mà còn đối tốt với cô như vậy, hôm nay nói gì cô cũng phải đi ra bờ sông tắm rửa một cái.

Trời vừa sáng các nam nhân đều ra ngoài đi săn, Hiền cũng đi theo, trong bộ lạc chỉ còn lại bốn năm người đàn ông canh gác.

Tối gần giữa trưa thì bụng Trình Y khó chịu, có dấu hiệu xấu bụng, thật sự không nhịn được liền ra khỏi phòng tìm Vân Đóa. Cũng may lúc này Vân Đóa rảnh, vì vậy hai người cùng đi ‘Nhà vệ sinh’.

Sau bụi cỏ thật sự quá thối, Trình Y không cách nào thích ứng hưởng thụ quá trình đi ngoài trong hoàn cảnh bản như vậy. Cô đã sớm nghĩ tới muốn thuyết phục bọn họ làm một cái giống như nhà vệ sinh có nắp. Tiếc rằng ngôn ngữ không thông, hiện tại cô cũng chỉ có thể nghe hiểu được vài lời nói cực kỳ đơn giản thường ngày, nói thì càng thêm giới hạn, bởi vì không có cách nào đem suy nghĩ của mình nói ra, vì vậy đành thôi.

Tối sau bụi cỏ Vân Đóa chờ ở ngoài, Trình Y đi dễ dàng, quả nhiên là bị xấu bụng, cô thật không biết làm sao, Dien*dan*le*quy*don kéo dài một hai lần còn tạm được nếu kéo dài không dứt thì phải làm sao bây giờ? Luôn làm phiền người khác theo cô tới nơi này cảm thấy thật mắc cỡ, còn đến một mình thì cô sợ gặp nguy hiểm.

Ngồi thật lâu mới đứng lên, bởi vì nhần nhẹn không muốn dùng tảng đá lau chùi nên cô muốn đi bờ sông tắm rửa qua. Không chỉ trên dính dính gay gắt mà còn bởi vì cái kia đến cảm giác hương vị trên người thật khó ngửi. Hiện tại mặt trời lên cao, nhiệt độ càng thêm nóng ý niệm tắm rửa trong đầu càng mãnh liệt.

Sau khi ra ngoài Trình Y nói với Vân Đóa có chút sốt ruột cô muốn đi tắm rửa, cam đoan mình rất nhanh sẽ xong. Cầu xin một lúc lâu, lời kéo Vân Đóa có chút không tình nguyện đi bờ sông. Tuy bên cạnh chỉ có một người nhưng Trình Y vẫn rất yên tâm. Cho dù tên sắc ma vừa vượn ở gần đó, cũng không ở dưới tình còn có người ở nơi này bắt đầu đối với cô như thế nào đó.

Trình Y không dám chậm trễ, nhanh chóng cởi y phục nhảy xuống sông, trước ngậm mình ở trong nước giặt sạch quần lót, giặt xong lại phơi nó trên tảng đá có chút ẩm áp. Trên tảng đá lại có quả dại, hiện tại cô khẳng định những trái này do sắc ma hái. Nhìn thấy chúng cô chẳng những mất đi khẩu vị còn bắt đầu lo lắng khăn trương, có quả dại ở đây chứng minh nam nhân kia còn chưa rời khỏi nơi đây.

Ngay tại lúc Trình Y tắm gần xong thì xa xa có âm thanh phụ nữ truyền tới, nghe như là tiếng của Lana. Vân Đóa nghe được lời nói của Lana lập tức nóng nảy, lớn tiếng trả lời trở về, vội vàng nói vài câu với Trình Y rồi bỏ chạy đi.

Xem đáng về lo lắng của Vân Đóa hình như là có việc gấp, Trình Y không dám than phiền nàng ấy giữa chừng bỏ đi. Trong nội tâm sợ hãi vì vậy đẩy nhanh tốc độ tắm rửa, Dien*dan*le*quy*don nghĩ tắm không sạch cũng không sao, đợi buổi tối chờ Hiền trở về trông chừng giúp cô tắm rửa cho tận húng.

Khi cô đang tắm rửa lung tung vội vã muốn bỏ lên bờ thì Lana chạy tới, Trình Y cảm thấy buồn lòng, đoán được Vân Đóa nhờ nàng ấy đến làm bạn với

cô. Nói cảm ơn với Lana đang dần dần đi tới, cô yên tâm mà lui về trong nước tiếp tục chà sát tắm rửa.

Lana cười còi mở với Trình Y sau đó ngồi lên tảng đá bên cạnh bờ, thấy có mấy quả đại bầy biện ở đó liền không khách khí mà cầm ăn.

Trình Y thấy Lana ăn quả đại cũng không nói gì, dù sao cũng không có độc, không ăn cũng tiếc, vì vậy còn chỉ vào mấy quả đại cho Lana ăn hết.

Lana vừa ăn vừa nói chuyện, cũng không trong mong Trình Y có nghe hiểu hay không thì vẫn nói. Về sau cao hứng lên còn ca hát, người ở đây ca hát Trình Y nghe không quen, cảm thấy hát lên không có giai điệu gì cả. Chẳng qua cũng không muốn làm đối phương mất hứng, ngẫu nhiên cô còn vỗ tay ủng hộ Lana hát.

Vào lúc hai người các cô hào khí vô cùng thì nghe được tiếng bước chân, Trình Y cảnh giác nhìn qua. Chỉ thấy một nam nhân đi tới phía đối diện, trên vai khiêng con mồi đầy máu tươi, trong tay cầm trường mâu, người này là Ô Cách.

Đang tắm rửa đột nhiên gặp gỡ nam nhân, Trình Y rất khẩn trương, lập tức lui thân thể vào trong nước để phòng nhìn hấn, hy vọng hấn nhìn thấy có người đang tắm rửa thì bỏ đi để tránh tị hiềm.

Lana thấy Ô Cách thì ngưng ca hát, rất nhiệt tình chào hỏi hấn. Chưa nói nơi này có người tắm rửa muốn hấn phải tránh đi, người ở đây cũng chưa từng bảo thủ như vậy. Thường ngày mặc quần áo không che hết cảnh xuân cũng không để ý, có khi các nữ nhân ngồi xuống, nam nhân ngồi đối diện có thể thấy hết cảnh xuân dưới tấm da thú. Cái này cũng không sao cả, lúc các nữ nhân đang ở bờ sông tắm rửa, có nam nhân đi ngang qua dù không phải chồng mình còn có thể lớn tiếng chào hỏi cùng bọn họ.

Lana chào hỏi, Ô Cách đáp lại một tiếng sau đó đem con mồi cùng trường mâu để xuống cười đi tới. Đi tới bên cạnh Lana cùng nói chuyện với nàng ấy, ánh mắt lại không có ý tốt nhìn về hướng Trình Y.

Nước trong veo, không thể trông cậy vào nó có thể che lấp được, Trình Y quýnh lên cầm lá cây để quả đại che trước ngực để phòng nhìn Ô Cách.

Không biết Ô Cách nói gì đó với Lana, chỉ thấy Lana lập tức đứng lên quay đầu nói xin lỗi với Trình Y, D^d^P^q^d chỉ vào Ô Cách nói muốn hấn trông chừng cho cô sau đó nhanh chóng chạy trở về.

Trình Y choáng váng, Lana đi rồi còn phải lưu lại Ô Cách. Khi tắm rửa nữ nhân trong tộc có thể mặt không sắc nói chuyện phiếm với nam nhân, đây không tính là không tôn trọng nữ tử(chuẩn mực đạo đức câu phụ nữ). Trong mắt người ở đây đó là chuyện rất bình thường, nhưng không có khả năng cô cũng như vậy, thực tế bộ dạng có ý xấu của Ô Cách quá rõ rệt càng làm cho cô sợ hãi.

Ô Cách ngồi xuống bên bờ sông tay gõ nhịp miệng cười toe toét, ôm lấy tay như là trêu chọc mèo con nói: “Tới đây.”

Thấy dự vọng ần ần che dấu trong mắt hấn, Trình Y cá giận nói: “Tránh ra!”

“Ha ha.” Ô Cách cười to, không trêu chọc Trình Y nữa mà đứng lên động tác nhanh nhẹn bỏ nhào qua, dùng tốc độ bắt ngờ ôm cô từ dưới nước đi lên.

“A! Cút ngay, cứu mạng!” Trình Y sợ tới mức kêu to lên, vừa mới gọi thì trên mặt đã trúng một cái tát, sau đó thân thể mất thăng bằng ngã nhào trên đất.

Nhìn thấy da dẻ Trình Y trơn bóng, ánh sáng dâm loạn trong mắt Ô Cách càng tăng, tháo ra da thú ở thân dưới rồi nhào tới.

Trình Y cảm thấy cô và cái bờ sông này xung khắc, luôn luôn ở nơi này gặp phải sắc ma nhiều lần. Nam nhân lúc trước nghĩ thế nào thì cô không biết, Dien*dan*le*quy*don nhưng cái tên Ô Cách này vì sao như thế thì cô cũng đoán được một hai. Thật sự không phải sức quyến rũ của cô bắn ra bốn phía mê hoặc một người lại thêm một người nam nhân đều muốn cô. Nhất định là Ulla giờ trở, bởi vì nàng ta không chiếm được áo lông của cô nên mới hận cô, vì vậy liền giết giết để em trai cô ta đối phó với cô!

Cho dù mặt bị đánh sưng lên, Trình Y nhin đau tiếp tục hô to, đứng lên muốn chạy đi, kết quả chạy không được vài bước liền bị giật trở về đè trên mặt đất. Cô thật tuyệt vọng, lần trước vận khí tốt cô được Lana cứu, lần này phải làm sao bây giờ? Còn còn muốn la to lại bị Ô Cách lấy tay bịt miệng, cô dùng sức giãy giụa, hai tay hai chân đều dùng, bất chấp tất cả mà dẫm đá lên người hấn.

Cô càng giãy giụa, dự vọng trong mắt Ô Cách càng sâu, phía dưới đột nhiên thức dậy càng lợi hại, hấn thở hổn hển đem chân chen vào giữa hai chân của cô, sau đó đỡ lấy ‘em trai’ của hấn muốn hành hung.

Ngay lúc trong mắt Trình Y dần dần lộ ra tuyệt vọng, lúc nhắm mắt lại nghĩ đến tự sát đột nhiên nam nhân trên người hừ một tiếng, cảm giác trên người bỗng dung buông lỏng, mở mắt ra nhìn hoảng sợ thấy Ô Cách đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Bên cạnh truyền đến tiếng rống giận của nam nhân, Trình Y theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy đại sắc ma mấy hôm trước sầm sờ cô đang lườm Ô Cách bị ngắt đi. Thoạt nhìn trong cặp mắt tràn đầy cướp đoạt kia tất cả là tức giận nồng đậm, toàn thân cứng ngắt, trong tay cầm một tảng đá, hiển nhiên tảng đá này là vũ khí đánh nát xiu Ô Cách.

Trình Y đã bị Ô Cách làm hại mất lý trí, không để ý chính mình toàn thân xich lôa(trần truồng), xông lên phía trước đoạt lấy cục đá trong tay nam nhân nảy sinh ác độc đập lên Ô Cách, cô đánh có nơi có chỗ chứ không đánh nơi khác, chính là ‘vật ghê tởm’ không có mềm xuống. Nhớ tới cái thứ chán ghét này kém chút nữa cường bạo cô, Dien*dan*le*quy*don nghĩ tới hấn đánh cô một cái tát, nghĩ tới hấn thiếu chút nữa mà để cái vật bẩn thỉu này vào trong cơ thể cô . . . . Hận ý nồng đậm cùng với chán ghét giống như thủy triều trong nháy mắt bao phủ lấy cô, rất nhanh tảng đá trong tay không lưu tình chút nào mãnh liệt nện lên cái ‘cứng rắn’.

Bộ dáng Trình Y này sinh ác độc rất khủng bố, hai mắt đỏ bừng, một bên cắn răng một bên đập bẻ một bên tức giận mắng chửi. Lực đạo trên tay rất lớn, biểu hiện cô đang cực kỳ điên cuồng, cô lúc này ngoại trừ muốn đem ‘đồ’ của tên muốn xâm phạm mình đập bẻ thì cái gì cũng không nghĩ.

Cho dù ‘chỗ kia’ của nam nhân vào lúc động tình tình hình lúc đó đặc biệt cứng, nhưng làm sao chịu nổi người ta liên tục dùng sức mạnh lấy đá đập bẻ, chỉ vài cái ‘chỗ đó’ liền mềm nhũn ra, cuối cùng còn chảy máu, nát vụn . . . . .

Một khắc trước còn kiêu ngạo, không có ý nghĩ tốt còn muốn dùng sức mạnh Ô Cách trong lúc Trình Y điên cuồng trả thù dần dần ngưng hô hấp . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hạ thân của nam nhân đã vô cùng thâm thắm, máu tươi đầy trên người Trình Y, nhìn cánh tay mình, trên tay thậm chí trước ngực đều tung tóe máu của Ô Cách. Dạ dày Trình Y sôi trào lên, bất chấp suy nghĩ xem hậu quả mình đánh chết người, cô chạy nhanh tới bờ sông nhảy xuống nước dùng sức chà sạch thân thể, xoa nắn nhiều lần ở chỗ bị máu bắn tung tóe, hận không thể chà sát rớt xuống một tầng da.

Ở một bên nhìn toàn bộ quá trình xảy ra, có vẻ nam nhân rất khiếp sợ, miệng há rộng muốn nói gì đó cũng quên luôn nhìn nửa người dưới bị đánh nát của Ô Cách. Qua một hồi lâu hẳn nghĩ thúc giục nữ nhân trong sông mau chạy ra đây thì khóe mắt đột nhiên lướt nhanh đến sau tảng đá, nơi đó có bóng dáng một người nào đó chột lóe lên, đó là bóng dáng của một nữ nhân. Hướng chạy tới là trong tộc nhất định là đi báo tin rồi. Anh mắt nam nhân lăm lăm liếc nhìn chân lên muốn đuổi theo, chỉ là vừa bước một bước liền thay đổi chủ ý, Dien*dan*le*quy*don đi trở lại cúi người đem người không có hơi thở ném vào trong dòng sông.

“Ùm”, Ô Cách cường tráng bị ném vào sông, bởi vì hắn còn chưa có chết hẳn, ban đầu hắn còn bị bơm vài cái muốn bơi lên. Tiếc rằng bản thân bị trọng thương khó mà đứng dậy, đến lúc thật vất vả mới thò cái đầu ra được thì lại bị người ta dùng trường mâu đâm một cái lại chìm vào trong nước. Cứ như vậy Ô Cách bởi vì không hít thở được không khí giữa vài cái liền không còn hơi sức.

Ngay tại lúc Ô Cách bị ném vào trong sông Trình Y hét lên một tiếng tức tốc nhảy lên bờ, cầm quần áo trên tảng đá nhanh nhẹn mặc vào. Khoảnh khắc trước là mất đi lý trí cho nên đánh chết Ô Cách, hiện tại lý trí trở lại tâm tư Trình Y càng ngày càng chìm. Ô Cách là con trai tộc trưởng, cô đánh chết con trai tộc trưởng thì sẽ có cái kết cục gì?

Nam nhân nhìn nước sông không còn động tĩnh, xác định người đã chết liền đi tới gần Trình Y bị hù dọa có chút ngốc, trầm giọng nói: “Theo ta đi.”

Trình Y nghe hiểu được ba chữ kia, thấy hắn bước tới cô phản xạ có điều kiện mà lui về sau hai bước lớn, phòng bị lắc đầu nhìn hắn. Trước mắt cái tên sắc ma này cũng không tốt lành gì. Hắn không để ý chuyện trước kia với cô nhưng cô còn không có quên đâu. Mới vừa rồi hắn xuất hiện cứu cô một mạng coi như công lao của hắn làm cho cô tạm thời buông xuống thành kiến đối với hắn, nhưng không có khả năng đi cùng hắn. Không có đạo lý vừa bảo vệ được trình tiết từ trong tay Ô Cách đảo mắt liền đem chính mình đưa vào trong tay một con sói khác.

Nam nhân thấy Trình Y không đi cùng hắn tức giận đến kêu to, tay chỉ vào trong sông lớn tiếng nói gì đó với Trình Y, sau đó chỉ vào phương hướng bộ lạc nói thêm với cô vài câu nữa.

Trình Y nghe không hiểu, nhưng đại khái có thể đoán được ý tứ của hắn nói là nếu như cô không đi cùng hắn người trong tộc biết được chắc chắn không tha cho cô. Tuy rằng hiểu được mình ở lại sẽ không có kết cục tốt, chỉ là thứ nhất nam nhân trước mắt này không phải một lần đối với cô không có ý đồ tốt, thứ hai là cô không nhớ chưa gặp Hiền mà đi mất, ba là đồ đạc của cô còn ở trong bộ lạc, nếu cứ đi như vậy, áo lông chẳng phải là bị Ulla chiếm lấy? Không có đạo lý Ulla giết đây em trai đến khi phụ cô cuối cùng đồ tốt còn bị nàng ta ở sau màn giờ độc thủ lấy được!

Ngay tại lúc hai người mắt to trừng mắt nhỏ, CN~d~d~t~q~d xa xa truyền tới tiếng nữ nhân trầm ngập lo lắng và phẫn nộ, âm thanh kia Trình Y nghe được là của Ulla. Tâm không khỏi run lên. Nghe Ulla la lên một tiếng tiếp theo một tiếng, Trình Y dần dần xác định nàng ta đang kêu tộc nhân tới.

Nam nhân nọ dùng hết kiên nhẫn, không để ý ý kiến Trình Y, đi tới trước mặt cô nắm cô lên vai rồi khiêng cô chạy đi, đi tới vài bước cầm lấy trường mâu vút trên mặt đất chạy nhanh như gió về hướng ngược lại bộ lạc.

“Buông ta ra!” Từng có kinh nghiệm không tốt bị khiêng đi lần trước, lần này Trình Y phản kháng lợi hại hơn, dùng sức mà đâm sau lưng hắn, hai chân thì đá lung tung.

Nam nhân không vui lắm bấm hai tiếng, đổi tay cầm trường mâu, sau đó “bành bạch” ra tay đánh vào mông Trình Y hai cái, ý bảo cô thành thật một chút.

Giống như bị sét đánh, Trình Y cảm giác đầu óc mình muốn nổ tung. Cái tên sắc ma ăn đậu hủ của cô không chỉ không để ý ý nguyện của cô bắt cô đi mà còn đánh vào mông cô! Tốc độ chạy trốn của hắn cực nhanh, Trình Y bị treo ngược trên vai hắn bị choáng váng đầu hoa cả mắt, hận đến nỗi hai tay ra sức vịn thịt mềm trên eo của hắn, cô dùng hết sức lực bú sữa mẹ của mình không tin cho dù hắn dày thịt béo đến nỗi không cảm giác đau chút nào.

Nam nhân kêu lên một tiếng đau đớn, tách ra đôi tay của Trình Y làm loạn ở bên hông, tốc độ chạy trốn lại không hề giảm bớt.

Nghĩ mình sẽ không còn gặp lại Hiền nữa, nghĩ đến túi thuốc và áo lông của mình vĩnh viễn ở lại trong bộ lạc, nghĩ mình bị nam nhân này mang đi không biết sau này sẽ bị hắt hủi qua lần lại thành cái bộ dạng gì, hắt hủi cũng không dễ nói chuyện giống như Hiền, tâm quynh lên một bên sợ hãi giữa một bên lớn tiếng gào thét kêu cứu. Ngay lúc cô khàn giọng hô to cứu mạng thì sau gáy chợt đau xót, sau đó trước mắt tối sầm không còn biết gì nữa . . .

Trình Y cuối cùng tỉnh lại là do bị người ta tạt nước mà tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra. Tràng cảnh trước mắt làm cho cô giật mình, chỉ thấy tất cả mọi người trong tộc tập trung lại một chỗ, mỗi người tròn tròn trừng mắt, trừng mắt nhìn cô như nhìn ác nhân thiên cổ.

Quét mắt nhìn chung quanh, nơi này là bờ sông, cô bị trói gô nằm nghiêng trên mặt đất, mà cái tên Ô Cách bị chết đuối dưới sông đang nằm ở bên cạnh cô, đầu quay hướng về phía cô. Hai mắt mở to chết không nhắm mắt, toàn thân ẩm ướt đang nhỏ nước, Diện*đan*le*quy*don gương mặt sưng phồng lên, xem ra hẳn vừa được người ta vớt lên từ trong nước. Bộ dáng kia vừa khủng bố lại chán ghét, Trình Y chỉ nhìn thoáng qua rồi không thèm nhìn nữa.

Tộc trưởng đứng trước các tộc nhân khác, trong tay cầm cây gậy to lớn, nhìn thấy Trình Y tỉnh lại thì lớn tiếng chửi mắng rồi vung gậy lên nặng nề mà đánh trên đùi cô, ra tay không một chút lưu tình, vừa roi nước mắt vừa đánh vừa mắng.

Hai chân Trình Y đều bị trói lại, đừng thấy Niên tộc trưởng lớn tuổi, gậy gộc đánh lên đùi cô làm cho cô đau đớn cắn răng muốn nát. Cô nghe được Ulla ở trong đám người tràn ngập ác ý lớn tiếng nhục mạ cô, có không ít tộc nhân khác phụ họa theo Ulla cùng nhau mắng chửi.

Tray bị trói không thể xem đồng hồ, Trình Y híp mắt nhìn sắc trời đã ngã về tây, hiển nhiên là vừa qua khỏi giữa trưa. Lúc này tộc nhân khác đi săn cũng về rồi, có lẽ tộc nhân về đầy đủ nên Niên tộc trưởng mới vội vã gọi nước cho cô tỉnh lại?

Cô nhớ rõ mình bị tên sắc ma khiêng chạy, cuối cùng bị sắc ma đánh ngã xỉu, sau đó đến tận cùng chuyện gì đã xảy ra sao lúc này cô lại quay về đây? Ở đây không có bóng dáng tên sắc ma, CN~d~d~l~q~d trong quá trình sắc ma mang cô chạy trốn gặp các tộc nhân sao?

Những nghi vấn này chỉ thoáng qua, cô không có tinh lực để tự hỏi những thứ này, tình hình hiện tại không cho phép. Bởi vì Niên tộc trưởng này sinh ác độc mà không ngừng đánh hai chân của cô, đau đến cô liên tục kêu thành tiếng.

Hiền nhìn không được nữa, tiến lên giữ lấy cây gậy trong tay Niên tộc trưởng nhỏ giọng cầu xin, kết quả nhận lấy một cái tát nặng nề trên mặt, cuối cùng còn khặt một cục đom lên mặt hắt.

Hiền bị tộc trưởng và Ulla đánh cũng không có đánh trả, chỉ là toàn thân cứng ngắc, hai tay nắm chặt con mắt thì đỏ au, lui về phía sau một bước tránh thoát nắm đấm vung tới một lần nữa của Ulla, hét to một câu với nàng ta. Kết quả Ulla cười lạnh chỉ vào Trình Y nói châm chọc gì đó với hắt, bà vai Hiền giống như mất hết ý chí chiến đấu lệp tức sụp xuống, hai mắt tràn ngập bi thương nhìn Trình Y.

Trình Y chống lại tầm mắt của Hiền cảm giác thật choáng váng, ánh mắt bi thương của hắt còn có biểu lộ hèn mọn của các tộc nhân thấy thế nào cũng giống như là đang đối đãi một người không có nể nếp! Trong mắt bọn họ cô là người như thế sao? Nhất định là bọn họ đang hiểu lầm cái gì, nhìn thấy biểu hiện trên mặt còn có lời kêu gào của Ulla thì cô liền hiểu tất cả. Chỉ sợ những người trong tộc nghe Ulla nói sau đó lại thấy Ô Cách chết đi vì vậy cho rằng cô cấu kết người ngoài sát hại người trong tộc đi? Các tộc nhân lại có thể chắc chắn cô làm cái gì như vậy, chẳng lẽ nhìn thấy cô và tên sắc ma kia ở cùng một chỗ cho nên hiểu lầm?

Sau khi khẳng định suy nghĩ của mình, Trình Y càng không ngừng lắc đầu nói với người trong tộc “không có”. Ô Cách là cô giết, chính là cô làm sao giải thích được là do hắt muốn mạnh mẽ cường bạo cô nên mới có tràng diện này? Cô không muốn đánh chết hắt, nhất thời mất lí trí ra tay quá nặng mới xảy ra bi kịch.

Bất quá cô cũng không hối hận, nếu như cô không đánh chết Ô Cách, không nói trước hắt lấy thân phận con trai độc nhất của tộc trưởng đến lúc đó cần ngược lại làm cô hết đường chối cãi. Nếu hắt không chết cuối cùng hắt ghi hận trong lòng với cô, Diện*đan*le*quy*don từ nay về sau còn không biết hắt sẽ lần qua lần lại trả thù cô như thế nào nữa! Nếu cô đi tố cáo, tộc trưởng sẽ lựa chọn giúp con trai ruột mình hay là giúp cô- ‘một người ngoại lai’? Đáp án cần bàn là không cần nghĩ! Vô luận làm như thế nào thì cô cũng không có kết cục tốt, vậy còn không bằng thuận theo bản thân mà đánh chết tên ác ôn này!

Tộc trưởng đỏ mắt, vừa ngoan độc đánh vài cái vào chân Trình Y vừa chỉ vào hạ thể của Ô Cách mà chất vấn. Trong bộ lạc rất ít người, nhất là tồn tại nam nhân trẻ tuổi càng trân quý, bọn chẳng những đi săn được mà còn nuôi dưỡng nữ nhân con cái. Còn có thể sinh sôi nảy nở hậu nhân làm tộc đàn lớn mạnh. Kết quả hắt đã chết, khi chết vẫn không được bình yên, ‘cái kia’ bảo bối có thể sinh con rõ ràng bị đập nát!

Chân truyền đến đau nhứt dữ dội, Trình Y dùng sức cắn răng để không bị ngắt đi, ngôn ngữ không thông là chuyện cực kỳ nguy hiểm, hiện tại bị oan uổng lại không thể biện giải cho mình. Xác thực cô đã giết người nhưng không có liên lụy với người khác, cô không chịu được thần sắc toát ra ánh mắt hèn mọn của một đám người trước mắt, nhất là Hiền. Cô đã dần dần thích hắt, cho dù tất cả tộc nhân có hiểu lầm cô cũng không nguyện Hiền lộ ra hoài nghi đối với cô.

Ulla ngồi cạnh thi thể của Ô Cách gào khóc, nắm hạt cát trên mặt đất ném vào mặt Trình Y, trong miệng không ngớt chửi bậy và châm chọc, à ta mắng mấy câu làm cho cảm xúc của tộc nhân cũng dâng cao, đều tru lên muốn tộc trưởng xử phạt Trình Y.

Trình Y nhắm chặt hai mắt ổn định hô hấp, đợi Ulla ngưng ném cát mới chậm rãi mở mắt ra, trong nội tâm rất khó chịu. Những tộc nhân này đều sinh sống một chỗ cùng với cô hơn nửa tháng, hầu như mỗi người đều rất nhiệt tình rất thiện lương. Trình Y nhìn sang từng người từng người một, chỉ thấy những tộc nhân đã từng lộ ra thiện ý mỉm cười với cô, lúc này đây hoặc là cau gắt hoặc là tức giận hoặc là hèn mọn trừng mắt nhìn cô, những người này bao gồm Vân Đóa và Lana.

Trong tộc ngoại trừ Hiền người mà cô coi trọng chỉ có Vân Đóa và Lana, cô đã xem hai người bọn họ là bạn bè. Các nàng thiện lương đã từng giúp cô hết lần này đến lần khác như vậy, chỉ là lần này các nàng chỉ phiên diện tin lời người khác. Nhìn thấy tầm mắt của các nàng tràn đầy không tha thứ và hết sức che dấu khinh thường.

Ở trong tình huống cô không nói được mấy câu nơi đây, làm sao giải thích với họ là Ô Cách muốn làm nhục cô trước đây? Thì làm sao giải thích tên sắc ma kia đột nhiên xuất hiện muốn bắt cô đi, cũng không phải là cô liên kết với người ngoài giết hại Ô Cách? Cái nào cũng không giải thích được, nhất định cô phải mang oan ức này trên lưng mà chết đi!

Đúng là cho đến chết, lúc thấy tộc trưởng cầm đầu tất cả tộc nhân, Trình Y rất dễ dàng nhìn ra bọn họ muốn đưa cô vào chỗ chết.

Mà Hiền, lúc Trình Y nhìn qua, Hiền cúi đầu, bờ vai run run, cô không nhìn thấy nét mặt của hắn, không cách nào nhìn ra có phải hắn cũng giống như những người này mong muốn cô chết đi. Ngàn vạn lần không phải là như vậy, chỉ cần nghĩ như vậy cô liền không chịu được, nếu Hiền cũng muốn cô phải chết . . . Trời, sẽ không, Hiền sẽ không, Trình Y giống như tự thuyết phục chính mình chảy nước mắt mà ra sức lắc đầu.

Tộc trưởng ngồi xổm xuống, nước mắt tuôn rơi đầy mặt đưa tay nhẹ nhàng vuốt mắt Ô Cách, khép mắt lại cho con trai chết không nhắm mắt. Nhìn qua thì thể con trai một lúc lâu đột nhiên ngửa mặt cất tiếng kêu lên bi thương. Dưới tầm mắt mọi người còn đang kinh ngạc bỗng đứng lên, chạy nhanh tới chỗ tập trung tầng đá, CN~d~d~t~q~d ôm một khối đá to lớn chạy về ném trước mặt Trình Y. Sau đó đoạt lấy dây thừng trong tay tộc nhân nhét vào trong tay Hiền, kéo hắn đến trước mặt Trình Y lớn tiếng ra lệnh. Thấy Hiền không nhúc nhích tức giận đến tát hắn thêm một cái nữa, tru lên rồi đập Hiền quỳ xuống mặt đất, đem tảng đá đến trước mặt hắn la hét.

Các tộc nhân thấy vậy đoán được ý tộc trưởng muốn Hiền làm gì, đều giờ lên quả đấm lớn tiếng thúc giục, trong miệng đồng loạt hô: “Đim chết ả! Đim chết ả!”

Mặc dù Trình Y nghe không hiểu lời của bọn họ, nhưng nhìn đến tảng đá trước mặt cùng với dây thừng trong tay Hiền, cô hiểu được tộc trưởng muốn cái gì. Hắn muốn Hiền cột cô vào tảng đá, như vậy khi ném cô vào trong dòng sông sẽ không sợ cô nổi lên.

Cô hiểu được tâm tình tộc trưởng bức thiết muốn trả thù cho con trai, nhưng mà vì sao phải bắt Hiền động thủ? Tại sao phải do Hiền tự tay tiễn cô vào cõi chết?

Trình Y khóc, mặt bị Ô Cách tát một cái mà sưng lên lại bị ném một tảng cát, đã chật vật khó coi, lại thêm nước mắt nhoe nhệ trên mặt, cô biết bộ dạng của mình lúc này khẳng định rất khó coi. Cô không muốn Hiền nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này, chỉ là giờ phút này cô rất muốn nhìn thấy ánh mắt của hắn, cô chỉ nguyện giải thích cùng với hắn. Cho dù ngôn ngữ không thông, cho dù cô phải dùng lời nói hiện đại cũng phải nhìn vào mắt hắn mà giải thích. Mọi người hiểu lầm cô cũng được, chỉ duy nhất Hiền là không thể.

Thấy Hiền chậm chạp không làm, tộc trưởng tức giận đến nhảy lên kêu gào, nhắm vào đầu Hiền cho hắn một cái tát thúc giục hắn nhanh động thủ. Ulla thấy thể chạy vội tới sau lưng Hiền học theo động tác của cha mình tát hắn một cái lại mắng vài câu. Ngay tại lúc nàng ta lại muốn phun nước miếng lên mặt Hiền bỗng nhiên bị Hiền điên cuồng đá cho một cái ngã lăn ra trên đất.

Ulla không hề nghĩ tới trước mặt cha mình mà Hiền lại ra tay nặng như vậy, ả ta ôm bụng rên rĩ, tức giận tố cáo với cha mình.

Hiền từ trên cao nhìn xuống Ulla không ngừng tố cáo mình, tiến lên hai bước phun nước miếng vào mặt nàng ta, mắng nàng ta một câu sau đó xoay người không thèm để ý đến nàng ta nữa.

Hành động của Hiền làm các tộc nhân ngây ngẩn cả người, không thể tin được bởi vì trước nay luôn tôn kính tộc trưởng nên đối với con gái của ông vẫn nhường nhịn có hơn, mà hắn lại làm trò như vậy đối với Ulla trước mặt tộc trưởng. Tộc trưởng cũng sợ ngây người, tức giận đến giờ tay lên muốn răn dạy Hiền kết quả bị bộ dáng âm trầm hù đến, không tự chủ mà buông tay xuống không dám đánh tiếp.

Tầm mắt Trình Y không rời khỏi Hiền, thấy hắn đánh Ulla cô thật cao hứng, nam nhân tốt như Hiền vậy không nên bị nữ nhân đáng chán ghét như Ulla mắng như mắng một con chó. Đáng đời nàng ta bị đánh, CN~d~d~t~q~d từ nay về sau Ulla lại đối mặt với Hiền cũng không dám không kiêng nể gì như lúc này đi?

Nhìn thấy Hiền chậm rãi bước tới trước mặt rồi ngồi xuống trước mặt cô, nhìn thấy hắn nắm chặt dây thừng làm bằng vỏ cây được chà xát rồi bện lại, nước mắt Trình Y đột nhiên dừng lại. Ánh mắt nhìn chăm chú vào mắt hắn, thấy hắn không nhìn cô, Trình Y hít sâu một hơi, dùng âm thanh nghẹn ngào nhẹ nhàng gọi: “Hiền.”

Hiền nghe vậy ngẩn ngơ đầu lên, cặp mắt đỏ bừng cứ như vậy nhìn sang, rốt cuộc, tầm mắt hai người giao nhau . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

“Ta không có trộm người, gặp nam nhân kia chỉ là trùng hợp, Ô Cách muốn ô nhục ta thì hắn đã ra mặt cứu ta. Ta thừa nhận là ta giết người, nhưng ta không cùng người khác làm chuyện cầu thả!” Trình Y nhìn thẳng vào trong mắt Hiền nói từng chữ từng câu, dùng ngôn ngữ ở đây mà nói không dùng ngôn ngữ ở hiện đại.(trộm người: ở đây có nghĩa là ngoại tình)

Hiền không nói gì, giống như một pho tượng lẳng lẳng nhìn cô, hai mắt đỏ bừng hiện lên các loại tâm tình phức tạp, có đau lòng, có gian nan, không hề bỏ thí cũng không có tha thứ, còn có một tia không dễ dàng phát giác chán ghét bản thân.

“Vi sao ngươi không nói lời nào? Có phải không tin ta không?” Trình Y có chút nóng nảy, cũng bất chấp mặt mình lúc này có bao nhiêu bản và bao nhiêu xấu, mà ngẫu nhiên dùng lời nói hiện đại xen lẫn vài câu văn cổ không lưu loát mà ép hỏi.

Hiền rũ mắt nhìn dây thừng trong tay, nghĩ đến chuyện lát nữa phải làm thân thể liền run rẩy, hô hấp bắt đầu dồn dập lên.

Tộc trưởng cùng tộc nhân cao giọng thúc giục, tiếng la rung trời, trong âm thanh tràn đầy bất mãn đối với viện Hiền chậm chạp mè nheo.

Trình Y nhìn sang, những người này không ai tin tưởng cô, cũng hận không thể ăn tươi nuốt sống cô khi cô làm ra tội ác tày trời. Cả Vân Đóa và Lana đều thúc giục Hiền tranh thủ thời gian động thủ, cũng bởi vì cô không phải là người sinh trưởng ở đây, không phải là người của tộc, mà là ‘ngoại nhân’ lúc trước được Hiền và Sâm cứu về, cho nên không thể tin sao? Rõ ràng không ai tin tưởng cô trong sạch, ánh mắt bọn họ nhìn cô chính là nhìn một cái đám phụ. Tuy cô nghe không hiểu lời của bọn họ, nhưng cho dù không cô cũng rất khẳng định! Cô coi trọng nhất là Hiền cũng không nói chuyện, không biết rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

Bị tộc nhân thúc giục, thân thể Hiền càng buộc chặt hơn, tay nắm chặt dây thừng đến nỗi cả gân xanh lên. Hắn dùng sức cắn chặt răng, có lẽ cảm xúc pháp phòng quá lớn làm cho hàm răng cắn lệch, môi dưới bị cắn phá, trong nháy mắt máu tươi lập tức rỉ ra nhuộm đỏ đôi môi tái nhợt của hắn.

Nhìn thấy tay Hiền run run chậm rãi cầm dây thừng, đột nhiên Trình Y không còn hào hứng muốn đi giải thích nữa. Nếu như phải chết, hay là chết trong tay của hắn, còn có cái gì muốn giải thích chứ? Giải thích thì thế nào, không giải thích thì thế nào, còn không phải cũng chỉ có con đường chết? Mặc kệ hắn nghĩ như thế nào đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Đột nhiên Trình Y trầm mặt, lạnh nhạt nhìn Hiền, hai mắt bình tĩnh không có sóng, chưa có từng nghĩ tới, trước khi chết mình rõ ràng có thể bình tĩnh như vậy, bình tĩnh đến phản phát như người chết không phải là cô . . . .

Hiền cúi thấp đầu phát ra từng trận trầm thấp, âm thanh nức nở nghẹn ngào, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên đất trước mặt hắn.

Hắn không muốn cô chết. Sau khi nghĩ thông suốt điểm ấy tâm tình của Trình Y đột nhiên lại dễ chịu hơn một chút. Hắn không đành lòng có phải đại biểu kì thật hắn không hiểu lắm cô trộm người như những tộc nhân khác? Đáp án là cái gì vào lúc này dĩ nhiên đã không còn quan trọng, mạng của cô là do Hiền cứu, lúc này hắn lấy đi coi như cô hoàn trả lại ơn cứu mạng của hắn. Không nghĩ tới nhìn tận mắt Hiền tổng tiến cô ra đi, vì vậy nhìn thật sâu vào mắt hắn một cái rồi gắt gao nhắm hai mắt lại.

Các tộc nhân đã dùng hết sự nhẫn nại, không đợi tộc trưởng ra lệnh, nguyên một đám người đến trước mặt mà xô đẩy Hiền rồi lại mắng chửi lời không dễ nghe . . . Đa số mọi người dùng lực rất mạnh, không bao lâu sau lưng Hiền bị các tộc nhân đánh đỏ, cuối cùng là Sâm đau lòng em trai, nhịn không được tiến lên khuyên các tộc nhân đang phẫn nộ.

Hai tay Hiền run rẩy hơn, chỉ là hắn nhiệt tình yêu thương tộc trưởng còn có các tộc nhân không còn nhẫn nại, hắn phải tự tay trừng phạt nữ nhân giết chết tráng đinh trong tộc, cho dù hắn có bao nhiêu không nỡ!

Đem Trình Y nhắm chặt hai mắt nằm trên mặt đất đứng dậy tựa ở trên tảng đá, sau đó nức nở dùng dây thừng cột cô một vòng lại vòng. Chuyện đơn giản nhưng hắn làm rất gian nan, tay run rẩy giống như không còn phải của mình, một bên buộc một bên khóc, rõ ràng là một nam nhân hơn hai mươi tuổi lúc này khóc như một đứa trẻ nhìn đáng thương cực kỳ.

Có lẽ Hiền khóc quá thương tâm, những tộc nhân đang phẫn nộ không khỏi có vài phần đồng tình, thực gia ơn mà không tiếp tục đánh hắn, chỉ yên tĩnh đứng một bên nhìn xem chính tay hắn trói nữ nhân của hắn trên tảng đá.

Trình Y nhắm mắt lại, thính giác cùng xúc giác trở nên bén nhạy hơn rất nhiều, rõ ràng cảm giác được hai tay Hiền quấn dây thừng lên người cô đang run rẩy cực kỳ lợi hại, có mấy lần không cầm chắc thậm chí dây thừng bị rút xuống. Sau đó hắn đứng dậy tay run run quấn. Có lẽ tại một khắc trước khi từ vong đối với cô mà nói là gian nan sợ hãi, mà đối với hắn tự tay đưa cô vào tuyệt lộ mà nói có lẽ cũng không dễ chịu giống như vậy.

Trình Y không có tư cách oán trách ai, xác thực cô đã giết người, bị tộc nhân phẫn nộ trừng phạt là đương nhiên. Mà Hiền cũng không phải thực sự muốn giết cô, là bị tộc nhân bức bách, cô không muốn hận hắn, cho dù chính tay hắn cột cô lên tảng đá, cho dù là tận tay muốn mạng của cô.

Tuy rằng không hận, nhưng tình cảm vừa mới chớm nở của cô đối với hắn đã bị bóp chết rồi. Cô sẽ không yêu nam nhân chính tay giết chết cô, cho dù hắn bị ép buộc! Cô chỉ là người phụ nữ bình thường, ở trong quan điểm của cô, nếu một người đàn ông vì những người khác chuyện khác mà bỏ qua người phụ nữ của mình, hoặc tại thời khắc nguy hiểm không có năng lực bảo vệ tốt người phụ nữ của mình. Như vậy hắn không có tư cách được người đó yêu thương, cho dù hắn thật sự đào tìm móc phổi tốt với nàng . . .

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc dây thừng cột tốt trên người Trình Y, Hiền hô hấp chậm chạp đem hai đầu dây thừng thắt nút lại với nhau, phải mất thật lớn khí lực mới làm xong. Thắt xong nút kết Hiền liền hư thoát, ngã ngổn trên mặt đất lẳng lẳng nhìn cái kết kia, khuôn mặt tái nhợt mồ hôi.

Ulla đợi đau đớn trên người qua đi, trên mặt tức giận đứng lên đi tới, nhẹ nhàng lôi kéo cái nút kết Hiền vừa làm xong liền tháo ra. À ta lớn tiếng gào thét gầm lên với Hiền, lại chỉ vào dây thừng không buộc chặt mà lớn tiếng la hét với tộc nhân.

Trình Y bị làm cho không nhìn được mà mờ to mắt, thấy đầu dây bị tháo ra trong tay Ulla liền hiểu rõ, mắt thấy Hiền nhăn lông mày trừng mắt phần nộ nhìn Ulla, không khỏi cảm thán hẳn đây là tội tình gì.

Các tộc nhân còn đang đồng tình với Hiền liền tiến lên nhìn sợi dây, nhìn sợi dây cột lỏng loét câu thả trên người Trình Y. Thái độ đồng tình liền biến mất, phần nộ cùng Ulla mà tức giận rít gào mắng Hiền, giọng điệu cùng thần sắc không tha thứ.

Tộc trưởng quát to một tiếng, sau khi mọi người an tĩnh lại thì chỉ vào Ulla hỏi thăm ý kiến tộc nhân.

Các tộc nhân nghe vậy liền gật đầu đồng ý, mà Hiền sau khi nghe được liền phui đất đứng lên, kích động lớn tiếng phản bác. Thấy hẳn xông lên muốn bắt lấy Ulla bị các tộc nhân chạy tới đẩy sang một bên, mấy người đứng thành một hàng chặn đường của Hiền, không cho hẳn đi thương tổn Ulla.

Ulla nhìn về phía Trình Y, con mắt đỏ bừng vì khóc nổi lên nồng đậm ác ý. Rút ra dây thừng trên người Trình Y, sau đó dùng hết toàn lực một lần nữa gắt gao cột Trình Y, trình độ cao hơn Hiền vài lần. Nhìn hai đầu lông mày Trình Y hiện lên đau đớn, khóe miệng Ulla hiện lên nụ cười giải hận, một bên thường thức biểu lộ khó chịu của Trình Y một bên chậm rãi kết nút thắt chắc chắn.

Trình Y chịu đựng đau đớn trên người, nhìn lại Hiền đang bị tộc nhân ngăn trở, hẳn đã không còn vùng vẫy, cứ an tĩnh đứng yên một chỗ mà nhìn qua cô.

Trong nội tâm khó chịu, không đối mặt quá lâu với hẳn vì vậy cô dời tầm mắt nhìn về phía chân của mình bị tộc trưởng đánh cho xanh tím.

Dây thừng cột chắc rồi, các tộc nhanh tránh đi không còn ngăn cản Hiền nữa.

Tộc trưởng chỉ vào Trình Y trầm giọng mệnh lệnh cho Hiền, lại hướng về các tộc nhânร้อง lên yêu cầu bọn họ tới giám sát Hiền.

Hiền quỳ gối trước mặt Trình Y, xa xa một mét sau lưng hẳn là quây quanh một vòng tộc nhân, người đứng trước thì đá chân Hiền thúc giục, người phía sau lớn tiếng ồn ào.

“Y, Y.” Hiền thấp giọng ní non gọi tên Trình Y, từ khi hẳn biết tên của cô vẫn gọi cô như vậy.

Hẳn muốn đẩy cô xuống nước rồi, Trình Y nhắm mắt lại không có trả lời hẳn.

Thấy Trình Y không nhìn hẳn, Hiền cực kỳ khó chịu, nước mắt lại tuôn rơi, gơ tay lên nhẹ nhàng chạm vào mặt của cô. Kết quả còn chưa chạm được vào mặt của cô phía sau lưng liền hung hăng bị đá một cước, các tộc nhân lớn tiếng nhục mạ.

Tâm Hiền trầm xuống, loại tình cảnh này không phải là ý nguyện của hẳn, đầu gục xuống không dám nhìn Trình Y. Một tay đặt trên tảng đá một tay đặt ở trên người Trình Y, hai tay bắt đầu dần dần dùng sức.

Các tộc nhân thấy Hiền lè mề, cảm thấy phiền, người có tính nóng nảy không nhìn được nữa chột ngời xồm xuống, hai tay dùng sức đẩy Hiền.

Hiền đột nhiên bị người đẩy sau lưng, thân hình không khống chế được nghiêng về phía trước, tay tự nhiên mà đẩy về trước. Sau đó cứ như vậy, hẳn trở mặt nhìn chính mình tự tay đẩy Trình Y bị cột vào tảng đá rơi vào dòng sông.

Ngay một khắc trước khi rơi vào trong nước, Trình Y cảm nhận được hai giọt ẩm ướt ướt át rơi trên mặt, cô biết rõ đó là cái gì, vào lúc đó duyên phận của cô và Hiền chấm dứt, hai giọt nước mắt rơi trên mặt cô chính là bằng chứng . . .

“A! ! !” Hiền quỳ gối bên bờ sông, hai tay mạnh mẽ đâm vào dòng nước phát ra tiếng kêu rên trầm thống muốn chết. Trong âm thanh của hẳn đau khổ quá mức mãnh liệt, làm cho đám người đều kinh hãi, trong lúc nhất thời đều lảng lảng nhìn hẳn mà không có bỏ đi.

Đúng lúc này, khói đặc cuộn cuộn truyền tới, các tộc nhân vừa quay đầu lại kinh sợ rống to.

Trong tộc không biết vì sao nổi lên hỏa hoạn, khói mù nồng đậm theo gió bay đi. Hỏa hoạn không chỉ xảy ra một chỗ, nhà cửa của bọn họ đều cháy rồi!

Thấy vậy, tộc trưởng cuồng quát gọi tộc nhân về dập tắt lửa, cứu vớt nhà cửa với lương thực tồn trữ. Trong chớp mắt mọi người đều chạy đi, chỉ còn lại một mình Hiền đang bị thống quỷ gối ngăn người nhìn qua nước sông là không có chạy theo.

Ngay tại lúc Hiền còn đang thương tâm, đột nhiên nhìn thấy nam nhân lúc trước khiêng Trình Y chạy trốn một thân bị thương xuất hiện. Không để ý cái nhìn chăm chú của hẳn mà thoáng cái liền nhảy vào trong nước, ngay tức khắc trong nước nổi lên màu đỏ hồng, đó là máu chảy ra trên người nam nhân kia . . .

Đột nhiên thần trí Hiền trở về, đưa tay lau nước mắt, đứng lên nhìn con sông trước mặt. Mặc kệ rốt cuộc Trình Y có cùng nam nhân khác cấu kết hay không, lúc này người đó bị trọng thương, dưới tình huống khó bảo toàn cho chính mình còn nhảy vào trong sông cứu người, so với mình thì nam nhân ngoại tộc này thật sự dũng cảm.

Nam nhân ngoại tộc kia đi cứu cô, có phải Trình Y sẽ không chết hay không? Hiền yên lặng cầu nguyện chỉ chốc lát sau bật người chạy trở về nơi xảy ra hỏa hoạn trong tộc.

Trong lúc hỗn loạn các tộc nhân cứu hỏa, hấn chạy nhanh đến nhà mình may mắn không bị lửa cháy đến. Lấy áo lông, túi thuốc, băng vệ sinh, tất cả đồ dùng của Trình Y đều mang ra, mặc kệ tộc nhân có thấy hay không, hấn giống như là ôm lấy bảo vật vô giá trời cho thành kính mà cô chấp chạy tới bờ sông.

Đi tới bờ sông, Hiền trân trọng mà đặt đồ của Trình Y ở bên bờ, đồ mắt nhìn mặt nước không ngừng xao động sau đó cắn răng một cái, dứt khoát kiên quyết xoay người chạy về hướng trong tộc.

Trong tộc cháy, hấn muốn đi cứu hỏa, đi cứu phòng ở trong tộc còn có lương thực tồn trữ. Làm một thành viên của bộ lạc Ô Năm, bảo vệ bộ lạc, bảo vệ tộc nhân là trách nhiệm không thể xóa nhòa của hấn . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Trình Y thuận theo tảng đá nhanh chóng chìm xuống đáy sông, bởi vì không thể hô hấp nên phổi đau đớn khó chịu, trước khi chết tâm tình thật bình tĩnh. Thậm chí cô lạc quan mà nghĩ trước khi chết nói không chừng giống như lúc ấy cô xuyên tới đây thời viễn cổ, trong lúc bất chợt lại xuyên trở về thời hiện đại, như vậy sẽ không chết rồi. Huống chi chỗ đó mới là nhà của mình, người và vật nơi này đều hoàn toàn xa lạ với cô.

Thân thể bị cột chặt trên tảng đá, mà ngay cả sức giãy giụa cũng không có. Ngay tại lúc cô sắp hấp hối, toàn thân buông lỏng chờ đợi tử thần đến, đột nhiên nhìn thấy nam nhân trước kia khiêng cô đi đang bơi rất nhanh lại phía cô. Quanh hấn là một mảnh màu hồng, đó là máu chảy ra từ trên người hấn, là hấn tới cứu cô sao?

Trình Y đã chìm vào đáy sông, cảm giác phía dưới người là nước bùn kè sát quần jean của cô, thấy nam nhân kia lợi tới trường mâu cầm trong tay bắt đầu mạnh mẽ cắt dây thừng trên tảng đá, cô xác định, hấn thật sự là tới cứu cô.

Cảm giác giống như ông trời đang trêu chọc người, khoảng thời gian đến nơi viễn cổ này người cô tin nhiệm nhất thậm chí là yêu thích cuối cùng là người đưa cô lên từ lộ (đường chết). Mà đùa giỡn cô, lên trộm áo của cô, còn từng dọa cô sợ là tên sắc ma lại rõ ràng không để ý bản thân mình bị thương mạo hiểm đến cứu cô.

Cờ nào chậm chọc đúng không, Trình Y rất muốn cười, mà xác thực là cô đã cười, chỉ là khóe môi vừa giương lên cũng thấy không cảm cực được nữa mà nhắm mắt lại . . .

Trình Y mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy ánh sáng ảm đạm xuyên qua tảng đá trên vách tường, ngón tay sờ tới da thú mềm mại lót dưới lưng, chậm rãi xoay đầu nương theo ánh sáng nhìn sang, phát hiện ánh sáng là từ khe hở của cửa động khẽ rọi vào. Mà bản thân cô đang nằm một chỗ trong động ước chừng có thể chứa khoảng mười người, trong động không lớn cũng không coi là nhỏ.

Thì ra cô không có chết, là người kia đã cứu cô sao? Đối với người đã liên tục cứu cô hai lần, hai từ ‘sắc ma’ cô không thể kêu ra miệng được nữa.

Trong động chỉ có một mình cô, trên người khó chịu khó có thể hình dung, toàn thân vô lực, nhưng các nơi đau đớn trên người lại theo thần kinh truyền vào tứ chi bách hại. Khó chịu nhất là cái chân bị Niên tộc trưởng dùng gậy đánh mấy chục cái, không cần nhìn cô cũng biết chỗ đó sưng lợi hại, không bị đánh cho tàn phế thật sự là vô cùng may mắn.

“Có ai không?” Trình Y vừa nói xong câu này thì đau đến hít khí, bởi vì má trái run lên, là do Ô Cách hành hung đánh đập. Từ nhỏ đến lớn lần này là bị thương nghiêm trọng nhất, dĩ vãng nhiều nhất chỉ là trầy da dập đầu nho nhỏ, đáng vẻ bây giờ giống như thành nửa tàn phế.

Không có ai đáp lại, Trình Y muốn ngồi dậy, tiếc rằng không còn chút sức lực nào. Khó khăn nâng lên hai tay đưa đến trước mặt, chỉ nhìn thấy trên cánh tay rõ ràng đều là vết dây trói xanh tím. Móng tay bị ngâm nước mà trắng bệch, lấy tay sờ lên người phát hiện không thấy quần áo cô, mà là áo chần trở về trên người của cô.

Ban đầu không có chú ý, phát hiện quần áo trên người thay đổi đột nhiên Trình Y phát giác hai chân mát rượi, hiển nhiên quần jean đã bị cởi rồi. Không chỉ có như thế ngay cả quần lót cũng không còn mặc trên người, nửa người dưới được quần da thú. Không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của ai, người được cứu lên từ trong sông dĩ nhiên quần áo bị ẩm ướt không thể mặc được rồi, không biết hấn cầm quần áo chạy đi đâu. Ánh mắt Trình Y dạo một vòng ở bên trong động, không nhìn thấy quần áo nhưng lại nhìn thấy áo lông, áo bông còn có túi thuốc!

Những thứ này làm sao tới? Nam nhân lấy ra từ trong tộc sao? Ngắm lại lại thấy không đúng, tuy nam nhân kia lợi hại, nhưng trong tộc nhiều người như vậy, hấn làm sao có thể đơn thương độc mã đem đồ đặc của cô lấy ra? Và lại hấn làm sao có thể biết rõ ràng để ở nhà nào? Chẳng lẽ người trong tộc hạn cô nên mới quăng đồ đặc của cô ra? Chẳng phải Ulla rất thích áo lông sao? Nàng ta sẽ đồng ý để tộc nhân ném đi sao?

Những vấn đề này chỉ lướt qua đầu trong nháy mắt rồi thôi, Trình Y không có tinh lực tìm hiểu, vì vậy cũng không suy nghĩ thêm. Ngóng nhìn về phía của động chờ người kia trở về. Tâm tư rất kỳ diệu, một lần đi qua quý môn quan, không hiểu sao lại có cảm giác thân thiết với người đã cứu mạng mình. Mặc dù không đến mức lập tức sinh ra hảo cảm đối với hấn hoặc là toàn tâm toàn ý y lại vào hấn, nhưng ít ra trước mắt đối với cô mà nói chỉ có thể dựa vào

hắn.

Không lâu sau thì hắn trở lại, hắn dò đi tảng đá và nhánh cây trước cửa động, ánh mặt trời chiếu rọi vào, Trình Y híp mắt nhìn qua. Chỉ thấy hắn một tay cầm quần jean và quần lót của cô, một tay cầm một lá cây lớn đựng vài quả đại, hắn đi thực vội, khi trở về còn thở hổn hển.

Nhìn thấy Trình Y tỉnh, hắn nhẹ nhàng thở ra, đem trái cây để trên mặt đất bên cạnh Trình Y, sau đó nâng cô dậy đưa tới một trái cây màu đỏ cho cô.

Loại trái cây này Trình Y quen thuộc, cô đã từng nếm qua hai lần ở bên bờ sông. Hiện tại quả thật đói bụng, trên người Trình Y không còn sức. Nhưng cũng may trái cây không nặng nên không uống phí nhiều khí lực, vì vậy nhận lấy rồi chậm rãi ăn.

Hắn không ăn chỉ nhìn Trình Y ăn, cô ăn xong một trái sẽ lấy một trái nữa đưa cho cô. Bởi vì mỗi lần mang trái cây có hạn nên chỉ có sáu trái.

Trình Y sờ soạn quần jean, trên đó còn lộ ra nhạn nhật hương vị nắng mặt trời, là hắn mang quần áo ướt sũng của cô đi phơi sao? Nhìn cái quần sạch sẽ không có chút bùn đất, trong mắt Trình Y hiện lên một chút cảm kích vì hắn giặt sạch quần áo cho cô.

“Allah đô.” Trình Y nói cảm ơn với hắn từ đáy lòng. Không chỉ cảm ơn hắn cứu cô, cũng cảm ơn hắn giặt quần áo và hái trái cây cho cô ăn.

Hắn nghe vậy nở nụ cười, cặp mắt đen bóng có hồn vì cười mà híp lại, lộ ra hàm răng trắng sáng. Đưa tới cho Trình Y thêm một quả màu hồng còn lại, thấy Trình Y lắc đầu không ăn liền bỏ vào miệng một hơi ăn hết.

“A . . . . . Man.” Sau khi ăn xong nam nhân chỉ vào chính mình nói với Trình Y.

“A Man?” Trình Y không xác định hỏi lại một câu, có lẽ đây là tên của hắn.

“Ừ.” A Man cao hứng gật đầu, sau đó chỉ vào Trình Y về mặt nghi vấn mà hỏi.

Hắn nói cho cô tên của hắn, hiện tại nhất định đang hỏi cô tên gì, Trình Y hiểu rõ cười khẽ: “Trình, Y, ta gọi là Trình Y.”

“Trình . . . . . Y.” A Man thấp giọng đọc một lần, sau đó vừa cười vừa đỡ Trình Y nằm xuống. Lấy quần áo đưa hết cho cô, sau đó lấy lá Diệp Tử đựng trái cây đi ra ngoài.

A Man vừa quay người thì Trình Y lập tức kinh sợ, chỉ thấy trên lưng hắn là hai vết thương thật sâu thật dài, sau khi bị phỏng qua đi lúc này bị sưng không còn hình dáng. Tuy máu đã ngừng chảy nhưng miệng vết thương nhìn đặc biệt dữ tợn, hiển nhiên là rất nghiêm trọng. Trừ vết thương đó ra còn vài vết thương nhẹ khác, vừa rồi cô không chú ý, có lẽ chỗ khác trên người hắn còn có vài vết thương nữa.

Lúc ấy cô giãy giụa gay gắt không chịu đi cùng hắn, cuối cùng bị hắn đánh hôn mê, chờ tỉnh lại đã bị các tộc nhân trói gô lại rồi, khi đó A Man không có ở đó. Cô suy đoán, khi A Man mang cô hôn mê chạy trốn trên đường gặp người trong tộc, kết quả không địch lại họ nên bị trọng thương còn cô bị người trong tộc dẫn trở về.

May mắn cô không bị người trong tộc lựa chọn chết cháy hoặc lấy tảng đá ném chết, mà là lựa chọn chìm chết đuối. Bởi vì chỉ có như vậy cô mới may mắn được cứu vớt. Niềm tộc trưởng muốn chìm chết cô chỉ sợ bởi vì con trai hắn chết ở trong sông, cho nên mới dùng loại phương thức này muốn cô đền mạng đi?

Chỉ là lúc cô bị đẩy mạnh vào trong sông thì sau đó đã xảy ra chuyện gì? A Man bị trọng thương dĩ nhiên không có khả năng đánh thắng được nhiều người trong tộc như vậy rồi cứu cô lên. Chẳng lẽ người trong tộc rất tự tin cô không trốn thoát, vì vậy vừa đẩy cô vào sông thì liền bỏ đi ngay? Điều này cũng không có khả năng. Cộng thêm mấy vấn đề nghĩ tới lúc vừa tỉnh dậy, Trình Y không hiểu ra làm sao, những vấn đề này quấy nhiễu cô. Đáng tiếc cô chỉ có thể đoán, căn bản không tìm ra đáp án. Bởi vì cô cùng A Man ngôn ngữ không thông nên cũng không có cách nào nhờ hắn giải đáp nghi hoặc cho cô.

“Quên đi, không nghĩ nữa, đã chết qua một lần, đem hết chuyện và người trước kia mà quên đi.” Trình Y vỗ về bụng đã ăn no mà tự nhủ.

Khoảng mười phút sau, vật che chắn trước cửa động được di dời, A Man đã trở lại. Lần này hắn mang gì đó tương đối nhiều, ngoại trừ dùng lá cây bọc bên ngoài quả đại còn có vài lá cây màu tím sậm hình tròn mang theo đường vân.

“Thương thế của ngươi . . . . .” Trình Y bởi vì ăn trái cây và được nghỉ ngơi nên có chút khôi phục thể lực, mắt rất lớn sức lực tự mình ngồi dậy chỉ sau lưng A Man về mặt lo lắng nói.

A Man đưa tay sờ phía sau lưng mình, trên mặt hiện ra tia thông hiểu, lắc đầu với Trình Y sau đó giơ tay ra chỉ mấy lá cây hình tròn biểu lộ không cần lo lắng. Lúc Trình Y ngồi xuống bên cạnh thì lấy một cái lá bỏ vào miệng nhai, đợi sau khi nhai nát thì nhìn về hai chân bị sưng gay gắt không thể mặc quần của Trình Y.

Trình Y cũng không dám nhìn hai chân của mình, sưng phồng giống như cái bánh bao. Vừa rồi cô cũng chỉ miễn cưỡng mặc được quần lót, quần jean thì đừng nghĩ mặc được. Trên mặt vẫn còn bị bầm tím xanh đen, không thể cử động, vừa động thì đau như bị kim châm. Ngay khi cô còn đang thất thần thì đột nhiên cảm giác trên đùi hết sức mát rượi, kinh ngạc nhìn lại, thì ra là A Man đang rất cẩn thận dùng lá cây mà hắn nhai bôi lên vết thương xanh tím trên đùi cô.

Loại lá cây đại khái có tác dụng tiêu sưng giảm đau, vốn là hai chân còn đau đến run lên sau khi được A Man nhai lá rồi bôi lên thì cảm giác dễ chịu hơn rất nhiều. Đợi sau khi bôi xong hết mấy chỗ xanh tím trên chân, A Man lại nhai thêm lá cây rồi lại bôi lên má bên trái bị sưng của cô. Trình Y cũng không

có cự tuyệt, ở đây không có nước đá không có trứng gà, nếu như ngại bẩn mà cự tuyệt ý tốt của A Man, không biết mặt của cô đến khi nào mới có thể tốt hơn.

A Man cao thấp đánh giá Trình Y một phen, không thấy vết thương nào khác mới yên tâm mà nói mấy câu. Sau đó cầm lấy lá cây còn lại không nhiều lắm nhai tiếp rồi bôi lên vết thương không tính là lớn trên ngực trên cánh tay còn có chân của mình. Sau đó xoa tay múa chân sau lưng mình với Trình Y, ý bảo cô giúp hắn bôi lên.

Trình Y gật gù đầu, sau lưng A Man bị thương không nhẹ, nếu không nhanh chóng bôi thuốc qua một thời gian ngắn biến đổi nặng hơn, lúc đó thì phiền toái.

Vì vậy hai người phối hợp lại, A Man phụ trách nhai lá cây rồi đưa vào tay Trình Y để cô bôi lên lưng của hắn. Vì để cho cô thuận tiện làm việc và được liệu có hiệu quả tốt, A Man cầm da thú bên cạnh trải lên mặt đất rồi nằm sấp lên đó để Trình Y bôi thuốc cho hắn.

Sau khi thoa xong còn dư lại một nửa lá cây, A Man ném nó qua một bên sau đó cầm trái cây ăn. Nhìn thấy Trình Y nhũn mày nhìn chằm chằm vào lá cây dính đầy tay, suy nghĩ một chút rồi nắm chặt tay cô, ngay lúc cô kinh hô dùng lực cọ sát tay cô lên da thú sạch sẽ trên người hắn. Đem tay cô lật qua lật lại đến khi không còn dính chất lỏng thì giương cao đầu hướng Trình Y cười không ngừng.

Trình Y phát hiện khi A Man cười rộ lên thì rất dễ nhìn, so với khi hắn trầm mặc thì ánh mắt sáng hơn rất nhiều. Bởi vì vui vẻ làm giảm bớt lạnh lùng nghiêm nghị trong ánh mắt, hắn như vậy sẽ không làm cho người ta sợ hãi, tương phản là sự thân thiện, khi hắn cười lên cảm giác tuổi cũng không lớn.

Sau khi ăn đầy bụng trái cây A Man nói mấy câu với Trình Y, thấy cô mười câu thì có chín câu không hiểu thì thờ dãi không nói nữa. Có lẽ là quá mệt mỏi, nằm trên da thú không bao lâu thì ngủ mất.

Trình Y không dám quấy rầy giấc ngủ của hắn, bắt đầu đánh giá cái động này. Ở đây có hai tấm da thú lớn, có chén có nồi gốm, ngoại trừ trường mâu còn có vài vũ khí được mài ra từ xương thú. Gần cửa động có tro tàn từng bị đốt qua, xem ra nơi này là chỗ ở của hắn. Cô có chút nghi hoặc, hắn là người sống một mình hay là tạm thời rồi đi tộc đàn đi ra ngoài?

A Man ngủ một thì ngủ thật lâu đến tận hoàng hôn mới tỉnh lại, sau khi tỉnh ngủ thoát nhìn có tinh thần hơn rất nhiều, rõ ràng thuốc đã có tác dụng. Trình Y cố ý nhìn xuống, vết thương bị sưng phía sau lưng hắn đã tan đi không ít, miệng vết thương có xu thế dần khép lại. Năng lực khôi phục của hắn vô cùng tốt, không giống như mình rõ ràng bôi cùng một loại thuốc như hắn, kết quả chỉ là giảm không ít đau đớn, vết thương trên đùi cũng không có bao nhiêu chuyển biến tốt.

A Man nói vài câu mà Trình Y nghe không hiểu rồi lại đi ra ngoài, không quên dùng tảng đá và nhánh cây che chắn cửa động.

Chờ khi hắn trở về lại mang theo một ít quả dại, còn có hai cái trứng cùng với một cành cây có gai màu xanh biếc. Trình Y nhận biết nhánh cây này, nó dùng để xua muỗi, buổi tối đi ngủ đem nó đặt bên cạnh có thể bảo vệ cả đêm không bị muỗi cắn.

Đưa trái cây cho Trình Y, hắn lấy nồi gốm đi khỏi.

Trình Y đoán hắn đi lấy nước luộc trứng, ở trong động chờ đợi cả buổi chiều cô muốn đi ngoài, A Man không ở đây, cô lại cảm thấy rất cấp bách, đợi một lát nữa sợ là sẽ nghẹn hồng người. Vì vậy vịn người đứng lên cố chống đỡ hai cái chân còn chưa hết sưng chậm rãi đi tới cửa động. Cửa động không có bị A Man che kín, xuyên qua nhánh cây, cô cẩn thận ra bên ngoài nhìn xuống, thấy bên ngoài là rừng cây, rất yên tĩnh, dự đoán là sẽ không gặp nguy hiểm. Vì vậy cô dịch chuyển cành cây đi ra ngoài, mắt nhìn bốn phía, cô không dám rời đi quá xa, cho nên chỉ đi tới tảng đá cách xa cửa động khoảng mười mét.

Vừa tiểu tiện xong mặc quần lót, Trình Y đang vịn tảng đá chậm rãi đi ra bên ngoài thì nghe A Man đang bồi rồi lo lắng mà rống to. Nghe thấy bước chân từ xa mà đến gần cô nghe được hắn đang lớn tiếng gọi “Trình Y”.

“Ta ở chỗ này.” Trình Y vội vàng đáp lại một tiếng, sao lại trùng hợp như vậy, chẳng qua cô vừa rời khỏi thì hắn trở lại.

Hai mắt A Man đỏ bừng, sau khi nhìn thấy Trình Y lập tức chạy tới, mạnh mẽ ôm lấy Trình Y, tức giận rống to với Trình Y.

Trình Y bị mắng có chút ủy khuất, cô chỉ chỉ tảng đá sau lại chỉ chỉ bụng của mình làm ra vẻ mặt không biết làm sao.

A Man xem hiểu ý tứ của cô, lập tức thu hồi tức giận, bởi vì hiểu lầm cô mà mặt nổi lên một vòng đỏ ửng, ho khan hai tiếng biểu lộ vẻ mặt không được tự nhiên ôm cô trở lại trong động. Sau khi đặt cô lên da thú thì yên lặng đi nhóm lửa nấu nước luộc trứng.

Nhìn động tác nhóm lửa luộc trứng thuần thục của A Man, Trình Y không tiếng động mỉm cười. Bộ dáng tức giận vừa rồi của hắn có lẽ cho rằng cô chạy trốn. Hắn thực đánh giá cao về cô, lấy cái chân sưng như bánh bao của cô như hiện tại thì có thể chạy đi đâu? Cô dám cam đoan vừa chạy đi ra ngoài không bao lâu sẽ bị dã thú trong rừng ăn thịt.

Một buổi chiều còn có bữa tối bọn họ chỉ dùng quả dại và trứng bỏ bụng, vốn là A Man đều đem hai cái trứng lớn nhỏ đều cho Trình Y, là cô cuống cuống nói rằng mình đã no ăn không vô nữa hắn mới ăn một cái. Ở bộ lạc Ô Năm ngoại trừ nấu cháo rau dại ăn thì bữa trưa và chiều đều ăn thịt nướng, bọn hắn bây giờ không có ăn hẳn là do trên người A Man bị thương nên không đi săn được đi? Trình Y nghĩ như vậy.

Ngày này đối với hai người mà nói là một ngày không bình thường, rất kích thích rất mạo hiểm cũng rất mệt mỏi, sau khi ăn xong không bao lâu hai người liền buồn ngủ.

A Man đặt nhánh cây xua muỗi bên cạnh da thú, bày da thú của mình kê bên cạnh của Trình Y rồi nằm xuống, hai tay bá đạo kéo eo thon của cô qua ôm lấy cô mà chìm vào giấc ngủ.

Chợt bị A Man ôm vào trong ngực, thân thể Trình Y lập tức cứng như khúc gỗ, bị dọa sợ tới mức ngừng hô hấp. Ám ảnh lúc ban ngày bị Ô Cách dùng sức mạnh với cô còn chưa có tan đi. Nhẹ nhàng hít thở con mắt tròn trĩnh một lúc, thấy hẳn chỉ là yên tĩnh ôm cô ngủ, ngoại trừ như vậy không có làm gì khác nữa, lúc này cô mới dần dần thả lỏng thân thể.

Trải qua từ sống đến chết rồi từ chết đến sống, hơn nửa trên người còn có thương tích, không bao lâu sau toàn thân không có chút sức lực nào Trình Y liền chống đỡ không nổi mà ngã mất ngủ.

Sau khi tiếng hít thở đều đều của Trình Y truyền đến, A Man đang nhắm hai mắt đột nhiên mở ra, hai mắt đen bóng có hồn vui sướng mà lại thỏa mãn nhìn chăm chú lên mặt Trình Y . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Một đêm qua đi vết thương trên người A Man lại tốt hơn nhiều, vết sưng trên đùi Trình Y cũng tan mất hơn một nửa. Lúc nói chuyện mặt cũng không đau, tuy vượt lên cảm giác vẫn lớn hơn bên kia một chút nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với ngày hôm qua.

Trời vừa sáng A Man đã rời đi, trước khi Trình Y tỉnh lại tìm được trái cây và rau dại cho chắc bụng

Trình Y thức dậy sau một đêm ngủ ngon, nhìn sang chính là nhìn thấy bóng dáng A Man vội vàng đốt lửa nấu rau dại, ngồi quay lưng về hướng cô. Cầm lấy cây quạt bởi vì oi bức ra mồ hôi mà quạt nhẹ, mùa này vào đêm khuya và sáng sớm mới mát mẻ chút ít, thời gian còn lại đều rất nóng. Cửa động thông gió không phải rất tốt, hơn nữa độ cao bất quá hơn hai mét rưỡi, có nhiều chỗ thấp, A Man cao gần hai mét, khổ người to lớn khi đi qua nơi thấp còn phải xoay người, nếu không thì bị đập đầu.

A Man đốt lửa ở cửa động, lúc này mặt trời cũng lên cao, nhiệt độ trong động rất cao. Trình Y không thể đợi ở trong động nên đứng lên đi ra. Hiện tại chân đã bớt sưng không ít, tối hôm qua trước khi đi ngủ A Man lại đắp lá cây nên đã hết đau, cho nên đi đường cũng không ảnh hưởng.

Nghe được động tĩnh, A Man chợt quay đầu lại, sau khi thấy Trình Y thì nhếch miệng cười, chỉ vào cháo rau dại nấu không sai biệt lắm nói gì đó với Trình Y. Thực dễ dàng đoán được lời nói của hắn, nhất định là: “Chờ một chút, lập tức xong ngay” các loại.

Ở đây, cháo rau dại là do hai loại rau nào đó nấu thành, một loại là rau dại không có hại có thể nấu ăn nhưng hương vị bình thường, một loại là mùa này mọc ra từ trên núi có màu trắng năm phần giống như lúa mạch. Nấu bọn chúng trong nước một thời gian ngắn sẽ từ từ trở nên sền sệt có cảm giác chắc bụng. Hương vị cũng bình thường, không thể sánh bằng hương vị gạo của thời hiện đại. Nhưng lúc thiếu con mồi hoặc không có khẩu vị thì ăn chút cháo rau dại cảm thấy cũng không tệ.

Thấy A Man hái rau dại lại nấu cháo, trong lòng Trình Y dâng lên vài phần cảm giác áy náy. Loại công việc như nấu cháo này hẳn là phụ nữ nên làm, cuộc sống trước kia trong bộ lạc đàn ông chỉ phụ trách săn bắn và làm phòng ở, công việc lật vật trong nhà đều do phụ nữ làm. Trước kia A Man một mình sinh sống ở nơi này nên cái gì cũng tự mình làm, rất cực khổ. Trình Y nghĩ vết thương trên người đã tốt hơn, từ nay về sau những chuyện lật vật này nên để cô tự làm, tránh cho cả ngày ngồi đợi ở trong động mà nhàm chán.

“Ta muốn rửa mặt.” Bởi vì tối hôm qua bôi lá cây chữa thương, má trái nhăn nhúm, còn có chất lỏng máu tím, cô khẳng định hiện tại mặt của mình rất khó coi. May mà A Man nhìn thấy cô còn có thể cười được tự nhiên như vậy. Trình Y đến trước mặt A Man làm động tác rửa mặt, sau đó chỉ xuống chân đủ màu sắc cũng làm động tác cọ rửa như vậy.

A Man thấy thế ra dấu tay bảo cô chờ một chút, cầm đồ dùng nhỏ dài giống như chiếc đũa được mài từ xương cốt động vật bỏ vào trong nồi gốm khuấy một chút. Sau khi cháo chín thì tắt lửa mang nồi gốm vào trong động. Lúc đi ra thì dùng tảng đá che kín cửa lại, làm hết mọi chuyện xong đầu vào đầy rồi mới dẫn Trình Y đi ra bờ sông.

A Man muốn ôm Trình Y đi qua, Trình Y sống chết cự tuyệt, hiện tại cô dường như đã tốt, đi đâu đều bị hắn ôm tới ôm lui thì thành cái gì! Thừa dịp đi bờ sông, trên đường đi tới đúng lúc có thể nhìn phong cảnh gần đó.

Bọn họ đang ở trong rừng cây, bên cạnh cơ hồ tất cả đều là đại thụ che trời, thỉnh thoảng sẽ thấy hoa dại đủ màu sắc bao quanh. Đang ở trong rừng cây hơn nữa còn là sáng sớm, không khí cực kỳ trong lành. Sáng sớm mỗi ngày đi tới nơi này nhất định có thể làm cho tâm tình người ta vui vẻ thoải mái.

Sông cách chỗ ở của bọn họ cũng không xa, đi khoảng năm phút là tới. Sông này so với sông ở bộ lạc Ô Nấm thì nhỏ hẹp hơn cũng cạn hơn nhiều, cũng là dòng sông lưu động. Nước rất trong veo, chỉ sâu khoảng một mét rưỡi, người không biết bơi lội có rơi vào thì cũng không chết đuối.

“Ta muốn đi ngoài trước.” Trình Y nói được hai chữ ‘đi ngoài’, đứng ở bên bờ sông có chút xấu hổ nói với A Man. Nói loại chuyện này với một người đàn ông cao lớn uy mãnh, như thế nào cũng không được tự nhiên.

A Man sừng sốt, nhìn Trình Y cúi thấp đầu đỏ mặt chỉ dám len lén nhìn hắn, không nhìn được muốn cười lại sợ Trình Y thẹn quá hóa giận. Vì vậy đành chịu đựng nín cười chỉ vào một tảng đá cách đó không xa muốn cô đi ra đằng sau nó.

Trình Y phát hiện A Man đang nín cười, tuy mặt hắn bị râu bao trùm một nửa nhưng ánh mắt bán rẻ hắn. Vốn da mặt khá mỏng, hắn cười làm cô càng đỏ mặt hơn, trừng mắt liếc hắn một cái sau đó hàm hồ đi tới sau tảng đá.

Đã chuẩn bị tốt tâm lý phía sau tảng đá sẽ là một mảnh bùa bộn, ai ngờ sau khi đi qua phát hiện hoàn toàn không phải. Phía sau tảng đá rất sạch sẽ, tất cả đều được trải đất mới, nơi không xa khoảng mười mét phía bên phải, thoạt nhìn là đất ở chỗ đó chuyển sang. Cô nhìn thấy có vài con muỗi bay tới bay lui ở phía trên, có lẽ bên dưới đất là vật bài tiết của người.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm ấy Trình Y có chút kích động, cô cho rằng đàn ông thời viễn cổ sẽ không chú ý đến loại chuyện này. Bởi vì ở Ô Nấm bộ lạc tất cả mọi người đều đi phía sau bụi cỏ, mặc kệ có bao nhiêu bản bao nhiêu thói cũng không ai trông coi. Ai ngờ A Man lại vệ sinh như vậy, sau khi tiểu tiện lại đem vật bài tiết sang một bên rồi lấy đất đắp lên, sau đó chuyển đất mới tới nơi này, chỉ điểm này thôi cũng khiến cho cô nhìn hắn với cặp mắt khác xưa.

Sau khi tiểu tiện Trình Y cầm lấy mấy nhánh cây cột lại với nhau được đặt ở một bên, giống như cây chổi nhưng đơn xơ hơn rất nhiều, quét đất sạch sẽ ở bên cạnh đắp lên vật bài tiết, sau khi hoàn thành thì đi ra từ sau tảng đá.

A Man đứng ở bên bờ sông hướng Trình Y cười, Trình Y phát hiện hắn là nam nhân rất thích cười, động một chút là cười với cô, giống như tâm tình lúc nào cũng tốt.

Bởi vì phát hiện A Man là người yêu sạch sẽ hơn nữa cũng thông minh, hiểu được đem vật bài tiết chôn xuống đất để phòng ngừa mùi lạ tràn ra là một ưu điểm. Tâm tình Trình Y không tệ, trời biết từ khi xuyên đến thời đại này mỗi lần đi nhà vệ sinh đối với cô giống như là lâm đại địch. Bình thường vì để giảm bớt số lần đi nhà vệ sinh mà cô đều ăn ít uống ít, hiện tại thì khác, từ nay về sau cô có thể đi ngoài trong hoàn cảnh sạch sẽ, không cần phiền não vì chuyện này. Bởi vì tâm tình rất tốt nên khi trở về cười một cái thật tươi với A Man.

A Man thấy Trình Y cười thoải mái với hắn như vậy liền ngây dại, chỉ biết ngây ngốc nhìn cô. Ngay cả khi cô ngồi xuống rửa mặt bên bờ sông cũng chưa phục hồi lại tinh thần.

Trình Y không có ngờ tới nụ cười của mình lại làm cho hắn được sùng ái mà lo sợ như vậy. Xem ra mấy lần chạm mặt trước đây không chỉ có hành vi thô phi cường đạo của hắn làm cho cô có ấn tượng xấu, mà cô chán ghét đối với hắn quyền đâm cước đá giống người đàn bà chanh chua chắc hắn cũng để lại cho hắn ấn tượng không thể xóa nhòa nhỉ? Cho nên hiện tại hắn bởi vì cô cười thiện ý tự nhiên cả kinh thành người ngốc luôn.

Ngay khi Trình Y vừa rửa mặt xong đang nâng đùi để vào sông rửa sạch dịch lá cây, đột nhiên nghe được A Man bộc phát ra một trận cười tràn đầy vui sướng và thỏa mãn . . .

Buổi sáng hai người đều rất vui vẻ, ngay cả ăn cháo rau dại cũng cảm thấy mỹ vị vô cùng.

Sau khi ăn xong Trình Y kiểm tra vết thương trên lưng của A Man, miệng vết thương đã hoàn toàn tiêu sưng muốn liền sẹo. Thấy A Man cầm lấy trường mâu muốn ra ngoài đi săn, cô kêu hắn lại, cầm lấy chiếc lá hình tròn hôm qua dùng còn lại bỏ vào miệng nhai ý bảo bôi sau lưng hắn.

A Man khoát tay liên tục, giờ trường mâu ở trong tay chỉ ra hướng ngoài động tỏ vẻ mình không có phương tiện bôi nó, sau khi bôi xong đi ra ngoài không chỉ là cây roi ra mà ngay cả chất lỏng không bao lâu cũng bị mặt trời làm cho bốc hơi hết, không có hiệu quả.

Trình Y hiểu được băn khoăn của A Man, đi đến túi thuốc của mình lấy ra băng gạc chưa từng dùng qua, băng gạc không còn lại bao nhiêu, chỉ còn khoảng hai mét. Cô ra hiệu A Man nằm sấp lên da thú của cô, da thú của hắn đêm qua bị nhiễm chất lỏng nên bị bẩn, thương thế của cô là ở chân, không chảy nhiều lên da thú cho nên coi như sạch sẽ.

A Man lườm vài tiếng, hiển nhiên là không muốn, nhưng lại không dám bác bỏ ý tốt của Trình Y, vì vậy không tình nguyện buông bỏ trường mâu chậm chạp đi qua nằm lên da thú của cô.

Trình Y ngồi bên cạnh hắn bắt đầu nhai lá cây bôi lên vết thương của hắn. Ngày hôm qua là hắn nhai hôm nay để cho cô vì hắn làm chút chuyện hồi báo đi. Không thể tưởng tượng thì ra nhai lá cây này hương vị lại khó tiếp nhận như vậy, có chút đắng có chút chua. Loại đắng này không giống thuốc lại giống như đắng có chút rượu cồn, có lẽ cũng bởi vì giống như rượu cồn nên mới có tác dụng khử trùng nhỉ?

Nhai nát lá cây rồi đắp lên một miếng vết thương trên lưng hắn, lấy băng gạc được cắt một nửa tinh tế băng bó lại cho hắn. Sau khi băng bó kỹ vết thương thứ nhất lại lấy lá cây nhai tiếp chuẩn bị bôi lên vết thương thứ hai.

A Man đối với băng gạc cảm thấy rất ngạc nhiên, liên tục không yên mà vuốt ve nghiền cứu nó, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh cảm thán, nghiêng đầu nhìn về phía Trình Y trong mắt là tràn đầy sùng bái.

Sau khi băng bó kỹ vết thương thứ hai cho hắn thì băng gạc cũng dùng hết rồi, Trình Y đứng lên bảo hắn thể đứng dậy rồi. Băng gạc cô buộc rất chặt, như vậy cho dù hắn đi làm rơi lá cây cũng không hoàn toàn biến mất, được liệu vẫn còn lại. Chỉ cần hắn không gấp dâ thú hung mãnh không chiến đấu kịch liệt sẽ không có chuyện gì.

A Man mừng rỡ cúi đầu vuốt băng gạc một lúc lâu mới cao hứng cầm trường mâu đi ra ngoài. Trình Y cầm lấy da thú của hai người cũng muốn đi theo, cô muốn ra bờ sông giặt tẩy chúng. Thừa dịp hiện tại trời nắng thì tranh thủ giặt giũ phơi nắng để buổi tối không ảnh hưởng giấc ngủ.

Thấy Trình Y muốn ra ngoài A Man có chút mất hứng, lớn tiếng ồn ào với cô một hồi cũng không thuyết phục được cô chỉ đành phải tức giận đi ra bờ sông cùng cô, ở một bên bảo vệ cho cô.

Trình Y vừa rửa da thú vừa cười, tuy thời gian hai người ở chung chưa tới hai mươi bốn giờ nhưng cô đã thăm dò đại khái tính tình của hắn. Chỉ cần không làm chuyện gì quá đáng cơ bản hắn đều nhường nhịn cô, còn nếu là chuyện gì quá phận, ví dụ như cô chạy trốn, hắn sẽ tức giận, bộ dáng cực kỳ đáng sợ. Giống như ngày hôm qua cô đi ra ngoài một mình đi ngoài hắn hiểu lắm là cô chạy trốn vậy.

Tuy ở đây không có xà phòng, nhưng Trình Y thấy may mắn vì da thú này không phải là vật tầm thường. Đồ bản này nọ dính vào da lông sau khi bỏ vào nước chà rửa vài cái liền sạch sẽ, tiết kiệm cho cô rất nhiều. Trình Y đưa cho A Man cầm lấy chúng, cô thì đi đến một bụi cây cách đó không xa.

A Man một tay cầm trường mâu, một tay cầm hai tấm da thú ẩm ướt đi theo phía sau Trình Y, nhìn cô có chút buồn cười. Thấy Trình Y hái được một bó to dây mây còn có hoa cỏ cao hơn nửa người màu xanh, nghi ngờ hỏi cô đang làm gì đó.

Trình Y nghe hiểu được hắn nói gì nhưng lại không biết trả lời thế nào, chỉ có thể ôm một bó dây mây cùng hoa cỏ bắt đắc đi nhìn hắn cười cười. Không biết rốt cuộc A Man có tộc nhân hay không, nếu là có hắn mang cô về bộ lạc của hắn, nhiều người cô học nói còn nhanh. Hiện tại chỉ có hai người là hắn và cô, lời hắn nói không nhất định cô có thể đoán đúng. Vì vậy rất ảnh hưởng việc học tập ngôn ngữ ở đây của cô.

A Man ý thức được có hỏi cũng như không, vì vậy liền bỏ qua, nhìn sắc trời một chút thấy thời gian không còn sớm nên thúc giục Trình Y.

Lần này Trình Y không làm gì nữa, ôm một đồng đồ vừa hái xuống trở lại hang động. Ngoài động không có dây thừng phơi quần áo, thế nên cô bảo A Man mang da thú ẩm ướt phơi nắng ở trên tảng đá bên cạnh ngoài cửa động.

A Man phơi da thú xong liền niêm phong cửa động, dặn dò Trình Y vài câu rồi cầm trường mâu vội vàng chạy đi săn.

Trình Y đem đồng cỏ khô trong động đặt ở gần cửa, sau đó ngồi lên rồi bắt đầu chà sát dây mây. Cô muốn chà sát chúng rồi bện lại thành lưới bắt cá, ở bộ lạc Ô Nấm hơn nửa tháng cô học được một vài thứ, ví dụ như chà sát dây thừng. Tuy tay của cô so sánh với nữ nhân trong tộc thì non mềm hơn rất nhiều dây thừng chà sát ra cũng không chặt, nhưng dù sao cũng coi là có đáng có vẻ, miễn cưỡng có thể sử dụng được.

Cô muốn chà sát một sợi dây thừng treo ngoài động dùng để phơi quần áo và da thú, còn dư lại thì bện thành lưới để bắt cá. Nếu là trước đây chắc cô sẽ bện lưới cá như vậy, ở trong bộ lạc học xong bện giày cỏ với làm áo gờ làm lưới cá đối với cô cũng không phải là việc khó.

Thời gian nửa tháng trước có thể nói Trình Y ngày ngày ngô ngô mà sống, ngoại trừ ăn uống và ngủ cơ bản chưa làm qua cái gì. Khi đó tâm tình cô chưa có điều chỉnh xong hơn nửa đối với mọi thứ xung quanh hết thấy chưa quen thuộc. Vì vậy chỉ có thể ỷ lại người khác mà sống qua ngày. Hiện tại đã chết qua một lần tâm tình của cô cũng có chuyển biến, hướng chỉ trong lúc này chỉ có hai người là cô và A Man. Nếu cô lại sống không có mục tiêu như vậy nữa là không được, cô nên vì A Man mà chia xé một chút công việc. Cũng ví dụ như cô có thể đan lưới để đi bắt cá, cho dù cô đan không tốt cho lắm, nhưng bắt được một con cá cũng được mà.

Thời gian A Man đi săn không lâu lắm, lúc hắn trở lại Trình Y đã làm xong dây thừng phơi quần áo, lưới cá cũng đan được một nửa.

Hôm nay A Man mang về không chỉ có quả dại và lá hình tròn màu tím, còn săn được một con gà rừng to béo. Đêm nay bọn họ có thể ăn thịt nướng, Trình Y cố ý nhìn lưng của hắn, thấy không có vết máu chảy ra liền yên tâm. Hiện tại vết thương của hắn chưa hoàn toàn hồi phục, săn gà rừng . . . hay động vật không có tính công kích là tốt rồi.

“Làm nhầm” A Man chỉ vào tấm lưới mới làm được một nửa nghi ngờ hỏi Trình Y, rõ ràng là vật này hắn chưa nhìn thấy qua.

Trình Y không biết làm thế nào giải thích, liền cố làm ra vẻ thần bí nở nụ cười treo khẩu vị của hắn. Sau khi mặt trời hiện ra thì nhiệt độ lên cao, cô đưa tay lau mồ hôi, lau hết mồ hôi tay còn chưa buông xuống đã bị A Man kinh hô kéo lại.

Bởi vì chà sát dây thừng cho tốt, lòng bàn tay bóng loáng của Trình Y có vài chỗ bị rách da, ngón tay có nơi hồng hồng sưng lên. Cá biệt có chỗ không cẩn thận bị dây mây làm bị thương bị chảy máu còn chưa được lau khô. A Man cẩn thận cầm lấy tay cô nhẹ nhàng tiếp xúc, trong mắt tràn đầy đau lòng.

“Ta không sao.” Trình Y rút tay về dùng lời nói ở đây an ủi hắn.

A Man mím môi nhìn Trình Y một lát sau đó đứng đứng nổi giận đi đến nơi để dây thừng và dây mây trên mặt đất, không nói tiếng nào ôm hết lấy bọn chúng nhanh chóng đi ra ngoài.

“Người làm gì? Trở lại!” Trình Y cả kinh xông lên phía trước ngăn cản A Man, nhìn vẻ mặt mất hứng của hắn cô đoán là hắn muốn ném bọn nó đi, nói giỡn, đây là thành quả của cả buổi chiều nay của cô, ném đi thì cô đau lòng chết mất.

A Man không thương lượng mà rống giận với Trình Y, miệng nói nói lại nhìn thấy hai bàn tay sưng đỏ của cô, bàn tay to lớn của hắn dùng sức nắm lấy dây thừng cô đã làm tốt mà chà sát, hận như thể không vò nát hết toàn bộ bọn chúng nó.

Hắn đây là đau lòng tay của cô vì chà sát chúng nó mà bị thương, Trình Y cảm động vừa muốn khóc vừa muốn cười. Cô mím cười đi tới ôm hết đồ trong ngực hắn, sau đó như là trấn an như một con mèo làm nũng lấy tay nhẹ nhàng vỗ hai cái lên cánh tay hắn, ôn nhu nói vài câu hắn nghe không hiểu mà trấn an hắn.

Nam nhân có lúc cũng cần nữ nhân dỗ dành, Trình Y dỗ dành, gương mặt đang phát ra ánh sáng chói lọi của A Man dần dần hòa hoãn, liếc mắt nhìn

dây mây trong tay cô hừ một tiếng, không thể nào cao hứng quay đầu đi chỗ khác, bỏ đi ý niệm trong đầu phải vứt bỏ bọn chúng . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Nấu cơm thì Trình Y đoạt lấy rau dại từ trong tay A Man để nấu cháo rau dại, để cho hắn chuyên tâm nướng thịt. Cháo rau dại nấu rất đơn giản, cơ bản chỉ là bỏ tất cả vào trong nồi nấu lên, trong lúc nấu chỉ cần khuấy thường xuyên để không bị cháy khét là được.

Gà rừng cũng không tính là lớn, cô ăn một ít là được rồi, A Man đi săn hao phí thể lực, phần còn dư lại để cho hắn ăn hết đoán chừng cũng không no bụng. Vì vậy cháo rau dại được nấu nhiều hơn so với ban sáng, dù sao còn có quả dại, không sợ hắn bị đói bụng.

Nhìn thấy bộ dáng A Man vừa nhỗ lông gà vừa canh chừng lửa, Trình Y lại càng kiên định hơn ý niệm bắt cá trong đầu. Cái lưới cá này cô chưa từng làm qua, chỉ là tưởng tượng rồi đan lấy. Không có con thoi. Dây mây cũng không rắn chắc như lưới đánh bắt của ngư dân thời hiện đại. Cho nên cô bện nó trông rất vụng về, rất bình thường, người trong nghề nhìn thấy sẽ chê cười cái này.

Trình Y đan lưới cũng không có kỹ thuật nội dung gì, lưới hình quả trứng bị túm lại một đầu, lưới sâu không đến một mét, khe hở không lớn, khổ chỉ lớn khoảng chừng một nắm tay trẻ em. Bảo đảm trải qua lôi kéo cũng sẽ không làm cho cá chạy trốn qua khe hở, miệng lưới dùng một sợi dây thừng xuyên qua lộ ra hai đầu dây. Nếu cá vào lưới thì lập tức giữ chặt hai đầu dây thừng rồi kéo lên, trừ phi cá tinh quái giống như con khỉ, nếu không thì khả năng chạy đi không lớn. Tuy lưới rất đơn sơ, khả năng không rắn chắc cũng có thể không có bao nhiêu con cá ngóc chui vào, nhưng cô hoàn toàn tin tưởng có thể bắt được một hai con.

Buổi sáng vừa mặt ở bờ sông cô nhìn thấy cá bơi qua bơi lại trong nước, cá lớn dài chừng hai mươi centimet không nhiều lắm, chừng mười phân thì nhiều nhất. Có nhỏ hơn nữa thì Trình Y cũng không lo lắng, cá quá nhỏ xương nhiều đem nướng cũng chẳng còn bao nhiêu thịt ăn rất phiền toái, huống chi cá quá nhỏ có thể chui qua mắt lưới mà trốn đi.

Càng có thêm lòng tin, Trình Y nghĩ trước khi trời tối làm cho xong lưới cá, ngày mai sẽ mang đi thử hiệu quả trong sông.

A Man nướng chín chỗ thịt đó rồi đưa cho Trình Y, vừa vặn lúc này cháo cũng chín, hai người vừa ăn thịt nướng một bên vừa ăn cháo. Khẩu vị ăn uống của Trình Y nhỏ, trời nóng lại càng thêm không có khẩu vị, vì vậy ăn rất chậm. Mà A Man ăn rất ngon miệng, từng ngậm từng ngậm mà ăn thịt, chén cháo rau dại cũng không coi là nhỏ hắn cơ hồ ăn hai cái là hết.

Quả nhiên như Trình Y dự liệu, hắn ăn xong thịt nướng còn uống thêm hai chén lớn cháo rau dại nhưng chưa được no bụng lắm, sau đó còn ăn thêm nắm quả trái cây căng mọng mới vuốt bụng phát ra tiếng thờ dài thỏa mãn.

“Đi thôi.” Trình Y cầm chén và nồi gốm đứng lên chỉ chỉ hướng ra bờ sông. Nồi chén chỉ có một cái, chén là cô dùng trước, uống xong hơn nửa chén cháo A Man mới cầm lấy mà dùng sau. Loại cảm giác thân mật này cô không phải thực thích ứng, cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng A Man cực kỳ thoải mái, ăn thịt thừa của cô, dùng chén cô đã dùng qua một chút cũng không mất tự nhiên.

Ăn uống no đủ A Man rất dễ nói chuyện, thuận theo Trình Y đi bờ sông.

Trình Y rửa sạch nồi chén trước, sau đó cời băng gạc bị nhuộm tím lá cây trên người A Man xuống đi tới trong sông giặt sạch. Hiện tại mặt trời vừa lên đỉnh núi, ban ngày cảm giác trên người của cô dính dính mồ hôi, vừa rồi ăn cơm cảm giác càng thêm nóng, băng gạc còn chưa giặt sạch sẽ thì cái trán cũng đổ mồ hôi.

Băng gạc không dễ giặt rửa như nồi chén, nước sông ấm, trong nồi chén vừa rồi không có dầu cho nên rất thuận tiện rửa sạch. Còn băng gạc thì khác, chà sát rất nhiều lần mới miễn cưỡng giặt sạch sẽ.

“Ta đi chỗ đó một chút.” Sau khi giặt sạch băng gạc rồi phơi nó lên nhánh cây cạnh bờ sông, Trình Y cả ngày chờ trong động giờ muốn đi vệ sinh, chỉ vào tảng đá lớn nói với A Man.

“Ừ.” A Man nhẹ gật đầu, mắt nhìn nước sông rất muốn tắm rửa, vì vậy không chờ đợi được mà kéo cái khó quần quanh dưới thân.

“Al!” Trình Y thấy vậy sợ tới mức quay đi ngay lập tức, cắn răng nổi giận mắng: “Luu manh!”

“Ha ha.” Trình Y phản ứng như vậy lấy lòng A Man, nhìn cô trong nháy mắt đỏ mặt thì cười rất là vui sướng.

Cô vừa mới nhìn thấy ‘chỗ đó’ của hắn rồi! Trình Y không nghĩ đứng ở đây để bị A Man giễu cợt, cắn răng quay đầu lập tới chạy tới tảng đá.

A Man thoát ‘nội khổ’ trước mặt cô trêu chọc cô đúng là chuyện thứ nhất, một điểm chính yếu nhất là hắn đem cô trở thành bầu bạn thân mật, cho nên

rất tự nhiên mà lóa thể trước mặt cô. Điểm này thì Trình Y hiểu được, cô cùng A Man sống chung một chỗ, có một số việc sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh.

Trước kia vận khí tốt tránh thoát . . . . . Hiện, hiện tại nếu còn muốn tránh thoát A Man thì không có khả năng rồi. A Man không thân sĩ như Hiền, ngay tại lúc cô còn đang dán nhãn ‘nữ nhân của người khác’ thì hắn còn sàm sỡ cô, thậm chí cướp cô khiêng cô bỏ chạy ngay trước mặt tộc nhân. Giờ đây cô đi cùng với hắn sinh sống cùng nhau chỉ biết hắn sẽ càng thêm không kiêng nể gì.

Giải quyết dân sinh đại kế xong Trình Y một mực rồi rầm vấn đề này. Cô cùng A Man nhận thức chưa lâu, hắn cứu cô hai lần, bây giờ còn rất chiều cô. Cô khẳng định là rất cảm kích hắn, có đôi khi cảm thấy người này so với trong tưởng tượng còn tốt hơn, nhưng chưa tới toàn tâm tiếp nhận tình trạng của hắn. Nhưng mà chính mắt nhìn thấy hắn hẳn là ‘không chờ được’ rồi, nếu như buổi tối đi ngủ hắn dùng sức mạnh với cô thì phải làm sao bây giờ?

Cực tuyệt sao? Cũng đã ở cùng một chỗ trải qua ‘thế giới hai người’ rồi, nếu nói cực tuyệt không phải có vẻ quá mức kiêu cách rồi hơn nữa có chút vong ân phụ nghĩa. Không cực tuyệt sao? Cùng một người chưa gặp qua mấy lần hơn nữa là nam nhân vừa mới ở chung một ngày phát sinh quan hệ, chuyện này đối với cô là một người phụ nữ trong xương vô cùng bảo thủ mà nói là vô cùng kích thích, hơi có chút khó chấp nhận.

Đi ‘thuận tiện’ mất hồi lâu, Trình Y giống như người bệnh thần kinh quán quýt đến quán quýt đi chuyện ‘có khả năng thất thân’, biểu cảm trên mặt theo tâm tình mà thay đổi không ngừng. Đến cuối cùng lại rồi rầm chuyện vừa rồi, nhớ lại mới vừa rồi nhìn thấy ‘chỗ đó’ hùng tráng của A Man tự nhiên tóc gáy dựng thẳng cả lên.

“Trình Y!” A Man không kịp đợi, âm thanh thúc giục đã truyền đến. Hai tiếng Trình Y từ trong miệng hắn giống như là mang theo âm lưỡi hơi lớn, không phải rất rõ ràng, mang đậm phong vị thổ ngữ ở đây.

A Man vừa gọi Trình Y mới ý thức được mình ngồi đã lâu, đề phòng hắn xông lại tìm kiếm cô Trình Y tranh thủ đáp lại một tiếng, không suy nghĩ miễn man nữa mà vội vàng đứng dậy.

Phía sau tảng đá bày ra hai loại đồ vật, một thứ cô đã dùng qua lần trước giống như cây chổi, một thứ khác là vỏ cây dài khoảng hai mét rộng khoảng hai mươi centimet. Hai thứ này nếu đặt ở nơi nào khác bên ngoài khẳng định Trình Y không dùng để làm gì, mà để ở đây thì cô sẽ biết.

Một tay cầm ‘cái chổi’, một tay cầm ‘cái xẻng’, Trình Y dùng chổi quét vật bài tiết vào cái xẻng rồi dời đến sau tảng đá khoảng mười mét, lấy đất gần bên đắp lại. Sau đó dùng đất cọ sát nhiều lần cái chổi và xẻng cho sạch sẽ rồi cất lại chỗ cũ.

Thấy Trình Y về, A Man lăm lăm oán trách vài câu. Toàn thân hắn nhẹ nhàng khoan khoái, tóc vẫn còn ẩm ướt, hiển nhiên là vừa tắm rửa qua, chỉ xuống dòng nước đang chảy kêu cô xuống tắm rửa.

Trình Y quả thực muốn tắm, chỉ là có kinh nghiệm ‘không tốt’ lần trước, cô không dám tắm rửa trước mặt hắn. Vì vậy chỉ vào một chỗ cách xa khoảng năm sáu mét kêu hắn qua đó chờ, làm một động tác xoay lưng với hắn ý bảo không cho phép nhìn lên.

A Man mãnh liệt lắc đầu, chỉ vào dòng sông hỏi thúc Trình Y xuống tắm rửa còn hắn thì vẫn không nhúc nhích đứng ở bờ sông, hoàn toàn không có ý tứ tránh đi.

Rõ ràng hắn không muốn nghe lời cô nói rồi! Trình Y cảm thấy nổi giận, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn trừng mắt nhìn A Man. Trước kia tại Ô Nấm bộ lạc có một lần cô cùng Hiền ra sông tắm, bất quá lúc ấy Hiền đưa lưng về phía dòng sông, căn bản không giống A Man cố chấp giống như một đầu lừa sống chết không chịu nghe lời.

Bị Trình Y trừng A Man cũng không quan tâm, đôi mắt đen bóng cứ như vậy mà nhìn chăm chú vào cô, không sợ cô giận một chút nào. Ngược lại cô càng tức giận, vui vẻ trong mắt hắn lại càng sâu, thoát nhìn cứ như con mèo đang trêu chọc con chuột.

Sau một hồi hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Trình Y bại trận. Quên đi, cũng không phải lần đầu tiên trần truồng trước mặt hắn, trái lại đã bị hắn xem sạch trơn. Hiện tại che giấu cũng không còn ý nghĩa gì, với thái độ ‘không nói đạo lý’ lúc này của A Man, nếu cô không xuống nước, hẳn nhất định sẽ kéo dài cùng với cô. Sau khi ý thức được điểm ấy, Trình Y rất không tình nguyện buông tha cho sự kiên trì của mình.

Nhanh chóng cởi áo và nội y, sau đó cũng cởi ra quần và quần lót, cảm giác được tầm mắt nóng rực của hắn rơi trên người mình, Trình Y giống như là bị nóng đến nhảy ùm vào trong nước. Giống như mấy lần trước, cô không có lập tức bội lợi mà đứng ở bên bờ sông giặt giũ quần áo.

“Ha ha.” A Man vừa cười, vừa đi đến ngồi xuống trước mặt Trình Y, đôi con mắt giảo hoạt nhắm thẳng dưới nước ngắm . . .

Trình Y cố nén xúc động thét lên rồi chạy trốn, mệnh lệnh chính mình giặt đồ, đề xuống nhịp tim cuồng loạn trong lồng ngực bắt đầu tự thôi miên chính mình: hắn chỉ là một con chó nhỏ, hắn chỉ là một con chó nhỏ. . .

Có lẽ tự thôi miên có tác dụng, Trình Y dần dần trầm tĩnh lại, hết sức chăm chú giặt giũ. Mấy cái quần áo này ngày hôm qua đã được A Man giặt qua nên cũng không quá bẩn chỉ cần chà xát qua vài cái là xong.

Trình Y tính toán chỉ định giặt quần áo lót, sau khi giặt xong lại đang lo không biết phơi ở đâu thì bị người ngồi ở trước mặt cô đoạt đi. A Man giống như là chưa từng thấy qua quần lót nên lật tới lật lui nghiên cứu, một bên nhìn một bên lăm bằm.

Một người đàn ông cao to cầm cái quần lót của mình nghiên cứu, hình tượng này muốn có bao nhiêu hèn mọn bỉ ổi thì có bấy nhiêu hèn mọn bỉ ổi. Nếu như không biết A Man là người viễn cổ chưa từng thấy qua thứ này, Trình Y tuyệt đối sẽ to tiếng mắng hắn. Chẳng phải ngày hôm qua hắn đã giặt rửa nó rồi sao, chắc có lẽ lúc đó hắn không có tâm tư đi nghiên cứu nó cho nên hôm nay bắt đầu cảm thấy có hứng thú.

A Man nghiền cứu quần lót một lát sau đó hắn đem nó phơi trên nhánh cây chỗ băng gạc, sau đó trở lại ngồi xổm trước mặt Trình Y nâng cảm lên hiển nhiên là quan sát cô . . . giặt đồ.

Áo lót giặt xong lại bị A Man đoạt đi, lần này hắn không có nghiền cứu giống như quần lót lật tới lật lui. Mà là tò mò cảm hai cái dây đeo quơ quơ, do dự một chút, mang theo ý tìm tòi nghiền cứu chậm chậm đem một cánh tay với vào một cái dây đeo. Giống như cảm giác là mình làm đúng rồi, nhếch miệng đắc ý nụ cười, lại đem một cánh tay khác xò vào dây đeo còn lại, làm cho hai cái dây đeo đều ở động ở trên bả vai của hắn. Cúi đầu nhìn xuống ánh mắt mang theo nghi ngờ nhìn hai cái ‘nắp đậy’ nằm cúi rạp ở trước ngực hắn, miễn cưỡng che đậy ‘hai điểm’ nào đó. Bàn tay to kéo kéo dây đeo, kết quả dù thế nào cũng không được tự nhiên, nghi ngờ trong mắt lại càng nồng đậm.

Trình Y trừng lớn mắt nhìn tiểu khả ái A Man đến nỗi tắm rửa cũng quên, cái cảm muốn rớt xuống luôn.

Rõ ràng là một đại nam nhân đang mặc áo lót của cô! Hắn sẽ không mặc được, không biết phía sau áo lót có cái móc thể kết lại, cái áo lót nhỏ thích hợp với ngực nhỏ của cô lại treo trên dáng người cao lớn của hắn trông buồn cười cực kỳ, thực chẳng ra ngô ra khoai. Để cho người ta sặc cả com chính là hắn mặc ngực!

“Phốc, ha ha ha ha.” Trình Y quên đi cảm giác không được tự nhiên, quên mất ngượng ngùng, chỉ qua về mặt nghi ngờ nhìn A Man không thoải mái vì ăn mặc mà cười ha ha, cười đến ngửa tới ngửa lui, xem chút nữa rơi luôn xuống nước.

Lông mày A Man nhăn lại mím môi trừng mắt nhìn Trình Y cười run rẩy hết cả người, bị cô cười không nhịn được sĩ diện mở miệng phun ra mấy chữ.

Trình Y suy đoán đại khái hắn nói là: Ngươi cười cái gì?

Lúc A Man mất hứng thoát nhìn uy nghiêm rất dọa người, chỉ là trên người mặc áo lót, rộng rãi suy sụp ‘tiểu khả ái’ làm ảnh hưởng tới hiệu quả. Trình Y không bị vẻ mặt thối của hắn hù đến một chút nào, nhìn không được đưa tay muốn lấy xuống áo lót trên người hắn.

A Man đẩy tay Trình Y ra, lui về sau một bước, thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn cô, cô càng cười hắn càng không trả nó cho cô!

Nghiêng đầu nhìn Trình Y cười đến cong quai hàm, sau đó cúi đầu đánh giá vài lần ‘gi đồ’ động ở trên người hắn, nghi ngờ trong mắt càng đậm. Sau đó vận lông mày suy tư mà vẫn không nghĩ ra vì vậy liền hỏi Trình Y.

A Man đang hỏi cái gì tự nhiên Trình Y không hiểu nên không cách nào trả lời hắn.

Thật lâu về sau, khi Trình Y quen thuộc ngôn ngữ ở đây cùng A Man trở nên thân mật khăng khít ngẫu nhiên nhớ tới, vì vậy hỏi chuyện hôm nay. Khi đó cô mới biết được lúc ấy lời A Man hỏi là: “Ta mặc thì có cái gì buồn cười? Nó không phải là dùng để che lấp bảo vệ đầu nhũ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Lưới đã đan xong, Trình Y cảm thấy miễn cưỡng dùng được, A Man đã đi sẵn, cô rất muốn đi bờ sông xem thử hiệu quả của nó, đi tới đi lui trong động hồi lâu cuối cùng đành từ bỏ, quyết định chờ A Man trở về kêu hắn mang cô đi. Trải qua hai ngày quan sát tuy rừng cây nhỏ này yên tĩnh, trừ bọn họ ra không còn ai khác. Nhưng chưa biết chừng sẽ có người đi ngang qua đây trong lúc này, đến lúc đó lỡ như người nọ dâng lên lòng xấu đối với cô thì kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay. Dù sao cũng không biết lúc nào A Man trở về, nếu như khi hắn trở về không thấy cô ở đây lại nổi giận.

Từ sau khi tới nơi này chưa từng chà răng, ở Ô Nấm bộ lạc cô dùng bàn chải đánh răng tự chế. Dùng dao gọt một bên mặt của một cành cây nhỏ, dùng sùron mặt bên kia vót thành thành bàn chải đánh răng mà dùng, cái này phải thường xuyên thay đổi. Bởi vì không có kem đánh răng, cô tìm được một loại cỏ dại có hương vị rất tươi mát ăn vào không có hại. Mỗi ngày trước tiên cô súc miệng sau đó nhai cỏ trong chốc lát, nhờ cỏ đã nhai nát thì lấy thêm ‘bàn chải đánh răng’ cọ rửa hồi lâu ở trong miệng rồi súc miệng. Tuy không hiệu quả bằng bàn chải đánh răng thời hiện đại, nhưng tốt xấu gì sau khi dùng nó miệng vệ sinh hơn rất nhiều.

Sau khi bị A Man mang về đến nay cô vẫn chưa tìm được loại cỏ này, vì vậy không có cách nào khác đánh răng được. Hai ngày nay hương vị trong miệng làm cho cô khó chịu. Định chờ A Man trở về kêu hắn dẫn cô đi dạo xung quanh đây, nhất định phải tìm được loại cỏ này mới được.

Giữa trưa A Man không có trở về, Trình Y ăn trái cây buổi sáng hán hái rồi rửa sạch mang về lấp bụng. Cô sẽ không nhóm lửa, việc này nhìn thì đơn giản nhưng khi làm thì mới thấy khó khăn. Cô đã từng thử qua, cuối cùng lửa đâu không thấy chỉ thấy đem lòng bàn tay chà xát đến trầy da. Không có lửa thì không nấu được cháo rau dại cũng không nướng được thịt, chỉ có thể ăn trái cây. Cũng may A Man mang về trái cây ăn vào có cảm giác chắc bụng, hiện tại trời nóng cô cũng không có khẩu vị ăn thịt, chỉ ăn hoa quả cô cũng không cảm thấy mình thật đáng thương.

Trình Y ngủ trưa, khi tỉnh dậy thì A Man cũng trở lại, hôm nay vết thương trên người hắn đã khôi phục rất tốt, thời điểm đi săn cũng được nhiều con mồi

hon. Một con gà rừng, một con thỏ rừng còn có một con lông dài màu vàng, lớn lên giống như sói là động vật cao gần tới đầu Trình Y.

Hôm nay nhiều con mồi, bộ dạng A Man thật cao hứng, thấy Trình Y mơ mơ màng màng xoa con mắt ngời dậy, giờ mấy con mồi trong tay khoe với cô rồi nói gì đó với cô.

“Đã trở lại.” Trình Y dùng từ mới học được nói với hấn, A Man mỗi lần ra ngoài trở về câu đầu tiên đều giống nhau, cô đoán lời hấn nói hấn là “Ta đã trở về.”, cô thử nói một lần bỏ từ “ta” kia.

A Man nghe vậy thì kinh ngạc, sau đó thật cao hứng gật đầu, chỉ vào con mồi trên mặt đất ngoắc ngoắc Trình Y bảo cô tới xem.

Trình Y cầm lấy cây quạt trên mặt đất quạt mấy cái, lau mồ hôi trên mặt rồi đi qua nhìn con mồi mà cô chưa từng thấy qua. Đưa tay sờ thử, trên thân động vật vẫn còn ấm áp, hiển nhiên là vừa chết không bao lâu, da lông vừa dài vừa mềm, sờ rất thoải mái.

Con mắt A Man lóe sáng, về mặt chờ mong nhìn qua Trình Y.

“Người muốn cho ta da của nó?” Trình Y một tay chỉ trên thân động vật một tay chỉ mình hỏi.

“Ừ.” A Man gật mạnh đầu, lại nói huyền thuyên một câu, xem ra giống như là đang hỏi cô: người có thích không?

Trình Y vội vàng làm ra vẻ mặt kinh hi, dùng sức gật đầu nói yêu thích, sau đó lại nói cảm ơn.

Thấy Trình Y yêu thích, A Man càng cao hứng, kéo tay của cô, xoay người cảm nôi gối nhét vào tay cô, sau đó kéo con mồi lông dài đi ra ngoài cửa động.

“Đi bờ sông hả?” Trình Y hỏi, cũng không rút tay về, tùy ý hấn đi ra ngoài, chẳng qua là đất tay thôi mà, tối hôm qua bọn họ còn . . . mặt đỏ lên, nghĩ tới lại xấu hổ rồi.

Hai người tới bờ sông, A Man bắt đầu lột da động vật, Trình Y cảm nôi gối đi mức hơn nửa nôi nước sông rồi để một bên, rồi bắt đầu đi tìm kiếm khắp nơi.

A Man thấy Trình Y tìm kiếm bốn phía, nghi ngờ lắm bầm dò hỏi.

Trình Y không biết giải thích thế nào, cô muốn tìm hoa cỏ màu xanh có hương vị tươi mát. Rồi khỏi tầm mắt của hấn là không được, vì vậy đi qua kéo ngón tay của hấn làm động tác tìm kiếm, ý bảo hấn đi theo.

Nhìn thấy da lông động vật còn chưa cắt, vênh tai mắt nhìn bốn phía, xác định gần đó không có người hoặc động vật ẩn nấp A Man liền tùy ý để Trình Y lôi kéo đi.

Cái này giống như hai người đi tản bộ vậy, ở lúc A Man và cô rời đi, Trình Y liền buông lỏng nắm tay của hấn, rốt cuộc vừa mới buông ra liền bị hấn dùng sức kéo lại, sau đó mười ngón tay đan chặt đi lên phía trước.

Trình Y thấy vậy vờ như không biết, mười ngón tay đan nhau không phải là việc làm của những cặp tình nhân thời hiện đại yêu thích dạo chơi thân mật mới làm sao? Nam nhân viên cô lại có thể còn muốn đan tay nhau?

Khu rừng nhỏ này thực vật rất nhiều, hoa dại rau dại cùng với lá cây hình tròn màu tím có thể trừ độc giảm đau đều có, đi vòng vo một vòng lớn cô mới tìm được cái chủng loại cô muốn tìm kia. Cô này mới mọc ở trong đất, vì thế Trình Y chỉ nhổ hai cây nhỏ, vừa đi đột nhiên nhớ lại nơi này cách rất xa, mỗi ngày tới nơi này lấy cỏ để đánh răng thì không tiện, vậy nên đào cả gốc rễ nó mang về trồng ở gần cửa động.

“Người đào giúp ta.” Trình Y lấy trường mâu bất ly thân của A Mang tới, đào sâu ở xung quanh lùm hoa cỏ màu xanh, ý bảo hấn đào nó ra.

A Man hiểu ý, không cần công cụ phụ trợ, bàn tay to cắm vào trong đất liền mang cả gốc hoa cỏ còn dính đất đào lên. Sau đó nghi hoặc nhìn Trình Y, khó hiểu cô mang những thứ này về làm gì.

Trình Y rất cao hứng, để cho A Man ôm cỏ, cô cười cầm trường mâu của hấn đi về hướng bờ sông, sau khi trở về cô sẽ trồng xuống chỗ cửa động.

Đi tới bờ sông, Trình Y bảo A Man để cỏ qua một bên rồi đi rửa tay. Cô đi đến một gốc cây nhỏ không tính là cao chặt lấy hai cành rất nhỏ rồi trở lại ven sông. Lấy dao giải phẫu ra bắt đầu gọt vỏ, gọt nó thành mặt sườn nghiêng.

Hiện tại cô và A Man chỉ có hai người, bởi vì ban ngày hấn phải đi ra ngoài, vậy nên dao giải phẫu là vật bất ly thân của cô. Làm việc ở trong động hoặc là đến bờ sông rửa mặt tắm giặt đều mang theo, dùng cỏ khô quấn hai vòng quanh thân dao rồi nhét vào túi quần jeans, như vậy để phòng lưỡi dao cắt nát túi quần.

Lần này A Man không hiểu kỳ Trình Y làm gì, chăm chú lột da thú, động vật to lớn, muốn da lông hoàn hảo không bị tổn hao gì phải tập trung tinh thần mới được.

Sau khi A Man lột xong da thú thì cầm nó đi tới bờ sông gọt sạch thịt và tẩy sạch máu còn đọng lại, xong rồi treo lên cành cây phơi nắng. Làm xong hết cái này mới thả lỏng tâm tình đến xem Trình Y làm gì.

“Tôi đây đánh răng với ta.” Trình Y cầm hai cái bàn chải đánh răng vừa được gọt xong từ hai cành cây mới lấy xuống, kêu hấn lại gần.

A Man đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô rửa sạch cò bỏ vào miệng nhai. Nhai xong nhổ ra đem nhánh cây bỏ vào miệng nghiêm túc cọ qua cọ lại, thấy cô ý bảo hấn cũng học cô “chà răng”, làm hấn sợ tới mức vội vàng lắc đầu cự tuyệt “chà răng”.

Trình Y có chút phiền chán, nhanh chóng đánh răng lấy nước súc miệng xong, lại gần trước mặt A Man hà hơi. Hương vị tươi mát từ trong miệng cô truyền tới hấn, sau khi hà hơi xong cô mở mắt quan sát nét mặt của hấn, chờ mong trên mặt hấn xuất hiện kinh ngạc hoặc biểu lộ thích thú. Ai ngờ hấn không hiểu được ý đồ của cô, cho rằng cô đang tán tỉnh hấn, mừng rỡ ôm cô hôn một cái thật kêu lên mặt cô.

Trình Y thẹn quá hóa giận, trừng mắt liếc nhìn A Man đang nhếch miệng cười sau đó đưa tay trước mũi phẩy phẩy, chỉ vào miệng của hấn biểu lộ ý ghét bỏ. Cô tỏ ý cho hấn biết cô ngại hấn hôn miệng như vậy để hấn học cô đánh răng cho tốt.

A Man không biết ý tứ của Trình Y, hiểu lầm cô đang ghét bỏ chán ghét nụ hôn của hấn, mặt liền trầm xuống. Một đôi mắt đen lập tức bộc phát không vui, môi mím chặt, trong nháy mắt cả người bao phủ trong lửa giận, bộ dáng kia nếu trẻ nhỏ nhìn thấy nhất định sẽ bị dọa khóc.

Trình Y lại càng hoảng sợ, mạnh mẽ vỗ vỗ lồng ngực phản nản hấn bày mặt thói dọa người. Mở to mắt không thèm nhìn mặt hấn, cầm lấy cò được rửa sạch đưa tới trước miệng hấn muốn hấn bỏ vào miệng. Cô rất hăng hái bắt đầu đi đôi phương không phối hợp, miệng đóng chặt không chịu mở ra.

“Há miệng!” Trình Y trừng mắt A Man, động tác há miệng nói “A”, kết quả hấn vẫn không chịu há miệng. Vì vậy cô không sợ chết hai tay kéo má hấn, rút cuộc sau khi hấn không tình nguyện há miệng liền nhét cò vào, cầm lấy dao giải phẫu chỉ vào hấn uy hiếp không cho phép hấn nhổ ra.

Uy lực dao giải phẫu A Man đã thấy qua, tất nhiên là không dám bỏ qua năng lực của nó, đành phải mặt thói nhai cò. Một bên nhai một bên trừng Trình Y, tâm tình hấn rất buồn bực, hấn cũng không phải là động vật ăn cỏ, bức bách hấn ăn cỏ làm cái gì!

Nhai không sai biệt lắm Trình Y bảo hấn nhổ ra cò đã nhai nát, thấy A Man còn mặt mày nhăn nhó tức giận, cảm giác có chút không biết làm sao. Cô vẫn thích bộ dạng hay cười của hấn hơn, vụn mi xoắn xuyết một lát, cuối cùng như hạ một cái quyết tâm thật lớn mà nhắm mắt lại tiến lên hôn một cái lên mặt hấn.

Được hôn hai mắt A Man sáng lên, biểu cảm lập tức thay đổi. Mặt không còn thói nữa, nhếch miệng cười rộ lên với Trình Y, hàm răng bởi vì nhai cò mà lộ ra màu ‘xanh mơn mơn’, cười như một tên ngốc cùng với vẻ mặt đáng sợ vì cảm tức vừa rồi như hai người vậy.

Tâm tình A Man tốt, tùy ý Trình Y ‘muốn làm gì thì làm’ với hấn cũng không tức giận.

Trình Y yên tâm, một tay kéo một bên má một tay cầm bàn chải đánh răng duỗi vào trong miệng hấn tinh tế chà xát răng cho hấn. Hàm răng A Man coi như không tệ, mặc dù răng không trắng như của cô nhưng cũng không bị ố vàng, nhiều lắm cũng coi như là màu trắng gạo. Sau khi chà xát răng cho hấn mấy lượt cô lấy bàn chải đánh răng ra cho hấn súc miệng.

A Man học theo động tác của Trình Y lấy tay múc nước súc miệng, Trình Y thì lấy hai cái bàn chải đánh răng đi rửa, cô đã làm ký hiệu cho hai cái bàn chải, một cái cho hấn một cái cho cô, rất dễ phân biệt.

“A.” Sau khi súc miệng A Man cũng học theo Trình Y mà hà hơi vào cô, người được mùi thanh mát mình thổi ra thì vẻ mặt mừng rỡ, cao hứng đến lông mi đều nhúng cao lên.

“Như thế nào? Cảm giác thoải mái hả? Từ nay về sau mỗi ngày đều phải đánh răng, một ngày chà hai lần.” Trình Y hừ hừ đắc ý nói với A Man lời nói của thời hiện đại.

Thấy Trình Y vì đắc ý mà vênh cao khoe mẽ, trong mắt A Man sâu thẳm, kéo mạnh cô vào lồng ngực hôn lên môi cô một cái thật kêu, sau đó giống như mèo trộm được cá đắc ý nhìn cô cười rất muốn ăn đòn.

“Nguoi!” Trình Y bùm môi bị đau tức giận trừng A Man, tay nắm thành quyền đánh mấy cái lên người hấn trút giận, đánh đánh thế nào chính mình cũng cười rộ lên theo hấn.

Sau khi cười đùa hai người cảm đồ trở về, Trình Y cầm “cò đánh răng” A Man đào lên trông vào trong đất gần cửa hang động.

Thịt con mèo rất ngon, có vị mặn, thịt động vật có vị mặn ngon hơn nhiều so với thịt bình thường. Khẩu vị Trình Y tăng nhiều liền ăn vài xâu thịt. Khẩu vị A Man rất tốt, cả con mèo ăn gần hết cuối cùng chỉ còn lại một bộ phận nhỏ, phần nào ăn không hết thì để dành lại cho ngày mai.

Trải qua hai ngày ở chung hai người quen thuộc hơn, Trình Y cũng dần dần thả lỏng, nói nói cười cười với A Man, mặc dù bọn họ ngôn ngữ không thông.

Trời gần tối thì bọn họ đi bờ sông tắm rửa, hai người cùng nhau tắm thì nhanh hơn một người nề nhèo. A Man căn bản là không chú tâm tắm rửa, muốn ‘đánh lên’ Trình Y, hai người ở trong nước người trốn ta đuổi bơi qua bơi lại âm ỉ thật lâu mới lên bờ.

Bây giờ cũng một chỗ với A Man cũng không cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp, cảm giác nháy mắt một cái thời gian đã trôi qua rồi. Lên bờ mặc quần áo vào Trình Y mới nhớ tới cô quên mang theo lưới ra thừ hiệu quả, tự nhắc nhở mình ngày mai nhất định không thể quên.

Buổi tối đi ngủ lúc nằm lên da thú Trình Y bắt đầu khản trương, trong lòng yên lặng cầu nguyện làm cho A Man nhanh chóng ngủ thiếp đi. Hiển nhiên ông trời không coi trọng ước nguyện của cô, cô vừa cầu nguyện xong cánh tay của A Man liền duỗi tới kéo cô qua. Ghét bỏ quần áo nội y trên người cô vương vãi, bàn tay ngốc đem quần lót của cô kéo xuống, sau đó cởi áo lót, áo lót có móc khóa hấn không biết làm sao mở, mất hết nhẫn nại phát ra âm

thanh phần nàn muốn xé rách nó đi.

“Đừng kéo, để ta còi!” Trình Y lớn tiếng chặn lại, mỗi một loại quần áo của cô hiện tại đều là bảo bối, hỏng rồi sẽ không có nữa. Một bên oán thầm hành vi lưu manh của hân một bên không tình nguyện còi nội y cắt kỹ sang một bên.

Sau khi Trình Y xích lõa, A Man rút cuộc hài lòng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, hai bàn tay to lớn bắt đầu không thành thật. Sờ tới sờ lui trên người cô, mỗi tất da thịt đều không buông tha, sờ soạng mò mẫm làm toàn thân Trình y đỏ như tôm luộc.

Tổ hôm qua cũng như vậy, A Man hét sờ lại hôn trên người cô, nơi nào đó của cô . . . hân cũng sờ soạng. Ngay lúc Trình Y cho rằng A Man sẽ cưỡng cô, toàn thân vì khẩn trương và bài xích mà căng thẳng thì A Man không có dùng sức mạnh với cô, thờ hân hân bò xuống khỏi người cô, buông tha cô.

Đêm nay lại như vậy nữa giống như đêm trước, hân sờ soạng trên người cô hết một lần lại một lần. Nhịp tim trong ngực cô đập dồn dập như đánh trống không khỏi nghĩ rằng A Man hình như rất yêu thích da thịt trên người cô, đều tìm tòi không bỏ sót.

Đại khái đã xong tay bị nghiện, A Man không sờ soạng nữa mà áp lên người Trình Y, vùi sâu vào trước ngực cô bắt đầu liếm lên ngực cô.

Cảm giác tê tê ngứa ngứa trước ngực truyền đến làm Trình Y sắp khóc rồi, dùng sức kéo đầu hân ra không cho hân làm chuyện xấu nhưng bất quá sức lực không đủ. Mặc kệ cô giẫy giụa cầu xin tha thứ như thế nào đều không làm cho hân mảy may nhúc nhích. Cuối cùng sau thật lâu hân vừa cắn vừa mút, ‘hai điểm’ bị đau làm Trình Y cũng không nhịn được ủy khuất nữa liền ‘oa’ một tiếng khóc lên.

Thấy Trình Y khóc, A Man không làm thêm chuyện lưu manh nữa, vẫn chưa thỏa mãn buông tha cho việc ‘ăn’ cô, bò xuống ôm cô, bàn tay to vỗ vỗ lên lưng cô, giọng nói nhu hòa trầm thấp dỗ dành Trình Y đang nức nở.

Toàn thân A Man nóng bỏng đến lợi hại, chịu đựng khó khăn gắng gượng đỡ Trình Y ngừng khóc liền mang ‘ngạo đỉnh’ muốn làm chuyện xấu chạy ra khỏi son động. Giống như đêm hôm trước hân muốn đi ra sông tắm . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Bởi vì buổi tối quá nóng hơn nữa A Man nhất định phải tay chân quần quýt ôm cô găt gao mới chịu ngủ, cho nên cả đêm Trình Y toát mồ hôi ngủ không ngon, khi trời gần sáng mát mẻ hơn mới ngủ được chút ít. Trời vừa sáng A Man liền đi ra ngoài, không có người ôm ấp giam cầm cô lại càng mát mẻ vì vậy ngủ cực kỳ ngon. Khi nào thì A Man đi ra ngoài, khi nào thì hái trái cây mức nửa chén nước cho cô cô cũng không biết.

Tỉnh lại thì mặt trời đã nhô cao, Trình Y nhìn xuống đồng hồ là tám giờ rưỡi sáng. Từ lần trước cô bị trôi trên tảng đá chìm trong nước, cái đồng hồ cơ này không còn đúng giờ nữa, có khi chạy có khi ngừng. Cô mân mê thật lâu, mang đi phơi nắng rồi đập lại là đập đập, cuối cùng cái đồng hồ này không có bị cô ngược đãi mà hỏng mất vẫn ương ngạnh gắng gượng qua cho tới bây giờ, ngẫu nhiên vẫn còn biết giờ. Tuy rằng vẫn chạy một chút lại ngừng, từ nay về sau không còn tốt nữa.

Trình Y ngồi trên da thú cúi đầu nhìn trước ngực của mình, mặt thoáng cái đỏ bừng, đầu ong ong. Trước ngực hiện đầy vết đỏ, đặc biệt có nơi bởi vì A Man dùng sức lớn mà có màu có chút thâm. Tóm lại trên người cô có một mảng lớn ‘ô mai’. ‘Ô mai’ này còn tồn tại nơi tư mật nữa, tim Trình Y đập như trống như muốn vọt lên cổ, một bên oán thầm A Man đã mạn một bên nhanh chóng mặc quần áo vào.

Bây giờ là đầu thu, so với giữa hè thì mát mẻ hơn không ít, Trình Y thấy may mắn vì mình không đến nơi đây vào giữa hè, nếu không cô bị nóng chết.

Trong động rất ngọt ngào, mặt trời hiện ra nhiệt độ lại càng cao, cả người toàn là mồ hôi. Lúc này Trình Y đặc biệt nhớ nhung mấy điều hòa, dù không có mấy điều hòa thì có cây quạt cũng tốt.

Đứng rồi, cây quạt! Trình Y mở to hai mắt trong đầu hiện lên một ý tưởng, thời đại này dùng mơ tưởng mấy điều hòa quạt máy, nhưng cây quạt thì có miễn cưỡng có thể làm ra, nhiệt độ cực nóng dùng tay phe phẩy vài cái cũng chẳng tác dụng gì.

Vừa nghĩ tới muốn làm cây quạt, Trình Y liền bắt đầu động não suy nghĩ làm thế nào để làm ra cây quạt. Ở đây tài liệu để làm rất ít, nếu như làm quạt chỉ có thể dùng nhánh cây và cỏ dại. . . Chỉ là ở đây không có đinh kèm các loại, không thể đem hai cành cây cắt gọt tốt dính vào nhau được, như vậy làm ra cũng không tốt. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy chỉ có cây cọ là tốt hơn cả, cũng không biết ở đây có tồn tại cây cọ hay không, cho dù không tìm thấy cây cọ, tìm thấy cây khác lớn lên giống cọ cũng tốt.

Cắt kỹ dao găm bên người, Trình Y ra ngoài động, đi dạo trái phải chung quanh cách cửa động chừng mười mét lại không phát hiện ra cây cọ nên có điểm tiếc nuối. Vì vậy quyết định sau khi A Man trở về kêu hân mang cô tìm khắp rừng cây thử xem sao.

Giữa trưa Trình Y vẫn ăn trái cây, bởi vì cô không biết nhóm lửa, thịt còn lại của đêm trước thì để lại cho A Man trở về ăn.

Hôm nay A Man trở về tương đối sớm, Trình Y vừa ăn trưa xong hần liền trở lại rồi. Săn được một con gà rừng và một con thỏ hoang, gà rừng ngày hôm qua săn về vẫn còn để đấy, cơm trưa và tối của hai người bọn họ như vậy là đủ rồi.

Thấy Trình Y lại ăn quả đại, trong mắt A Man lại hiện lên đau lòng, lắc đầu cảm trái cây trong tay cô chỉ vào động vật vừa săn về bảo cô chờ chút nữa ăn thịt nướng. Trấn an Trình Y xong liền cầm lấy một con gà và con thỏ đi bờ sông.

Thấy vậy Trình Y vội vàng cầm lưới cá cùng với cây gỗ và máng gỗ bình thường A Man dùng để đánh lừa đi theo hần ra bờ sông. Tuy giữa trưa có nóng một chút, nhưng ở bờ sông có tán cây che khuất ánh mặt trời không ít hướng chỉ nước sông hấp thu nhiệt độ cho nên ở bờ sông mát mẻ hơn so với trong hang động. Cô định trưa nay ăn cơm trưa tại bờ sông, vừa vận thử xem lưới có đánh bắt được cá hay không.

A Man thấy Trình Y mang công cụ đánh lừa theo cũng không có phản đối, ra bờ sông làm sạch sẽ thịt gà và thỏ. Sau khi nhổ sạch lông gà không tìm được một cây đại thụ gần bờ sông, ánh mặt trời rất chói chang sợ bị hỏa hoạn xảy ra nên tới chỗ râm mát nhóm lửa.

Trình Y cũng không nhàn rồi, cô lấy dao găm cắt cái phao câu gà sau đó cắt thành miếng nhỏ, cầm lưới cá vung vào trong dòng sông. Sau đó ngồi ở bên bờ tay cầm thịt mắt nhìn chăm chăm mặt sông không rời, sợ dọa cá không bơi tới.

Trong sông có không ít cá, có lẽ chưa từng có người bắt qua, bọn nó bơi lội vô cùng thoải mái, không biết đề phòng là gì. Trình Y nhìn thấy hai con cá chậm rãi vung đuôi bơi tới, lập tức ném thịt vụn vào lưới, cõi lòng đây chờ mong nhìn chăm chăm vào bọn nó vì kiếm ăn mà chui vào bẫy rập.

Hai con cá ngốc hoàn toàn không biết có người muốn bắt chúng nó, liều lĩnh chui vào lưới ăn thịt, không đợi chúng nó hưởng thụ thịt mỹ vị trên người bị siết chặt rồi bị kéo ra khỏi mặt nước.

“A ha ha, bắt được rồi!” Trình Y cầm lấy lưới bắt được hai con cá mẽ ăn thịt đang điên cuồng giãy giụa cười đến hai mắt híp lại thành đường chỉ. Một tháng trước nếu có người nói cô một ngày kia không chỉ có thể đan lưới cá còn có thể bắt được cá, cô tuyệt đối sẽ mắng người đó bệnh tâm thần có ý nghĩ kì lạ. Ai ngờ lúc này mới có bao lâu, cô thuận lợi tự mình bắt cá.

A Man đi tới, kinh ngạc thấy Trình Y bắt được cá, mắt nhìn về phía Trình Y có vài phần không thể tin.

Ánh mắt A Man cho Trình Y cổ vũ lớn lao, đặc ý giương cao cầm hỏi hần: “Thế nào hả? Ta lợi hại không?”

Vào lúc Trình Y mãi khoe khoang, kết quả không chú ý tới lưới mình đan cũng không vững chắc, hai con cá dài hơn hai mươi phân càng điên cuồng nhảy loạn đem khe hở mắt lưới càng khếch trương. Trình Y cầm lưới vừa muốn rời khỏi bờ sông liền nghe hai tiếng ‘tôm’, hai con cá từ trong lưới rơi xuống sông chạy mất.

“A!” Trình Y bẽ tắc dừng bước, mồm miệng trừng mắt lên nhìn lưới cá bị tạo thành cái động, cái động mở to kia phẳng phất như là hé miệng cười nhạo cô chủ quan cùng với chẳng biết gì.

“Ha ha ha ha.” Ngay lúc Trình Y dẹt miệng về mặt đau khổ phần nộ trừng lưới cá bị phá thành cái động thì A Man chẳng những không có sẵn sóc mà đi an ủi mỹ nhân, ngược lại không nề tình chút nào mà cười to ra tiếng.

“Cười! Còn cười! Cười nữa liền đẩy ngươi vào sông!” Trình Y thẹn quá hóa giận dậm chân xông vào kêu gào với A Man.

A Man nghe không hiểu Trình Y nói, chỉ là nhìn cô mắt hạnh trừng lên hàm chứa tức giận làm cho bộ dáng vô cùng xinh đẹp, vì vậy cười càng thêm thoải mái.

“Là ngươi tự chuốc lấy!” Trình Y ném lưới, một cước đá lên đuôi A Man, thừa dịp hần cúi đầu nhìn về phía chân bị đập đau hai tay dùng sức đẩy. Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, nam nhân cao hai thước bị ngã thẳng vào trong sông.

“Ha ha ha ha.” Lần này đổi lại là Trình Y ngửa mặt lên trời cười to, một tay vịn eo một tay chỉ vào A Man đang chạt vật quẩy đạp trong nước cười đến run rẩy cả người.

A Man đập vài cái thì bơi tới cạnh bờ, hất đầu bắt đầu dĩ mang theo vài phần sùng nịch nhìn Trình Y cười đến đau cả bụng. Có thể làm cho cô cười cao hứng đến như vậy, cho dù ngã vào nước mười lần như vậy cũng đáng giá.

Trình Y làm sao không biết A Man vì muốn là cô vui vẻ mà cố ý rơi vào trong sông. Lấy sức của hần cho dù ba người như cô đẩy mạnh chưa chắc đẩy được, hướng chỉ vừa rồi cô còn chưa có dùng hết toàn lực đẩy hần. Sau khi hiểu được dụng tâm của hần trái tim Trình Y cảm giác ấm áp. Cười đủ rồi, vuốt vuốt eo bị đau vì cười làm bộ tức giận kéo A Man lên bờ.

Cơm nước xong hai người trở lại trong động ngủ trưa, ban ngày A Man thành thật, ngoại trừ ôm Trình Y ngủ ra thì không có bất cứ hành động có hạnh kiểm xấu nào.

Bởi vì nghĩ đến chuyện cây quạt, sau khi tỉnh ngủ không có chuyện gì để làm, Trình Y liền lôi kéo A Man ra ngoài tìm cây cọ. Rừng cây nhỏ tuy rằng không lớn, nhưng chủng loại thực vật cũng rất nhiều, mang theo hi vọng cùng A Man đi tìm vài lần cũng không phát hiện cây cọ hoặc cây giống như cây cọ tồn tại. Xem ra chuyện cây quạt chỉ có thể thôi, ai bảo cô đàn không thể tự mình đan quạt từ những cây có sẵn đây này, Trình Y cảm thấy có chút uể oải.

Có lẽ cảm thấy Trình Y mỗi ngày chờ đợi quá lâu trong sơn động nên buồn bức hồng người, cho nên di chuyển khắp nơi trong rừng cây với cô A Man

cũng không mất tính nhẫn nại. Cô đi đâu thì hần theo đấy, đợi Trình Y rút cuộc không đi dạo nữa phải đi về thì hần cũng trở về, trên đường về rút một dây mây to.

Thấy vậy Trình Y chợt nhớ tới cái lưới cá ‘hai tay buông xuôi’ của mình, vì vậy cũng muốn tiến lên nhỏ một ít dây mây về đan lưới. Kết quả tay còn chưa đựng tới nó đã bị A Man kéo trở về, hần không cho cô nhỏ.

“Ta muốn làm lưới bắt cá.” Trình Y chỉ chỉ phương hướng bờ sông, tay đang đưa giống như bộ dạng cá bơi lội.

A Man kiên quyết lắc đầu, lôi kéo Trình Y phải đi trở về, Trình Y mặc kệ, cảm giác thành tựu và hưng phấn khi cô bắt được cá vẫn còn là kí ức mới mẻ. Cá chạy mất làm cho cảm giác thành tựu của cô chạy theo có chút tiếc nuối, điều này làm cho cô không muốn có lại dư vị tiếc nuối như lần đầu mà chỉ còn lại cảm giác thành tựu.

Trình Y cau kinh, A Man nghiêm mặt, không nói hai lời nâng Trình Y lên chạy trở về, mặc kệ cô đánh đá kêu to cỡ nào cũng không phản ứng.

Bị khiêng một mạch Trình Y cảm thấy đầu choáng váng mắt hoa lên, sắc mặt trắng bệch, con mắt cũng không nhìn A Man, bắt đầu sinh hờn dỗi. Cô đoán hần không cho cô hái dây mây bởi vì cảm thấy nó dùng không tốt, bởi vì cá chạy nên hần ghét bỏ cô bện gì đó mà không cho cô bện! Càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, vì vậy Trình Y càng mất hứng, giữa trưa cô chủ quan nếu không thì hai con cá trở thành cơm trưa của bọn họ.

A Man vừa lấy trái cây vừa lấy nước đổ dành một hồi thấy Trình Y vẫn còn tức giận, dứt khoát không dỗ nữa. Đi ra ngoài cửa động ngồi trên đồng cỏ khô chà xát dây mây vừa hái về. Hần lực lớn dây thừng được chà xát cũng rắn chắc hơn cô vô số lần, hơn nữa tốc độ cũng nhanh, không bao lâu sau liền chà xát được vài sợi dây.

Trình Y không có giận lâu, thấy A Man chà xát dây thừng cảm thấy rất buồn bực, cô rất không tự mình đa tình cho rằng hần chà xát dây thừng là cho cô đan lưới dùng. Ngủ hết buổi chiều, cô cảm thấy từ buổi trưa hần có điểm không yên lòng, thỉnh thoảng lại nhìn bầu trời, lúc ấy cô chỉ lo tìm cây cọ nên không nghĩ nhiều, hiện tại nhớ lại cảm thấy có chuyện xảy ra.

Ngồi xuống bên cạnh A Man, cầm lấy dây thừng hần chà xát, dùng lời viển vông hỏi: “Cái này dùng để làm gì?”

A Man nhìn Trình Y, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm, thật lâu sau nói với Trình Y mà cô nghe không hiểu.

Cũng không còn trông cậy vào việc biết được đáp án, đối với việc bọn họ ngôn ngữ không thông Trình Y thật cảm thấy bất đắc dĩ.

Chà xát hết dây thừng, A Man đều mang dây thừng cắt kỹ vào trong động, sau đó lấy ra gà rừng và con thỏ còn lại chuẩn bị cơm tối. Trình Y cầm lấy nồi gốm và dụng cụ đánh lửa ra cửa cùng hần. Cũng không quên mang theo bàn chải đánh răng, lấy hai nhánh “cỏ đánh răng” trồng ở cửa động. Loài cỏ này sức sống rất mạnh, nhổ lên rồi sau đó trồng xuống cũng không làm nó ỉu xiu chút nào, ưỡn ngực ngẩng đầu mà sống khỏe mạnh.

Giống như lúc trưa, hai người ăn cơm tối ở cạnh bờ sông, thịt vị mặn ngày hôm qua còn lại A Man ép Trình Y ăn hết.

“Tối đây, chúng ta đánh răng.” Sau khi ăn uống no đủ, Trình Y lấy ra bàn chải đánh răng đưa tới cũng thuận tiện lấy ra một cây cỏ đánh răng cho hần.

Lần này A Man biết rõ phải dùng thế nào, không có để cho Trình Y chà giúp hần, ngồi song song với cô bên bờ sông học động tác của cô rửa cái bàn chải đánh răng, nhai cỏ sau đó đánh răng.

Dùng khoeo mắt nhìn thấy A Man làm theo rất nghiêm túc, trong mắt Trình Y tràn ra nét hài lòng, tên đồ đệ này học theo rất nhanh làm cho người làm sư phụ như cô cảm giác rất có thành tựu.

Trình Y muốn sau khi ăn xong đi bộ vận động một chút, bất đắc dĩ hần không đi cùng cô mà thúc giục cô trở về, hành vi quái dị của hần làm cho cô nghi ngờ.

Sau khi trở về A Man cũng không có nhàn rỗi, lấy dây thừng cột lại hết da thú bày biện trong động, sau đó đem chén bỏ vào trong chậu lấy dây thừng quấn vài vòng chung quanh rồi để ở chỗ da thú đã được cột chắc.

“Chúng ta phải dọn nhà sao?” Những việc A Man đang làm rõ ràng là việc chỉ có người dọn nhà mới làm, trách không được buổi chiều hần không cho cô lấy dây mây làm lưới cá. Thì ra là muốn rời đi cho nên không có cô đan, không phải ghét bỏ cô đan lưới vô dụng.

A Man chỉ liếc mắt nhìn Trình Y chứ không có mở miệng, tất nhiên cảm thấy là cho dù có nói thì cô cũng không hiểu, còn không bằng không nói gì còn tốt hơn.

Trình Y biết họ phải rời đi, những thứ kia, bao gồm da thú và nồi chén đều rất mới, kể cả cái động này thoạt nhìn cũng không giống như là đã ở lâu, bởi vậy kết luận là A Man cũng tới chưa lâu, không biết là nguyên nhân gì hần đến nơi đây.

Ngày mai hần muốn dẫn cô đi nơi nào? Bộ lạc của hần sao? Như vậy A Man cũng không phải là người sống một mình, vậy bộ lạc của hần là bộ dạng gì? Tại sao hần có bộ lạc mà lại chạy tới đây sống cuộc sống một mình nhiều ngày như vậy? Vô số vấn đề quấy nhiễu Trình Y, đối với việc chấm dứt cuộc sống hai người Trình Y cảm thấy rất phức tạp. Không biết đối với cuộc sống quần cư sắp tới là nên cảm thấy chờ mong hay là dè phòng sợ hãi.

Trước khi ngủ hai người vội chạy tới bờ sông tắm rửa một cái, trong nước A Man không có lại đùa giỡn Trình Y mà thành thật tắm rửa. Trở lại trong động lúc đi ngủ cũng không còn ‘động tay động chân’ chỉ ôm Trình Y vỗ nhẹ sau lưng cô dỗ cô ngủ, không bao lâu sau cả hai người đều chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, A Man đã sớm tỉnh lại, đánh thức Trình Y vẫn còn đang ngủ say.

Hai người vội vàng rửa mặt, giải quyết dân sinh đại kế, A Man mang da thú lột ngủ của hai người cột chung một chỗ. Sau đó một tay mang theo da thú được cột dây thừng, một tay mang theo nôi chén cũng được cột kỹ, mang theo Trình Y vừa mới ăn xong quả đại tinh thần rất tốt rời khỏi hang động bọn họ vừa ở vài ngày . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Hai người một đường xuôi về phía nam, A Man chiếu cố đến Trình Y đều chọn đường tương đối bằng phẳng mà đi. Đi một thì dừng lại nghỉ ngơi một chút, đặc biệt tìm địa phương có cây cối có nước mà đi, như vậy khi khát cũng thuận tiện tìm nước uống.

Trình Y không ngừng nghỉ mà đi tới gần một giờ thì không chịu được nữa, thở hổn hển kịch liệt, lôi kéo A Man muốn ngồi xuống nghỉ ngơi.

A Man nhìn sắc trời một chút rồi dừng lại, để cho Trình Y ngồi nghỉ ngơi trên tảng đá. Hắn quan sát bốn phía rồi đặt đồ dùng mang theo cạnh chân Trình Y liền rời đi.

Biết rõ hắn chỉ rời đi một lát nên Trình Y cũng không sợ hãi, bọn họ đi đường đều an toàn, trên đường không gặp phải dã thú, ngẫu nhiên có đụng phải cũng chỉ là gà rừng hoặc động vật nhỏ không có tính công kích, cũng không có gặp người khác. Chắc hẳn A Man chọn con đường không có bộ lạc sinh sống hơn cũng ít có người đi săn mà đi.

Mấy phút sau, A Man mang về hai trái giống như trái dừa, hắn tháo dây lấy chén ra, dùng đá cắt mở trái cây, đổ nước trong suốt ra chén đưa cho Trình Y.

Thứ này Trình Y chưa có uống qua, đúng lúc đang khát nên mừng rỡ tiếp nhận chén nước uống một hớp lớn. Rất ngọt, có hương vị như nước táo, Trình Y rất yêu thích, lập tức uống cạn một chén lớn, loại trái này rất nhiều nước, một ‘trái dừa’ có vị táo xem ra có thể có hai chén nước lớn.

A Man đem một nửa nước còn lại trong trái đổ ra chén đưa cho Trình Y, sau khi thấy cô khoát tay nói uống no mới uống. Hắn cũng khát, uống hai hớp lớn là cạn chén, lại thấy chưa đã nghiền lại chặt trái còn lại uống hết.

Trình Y nhìn đồng hồ mới có 9 giờ 30, không biết A Man là muốn đi nơi nào, một ngày có thể đến được hay không. Cô mang giày rom, sau khi đi liên tục một giờ gan bàn chân bị mài đau, không cần nhìn cũng biết chỗ đó nhất định nổi lên bong bóng. Bởi vì sợ A Man lo lắng, cô đến nhấn lông mày cũng không dám, lại không dám cười hài xem lòng bàn chân.

Hai người giải khát lại nghỉ ngơi một lát rồi chuẩn bị đi tiếp, A Man tỉ mỉ chú ý tới Trình Y khi đi đường dùng mũi chân tiếp đất, lo lắng lắm bầm vài câu. Dem da thú cột dây thừng treo ở trên vai, nôi chén buộc dây thừng thì nhét vào tay Trình Y, sau đó ngồi xổm xuống trước người cô, vỗ phía sau lưng ra hiệu cho cô leo lên.

Lưng A Man rất rộng lớn, da thịt màu nâu, màu sắc khỏe mạnh, hai vết thương thật sâu đã liền sẹo. Thấy được vết thương ở sau lưng đan vào nhau thoát nhìn có vẻ dữ tợn, nhưng cái này trong mắt Trình Y lại có vài phần hương vị đàn ông. Nhìn tấm lưng rộng rãi chắc nịch Trình Y không có do dự bao lâu liền thuận theo mà bò lên, học theo động tác của A Man mà treo nôi chén lên vai, hai cánh tay ôm cổ A Man.

A Man một tay cầm trường mâu, một tay thì đưa ra sau lưng dùng cánh tay đỡ hông Trình Y, cõng một người trên lưng mà mặt không đỏ không thở gấp mà bước đi nhanh chóng về phía trước.

Bởi vì được cõng đi, thân thể Trình Y dính sát trên lưng A Man, dính chặt cơ hồ không có khe hở. Loại cử động thân mật bức này không làm cho cô phản cảm, ngược lại cảm thấy có chút hạnh phúc nhàn nhạt, cảm giác được sủng ái thật tốt. Tuy cô và A Man mới nhận biết nhau vài ngày nhưng hắn đối tốt với cô dần dần làm cô cảm động. Hiện tại trong mắt cô hẳn là bạn trai đang kết giao, cô yêu thích cảm giác nằm trên lưng hắn đi đường.

Vốn Trình Y không muốn A Man quá mức mệt nhọc, kêu hắn thả cô xuống để cô tự mình đi, sau đó phát hiện lưng hắn có cõng cô hay không thì cũng giống nhau, đi hơn một giờ chẳng những không chậm cước bộ ngay cả thở gấp một cái cũng không có. Thế là lại nghĩ tới hắn lực lớn vô cùng không thêm để ý trọng lượng của cô, đã như vậy cô trộm lười biếng để cho hắn cõng cô một mạch lên đường đi.

Cả ngày nghỉ ngơi ba lượt, thời gian còn lại chạy đi một mạch. Giữa trưa lúc ngày nóng nhất hai người nghỉ tạm dưới bóng cây, A Man đi bắt ba con thỏ hoang gần đó lại hái thêm chút quả đại cho đỡ đói.

Sau giờ ngọ đúng là thời điểm dễ dàng mệt mỏi rồi, hơn nữa buổi sáng lại dậy quá sớm, vì vậy vừa qua cơm trưa đi được một lúc Trình Y liền chống cự không nổi mà mệt mỏi ngủ trên lưng A Man.

Vừa cảm giác tỉnh ngủ, Trình Y mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện eo lưng A Man hơi cong về phía trước, bước chân rất nhẹ rất chậm. Không chỉ

có như thế còn tận lực tránh né lá cây khô ven đường để tránh giẫm đạp lên mà tạo ra tiếng vang. Vì để cho cô có cảm giác ngủ ngon có thể không ngã xuống, hẳn không tiếc xương sống thắt lưng, còng lưng đi đường dài như vậy, hiện tại chắc là eo rất khó chịu đi?

“Ngừng, ngừng, chúng ta nghỉ ngơi chút đi.” Trình Y vỗ nhẹ vai A Man yêu cầu.

Hai chữ ‘nghỉ ngơi’ A Man nghe hiểu được, quay đầu nhìn Trình Y cười cười, đi nhanh vài bước về phía bóng cây rồi dừng lại.

Trình Y vội vàng nhảy khỏi lưng A Man, lôi kéo hẳn cùng nhau ngồi xuống, lấy xuống dây thừng treo trên cổ hẳn sau đó xoa nắn hai vai cứng ngắt của hẳn. Một bên xoa bóp một bên mắng ngốc từ, hẳn cũng không biết đánh thức cô dậy sớm một chút sao? Cho dù đánh thức cô sớm một chút cũng không làm bà vai cứng ngắt trở thành cái dạng này.

Trình Y xoa nhẹ một hồi lâu, bà vai A Man bởi vì duy trì một động tác trong thời gian dài mà cứng ngắt rồi cuộc cũng mềm mại xuống. Thấy A Man vẻ mặt cảm kích cười ngây ngô với cô, Trình Y nhệ không được mắng một câu: “Ngu ngốc!”

A Man bị mắng cũng không tức giận, bà vai dễ chịu nhiều hơn nên cũng không để cô xoa bóp thêm nữa. Nhìn về phía chân Trình Y, tay to cầm chân cô tay kia thì cời giày.

“Đừng cời!” Trình Y không cho hẳn xem, dùng sức co chân lại, hai cánh tay bắt lấy hai tay muốn cời giày rom của cô, cuối cùng bởi vì sức yếu nên bị hẳn tránh thoát.

Gót chân và mũi chân của Trình Y bị ma xát ra nhiều cái bong bóng, khắp lòng bàn chân vô cùng thâm thâm. A Man nhìn lòng bàn chân cô nhú nhú mảy, không nói lời nào buông chân của cô ra rồi đi vài mét về phía trước, động tác lưu loát nhỏ xuống một đồng lớn cỏ xanh mượt sinh trưởng rất tốt rồi trở lại ngồi bên cạnh Trình Y.

“Người nhỏ cô làm gì?” Trình Y cảm thấy nghi hoặc, không bao lâu sau cô đã biết hẳn muốn làm gì. A Man bận giày rom, tốc độ làm giày của hẳn thuần thực hơn cô hơn nữa nhanh hơn cô rất nhiều, thấy vậy cô xấu hổ toát mồ hôi, cảm giác cô so với hẳn cái gì cũng không được. Hẳn có thể đi săn cô chỉ biết ăn, dây thừng hẳn làm tốt hơn cô, giày rom bận cũng tốt hơn cô, ngay cả hai người cùng đi thì cô vô dụng phải để hẳn cõng cô đi. Cô là một người vô dụng như vậy, làm sao A Man lại nhiều lần muốn bắt cô đi?

Đôi giày rom này rất đặc thù, trộn lẫn vào trong nó là da lông động vật lông dài màu vàng hai ngày trước hẳn săn về, hài mềm mại nhờ lông dài và màu xanh hoa cỏ kết hợp mà thành. Bởi vì như vậy mà lãng phí rất nhiều da lông nhưng A Man cũng không đau lòng. Nhìn thấy giày làm ra bởi vì có trộn lẫn lông dài mà phá lệ mềm mại nên cảm thấy rất vui vẻ, giống như hiến vật quý mà thật cẩn thận đem giày vừa làm tốt mang vào chân Trình Y.

Mang hết vào chân cảm giác thư thái hơn rất nhiều, Trình Y ngạc nhiên đánh giá đôi giày mới, khen ngợi A Man thật khéo tay, hài như vậy mà cũng có thể làm được. Cảm giác ôn nhu mềm mại từ lòng bàn chân truyền đến, Trình Y vui đến mức ôm cô A Man hôn một cái thật mạnh trên mặt của hẳn.

Nghỉ ngơi không bao lâu hai người lại tiếp tục hành trình, vẫn là A Man cõng Trình Y đi. Thời điểm hoàng hôn A Man dừng lại trong rừng cây cạnh bờ sông, rõ ràng A Man quen thuộc nơi đây. Bởi vì có thể ngủ trong sơn động, gần đó còn có quả đại.

A Man ôm một đồng cỏ khô vào trong động rồi trải da thú lên đó, Trình Y hỗ trợ ở một bên.

Một ngày mệt nhọc cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi rồi, hai người đều thật cao hứng. Bởi vì lo lắng Trình Y phải ở một mình, A Man chỉ bắt một con gà rừng rồi nhanh chóng trở lại. Cũng may là ở gần đó có rau dại nên còn có thể nấu một nồi cháo rau. Buổi tối hai người ăn no rồi tắm rửa thống thống khoái khoái ở trong sông một hồi, đem mồ hôi và dính dấp trên người tẩy sạch không còn chút gì. Có được khoan khoái để chịu Trình Y cũng buông xuống rết mà ở trong nước cùng A Man điên cuồng nào loạn một phen đã đời mới leo lên bờ.

Đến buổi tối đi ngủ A Man lại không thành thật rồi, bàn tay to lại châm lửa khắp trên người Trình Y. Miệng cũng theo tay mà dao động trên người, ngay khi Trình Y cho rằng đêm nay khó mà giữ được trinh tiết thì hẳn dừng lại vào thời khắc máu chốt, thở hào hển bò xuống từ trên người cô chạy nhanh như gió ra ngoài cửa động.

Trình Y đỏ mặt đỏ mồ hôi nằm trên da thú, tim đập cuồng loạn trong lồng ngực. Đây là lần thứ ba rồi, vào thời khắc máu chốt A Man đều dừng lại chạy ra ngoài. Ban đầu cô nghĩ rằng hẳn không muốn tiếp tục dưới tình huống thấy cô không tình nguyện mà biến cô thành người của hẳn. Nhưng bây giờ không thể nghĩ như vậy được nữa rồi. Bởi vì cô biết rõ mới vừa rồi bọn họ ôm nhau cùng một chỗ thì cô chỉ vùng vẫy lúc đầu, về sau bị hẳn khiêu khích đến quên cả hiện tại và quá khứ luôn rồi!

Nhất định hẳn cảm nhận được sự phối hợp của cô mà, biết rõ cô đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận hẳn, nhưng sau cùng hẳn lại là không tới . . . .

Đây là làm sao? Trong đầu Trình Y đầy dấu chấm hỏi, cô rõ ràng cảm nhận được dục vọng mãnh liệt của hẳn, chẳng lẽ hẳn không hiểu cái kia làm như thế nào? Trình Y lập tức lắc đầu chối bỏ cái ý nghĩ này, loại chuyện này đối với đàn ông là bẩm sinh. Hẳn không có khả năng không hiểu làm như thế nào, chẳng lẽ là ‘chỗ đó’ của hẳn không được? Cũng không đúng, chỗ của hẳn cứng ngắt được gần giống, gần thành, gần bằng súng máy làm sao có thể không được?

Nghĩ như thế nào cũng không thông, cuối cùng thật sự quá mệt mỏi, không lâu sau Trình Y đã ngủ mất rồi, A Man trở về lúc nào cũng không biết.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau hai người lại xuất phát, giống như một ngày hôm trước, mệt thì nghỉ ngơi, nếu khát mà không có sông nước thì A Man đi hái các loại hoa quả giải khát, Trình Y đi mệt thì để A Man cõng, trời tối thì tìm chỗ có sơn động có sông dừng lại nghỉ ngơi.

Buổi chiều ngày thứ ba, sau khi hai người đi ra khỏi một rừng cây nhỏ thì A Man buông Trình Y ra, kích động chỉ về phía trước nói không ngừng với

Trình Y.

Trình Y nhìn theo tay A Man chỉ, mơ hồ thấy khói bay lên, chỗ đó có người ở, A Man hưng phấn như vậy, chẳng lẽ đó chính là nhà của hắc sao?

Không có để A Man công nữa, Trình Y đi theo phía sau hắc đi lên phía trước, đi chừng hai trăm mét đột nhiên phát hiện phía trước có vài cây cọ. Thật sự là đập phá thiết hại vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu! Cái này đổi lại là Trình Y kích động rồi, lôi kéo A Man chạy về hướng cây cọ.

(đập phá thiết hại vô mệnh xử, đắc lai toàn bất phí công phu: ý nói tìm mòn gót thì không thấy đâu, tới khi tìm được thì chẳng mất công phu)

Thật tốt quá, cây quạt của cô có rồi!

A Man bị lôi kéo tới trước cây cọ thì nghi ngờ nhìn Trình Y kích động không thôi, không hiểu chỉ là một cái cây bình thường thôi sao lại làm cho cô hưng phấn như vậy.

Đi hai vòng quanh cây cọ hai vòng, Trình Y bảo A Man bẻ xuống mấy cành hình quạt.

A Man nghe lời bẻ xuống hai nhánh hình quạt đưa tới tay Trình Y, sau đó một khắc cũng không chần chờ đợi được ôm eo Trình Y đi về phía trước.

Biết hắc sốt ruột về nhà, Trình Y cũng không muốn trì hoãn nữa, thuận theo hắc bước nhanh về phía trước.

Cách khói bếp lượn lờ càng ngày càng gần là lúc A Man thối lên tiếng huyết sáo vang dội ngân nga, huyết sáo xong thở dốc một hơi lại hướng về phía trước lớn tiếng kêu lên.

Thanh âm thật cao truyền ra ngoài xa xa, chỉ chốc lát sau, phía trước truyền đến là càng nhiều tiếng huyết sáo liên tục.

Sau đó Trình Y nghẹn họng nhìn trần trối chứng kiến phía trước xuất hiện một đám người đen đúa, có nam nữ, cao thấp, già trẻ, bọn họ vừa reo hò vừa nhảy nhót chạy về hướng này . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

A Man hưng phấn hét gào kêu gọi mà chạy về hướng các tộc nhân, ném xuống đất tất cả đồ trên người, ngay cả cây cọ mới vừa hái xuống trong tay Trình Y cũng ném luôn rồi, ôm Trình Y kiêu hãnh mà xoay vòng.

“Đừng quay nữa!” Trình Y bị xoay chuyển choáng váng đầu hoa mắt, sợ tới mức thét to.

“Ha ha.” A Man vội vàng dừng tay buông Trình Y xuống, đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt Trình Y vẫn còn tái xanh vì sợ, biểu lộ như đứa nhỏ thành công trò đùa dai.

Tộc nhân chạy tới có chừng một hai trăm người, đa số là phụ nữ và trẻ em, rất ít đàn ông. Có lẽ lúc này cũng không ít người còn đang đi săn ở bên ngoài. Người chạy tới trong nháy mắt đã vây quanh A Man và Trình Y, người một lời ta một câu nói với A Man. Bởi vì trong lúc nhất thời quá nhiều người nói chuyện, chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong không ngừng, cũng không nghe rõ là ai đang nói cái gì.

Trình Y cảm giác càng ngày có không ít chấm nước bọt phun lên mặt, cô rất muốn đưa tay lên mặt lau đi lại bắt buộc chính mình nhịn xuống. Nụ cười cương cứng nhìn xem từng gương mặt xa lạ hoặc nhiệt tình hoặc kích động hồi lung tung này kia đối với A Man. Nhìn ra được bọn họ rất hoan nghênh A Man trở về, cảm giác được có không ít người đang dò xét cô. Nghĩ lại sau này sẽ cùng sinh sống chung một chỗ với những người này, để cho họ tiếp nhận chính mình đối với cô mà nói là tối trọng yếu. Vì vậy khóe miệng Trình Y cười đầy thân thiện nhìn về phía từng người trong tộc.

Không nhiệt tình hoan nghênh giống với A Man, trong mắt các tộc nhân nhìn về phía Trình Y mang theo vài phần không thể bỏ qua tìm tòi nghiên cứu, xem kỹ, phản phát như đang tự hỏi cô có đủ tư cách trở thành thành viên của bọn họ. Phần lớn trong mắt người dò xét Trình Y xong đều hiện lên vài phần khó hiểu, bởi vì so sánh cô với phụ nữ ở đây thấp hơn một cái đầu hơn nữa thân thể xương cốt lại không khỏe mạnh. Ngay cả sinh sống cũng khó khăn mà còn có khả năng không thể sinh con đường cái. Ở thời đại này người như vậy cơ bản như một nửa phế vật, phần lớn đàn ông đều không thích không muốn.

Sau khi A Man phát ra một trận cười to, bàn tay to kéo vai Trình Y chỉ vào cô bắt đầu giới thiệu cô với các tộc nhân của hắc. Khi giới thiệu thì biểu cảm vui sướng kiêu ngạo, dễ dàng nhận thấy hắc không hề giống với phần lớn tộc nhân suy đoán cho rằng nhỏ nhắn xinh xắn không làm được công việc nặng nhọc, Trình Y là nửa tàn phế. Ngược lại lấy việc mình có vợ không giống người thường thì cảm thấy vô cùng tự hào.

Sau khi đám người riu rít một hồi, vài người đi lên giữ chặt cánh tay A Man chỉ về hướng trong tộc, thúc giục hắc nhanh về.

Trình Y nghe được A Man nói một đồng lời trong đó nghe được hai từ ‘Ada’, ‘A mẫu’, ý nghĩa là cha mẹ, những người này hắc là thúc giục hắc nhanh

về gặp cha mẹ hẳn.

Cảm giác được tâm tình A Man bức thiết muốn gặp cha mẹ, Trình Y nhặt lại cành cọ bị tộc nhân ‘vứt bỏ’ bước nhanh theo bên người A Man hướng về trong tộc đi tới.

Có mấy người phụ nữ đi đến bên cạnh Trình Y lôi kéo cô nói chuyện, sau khi thấy cô nghe không hiểu lời nói của các nàng thì trên mặt hiện lên nét thất vọng, không hề nói chuyện với Trình Y nữa. Vì vậy bắt đầu vuốt lên quần áo mặc trên người cô nói thầm, tò mò nói không ngừng.

Những người phụ này thoát nhìn rất hòa thuận, quả nhiên đúng là ở đâu đều là nhiều người nhiệt tình, trái tim Trình Y một đường căng thẳng tới nay đã buông lỏng không ít. Tuy nghe không hiểu lời của các nàng nhưng vẫn rất thân mật cười với các nàng, ngẫu nhiên sẽ nói vài lời ‘cảm ơn’, ‘rất tốt’ cùng với vài lời nói viên cô đơn giản.

Không bao lâu, đoàn người về tới trong tộc, khi đến gần thì ngạc nhiên trong mắt Trình Y càng ngày càng đậm. Ở đây so với Ô Năm bộ lạc lớn hơn gấp bội, phóng tầm mắt vừa nhìn tất cả đều là nhà gỗ, theo như cái này thì người trong bộ lạc này nhất định rất nhiều, không biết là mấy trăm người. Tóm lại bộ lạc này không nhỏ, bộ lạc có nhân số càng nhiều tương đối mà nói lại càng an toàn. Bởi vì người ngoại tộc dưới tình huống bình thường là không dám trêu chọc bộ lạc lớn.

Thấy ngạc nhiên trong mắt Trình Y, trong mắt A Man hiện lên kiêu ngạo nồng đậm, mặt mày hớn hở đối với Trình Y chỉ vào phòng ở trong bộ lạc, rừng cây, công cụ cùng tất cả mọi thứ giới thiệu cho cô, không ngần ngại cô có nghe hiểu được hay không. Tóm lại hẳn không chờ đợi được chia xẻ cùng cô địa phương hẳn nhiệt tình yêu thương và kiêu hãnh.

Mọi người quây quanh Trình Y và A Man đi tới một cái phòng lớn nhất, có người lớn tiếng nói câu gì đó vào trong nhà, sau đó bên trong truyền ra một âm thanh hùng hậu mạnh mẽ của đàn ông trung niên.

“Gào khóc ngao.” Các tộc nhân ồn ào lên, các nữ nhân lấy đi cành cọ trong tay Trình Y, xô đẩy cô và A Man đi vào phòng, tộc nhân reo hò một tiếng sau đó đều tự tản đi bận việc.

Phải gặp cha mẹ A Man, Trình Y có cảm giác khẩn trương như con dâu xấu phải gặp cha mẹ chồng. Bị đẩy đi vào nhà sau khi ngẩng đầu tầm mắt lập tức chống lại ánh mắt của đôi nam nữ trung niên đang ngồi trên cái ghế đơn bằng gỗ đối diện cửa ra vào. Đột nhiên tim tăng tốc đập mạnh hơn, Trình Y bắt đầu lo lắng không yên.

A Man không có phát hiện Trình Y khẩn trương, lôi kéo cô đến trước mặt đôi vợ chồng trung niên đang ngồi lớn tiếng nói “Ada, a mẫu, A Man . . . !”

Người đàn ông trung niên thấy con trai trở về mặt hồ bực phát ra vui sướng, đứng lên lấy bàn tay to dùng sức vỗ hai cái lên người A Man, sau đó một bên cười to một bên nói chuyện với A Man.

Trên mặt người phụ nữ trung niên vẫn luôn treo lên nụ cười vui vẻ, thoát nhìn rất muốn nói chuyện với con trai. Kết quả thấy hai cha con đang cười nói vui vẻ thì không quấy rầy. Vì vậy liền chuyển tầm mắt lên người Trình Y, bắt đầu đánh giá cô.

Tuy trước kia Trình Y có kết giao với bạn trai, nhưng còn chưa phát triển đến mức ra mắt cha mẹ của đối phương. Bây giờ là lần đầu tiên cô gặp người lớn nhà trai, trong hoàn cảnh lạ lẫm ngôn ngữ lại không thông, dưới tình huống này cô không cách nào khác không khẩn trương. Bị mẹ A Man hơi đánh giá, tâm Trình Y đều đã nhảy lên, giống như tất cả những người chuẩn bị làm vợ khác lần đầu tiên gặp cha mẹ chồng dường như pháp phòng lo sợ.

“A, a mẫu.” A Man luôn nói chuyện cùng với cha của hẳn không hề bận tâm cô bên này, Trình Y không biết phải xưng hô thế nào với mẫu thân của hẳn. Trông cậy vào hẳn là không được chỉ có thể chính mình thử mở miệng. Cô bị A Man đưa tới trước mặt cha mẹ hẳn, hẳn là đã xem cô như là thê tử nhỉ? Như vậy gọi a mẫu của hẳn là a mẫu cũng đúng ha?

Nghe được Trình Y nói chuyện, A Man lập tức dừng trao đổi với cha của hẳn, cười kéo Trình Y đang khẩn trương toàn thân căng cứng qua nói gì đó với hai vị trưởng bối. Sau đó lại hướng Trình Y giới thiệu cha mẹ của hẳn, ý bảo Trình Y cũng giống như hẳn gọi là Ada, a mẫu.

“Ada, a mẫu.” Trình Y lễ phép xoa người hành lễ với cha mẹ của A Man. Vừa rồi quá khẩn trương mà cô không có chú ý tới, bây giờ nhìn đến, trên đầu cha của A Man cắm cái lông chim màu sắc sặc sỡ. Cái này ở tại Ô Năm bộ lạc cô từng thấy qua trên đầu vị tộc trưởng từng đánh bị thương chân cô còn muốn đim cô chết đuối. Đây là biểu tượng thân phận tộc trưởng, thì ra phụ thân A Man là tộc trưởng, trách không được những tộc nhân kia khi nhìn thấy A Man thì lại nhiệt tình như vậy.

Động tác cung kính có lẽ của Trình Y lấy được cảm tình của tộc trưởng đại nhân, chỉ thấy mặt ngăm đen của ông lập tức cười vui vẻ, hài lòng gật đầu với cô.

Mẹ của A Man cũng cười cười với cô, nhìn về thân thể yếu ớt của Trình Y trong mắt không khỏi hiện lên vẻ thất vọng.

Tộc trưởng như là nhớ ra chuyện gì, nghiêm mặt hỏi A Man một câu. Bởi vì biểu lộ vô cùng nghiêm túc, làm cho ba người trong phòng muốn xem nhẹ cũng khó khăn.

Nghe vậy, A Man nhìn sang Trình Y đang nghi hoặc nhìn mình sau đó ưỡn ngực ngẩng đầu, nhìn thẳng tộc trưởng kiên định lắc đầu, hẳn nói Trình Y chỉ có thể nghe hiểu có hai chữ: “Không có.”

Tộc trưởng đánh giá biểu lộ của A Man, cuối cùng rất hài lòng gật gật đầu, cũng không nói gì nữa, chỉ ra cửa để cho A Man về trước thu dọn phòng ở.

A Man lôi kéo Trình Y hướng hai vợ chồng tộc trưởng lại nói vài câu mới đi. Phòng ốc của hán cách nhà tộc trưởng không xa, ngay tại hơi xéo phía đối diện, khoảng cách không đến hai mươi mét.

Phòng ở của A Man nhỏ hơn không ít so với tộc trưởng, bất quá so sánh với tộc nhân khác thì lớn hơn một chút. Trình Y vào nhà thì nhìn thấy những thứ họ mang về như da thú nòi chén còn có áo lông của cô, còn có túi thuốc đều đã được đặt ở trong phòng rồi. Có lẽ khi bọn họ đi gặp vợ chồng tộc trưởng thì người trong tộc hỗ trợ mang về cho bọn họ.

Trình Y đánh giá chung quanh, trong mắt cô phòng ở này có vẻ đơn sơ. Dựa vào tường có một tấm da thú dày mở ra, đây là chỗ ngủ, bên cạnh có một thớt gỗ, trên tường treo các loại răng nanh cùng xương cốt dã thú. Trên mặt đất có một tảng tấm ván gỗ đã gọt vỏ, cái tấm ván gỗ này vừa nẩy trong nhà tộc trưởng cũng có. Tấm ván gỗ này chắc là người có chút thân phận mới dùng, dù sao tấm ván gỗ phải gọt vỏ rồi trải ra trong nhà thì rất phiền toái. Lúc trước phòng của cô và Hiên ở sẽ không có những thứ này, mà trực tiếp trải một lớp cỏ trên mặt đất rồi trải da thú lên, như vậy có khuyết điểm là cỏ trong mùa hè thì có nhiều muỗi.

A Man giữ chặt cánh tay Trình Y đem cô an trí ngồi trên tảng đất, lấy một quả đại nhét vào trong tay cô, sau đó cười híp mắt chỉ vào trong phòng hỏi cô gì đó. Xem ra hán hán là hỏi xem cô có vừa lòng cái phòng ở này không.

Trình Y xem hiểu ý tứ của hán, cười gật đầu với A Man, ở đây tốt hơn so với hang động, trong nhà lại còn mát mẻ sáng sủa nữa.

Thấy Trình Y yêu thích, A Man thật cao hứng, đi một vòng trong phòng sau đó đi đến một chỗ lục lọi tìm kiếm gì đó. Tìm một hồi cuối cùng lục ra ở trong góc một cái vòng cổ dùng các loại răng nanh động vật làm nên. Những cái răng nanh kia tuy đã được mài nhẵn không ít nhưng thoát nhìn vẫn có chút khủng bố, cái này không thể nói là có mỹ cảm gì.

A Man cầm vòng cổ như hiện vật quý mà đưa tới trước mặt Trình Y, hai mắt sáng lóng lánh tràn ngập chờ mong mà nhìn cô.

“Tặng cho ta hả?” Trình Y một tay chỉ vào vòng cổ một tay chỉ vào mình hỏi.

“Ừ.” A Man gật mạnh đầu, cười đến khoe cả hàm răng trắng.

Trình Y nở nụ cười, đưa tay muốn nhận cái vòng cổ thoát nhìn có chút khủng bố, kết quả còn chưa cầm thì A Man đem vòng cổ thu hồi lại.

Nhìn thấy biểu hiện giận dữ khó hiểu của Trình Y, A Man ra vẻ thần bí cười, chỉ chỉ ngoài phòng rồi xoay người rời đi.

Ngồi ở trong phòng tâm tình Trình Y rất khó bình tĩnh được, đến một hoàn cảnh hoàn toàn mới cô thật lo lắng không yên không có quá nhiều vui vẻ. Còn nhớ rõ lúc này trong mắt của mẹ A Man hiện lên tia thất vọng, tương lai nếu mẹ chồng không thích cô, điều này làm cho tâm tình Trình Y có chút buồn bực. Có lẽ cảm thấy cô so với nữ nhân ở đây mà nói quá nhỏ gầy không sống được sao?

Miên man suy nghĩ một hồi đột nhiên nhìn thấy hai cành cỏ A Man hái dùm cô, dù sao cũng không có chuyện gì làm, Trình Y đứng lên cầm lấy hai nhánh cây ra khỏi phòng. Vừa rồi cô có chú ý, cơ hồ là phía ngoài mỗi phòng đều có một tảng đá không coi là nhỏ. Trên những tảng đá kia có rất nhiều rãnh nhỏ, đây là dấu vết nhiều năm mài gì đó, thật hiển nhiên là các tộc nhân đều mài các loại vũ khí và công cụ ở trước cửa nhà mình.

Ngoài phòng có rất nhiều nữ nhân đều tự làm việc của mình, Trình Y nhìn tới các nàng rồi gật đầu mỉm cười. Các nàng cũng rất hiền lành mỉm cười lại với cô. Từ sau khi cô gặp gỡ các tộc nhân thoát nhìn đều rất nhiệt tình, vì thế Trình Y rất cao hứng.

Ngồi trên cỏ khô bên cạnh tảng đá, Trình Y lấy dao phẫu thuật cắt nhọn đầu cành cỏ. Từ sau khi cô tới nơi này, dao phẫu thuật cơ hồ trở thành dao tạp hóa, cắt thịt cắt cỏ cắt rau gì đó đều làm. Cũng may cô còn để dành một dao phẫu thuật khác trong túi thuốc, cái này dùng làm tạp hóa dao cũng không đáng tiếc.

Rất nhanh đã gọt nhọn hai cành cỏ, chỉ cần đem hai phiến lá đi mài hết các góc cạnh là được, nên Trình Y nghiêm túc cầm cành cỏ chà xát.

Bởi vì Trình Y làm việc kỳ quái, các tộc nhân nhìn qua cũng thấy nghi hoặc, có mấy nữ nhân không chịu nổi hiếu kỳ đi tới ngồi bên cạnh xem Trình Y mài. Có người hỏi Trình Y làm cái gì, kết quả thấy Trình Y lắc đầu xin lỗi với các nàng thì các nàng mới nhớ tới Trình Y nghe không hiểu, vì vậy đành tiếc nuối đi ra.

Khi A Man trở về thì Trình Y cũng mài xong, nhìn thấy hán đầu đầy mồ hôi trở về cô vội vàng cầm lấy cây quạt quạt quạt gió cho hán. Cây quạt này so với quạt mua được ở hiện đại thì nặng hơn một chút, nhưng cũng may quạt vài cái thì cũng nhanh chóng mát mẻ.

“Chao ôi?” Cảm giác được mát mẻ A Man kinh nghi lên tiếng, một phen túm lấy cây quạt trong tay Trình Y lật qua lật lại xem xét. Sau đó học theo Trình Y quạt vào mặt mình, càng quạt thì ngạt nhiên mừng rỡ trong mắt càng dày đặc, cuối cùng là hưng phấn mà oa oa kêu lên.

Thấy trong tay Trình Y còn một cây quạt khác, A Man suy nghĩ một lát sau đó một tay chỉ chỉ hướng nhà tộc trưởng hỏi ý Trình Y.

“Tặng cho Ada, a mẫu hả?” Trình Y dùng lời viên cổ hỏi.

“Ừ.” A Man gật mạnh đầu, thấy Trình Y gật đầu đồng ý, cao hứng cầm cây quạt đi ra ngoài. Vừa đi được hai bước như chợt nhớ cái gì mà quay trở lại nắm lấy tay Trình Y cùng nhau đi đến nhà tộc trưởng.

“Ada, a mẫu.” A Man mang theo Trình Y đi vào phòng tộc trưởng, rung cây quạt trong tay hai lần chỉ vào Trình Y nói mấy câu.

Vợ chồng tộc trưởng hai mặt nhìn nhau nghi ngờ nhìn cây quạt trong tay A Man, hiển nhiên bọn họ không hiểu vật này là dùng để làm gì.

Biết cha mẹ không hiểu điều kỳ diệu khi dùng, A Man cầm quạt đi đến trước mặt bọn họ phe phẩy.

“A.” Tộc trưởng cao hứng nắm cây quạt quạt vài cái, thỏa mãn gật gật đầu, bởi vì ngồi gần tộc trưởng nên vợ tộc trưởng cũng cảm nhận được gió mát vì vậy lộ ra tươi cười.

A Man thấy vậy giống như hiến vật quý mà đẩy Trình Y lên phía trước nói vài câu, rõ ràng chính là hướng tới cha mẹ biểu lộ khoe khoang mình tìm được người vợ có năng lực cỡ nào.

Vợ chồng tộc trưởng thấy vậy cùng buồn cười, liếc nhìn nhau sau đó gật đầu tán thưởng nhìn Trình Y, so với mới gặp gỡ ban nãy thì ôn hòa nhiều hơn.

Không nghĩ tới mình chỉ tùy tiện làm ra một cây quạt cực kỳ bình thường lại nịnh nọt được vợ chồng tộc trưởng. Điều này làm cho Trình Y kinh ngạc đồng thời cũng cảm thấy mừng rỡ. Bước đầu tiên cô bước không được tốt lắm, nhưng bước thứ hai trong lúc cô vô tình dẫn đến thành công. Thật sự là vô tình cảm liễu liễu mọc xanh um à.

Lại một lát sau, người trong tộc đi săn đã lục tục trở lại, đến giờ ăn cơm tối A Man lại mang Trình Y đi ra. Bộ lạc lớn người nhiều, trên mặt đất trống xếp nhiều đồng lửa, người trong tộc không cách nào ngồi quây quanh ở một vòng cùng ăn mà chỉ có thể chia ra làm vài vòng.

Trình Y và A Man cùng với vợ chồng tộc trưởng cùng quây quanh ở một vòng lớn, mỗi vòng lớn có khoảng bảy tám chục người, tổng cộng có năm vòng. Con mỗi đều là các tộc nhân mới săn về ngày hôm nay, có đủ loại. Cô phát hiện ở đây khẩu phần thức ăn không có phân chia cao thấp, phần lớn chủng loại động vật cũng sung túc, ai đói bụng muốn ăn cái gì thì tự mình đi lấy là được.

Ngay khi các tộc nhân bận rộn nướng thịt thì A Man mang Trình Y đi tới trước mặt một phụ nữ trung niên ăn mặc bảo thủ nghiêm túc hơn những nữ nhân khác trong tộc, cung kính nói gì đó với bà.

Lão bà có hơn năm mươi tuổi, khóe mắt có vài nếp nhăn, gò má thoát nhìn rất tang thương, trên mặt không có nửa điểm tươi cười thoát nhìn có chút âm dương quái khí. Nghe xong lời A Man nói thì lạnh nhạt liếc nhìn Trình Y, ý bảo cô ngồi xuống.

Trình Y không biết thân phận của lão bà là gì, thấy A Man đối với bà tôn kính chắc hẳn thân phận không bình thường. Vì vậy thuận theo ngồi xuống trước mặt bà, nhìn bà lão cup mắt đem hai bàn tay gầy trơ xương giống như móng chân gà đặt lên bụng cô rồi nhẹ nhàng xoa bóp hai cái. Cảnh tượng này rất quý dị, Trình Y không tự chủ mà rung mình một cái.

Cảm giác được Trình Y khấn trương không tự nhiên, lão bà lạnh nhạt liếc nhìn cô, trên mặt không hiện ra vui buồn, ngẩng đầu nhìn qua A Man ở bên lắt léo đầu, giọng điệu lạnh nhạt lâu bầu vài câu.

Sau khi nghe xong A Man mừng rỡ, lớn tiếng nói cảm ơn với lão bà sau đó lôi kéo Trình Y như lọt vào sương mù trở lại chỗ ngồi. Hắn cũng không có ngồi xuống, mà là nắm tay Trình Y hướng về phía tộc nhân gào to. Tất cả mọi người dừng hết lại mọi chuyện trong tay nhìn sang thì A Man xoay người đối diện với Trình Y, cũng kéo thân hình cô quay về phía hắn. Ngay khi tất cả tộc nhân làm chứng hắn lấy ra vòng cổ làm bằng răng thú xuyên qua trán trọng nhẹ nhàng đeo vào cổ Trình Y . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Mấy trăm người đồng thời nhìn sang, tình cảnh thoáng cái trở nên yên tĩnh lại, bầu không khí như vậy làm cho Trình Y không kìm hãm được bắt đầu lo lắng không yên. Biểu tình của A Man cực kỳ đoan chính, biểu lộ của các tộc nhân cũng nghiêm túc giống như vậy. Vuốt dây chuyền trên cổ, Trình Y không khỏi đoán rằng, cái này có phải có ý nghĩa khác sâu giống như nhẫn ở thời hiện đại hay không. Tình cảnh này cùng với không khí trang nghiêm này làm cho cô có cảm giác mình là cô dâu mới trong ngày hôn lễ còn A Man là chú rể.

Bỗng nhiên, các tộc nhân nhiệt liệt vỗ tay về phía Trình Y và A Man, đàn ông và phụ nữ cùng nhau tru lên vài tiếng, sau đó dừng lại không hề để ý tới bọn họ nữa mà bắt đầu lo nướng thịt.

“Hôn lễ” đã xong? Trình Y không hiểu ra sao bị A Man lôi kéo ngồi xuống. Nhìn nhìn người quanh mình, mới vừa rồi tâm tình của bọn họ dâng cao vỗ tay ào ào, hiện tại không còn động tĩnh. Nếu không có vòng đeo vẫn còn trên cổ, cô sẽ hoài nghi hình ảnh vừa rồi chỉ là do cô tưởng tượng ra.

Trình Y cũng cảm vài xiên thịt đặt trên lửa nướng, đến khi nướng gần chín thì cô thấy một đôi tình nhân dắt tay nhau đi về hướng lão bà kia, người nam vịn người nữ ngồi xuống sau đó nói gì đó với lão bà.

Lão bà cũng đặt hai tay lên bụng nữ nhân kia giống như đối với Trình Y mà xoa bóp hai cái, ngẩng đầu nói gì đó với nam nhân đang khấn trương ngồi ở một bên. Trình Y thấy sau khi lão bà kia nói gì đó thì biểu lộ của hai người kia đều biến đổi.

Nữ nhân che bụng có chút xin lỗi nhìn nam nhân, mà nam nhân tuy bộ dạng không quá cao hứng nhưng vẫn là rất an ủi vỗ vỗ bờ vai của nàng, nắm chặt tay nàng cho nàng động viên.

Không bao lâu sau, một cô gái trẻ tuổi từ trong nhà lấy ra một viên dược hoàn bằng ngón tay cái, mặt không thay đổi đưa cho nữ nhân vẫn ngồi trên mặt đất.

Trong mắt nữ nhân tràn đầy tình yêu nhìn nam nhân bên cạnh, sau đó việc nghĩa không chùn bước mà ăn hết viên thuốc. Chỉ một lúc bắt đầu che bụng khó chịu, bà lão thì ngồi ở một bên mặt không thay đổi mà nhìn xem, nam nhân rất đau lòng, gất gao ôm lấy nữ nhân không ngừng nói gì đó.

Thân là bác sĩ, nhìn không được có người khó chịu ở trước mặt mà lại thờ ơ. Trình Y cơ hồ là đứng lên ngay lập tức muốn đi đến chỗ nữ nhân đau đớn đến mặt trắng bệch kia. Kết quả bị A Man kéo lại, sức lực của hắn rất lớn, nói rõ không cho cô đi qua.

Trình Y khẩn cấp chỉ vào nữ nhân rồi nhìn A Man, cô không rõ vì sao lão bà cho nàng ta ăn dược hoàn, sau khi ăn xong lại khó chịu thành cái dạng kia, sao những tộc nhân luôn đoàn kết nhiệm tình lúc này lại đều trở nên lạnh nhạt như vậy?

A Man nắm chặt tay Trình Y, nhũ mào lắc đầu với cô, vô luận cô có bao nhiêu cấp bách đều không cho cô đi qua xem. Đem thịt đã nướng chín bắt buộc cô ăn thịt không cho cô trông nom chuyện của người khác.

Trình Y phát hiện những người ngồi gần cô đều toát ra một chút trách cứ hoặc là không vừa ý với cô. Vợ chồng tộc trưởng ngồi đối diện cũng nhũ mào với cô. Đối mặt với bất mãn của một người nối tiếp một người, Trình Y bắt đầu đi đánh phải bỏ đi ý niệm ‘cứu người’ trong đầu. Phỏng đoán sự tình hẳn là cũng không phải như cô tưởng tượng đơn giản như vậy. Nếu như mạo muội đi hỗ trợ cuối cùng có lẽ sẽ bị cả bộ lạc ghét bỏ và bất mãn, đến lúc đó thì phiền toái lớn. Nghĩ thông suốt cô liền thành thật ngồi ăn thịt nướng không nhiều chuyện nữa, xuất phát từ lo lắng, cô vẫn liên tục chăm chú nhìn nữ nhân kia.

Nữ nhân đau một lát, hạ thân bắt đầu chảy máu ra, nam nhân thấy máu chảy ra thì trên mặt toát ra một tia thoải mái. Ôm cả người nữ nhân vừa mới đẻ non mà không còn chút sức lực nhẹ giọng an ủi nàng, sau đó ngẩng đầu gào thét lên. Tầm mắt các tộc nhân cũng nhìn sang sau đó đứng hết lên, chỉ vào nữ nhân đang ra máu nói gì đó.

Các tộc nhân nhìn thấy máu thì gật đầu hãi lòng, trong mắt nhìn về nữ nhân kia giờ đây cũng nhiều thêm vài phần ảm áp.

Nam nhân nói xong lời muốn nói, liền lấy ra vòng cổ răng thú giống như A Man, ngồi trước mặt nữ nhân đang suy yếu trịnh trọng đặt lên cổ của nàng. Sau đó các tộc nhân nhiệt liệt vỗ tay hoan hô rồi lại làm tất cả chuyện cần làm.

Trình Y nhìn thấy nam nhân cầm mấy xiên thịt nướng của người bên cạnh sau đó ôm lấy nữ nhân vừa sinh non trở về phòng.

Tình cảnh này làm cho Trình Y càng xem càng thấy quý dị, phản ứng của mọi người làm cho cô không thể lý giải. Trước tiên là nam nhân kia, thoát nhìn hẳn rất xem trọng thậm chí rất yêu nữ nhân, chính là hắn lại trở mặt nhìn nàng sinh non. Chẳng những không có kích động qua ngược lại còn có cảm giác như được xả giận. Sinh sống một thời gian trong bộ lạc Ô Năm, cô biết rõ đối với một bộ lạc mà nói, chuyện sinh sôi nảy nở hậu đại là chuyện phi thường trọng yếu. Từng tộc nhân đều ước gì hậu đại càng ngày càng nhiều làm cho bộ lạc cường đại lên, căn bản không có khả năng chủ động đi xóa sạch thái nhi!

Nhưng mà vừa rồi, người phụ nữ kia sau khi ăn hết dược hoàn của lão bà thì lại sảy thai, các tộc nhân lại có thể còn vỗ tay hoan hô, giống như nữ nhân kia chảy máu mất thai căn bản không phải là hài tử mà là bệnh độc hại.

Nạn đề hình ảnh quý dị luôn xoay chuyển trong đầu Trình Y. Lão bà sờ qua bụng của cô rồi lắc đầu với A Man, kết quả A Man thật cao hứng, cấp cho cô vòng đeo trên cổ. Lão bà sờ qua bụng nữ nhân kia kết quả cho nàng ấy một viên dược hoàn. Điều ấy làm cho Trình Y hiểu được bà lão sờ bụng cô hẳn là đang xem xét trong bụng cô có thai hay không.

Bộ dạng cao hứng của A Man làm cho cô cảm thấy khả nghi, nếu như nói lão bà sờ bụng cô xem cô có thai hay không mà nói, thì A Man hẳn là ngay lúc biết cô không có mang thai mà cảm thấy cao hứng. Hẳn căn bản không có chạm qua cô, sau đó biết cô không có mang thai lập tức cao hứng thành cái dạng kia. Điều này nói rõ trước đây là hẳn hoài nghi trong bụng của cô có hài tử, hiển nhiên đây là đứa trẻ của người khác, hẳn mang cô đi lúc trước cô từng sống qua ở bộ lạc khác . . . . .

Nghĩ thông suốt một mắc xích, tất cả mọi chuyện phía sau không khó để lý giải, sau khi đem từng sự kiện sâu chuỗi lại với nhau, Trình Y liền sáng tỏ mọi chuyện.

Một: A Man một mực không có chạm vào cô hẳn là sợ trong bụng của cô có con của người đàn ông khác, đề phòng hậu đại của hắn huyết thống không thuần khiết mà cố nén không chạm vào cô, chờ cho đến khi về tới bộ lạc cho lão bà sờ bụng cô kiểm tra. Hai: sau khi lão bà sờ bụng nếu phát hiện mang thai thì lập tức xóa sạch đứa bé này, bỏ xong hài tử mới có thể được các tộc nhân làm chứng cho ‘kết hôn’. Như vậy mới có thể cam đoan nữ nhân này về sau sinh ra hài tử là huyết thống thuần khiết.

Sau khi nghĩ thông suốt trong lòng Trình Y cũng không biết là tư vị gì nữa, cô may mắn trước kia không nảy sinh quan hệ cùng với Hiền, nếu không hôm nay tiếp theo cô phải đối mặt tàn khốc với việc cô sẽ sinh non. Nữ nhân vừa rồi có phải giống như cô là bị nam nhân ra ngoài ‘đoạt’ trở về, cho nên mới bị người trong tộc bài xích đứa trẻ trong bụng của nàng.

Ăn xong thịt nướng, sắc trời còn sớm, vì vậy các tộc nhân vây quanh đồng lửa bắt đầu ca hát nhảy múa. Trẻ con và thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết huyên náo liên hoan, người có tuổi một chút thì ngồi ở một bên cười xem. Trình Y nhìn tình hình này cũng giống như ở Ô Năm bộ lạc, bởi vì vừa là mùa động vật sung túc vừa không có chiến sự, cho nên các tộc nhân sau khi ăn uống no đủ đều có tâm tình ca hát nhảy nhót.

Trình Y nhìn một lát liền bị A Mang lôi kéo mang vào trong một đám người nhảy múa rồi, kỳ thật bọn họ nhảy không phải là múa, chỉ là một số người cùng quây lại ca hát hoặc gào thét, tùy ý vận vẹo thân thể mà thôi. Bởi vì có nhiều người nên Trình Y có phần gò bó, về sau dưới sự hướng dẫn của A Man bắt đầu dần dần thả lỏng, cũng bắt đầu nhảy theo. Cô nhảy tự nhiên không giống như những người này dường như không có kết cấu gì. Khi bầu không khí đạt tới cao trào thì cảm xúc cũng bị kéo lên, Trình Y bắt đầu nhảy điệu Hip-hop.

Vấn đề sân bãi, hơn nữa thời đại có hạn, Trình Y không dám nhảy theo tiêu chuẩn đặc biệt, chỉ chọn những động tác có mức độ khó bình thường. Hơn nữa tận lực không để cho mình nhảy giống như lưu manh đầu đường mà làm sợ người viễn cổ chất phát. Trong lòng yên lặng nhâm ca khúc, theo điệu bài hát mà biến đổi các loại động tác.

Trình Y không sợ cô nhảy loại múa này sẽ dọa người, vừa rồi cô xem có rất nhiều người nhảy căn bản chính là hồ, có ít người không quan tâm người khác chê cười mà cố ý mò nắm nhảy. Lúc thì uốn éo cái mông, lúc thì nắm tay giơ lên đầu giả làm con thỏ nhún nhảy khỏi hải chơi đùa. Như vậy cho dù cô nhảy khác loại chút cũng không sợ những người viễn cổ chưa từng biết đến hip-hop ghê tởm chê cười.

Đột nhiên nhảy lên điệu múa hiện đại, làm Trình Y cảm giác rất thân thiết, cô nhớ tới cha mẹ ở hiện đại, em trai còn có các bạn bè. Chưa xót dâng trào lên mắt, tưởng nhớ mãnh liệt làm cho cô nhất thời nhảy càng thêm nhập tâm.

Không biết qua bao lâu, Trình Y thở hồng hộc dừng lại, con mắt hồng hồng, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt bị cô ép trở lại không cho rơi xuống. Bức nước mắt trở về cô mới phát hiện thì ra tộc nhân chung quanh đã dừng lại chỉ đứng ngây ngốc nhìn cô.

Chẳng lẽ điệu nhảy của cô làm bọn họ không thể tiếp thu được? Trình Y lo lắng nhìn về phía A Man, kết quả hán cũng giật mình trừng lớn mắt nhìn cô.

Ngay tại lúc Trình Y nghĩ có phải nên cười cười sau đó xin lỗi vì hù đến bọn họ hay không thì không biết là ai vỗ tay trước sau đó là người thứ hai thứ ba . . . Toàn bộ mọi người đều vỗ tay, có ít người còn thanh cuồng hống huyết sáo gào thét, trong mắt tộc nhân nhìn về Trình Y đều là bội phục. Bởi vì cô nhảy múa bọn họ không thể nào nhảy được, nhưng lại chưa từng thấy qua, tuy rằng khó xem nhưng mới lạ.

Bọn họ thích cô múa! Trình Y nhẹ nhàng thở ra mỉm cười, trên mặt các tộc nhân vui vẻ, vẻ sùng bái trong ánh mắt làm cho cô ấm lòng. Trước đó vì tưởng nhớ người nhà cùng bạn bè mà dâng lên chưa xót bởi vì thiện ý của tộc nhân mà tiêu tán. Nhìn về mặt kiêu ngạo của A Man nhìn cô, lần đầu tiên Trình Y cảm thấy viễn cổ cũng là nhà của mình. Bên cạnh cô là nam nhân là phu quân có thể dựa vào. Đề phòng chuyện cũ lặp lại, cô quyết định từ nay về sau muốn tạo lập quan hệ tốt với những tộc nhân này. Cho dù phát sinh xung đột cũng không cần phòng vệ quá mức làm xúc phạm tới đối phương. Cô phải nhanh một chút hòa nhập vào cuộc sống của họ, đem những tộc nhân lạ lẫm này trở thành người thân và bạn bè của mình.

Sau một phen chơi đùa, các tộc nhân bắt đầu chia nhóm giải tán, A Man và Trình Y đi chung với một nhóm người cuối cùng. A Man hưng phấn mà lôi kéo tay Trình Y đi theo nhóm tộc nhân hướng đến bờ sông.

Ăn xong thịt nướng lại khiêu vũ, Trình Y cảm giác rất nóng, không còn chuyện gì tốt hơn là tắm rửa. Chỉ là phải cùng tắm với một nhóm người, thực tế trong lúc này còn không chỉ có một nam nhân ở đó, vô luận là thế nào cô cũng không nghĩ sẽ đi xuống nước. Mắt thấy nguyên một đám người phía trước nhảy xuống sông, cô gắt gao giữ chặt cánh tay A Man không cho hán nhảy xuống theo.

Hiện tại tâm tình A Man rất tốt, rất nghe lời, không có xuống nước tắm rửa, mà là ngồi cùng Trình Y cách bờ sông khoảng hai ba mươi mét nâng cằm nhìn sao trên bầu trời.

Qua một hồi lâu, các tộc nhân mới tắm rửa xong, lục tục rời đi. Chờ đến khi bờ sông chỉ còn lại hai người bọn họ, Trình Y đứng lên lôi kéo A Man hướng tới dòng sông đang chảy. May mắn là cô đều tiếp xúc với dòng sông lưu động, như vậy cho dù bọn họ là người tắm rửa sau cùng cũng không sợ nước bị bẩn.

Trình Y cởi quần áo, hiện tại ở trước mặt A Man cô không còn gò bó nữa, huống chi bây giờ là buổi tối, mượn ánh trăng mờ mờ cời trông tron cũng không có nhiều mắt tự nhiên, nếu như là ban ngày cô sẽ không như vậy.

Khi tắm Trình Y không có lấy xuống vòng cổ A Man tặng, thứ này có ý nghĩa trọng đại, cho nên mặc dù thoát nhìn nó không đẹp nhưng cô vẫn nghĩ không nên tùy tiện tiện tiện mà tháo xuống, giống như đeo nhẫn kết hôn vậy.

Hai người tắm rửa không lâu, Trình Y muốn bơi lội một lát, kết quả A Man giống như là có việc gì gấp chưa làm mà thúc giục cô. Cuối cùng thấy Trình Y không có nghe lời mà còn muốn bơi đi, hán mất hứng hét lớn một tiếng. Sau đó hóa thân thành thổ phi đã man ôm Trình Y lên bờ, vội vàng mặc quần áo cho cô không để ý cô la hét phản đối, ôm ngang lấy Trình Y một bên hưng phấn mà kêu to một bên phi như bay về nhà của hán . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Chạy trở về phòng, A Man nhẹ nhàng đặt Trình Y lên da thú, xoay người đi ra ngoài phòng lấy tảng đá hình trứng đang để ở một góc sáng sửa mà chặn cửa ra vào, làm xong việc này mới yên tâm mà xốc lên màn cửa vào nhà.

Trình Y còn đang tức giận A Man đã man, từng mắt mím môi, lưng thẳng tắp ngồi ở trên da thú, đem không vui của mình không hề giữ lại mà bày ra ngoài cho hân xem.

“Ha ha.” A Man thấy thế sung sướng cười ra tiếng, đi tới ngồi xuống dán lên người Trình Y, ôm thân thể của cô bắt đầu không thành thật mà hưởng lên mặt cô tiếp cận.

“Tránh sang một bên!” Trình Y nghiêng đầu tránh thoát miệng gần sát của A Man, phụng phịu trừng mắt nhìn hân, nhắc nhở người nào đó cô còn đang tức giận.

Trong phòng ánh sáng rất mờ, tại trong không khí mập mờ bức này, ánh sáng ảm đạm ngược lại càng có sức hấp dẫn. Trình Y ‘dục cự còn ngênh’ lập tức khoi mào dục vọng ẩn núp của A Man. Hơi thở gấp gấp đi qua ôm sát thân thể Trình Y ngã xuống trên tấm da thú. Thân thể của hân dính sát vào thân thể có chút gầy gò của Trình Y, đem người đang không ngừng tức giận đánh mắng hân đặt ở dưới thân. Đề phòng đề hồng cổ, A Man không dám đem sức nặng toàn thân đều đặt ở trên người cô.

Cảm giác được nhiệt độ trên người A Man càng ngày càng cao, hô hấp Trình Y dần dần dồn dập lên, đã bất chấp còn đang cấu kinh, ngưng ngưng khăn trương nhanh chóng chiếm cứ suy nghĩ của cô. Thực giác của phụ nữ làm cho cô cảm giác được đêm nay quan hệ của bọn họ sẽ có tiến triển tính thực chất. Tuy cô đã làm tốt chuẩn bị làm vợ của A Man, chỉ là giờ khắc này thực sự xảy đến làm cho cô nhin không được mà tâm hoảng ý loạn, hai tay không tự chủ mà chống đỡ thân thể A Man, phụ nữ lần đầu tiên không khăn trương mới là lạ.

Bàn tay to của A Man mò mẫm hướng về phía quần jean của Trình Y, tay lỏi kéo rất nhanh đã cởi xuống quần jean của cô. Loại sự tình này đã làm rất nhiều lần cho nên hiện tại động tác của hân rất thành thạo thoát y phục Trình Y. Quần lót của Trình Y cũng rất nhanh được cởi bỏ, thoát hết nửa người dưới hân bắt đầu cởi nửa người trên. A Man duỗi tay tiến vào áo chèn của Trình Y mà xoa nhẹ, cách nội y phía trên mà vuốt ve.

“Ừm.” Trình Y khẽ bật ra tiếng rên, trên người bị hai tay A Man đốt hỏa, cảm giác toàn thân khô nóng, hai gò má phồng hồng, thở gấp, thân thể bắt đầu vận vẹo.

Động tác của Trình Y càng kích thích A Man, hân gầm nhẹ một tiếng không trêu chọc cô nữa, một tay nâng lưng của cô một tay nhanh chóng cởi áo chèn của cô. Khi Trình Y nửa như phản đối mà áo lót không thuận tiện cởi ra, tay áo chèn vươn lên cánh tay của cô không lấy ra được. A Man sốt ruột, bàn tay to làm chuyện xấu nhéo lên mấy chỗ trên người cô lúc này mới khiến cô “ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ” thuận lợi cởi áo xuống.

Áo lót làm sao cởi ra A Man đã từng nghiên cứu vài lần nhưng cũng không có giải pháp nào. Khi đụng đến nội y thì trong cổ họng phát ra một trận âm thanh cầu nhàu nôn nóng phiền chán. Hai tay mân mê loạn xạ ngay cả làm thế nào cũng không thuận lợi cởi xuống, gấp đến độ hân cũng không cởi nữa, trực tiếp đẩy áo lót lên phía trên. Cảnh đẹp trong nháy mắt nhảy vào mắt, hai mắt A Man ám trầm xuống, gầm nhẹ một tiếng vui đầu vào . . . .

Thân thể Trình Y nhạy cảm đến ngón chân cũng co lại, tiếng rên rí nhỏ vụn tràn ra liên tiếp từ miệng cô, thanh âm vừa mềm lại vừa quyến rũ, chính cô cũng không ngờ được là mình lại phát ra tiếng rên này. Cắn môi dưới, khó nhin mà vận eo muốn rời khỏi, nhưng vừa uốn éo eo, đùi chạm phải một chỗ có cảm giác căng phồng.

A Man lập tức hớn hờ lại không thỏa mãn mà thờ dài, thân thể Trình Y cứng đờ, lập tức giương mắt nhìn về phía A Man. Hai mắt A Man lúc này vì ản nhẫn mà đỏ lên, chần chú nhìn thân thể xích lõa trắng bóng của Trình Y, hai tay nhanh chóng cởi da thú trên người. Mất đi che đậy, ‘dâng trào’ giữa hai chân lập tức bật ra, cúi người chen vào giữa hai chân của Trình Y.

“Trình Y.” Miệng A Man không ngừng liếm mút trên người Trình Y, không ngừng gọi tên cô.

Nhìn thấy ‘nơi nào đó’ to lớn của A Man, Trình Y sợ tới mức tim muốn ngừng đập, cô có thể dung nạp hân được sao! Vốn đã chuẩn bị tâm lý Trình Y lập tức đổi ý, cô sợ hãi! Bị hai tay A Man dùng dùng lực kéo ra cô lập tức thấy không ổn, trừng to mắt bối rối phản kháng, dùng hết toàn lực đập vào chân A Man đang thờ gấp muốn ‘tiến vào’.

A Man thấy Trình Y phản kháng gay gắt, ý thức được đáng người cô vô cùng nhỏ nhắn xinh xắn, xông vào như vậy sẽ làm bị thương đến cô. Vì vậy nhần nhin dục vọng kêu gào muốn đi vào, thân thể lui về sau một chút, kiên nhẫn vuốt ve những nơi mẫn cảm trên người cô giúp cô thả lỏng. Đợi cho thân thể Trình Y dần dần mềm mại lại hơn nữa cảm giác được ‘chỗ đó’ đã ướt át, A Man một lần nữa áp lên người Trình Y, tay dùng sức nâng lên mông Trình Y đã nhuộm thành một bãi xuân thủy, sau đó . . . .

Khi hân chống đỡ đi tới thì Trình Y đã nhận ra, nhưng căn bản chưa kịp nói cái gì thì con đau bén nhọn lập tức truyền đến. “Dừng lại! Dừng lại!” Trình Y đau đến sắc mặt trắng bệch, càng không ngừng giãy giụa muốn đem hân đẩy ra.

Lúc này A Man làm sao mà dừng lại được, chảy mồ hôi tiếp tục thăm dò tiến về phía trước, kích thích mãnh liệt làm tính nhẫn nại của hân mất hết, lập tức không khống chế nổi mà dùng lực xông về trước, xuyên phá một tầng trở ngại hơi mong hoàn toàn đem dục vọng vui sâu vào.

“A! ! ! . . .” Cảm giác đau đớn kịch liệt làm hai tay Trình Y nắm chặt da thú dưới thân, mặt trắng bệch thờ dốc, động cũng không dám động, nước mắt thì lưu loát chảy xuống.

Lúc này không phải là ‘làm yêu’, mà là hành hình!

Nhìn bộ dạng của Trình Y, A Man cũng bị hù đến rồi, sững sờ nhìn máu chảy ra chỗ hai người gần bó mà lắp bắp không nói nên lời. Được một lúc lâu, đầu mới có chút thanh tỉnh, gạt mình nhìn đến khuôn mặt Trình Y đau đến nhăn lại cùng một chỗ sau đó động eo muốn lui ra ngoài.

“Đừng nhúc nhích!” Hấn vừa động thì Trình Y có cảm giác như bị xé rách, lập tức kêu lên sợ hãi.

A Man lập tức duy trì động tác nửa xoay người, quả thật không dám động một chút nào. Hai mắt vừa mừng vừa sợ nhìn chăm chăm vào Trình Y lắm bầm vài câu, sau đó hai tay dao động những chỗ mẫn cảm trên người cô. Mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, thật sự nhịn rất vất vả nhưng nhìn thấy bộ dạng khó chịu của Trình Y hẳn chỉ có thể tiếp tục nhịn.

Dần dần, thân thể Trình Y bắt đầu thả lỏng, cảm giác đau đớn trong cơ thể dần giảm đi, cô khó nhịn mà chuyển động thân dưới.

A Man thấy Trình Y động, mắt liền sáng lên, cũng không nhịn nữa mà bắt đầu động. Ban đầu thật cẩn thận chuyển động vài cái, về sau chịu không nổi ngọt ngào khó nhịn tra tấn, không để ý cảm thụ của Trình Y mà gia tốc chuyển động.

Trình Y đau đến mức khóc ô ô, A Man thật xin lỗi mà lau nước mắt cho cô, ánh mắt cũng tràn đầy bất đắc dĩ cùng xin lỗi chỉ là động tác không có dừng lại, ngược lại có xu thế càng nhanh hơn, cũng không có vì bộ dạng cầu xin của Trình Y mà dừng lại.

Thế lực A Man vô cùng tốt, làm thật lâu mà còn chưa có xong, Trình Y không cảm nhận được một điểm khoái cảm nào, đau đến toàn thân cứng ngắt lại. Ngay khi A Man đạt tới cao trào mà gia tăng tốc độ thì cô cũng không hịn được nữa mà hôn mê bất tỉnh . . . . .

Ngày hôm sau Trình Y tỉnh lại thì trời cũng sáng rõ, nghe bên ngoài rất náo nhiệt, có lẽ các tộc nhân không sai biệt lắm đều đã thức dậy. Còn cô vừa mới tới một ngày liền ngủ nướng, Trình Y cảm thấy rất xấu hổ. Sờ lên trên người thấy áo đã được mặc vào, hạ thân không có mặc gì mà là được che bằng một tấm da thú. Đêm hôm trước cô bị A Man làm đến không còn khí lực nói lời nào, quần áo này là ai mặc cho cô không cần nói cũng biết.

Sợ người ta chê cười cô là người phụ nữ lười biếng ngủ tới mặt trời lên cao, Trình Y nhanh chóng ngồi dậy, kết quả vừa mới động thì cảm giác đau đớn bén nhọn từ giữa hai chân truyền đến, đau đến cô ngã trở xuống.

Tối hôm qua là lần đầu tiên của cô, A Man lại là người cao ngựa lớn, căn bản cô ăn không tiêu. Mà hẳn vẫn là nhịn mấy ngày rõ ràng là ‘nghe’ điên rồi, tối hôm qua bỏ được lệnh cấm cũng không biết cái gì gọi là chừng mực. Cả một đêm đêm cô lăn qua lăn lại, mà ngay cả sau khi ngắt đi mơ mơ màng màng bị đau tình phát hiện hẳn vẫn còn rong ruổi trên người cô . . . . .

Không cần nhìn cũng biết ‘chỗ đó’ chảy máu rồi, chẳng những bị rạn nứt mà ra máu, còn có dấu đạo bị mài phá mà chảy ra máu. Rất đau, vừa động liền đau, Trình Y không dám động nữa. A Man không có trong phòng, không biết đã đi nơi nào, đem cô biến thành bộ dáng như quỷ hẳn lại có thể không thấy tung tích. Điểm ấy làm cho Trình Y rất bất mãn, có người phụ nữ nào không hi vọng sau khi giao phó thân thể của mình thì sáng sớm hôm sau có thể nhìn thấy người đàn ông đó bên cạnh thương tiếc săn sóc cho mình chứ?

Trình Y nhìn nóc nhà nén giận tới hôm qua A Man không biết thương hương tiếc ngọc thì bụng cô lỗ kêu lên. Mặt trời đã lên cao, đêm qua lại ‘vận động’ đến hơn nửa đêm, cô đói lắm muốn ăn cơm. Nhưng giờ đây bộ dáng muốn ngồi dậy còn khó khăn rồi, huống chi là ra ngoài tìm cái ăn, vuốt vuốt bụng khóc không ra nước mắt.

Một lúc sau, A Man đầu đầy mồ hôi trở lại, một tay cầm một nồi gốm đầy nước, một tay cầm vài cọng hoa nhỏ màu sắc tươi đẹp.

Thấy A Man cô liền tức giận, Trình Y trừng mắt hừ lạnh một tiếng không thèm để ý tới hắn.

A Man không để ý Trình Y lạnh mặt, đem một ít da thú nhỏ thả vào trong nước thấm ướt nước sau đó lấy ra bắt đầu lau cho Trình Y. Nhìn thấy chỗ đó không chỉ có chảy ra không ít máu còn bị sưng lợi hại, trong mắt không khỏi toát ra nồng đậm tự trách.

“Không cần, ta tự lau.” Cho dù đã xảy ra quan hệ thân mật Trình Y cũng ngượng ngùng để nam nhân hầu hạ như vậy, tự tay muốn đoạt da thú.

A Man chặn cánh tay đưa qua của cô, kiên trì chính mình cố gắng sức lực cho cô, đem vết máu dính trên da thú thả vào trong nước vắt khô một chút sau đó lại lau, lau hai lần thì máu chỗ bắp đùi Trình Y đã sạch sẽ.

Ném da thú vào trong chậu rồi để qua một bên, A Man cầm lấy hoa hồng mới vừa sáng sớm đã chạy tới vách núi thật xa để hái bỏ vào miệng nhai. Sau đó nhả chất lỏng vào trong tay, dùng chất lỏng dính vào ngón tay với vào giữa hai chân Trình Y . . . . .

Trình Y nằm ngửa trên da thú lấy hai tay che mắt, tùy ý để A Man một lần lại một lần dùng ngón tay thấm nước hoa hồng bôi thuốc cho cô, mặt đỏ có thể làm chín trứng tươi.

Hoa hồng này cô chưa từng thấy qua, có thể đoán được có lợi đối với chỗ bị thương của cô. Dù sao cũng có thể khẳng định hoa hồng này không phải là hoa hồng kia, đây chỉ là cô căn cứ vào màu sắc mà tùy ý đặt tên. Thời cổ đại Trung Quốc cũng dùng chủng loại hoa hồng gì đó để nạo phá thai . . .

Sau khi thoa xong A Man trấn an Trình Y mấy câu, sau đó thì cầm bình gốm có nước bản và da thú ra cửa. Hẳn đi rồi không bao lâu sau có một tiểu nam hài khoảng năm sáu tuổi bụng một chén bốc hơi nóng đi tới.

Bé trai này lúc ăn cơm tối qua cô đã nhìn thấy, rất thân thiết với A Man, lúc ăn cơm cuối cùng ở bên cạnh vợ chồng tộc trưởng mà tình nghịch. Bọn họ đối với đứa trẻ này cũng rất sủng ái, a mẫu của tiểu nam hài thoạt nhìn có chút lớn hơn A Man, không biết có phải là chị gái của A Man hay không. Dù sao Trình Y đoán nàng và tiểu nam hài này có quan hệ thân thích gần gũi với A Man.

Bé trai đem cháo rau đại nóng hồi để trên mặt đất trước mặt Trình Y, sau đó ngồi xuống hai tay nâng cầm lên nghiêm túc tường tận xem xét Trình Y. Trong mắt pha lẫn một chút không hiểu, phản phát như cô là một người lớn như vậy như thế nào mà muộn như vậy còn chưa chịu dậy.

Trình Y thân thiện nói với tiểu nam hài: “Xin chào.”

Cậu bé nghe vậy cười rộ lên, chào lại cô sau đó lăm lăm nói thêm lời khác, nói đến chỗ cao hứng bưng bưng phát hiện vẻ mặt bất đắc dĩ của Trình Y thì đột nhiên dừng lại, ảo não gãi gãi đầu, xấu hổ nhìn Trình Y cười cười sau đó đỏ mặt chạy ra ngoài.

Thật đáng yêu! Trình Y nhìn qua phương hướng rời đi của cậu bé khoe miệng không tự chủ mà nở nụ cười, không biết vừa nãy nó nói cái gì với cô mà nhập tâm đến như vậy, về sau dừng lại là vì đột nhiên nhớ tới cô nghe không hiểu lời của nó? Lại còn đỏ mặt thẹn thùng nữa.

Trình Y rất đói bụng, cháo rau đại còn chưa nguội nhưng cô lại không thể chờ đợi được mà bưng lên vừa thổi vừa ăn. Chén rất lớn, cô ăn được có phần vội vàng, một chén nhanh chóng thấy đáy suýt chút nữa thì no căng bụng. Có lẽ là được no bụng hơn nửa hoa hồng cũng nổi lên tác dụng, hiện tại cảm giác không còn đau lắm. Ngồi dậy hoặc nhẹ nhàng động động cái chân cũng không thấy gì. ‘Chỗ đó’ được bôi thuốc, không còn cách nào có thể mặc quần nhưng cô muốn ra ngoài đi vệ sinh.

Đang sốt ruột thì A Man trở lại, hần mang vài quả đại về, nhìn thấy hần vào cửa Trình Y bất chấp mình còn đang giận hần, vội vàng nói với hần mình muốn đi ngoài.

A Man sừng sốt, sau đó nhìn một vòng trong phòng, lấy một tấm da thú lớn đem tới quây quanh một vòng nửa người dưới của Trình Y, sau đó ngồi xuống ôm lấy cô đi ra ngoài.

Bị ôm ra ngoài vẫn không thể bị người chê cười, Trình Y cực kỳ xấu hổ. Chính là nếu như nói tự mình xuống đất tự đi cô không biết trạng thái hiện tại thì cô có thể đi được mấy bước, chỉ có thể bị ôm đi. Khi đi ra ngoài thì cúi đầu xấu hổ nhìn các nữ nhân bận việc bên ngoài, sợ các nàng chê cười. Giương mắt lạng lẹ nhìn qua mới phát hiện thật ra là mình quá lo lắng, tất cả các nàng đều bận rộn làm việc, có người nhìn thấy A Man ôm cô đi qua cũng không có phản ứng gì, giống như không thấy vậy.

Trình Y cảm giác có chút buồn bực, nhìn cách đó không xa có một nam nhân ôm một nữ nhân vút lên cao rồi đón lấy chơi đùa thì chợt hiểu. Thì ra nam nhân ở đây ôm nữ nhân trước mặt mọi người là chuyện thường tình.

A Man mang Trình Y đến một nơi trống trải, buông cô ra muốn đỡ cô ngồi xuống nhưng bị Trình Y cự tuyệt. Về mặt cô nghiêm túc thúc giục hần, ngón tay chỉ hướng tảng đá lớn cách đó không xa. Thấy cô sắp tức giận, A Man không dám ở lại, đành đi về hướng tảng đá.

Ở đây rất sạch sẽ, không giống ‘nhà vệ sinh’ ở Ô Năm bộ lạc vừa thối lại vừa bẩn, rõ ràng là thường xuyên có người dọn dẹp, không chỉ sạch sẽ mà mùi vị khác thường cũng rất nhạt.

Trình Y vẫn nhìn, chờ A Man đứng vững ở chỗ tảng đá đưa lưng về phía cô thì mới dám cõng xuống da thú ngồi xổm xuống đi ngoài. Nói giỡn, lúc đi ngoài mà có một nam nhân ở kề bên thì ai mà đi được. Cũng do A Man đem qua đèn công ban tặng, địa phương đi ngoài của cô thật sự không dễ chịu. Cẩn trọng giải quyết xong, đứng lên một lần nữa quần tụt da thú rồi đi về hướng A Man đang đợi.

Nghe được tiếng bước chân, A Man quay đầu lại đi nhanh tới lại lần nữa ôm lấy Trình Y, không có trực tiếp đi về phòng mà là đi bờ sông.

Đi đến bờ sông A Man ngồi xổm xuống cẩn thận đặt Trình Y ngồi ở trên đùi. Cõng xuống da thú trên người cô, sau đó tách hai chân Trình Y ra, hần bắt đầu dùng nước rửa sạch chất lỏng hoa hồng dính ở chỗ ấy.

Trình Y “oanh” thoáng cái mặt có thể chứng tỏ rồi, từ sau khi bọn họ phát sinh quan hệ, A Man giống như là không có liên si vậy. Hành vi như thế nào, đòi trụ như thế nào, xấu hổ muốn chết làm sao tới, hần tẩy rửa chỗ đó cho cô con mắt rõ ràng nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm vào . . . .

“Buông ra, buông ra, tự ta rửa!” Trình Y đỏ bừng mặt nghiêm mặt căn dặn kháng nghị, kết quả không gãy giữa được mộng đẹp còn bị phạt bằng hai cái vỗ nhẹ.

A Man nhũn mỳ như là đang nhìn đứa trẻ không biết nghe lời mà trừng mắt nhìn Trình Y. Ngang ngược báo đạo giam cầm thân thể của cô, không để ý cô phản đối tiếp tục chuyện còn chưa làm xong.

Sau khi A Man tẩy rửa sạch sẽ cho Trình Y còn rất ‘nhiệt tình’ đem trọn cái mộng thật nghiêm túc mà rửa sạch, kể cả ‘cây hoa cúc’.

Khi trở về thì toàn thân cao thấp của Trình Y đỏ rực như con tôm luộc chín, lấy tay che mắt chính là không muốn nhìn về mặt đắc ý của người nào đó đang cười ha hả.

Ngày này A Man không có ra ngoài đi săn, cả ngày ở cùng với Trình Y, bôi thuốc chỗ sưng tấy cho cô, ôm cô trên tay, tẩy rửa được chất cho cô, giặt da thú hai người làm dở đêm trước, v.v. . . Mặc dù không có ra ngoài đi săn nhưng cũng không nhẹ nhàng, ngay cả khi Trình Y ngủ trưa hần cũng không nhân rồi, cầm cây quạt cô làm nhẹ nhàng quạt gió cho cô. Quạt đến cánh tay mỏi nhừ cũng không quan tâm, nhìn gương mặt lúc ngủ của Trình Y miệng cười toe toét về mặt thỏa mãn mà cười ngây ngô . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Lần đầu quá thống khổ, cho dù đắp thuốc hoa hồng cũng bị sưng hai ngày mới tốt hơn. Mà ba ngày này A Man cũng không có đi sẵn, rất sẵn sóc chiếu có Trình Y, biết rõ ‘chỗ đó’ của Trình Y không khỏe nên buổi tối chỉ ôm cô ngủ chứ không có làm chuyện gì khác.

Hai ngày này cậu bé kia cũng thường hay tới la cà, Trình Y từ trong miệng A Man biết được cậu bé này tên là Thạch, mẹ của nó là chị gái của A Man, A Man có một chị gái và hai em trai. Cô có điểm quen thuộc hơn với chị gái A Man và Thạch, còn hai em trai hiện tại không có trong bộ lạc nên cô chưa có gặp qua.

Trình Y chung quy xấu hổ ở trong phòng ăn không uống không, muốn đi ra ngoài làm chút chuyện, kết quả bị A Man trông coi không cho đi ra ngoài. Trong lúc rảnh rỗi liền ra sức học ngôn ngữ ở đây, trước kia chỉ có hai người là cô và A Man học ngôn ngữ không tốt được, hiện tại nhiều người thì dễ dàng. A Man và Thạch cũng biết cô muốn học ngôn ngữ của bọn họ, vì để cho cô dễ dàng học được, trong lúc trò chuyện vừa thả chậm tốc độ nói vừa ra dấu tay.

Một người nếu thật sự quyết tâm học một cái gì đó thì hiệu suất thật sự rất cao. Trình Y vừa học hai ngày thì đã nói được nhiều câu, một môn ngôn ngữ không phải là có thể học được dễ dàng. Bất quá chỉ cần cô dụng tâm kiên trì học tập, cùng tiếp xúc với nhiều người mà nói . . . tin tưởng không bao lâu cô và người ở đây sẽ không gặp chướng ngại khi trao đổi.

A Man thấy Trình Y bởi vì trời nóng mà không có khẩu vị ăn thịt nướng, chỉ có hứng thú với cháo rau dại và trái cây hơn chút cho nên sáng sớm mỗi ngày đều đi ra ngoài hái trái dại cho cô. Mỗi lần hái cũng có hạn bởi vì không có phương tiện mang, mỗi ngày phải đi ra ngoài ba bốn chuyến hái quả dại.

Trình Y thấy hẳn đi ra ngoài nhiều lần quá phiền toái, vì vậy nghĩ rằng nếu như có một cái túi thì có thể mang bao nhiêu là quả dại thì tốt biết bao, chỉ là ở đây không có. Ngay sau đó nghĩ tự mình làm một cái, chỉ còn thừa của cô không còn nhiều lắm, để phòng ngừa vạn nhất cô muốn giữ lại để cứu người hoặc càn hữu dụng may vết thương. Vì vậy đành phải nhập gia tùy tục, ở đây dùng cốt châm (kim được làm thành từ xương động vật) và dây mây để may vá. Dù sao cũng để mang quả dại, cho dù kim lớn chi thô cũng không sợ, chỉ cần trái cây không bị rơi ra là được.

Thừa dịp A Man đi ra ngoài hái quả dại, Trình Y đi vào nhà Thạch hỏi mượn cốt châm của mẹ hắn, cốt châm thì nữ nhân mới có, trước kia A Man còn độc thân nên trong phòng không có. Cô phải khâu một cái túi nhanh một chút, vì vậy mới đi mượn sử dụng trước, vừa vặn có thể thừa dịp mượn đồ mà trao đổi nâng cao cảm tình với chị chồng.

Nhà Thạch cách nhà A Man không xa, đi không tới một trăm mét đã tới. Trải qua quan sát cô đã hiểu, nếu như trước cửa một nhà có bày một tảng đá sậm màu mà nói, chứng minh người của nhà này có việc (hoặc là ngủ hoặc là . . .) rồi, không tiện người tới quấy rầy. Nếu như ngoài cửa không có tảng đá ngăn cản vậy có thể đi vào tìm người.

“Có ai không?” Trình Y đứng trước cửa phòng chỗ dùng từ theo Thạch hô to hỏi thăm theo lời nói mới học. Thạch thường xuyên đến nhà cô hỏi những lời này, cho nên cô rất nhanh đã học được.

“Có, vào đi.” Trong nhà truyền ra tiếng mẹ của Thạch - Maya.

Maya rất hiền lành, đối với Trình Y cũng rất hòa khí, sau khi thấy Trình Y đi vào liền đứng lên cười ngênh đón dùng ánh mắt hỏi thăm.

“Chị có cốt châm không?” Trình Y vừa nói vừa khoa tay làm động tác may vá, con mắt quét tới các nơi trong phòng, cuối cùng phát hiện trên tường treo bốn cái cốt châm. Cốt châm so với kim của cô thì lớn hơn, lỗ cũng lớn, cô thấy vậy có chút do dự.

Maya nhìn theo tầm mắt của Trình Y liền hiểu rõ, đi qua lấy xuống một cái cốt châm đưa cho Trình Y nói: “Ngươi dùng trước đi.”

Trình Y nghe hiểu được hai chữ, một là ‘ngươi’, một là ‘dùng’. Cho dù không nghe hiểu được đầy đủ cũng có thể hiểu đại khái ý tứ. Tiếp nhận cốt châm lại cười tươi với Maya rồi nói cảm ơn. Cô không dám trì hoãn lâu, nói cảm ơn xong thì trở về phòng.

Trước kia ở Ô Nấm bộ lạc, Trình Y từng nhìn thấy nữ nhân dùng cốt châm khâu này nọ, chỉ là dùng dây mây làm, có tính dẻo dai không tính mảnh, nếu nói khâu túi xách thì miễn cưỡng có thể sử dụng, hiện tại trong tay không có, chờ A Man trở về bảo hắn đi tìm dây mây cho cô vậy.

Trong phòng chất một đống da thú, Trình Y trở về phòng tìm kiếm, cuối cùng lấy ra một tấm da thú màu nâu bình thường nhất, dùng kéo cắt thành hai miếng lớn. Hai mảnh này dài và rộng khoảng chừng sáu mươi centimet, cô muốn khâu chúng nó lại một chỗ. Cô còn muốn cắt hai miếng da thú nhỏ dài làm dây lưng khâu ở miệng túi, đến lúc đó có thể mang theo túi đi hái quả dại.

Trình Y mang túi da thú đã cắt xong đặt ở trên hòm gỗ đặt trong phòng, sau đó ngồi trên ghế đôn dán hai miếng da lại cùng một chỗ, nghĩ xem nên bắt đầu khâu từ đâu.

Không lâu sau A Man trở về, trong tay bung lá cây to đựng quả dại. Dùng lá cây lớn bọc trái cây mỗi lần mang về nhiều nhất vài quả cam lớn nhỏ, quả này tuy không lớn nhưng ăn thật ngon, một lần mang về hai người bọn họ ăn không đủ.

Thấy Trình Y bày biện cốt châm, A Man nghi ngờ hỏi: “Làm cái gì?”

Trình Y hưng phấn mà cầm cốt châm đi qua, đưa lỗ kim trước mặt A Man mà khoa tay múa chân. Lấy quả dại trong tay hắn để xuống, sau đó đẩy hắn ra ngoài để hắn đi tìm dây mây (chỉ bằng dây mây) cho cô.

A Man thấy cô cầm cốt châm trong tay còn có da thú được cắt xong thì biết cô cần gì. Bị đùn đẩy đi ra ngoài cũng không có mất hứng, ngoan ngoãn đi ra ngoài tìm chỉ may cho cô.

Chỉ này có khắp nơi, A Man đi ra ngoài không có bao lâu thì mang về một đồng lớn, hẳn không biết Trình Y muốn khâu cái gì, ngồi ở một bên nhìn xem

Cốt châm quá lớn Trình Y dùng không quen tay, cố hết sức nhét chỉ vào lỗ kim sau đó cầm da thú khâu lại. Mũi nhọn của cốt châm cho dù có mài nhọn cũng không sánh bằng kim tốt thời hiện đại, muốn xuyên qua da thú có chút khó khăn. Trình Y trước hết dùng mũi kéo đâm một lỗ nhỏ trên da thú sau đó mới dùng cốt châm xỏ chỉ vào, như vậy có thể tiết kiệm không ít sức.

Khâu ở bề trái da thú, như vậy sau khi khâu xong lật lại mặt chính cũng không thấy mẩu lớn chỉ may. Những việc may may vá vá không làm khó được Trình Y, trước kia sống cuộc sống tự lập khá sớm, không có mẹ bên cạnh, giặt giũ may vá các loại sự việc toàn bộ chính cô tự làm, cho nên hiện tại làm túi xách cũng không cảm thấy bao nhiêu khó khăn.

A Man một bên ngồi xem Trình Y một bên cầm quạt quạt mát cho cô, đem gió hướng tới cả hai người. Như vậy sẽ không để cho cô cảm thấy quá mát lại có thể để cho mình cảm nhận được mát mẻ, nhất cử lưỡng tiện.

Hai ngày nay trong mỗi gia đình trong bộ lạc cơ hồ đều có một cây quạt, thứ này không khó làm, nhìn qua sẽ làm được, toàn bộ mọi người đi làm. Chỉ khổ cho những cây cọ gần bộ lạc, cành đều bị hái hết.

Trình Y mất một phen công phu đem ba đường biên da thú khâu xong, để lại một đường biên không may lại mà để bỏ đồ vào, sau đó khâu dây đeo vào. Dây lưng khâu vào hai bên miệng túi, vì để cho nó chắc chắn không bởi vì mang nặng mà đứt rời, cô cố ý dùng cốt châm may nhiều lần ở phía trên. Sau khi khâu xong kết lại cũng rất kín, da thú không dễ hư hỏng, chỉ may dẻo dai còn có thể, chỉ cần kết lại chặt chẽ là được, cho dù túi tràn đầy trái cây cũng sẽ không hư mất.

“Xong rồi!” Sau khi làm xong Trình Y thật cao hứng, thấy vẻ mặt nghi hoặc của A Man hiển nhiên còn chưa nhìn ra cái này dùng để làm gì. Đắc ý cười với hắn sau đó đem hết trái cây chuyển vào trong túi đã khâu xong, tám trái cây đều bỏ vào chỉ chiếm một phần tư túi.

“Á!” A Man nhìn ra điều kỳ diệu của cái túi rồi, cầm lấy túi tò mò nghiên cứu một hồi rồi cao hứng nhìn Trình Y cười. Có thứ này, từ nay về sau hái trái cây có thể tiết kiệm thật nhiều thời gian.

Thấy A Man yêu thích, Trình Y càng có thêm lòng tin, thấy chỉ may còn nhiều, vì vậy lấy nửa tấm da thú vừa cắt còn lại đều cầm tới. Cô làm thêm hai cái nữa, một cái cho cha mẹ A Man, một cái cho Maya để cảm ơn nàng cho mượn cốt châm. Đây là người thân, khâu một cái túi với cô chỉ là tiện tay mà thôi, nếu có thể làm cho thân nhân cao hứng vậy không có gì tốt hơn.

A Man nhìn thấy sự vật mới lạ lòng hiếu kỳ dâng lên muốn thử một lần, lấy hết trái cây ra đặt lên trên chiếu lá, sau đó cầm nó hưng phấn mà đi ra ngoài hái quả đại.

Làm xong một cái, cầm cốt châm cũng thuận tay hơn, làm tiếp hai cái cũng không còn thấy khó khăn. Đợi cô làm xong thì A Man cũng trở về đến, còn chưa vào cửa đã nghe hắn ở bên ngoài reo hò vui sướng. Khi hắn vén rèm đi vào Trình Y thấy túi trong tay hắn căng phồng ra, đảo mắt nhìn qua phòng chừng có khoảng bốn mươi năm mươi quả trái cây.

A Man mang theo túi chứa đầy áp trái cây vào đưa cho Trình Y như hiến vật quý, lần đầu tiên hắn hái được nhiều trái cây như vậy, cũng đủ cho bọn họ ăn trong hai ngày, rất tốt việc.

Trình Y khích lệ A Man một phen, lấy ra một nửa trái cây, một nửa còn lại chia làm hai phần bỏ vào hai cái túi cô vừa may xong. Trong lúc A Man nghi hoặc nhìn chăm chăm người một tay cầm một túi đứng lên bảo hắn cùng cô đi ra ngoài.

Như là đoán được ý định của Trình Y, hai mắt A Man sáng lên, vui mừng đi theo sát sau lưng cô ra khỏi phòng.

Trước tiên Trình Y đi vào nhà vợ chồng tộc trưởng, tộc trưởng không có ở đó, vợ tộc trưởng đang ngồi uống nước ở trong phòng.

“A mẫu.” Trình Y lễ phép chào hỏi vợ tộc trưởng.

Bà nhìn sang cười với con trai con dâu kêu bọn họ ngồi xuống.

Trình Y bởi vì còn muốn đi sang chỗ Maya, vì vậy không có ngồi xuống, đem cái túi chứa mười trái cây đưa đến trước mặt mẹ chồng chỉ vào nó nói có chút không lưu loát: “Cho ngài.”

Bà tiếp nhận túi, tò mò đánh giá.

A Man bởi vì đã dùng qua một lần nên biết tác dụng của nó vì vậy nhiệt giải thích công dụng của nó với mẹ của mình.

Trình Y đứng một bên mỉm cười nhìn hai mẹ con, lời của bọn họ cô chỉ nghe hiểu một đôi lời. Chỉ là nhìn qua nét mặt của họ thì nhìn ra được hai mẹ con đều rất thích cái túi này.

“Giỏi giang!” Vợ tộc trưởng đem túi để trên mặt đất mỉm cười gật đầu nói với Trình Y.

‘Giỏi giang’ hai chữ này ngày hôm qua Trình Y mới học qua, nghe mẹ chồng khích lệ, cô rất vui, vì bày tỏ rụt rè xấu hổ mà liên tục khoát tay.

Ra khỏi nhà tộc trưởng, hai người đi tới nhà Maya, Trình Y đặt cốt châm vào trong túi, tính cả trái cây tặng cho Maya.

Giống như cô dự đoán, Maya cũng rất yêu thích cái túi này, cao hứng nghĩ muốn đem cốt châm đưa cho Trình Y làm đáp tạ. Trình Y biết rõ muốn mài được một cây cốt châm tốn rất nhiều công phu, ở đây cốt châm so với nồi gốm chén gốm còn quý giá hơn nhiều, vì vậy sống chết không lấy, cố ý đem cốt châm trả cho Maya nhiệt tình.

Nơi này là viễn cổ, công cụ còn có trang sức cũng đều là nguyên thủy, Trình Y làm túi kỳ thật cực kỳ bình thường. Chính là cái cực kỳ bình thường này ở trong mắt người ở đây lại là phi thường mới lạ, rất thực dụng thoát nhìn còn rất thú vị. Cái này không chỉ dùng để đựng quả dại mà còn có thể đựng các vật dụng công cụ đơn giản khác . . . phi thường được các nữ nhân yêu thích. Kết quả chỉ đưa một cái túi đơn giản đến không thể đơn giản hơn mà Trình Y có thể kéo lại gần quan hệ với mẹ chồng và chị chồng.

Thấy Trình Y may túi, A Man muốn làm cốt châm cho cô. Sau khi trở về phòng tìm tất cả răng xương động vật còn sót lại. Cuối cùng lấy ra một cây xương cốt nhỏ nhất thoát nhìn sắc bén, cũng không để ý như thế nào, cầm xương cốt ra bên ngoài phòng mài đi.

Trình Y may ba cái túi nên khát nước rồi, thoải mái ngồi trên da thú ăn trái cây, vừa ăn vừa nghĩ cái túi này dùng thì tốt nhưng cũng có chỗ không thích hợp. Ví dụ như sau khi đi săn xong lại đi hái trái cây thì bất tiện, hai tay cầm con mồi không cách nào mang theo nó được. Vì vậy bèn nhớ lại lúc đó may một cái giống như balo mang ở trên lưng. Như vậy bình thường A Man bắt con mồi xong trên đường trở về còn có thể hái chút quả dại treo trên lưng đi về.

Nữ nhân đều yêu thích khoe khoang, người viễn cổ cũng không ngoại lệ. Tộc trưởng phu nhân khi được con dâu hiểu kính cái túi rất vui vẻ, vì vậy mang đi ra ngoài khoe khoang với nữ nhân trong tộc. Chủ yếu là bà muốn thông qua việc này nói cho nữ nhân trong tộc biết con dâu của bà tuy có chút nhỏ gầy, nhưng không giống với suy nghĩ của các nàng là con dâu bà cái gì cũng không biết làm, tay nàng khéo lắm.

Con dâu xinh đẹp hoặc giỏi giang, con rể có bản lĩnh hoặc biết săn sóc vợ một chút đều là chuyện làm cho người ta kiêu ngạo. Trái ngược lại ví dụ như con dâu hoặc con rể không tốt, cho dù là con trai con gái cho dù tốt cũng không là cho các trưởng bối kiêu ngạo như vậy.

Cách làm túi vốn không phức tạp, hơn nữa trong cuộc sống các nữ nhân đều biết thêu thùa may vá, sau khi xem qua túi của tộc trưởng phu nhân thì cũng biết làm thế nào. Sau đó trở về nhà bận rộn cắt da thú làm túi, cho nên không đến một ngày sau, hơn phân nửa nhà ở đây đều có túi, màu sắc lớn nhỏ không đều. Sau đó Trình Y buồn cười phát hiện, buổi chiều mấy nam nhân sau khi đi săn trở về cơ hồ trong tay mỗi người đều mang theo túi tràn đầy trái cây, đều là hái về cho vợ con ăn.

Nhìn thấy các tộc nhân đều học theo cô làm túi, tuy chỉ là gì đó rất đơn giản, nhưng nhờ nó mà các tộc nhân giảm bớt chút thời gian và khí lực là sự thật. Chuyện này khích lệ Trình Y, làm cho cô thật sâu ý thức được đã trở thành một phần tử trong tộc, nghĩ biện pháp vì người trong tộc làm thêm chút ít chuyện có ích. A Man là con trai tộc trưởng, cô làm thêm chút ít chuyện coi như là giúp cho A Man chiếm thêm được sự yêu quý của tộc nhân. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, rất có thể A Man sẽ là tộc trưởng kế nhiệm ở trong tộc.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Thông qua một cái túi nho nhỏ có thể kéo dài ra rất nhiều thứ, tỷ như có thể làm bao vác trên lưng, dùng dây mây làm cái sọt đơn giản, ở hai đầu có thể dùng nhánh cây xỏ vào làm đòn gánh đơn giản v.v. . . . Những thứ này cũng không phải phiền toái gì nhưng mà có thể làm cho công việc đi săn thường xuyên của tộc nhân thoải mái hơn nhiều.

Nghĩ đến thì phải làm, khi còn bé Trình Y từng giúp đỡ người lớn trong nhà làm việc nhà nông. Nếu như bên cái sọt, đã qua nhiều năm cô cũng không còn nhớ rõ biện pháp làm. Vì để tìm lại kí ức lúc nhỏ, cô lấy vài nhánh cây nhỏ với dây mây làm thử. Mấy lần đầu bên không quá thuận tay, về sau càng làm thì càng thuận tay hơn đến giờ thì muốn đan thế nào thì đan, không lâu sau thì làm xong một cái sọt nhỏ khá tốt.

Cái sọt nhỏ thông thoáng, không những có thể mang trên lưng ra ngoài hái rau dại, còn có thể để trong phòng chứa trái cây rau dại để dành, cảm giác tốt hơn không ít so với dùng túi da thú. Hơn nữa thời điểm trời nóng dùng cái sọt làm từ nhánh cây và dây mây thì mát mẻ hơn so với dùng balo da thú. Tưởng tượng như vậy nên Trình Y liền bỏ đi ý tưởng muốn làm balo da thú trong đầu, tính toán tới thời điểm mùa đông rồi làm balo da thú.

Thời đại này cũng không phải là nam chủ ngoại nữ chủ nội, từ khi Trình Y tới đây đều là A Man đi hái trái cây. Kỳ thật chuyện lật vật như hái rau dại hái trái cây không phải là chuyện nam nhân làm, bình thường đều là việc của nữ nhân. Chỉ là do cô vừa tới chưa quen cuộc sống nơi đây, hơn nữa vượt qua ‘đêm đó’ chịu nhiều khổ nên không thể mặt nhọc, cho nên việc hái trái cây này mới để cho A Man một mình làm hết.

Trong bộ lạc nam nhân nhiều, kỳ thật không thiếu người yêu thương vợ mình, những nam nhân này sau khi săn xong sớm nếu như trên đường trở về gặp quả dại rau dại thì sẽ thuận tiện hái về. Cũng không hái quá nhiều cho nên cũng không mặt mồi, vì vậy hành vi hái trái cây của A Man ở trong tộc cũng không bị chê cười.

Trình Y ‘nghỉ ngơi’ liên tục ba bốn ngày, ‘chỗ’ trầy da đã tốt hơn, A Man lại không thể không biết xấu hổ cả ngày ở cùng cô mà mặc kệ mọi chuyện. Vì

vậy thấy cô không có việc gì thì buổi sáng theo các tộc nhân ra ngoài đi săn.

A Man đi ra ngoài làm việc, Trình Y cũng bắt đầu bận việc, đem da thú đi phơi, trên lưng đeo sọt ra ngoài hái rau dại và hoa quả. Cô đi cùng với nữ nhân trong tộc, tay các nàng đều cầm túi còn cô thì lưng mang sọt, vì vậy rất nhanh trở thành tiêu điểm của mọi người.

Cái này không giống như cái túi chỉ cần xem xét là có thể biết, các nữ nhân sờ soạn cái sọt một lần cũng không biết về sau làm thế nào, đều có chút thất vọng. Trình Y thấy thế vội vàng trấn an các nàng, tỏ vẻ chính mình sẽ chỉ các nàng làm.

Các nữ nhân đều nhận chỗ tốt từ Trình Y nên trong lòng có cảm kích, vì vậy trên đường đi đều rất nhiệt tình dạy cô nói ngôn ngữ ở đây. Sau khi dạy xong để tiện cho cô nhớ kỹ lời mới học còn cố ý một câu nói mấy lần để cho Trình Y đến trả lời.

Một bên làm việc một bên nói chuyện phiếm, bộ dạng các nữ nhân thoát nhìn đều rất vui vẻ. Trên khuôn mặt ngăm đen vì bị phơi nắng không có hiện ra cảm giác mệt mỏi và phiền chán nào. Các nàng thông cảm Trình Y nhỏ gầy nên không có đi quá xa, đi hái trái cây ở những cây trên núi nhỏ gần bộ lạc nhất mà hái.

Chung quanh bộ lạc có núi có rừng cây, trái cây cái gì cần có đều có, không cần lo lắng không đủ ăn.

Trình Y lưng đeo sọt, hái trái cây chỉ cần chuẩn bị đuổi người ném ra sau là vào sọt rồi, rất thuận tiện. Có chỗ trái cây ở trên cao không dễ dàng hái tới thì cô nữ nhân bò lên trên cây, chọn nhánh cây nhiều trái mà đập xuống cho người ở dưới đất thuận tiện hái.

Thật là nữ nhân dũng mãnh nhanh nhẹn! Trình Y nhìn người phụ nữ nhanh nhẹn bò lên cây trong mắt toát ra sự sùng bái. Nhìn nữ nhân người ta dám leo cây bới ra da động vật Trình Y xấu hổ vô cùng. Đừng nói là leo cây, chỉ đi thời gian lâu như vậy lòng bàn chân của cô đã nổi bong bóng, không giống như các nàng bàn chân đã bị vết chai dày không dễ dàng bị nổi bong bóng như cô.

Một cái bộ lạc có điều kiện cuộc sống như thế nào cùng việc lựa chọn địa phương sinh sống có quan hệ rất lớn, có nhiều chỗ núi xanh nước biếc, con mồi trái cây cái gì cần có thì đều có, mà có rất nhiều chỗ điều kiện thì bình thường. Trình Y sinh sống ở đây vài ngày đã rõ ràng cảm giác được điều kiện ở đây tốt hơn so với Ô Năm bộ lạc. Ví dụ như ở đây có mật ong, cách vài ngày là bọn họ có thể dùng mật ong quét lên thịt nướng hoặc uống, ở Ô Năm bộ lạc không có loại mật này. Nguyên nhân chính là chung quanh Ô Năm bộ lạc không có tồn tại ong mật hoang dã mà ở đây thì có.

Từ trong miệng các tộc nhân Trình Y biết được bộ lạc của A Man tên là Tập Tang Bộ Lạc, ở đây còn có một thứ cô rất thích chính là một loại thực vật dài chung quanh bộ lạc. Lá của loại thực vật này không chỉ có mềm mại mà còn thơm mát y như là bạc hà thời hiện đại. Có thể dùng nó làm giấy vệ sinh, mỗi ngày cắt một ít đem về rửa sạch phơi khô, chờ khi nào đi ngoài thì cầm vài lá này so với dùng tảng đá tốt hơn nhiều.

Chung quanh bộ lạc Tập Tang còn có cây cọ, không chỉ là cây cọ, tựa như trái cây rau dại chủng loại đều nhiều hơn so với Ô Năm bộ lạc. Cái này chỉ có thể nói rõ Ô Năm bộ lạc lựa chọn vị trí xa không bằng Tập Tang bộ lạc. Ngoài nguyên nhân chủ yếu là người trong bộ lạc quá thiếu, lại bởi vì nguyên nhân không cường đại cho nên chỉ có thể lựa chọn điều kiện phổ thông. Mà vùng đất trù phú phong thủy tốt thực vật lại sung túc thì do bộ lạc lớn chiếm lĩnh.

Đi dạo một vòng quanh sườn núi nhỏ, hái vài loại trái cây thì các nữ nhân liền trở về. Trình Y đan cái sọt không quá lớn, cho nên số lượng trái cây cùng mọi người không sai biệt lắm. Vô luận là túi của nữ nhân hay sọt của Trình Y đều không có tràn đầy, bởi vì còn phải hái rau dại trở về làm cháo rau dại uống.

Bởi vì Trình Y không muốn bị người khác chê cười là mảnh mai yếu đuối nên các nàng làm gì cô cũng đi theo làm. Lấy hết trái cây và rau dại trở về đem cất trong phòng lại đi ra ngoài, còn phải đi cắt cỏ khô và củi khô để nhóm lửa.

Lần này lấy đồ này nọ càng gần bộ lạc hơn, rất nhanh mỗi người lại ôm một bó lớn trở về, các nữ nhân đem củi khô chất thành bó rồi lấy dây mây bó lại vài vòng mới mang về. Trình Y nhặt ít hơn so với các nàng ấy, sau khi buộc chặt bó hết vào sọt trên lưng mang về, thân thể của cô nhỏ hơn của người khác, mang về có ít hơn người khác thì cũng không có ai nói gì cô.

Sau khi trở về Trình Y bắt đầu dạy các nàng đan sọt, cô rất kiên nhẫn, năm sáu nữ nhân vây quanh bên người cô học. Học xong trở về tự mình đan thử, vừa tiến bước một nhóm lại đến thêm vài người muốn học. Thời gian kế tiếp Trình Y không có rỗi đi làm việc gì khác, chỉ có dạy các nàng đan sọt.

Cũng may không phải tất cả nữ nhân đều tìm đến cô học đan sọt, về sau đoán chừng mọi người thông cảm cho cô nên chạy đi tìm người đã học trước thỉnh giáo. Trình Y rảnh rỗi bắt đầu nghĩ đến chuyện làm đòn gánh. Hôm nay nàng theo tộc nhân ra ngoài hái trái cây, nếu như có đòn gánh thì các nàng có thể chỉ cần đi một chuyến là hoàn thành. Cái đòn gánh này chủ yếu là tìm được gốc cây thích hợp, cô chặt không được phải chờ A Man trở về mới được.

Buổi chiều khoảng ba bốn giờ thì A Man trở lại, con mồi đều đặt bên ngoài, đầu đầy mồ hôi trở về, trước tiên đem tảng đá bày ở cửa chính giữa cửa ra vào mới vào nhà.

Trình Y vừa ngủ trưa xong, thấy A Man trở về vội vàng đem nước sạch cô lấy về trước khi đi ngủ đưa cho hắn, sau đó lấy trái cây rửa sạch cũng đưa tới cho hắn giải khát.

Mấy ngày nay đều là A Man hầu hạ Trình Y, hiện tại đột nhiên được cô hầu hạ, A Man rất vui vẻ, đón lấy chén nước từng hớp từng hớp mà uống sạch. Sau đó ăn trái cây nhiều nước, con mắt quét nhìn vòng vòng trong nhà, thấy một sọt nhiều trái cây. Vừa rồi lúc mới trở về thấy trước cửa nhà có nhiều dây mây và cỏ khô biết rõ là cô làm việc sinh hoạt. Vẫn có chút lo lắng cô chịu không nổi, bây giờ nhìn thấy bộ dáng sôi nổi tràn đầy sinh lực của cô thì yên tâm.

Trước khi ăn cơm tối Trình Y rảnh rỗi lại đan thêm vài cái sọt, A Man thì ở một bên nhìn xem, ngẫu nhiên thì quẹt mắt cho cô hoặc là đút trái cây cho cô ăn.

Bởi vì nhớ thương chuyện làm đòn gánh, vừa ăn cơm xong Trình Y lôi kéo A Man đi tìm nhánh cây phù hợp mà không cùng một chỗ ca hát nhảy múa quanh đồng lửa với tộc nhân.

Tìm được nhánh cây phù hợp, gần đó cây cối rất nhiều, Trình Y đi một vòng cuối cùng chọn được một cây dài chừng hai thước, đường kính khoảng tám centimet là một nhánh cây thô, ý bảo hẩn chặt xuống.

A Man không có dùng bất cứ dụng cụ nào, tay to ôm nhánh cây rồi dùng sức là đã bẻ gãy nhánh cây, cầm nhánh cây vẫn còn lá đến trước mặt Trình Y hỏi xem phải làm thế nào.

Trình Y lấy dao ra chặt bỏ cành thừa và lá cây trên đó rồi lôi kéo A Man trở về, trên đường lại chuẩn bị cắt góc cây thành hai đoạn có đường kính ước chừng bốn năm centimet.

Trong tộc cũng không phải tất cả mọi người đều ca hát nhảy múa, một nhóm người ăn cơm xong thì cũng trở lại, có ít người ngồi ở trước cửa hóng mát, có người thì làm tiếp công việc chưa xong vào ban ngày, nơi nào cũng có người. Trình Y tự mình làm việc cũng không có gì sợ hãi, để cho A Man dùng trường mâu đâm thủng hai cái lỗ trên hai đầu nhánh cây rồi để cho hẩn đi chơi. A Man rất yêu thích cùng các tộc nhân náo nhiệt với nhau, không có yêu cầu hẩn ở cùng cô.

Cái đòn gánh này không dễ làm như cái túi và cái sọt, Trình Y dùng dao găm đem cái lỗ A Man đâm thủng gọt thành hình vuông, bảo đảm chắc chắn khắc hình vuông dài khoảng ba centimet. Sau đó dùng dao găm bắt đầu chém gọt hai cạnh ngắn, khoảng cách là từ một phần ba từ chỗ dưới lên bắt đầu gọt. Tính toán của cô là sau khi gọt xong thì lấy nhánh cây xuyên vào trong lỗ ở hai đầu, như vậy nhô ra một đầu không có gọt một phần ba chỗ. Dùng dây buộc vào đầu nhánh cây như vậy đoạn nhô ra hai đầu có khả năng treo cái sọt hoặc túi gì đó.

Việc này nghĩ tới thì dễ khi làm thì có chút phiền toái, tước gọt nhánh cây bao giờ Trình Y cũng không cẩn thận bị vụn cây đâm đến, có hai chỗ bị đâm đến chảy máu, cô chỉ là thôi thôi vết thương cũng không thêm để ý, lúc nữa thì lấy lá cây khử trùng bôi lên là được.

Nếu như chỉ có trái cây và rau dại mà nói cô sẽ không cố sức khăng khăng làm đòn gánh như vậy. Cô nghĩ nếu như làm xong một cái đòn gánh mà dùng tốt thì từ nay về sau cô có kinh nghiệm thì làm một cái tốt hơn, càng bền chắc hơn dùng để nâng gánh con mồi.

Cô có để ý qua thấy trong tộc nếu có người săn được con mồi rất lớn rất nặng, một người không cầm được, đều là hai người nắm tứ chi động vật mang về. Thường thì khi trở về không chỉ có cánh tay mồi như muốn chết, mà còn mặt mày cần cổ tràn đầy lông và máu động vật, bộ dáng rất chật vật. Cảm giác như vậy rất vất vả, nếu như có thể mang con mồi cột từ đầu tới đuôi lên đòn gánh, hai người ở hai đầu đòn gánh khiêng trở về như vậy sẽ tiện lợi hơn rất nhiều, nếu như bà vai này đau còn có thể đổi sang vai kia.

Làm gần một giờ thì đòn gánh mới làm xong, Trình Y vào phòng lấy hai cái sọt ra treo ở trên hai đầu đòn gánh rồi nâng lên thử, cảm thấy không tệ. Số lượng trái cây hái hôm nay không ít, ngày mai không cần đi hái, có thể dùng đòn gánh mang về một lần nhưng được nhiều củi và dây mây.v.v...

Những nữ nhân ở gần đó hóng mát trông trẻ nhỏ hoặc làm việc vặt thấy Trình Y một mực gọt đầu gỗ cũng không biết cô muốn làm gì. Sau khi thấy cô làm xong rồi đem cái sọt treo lên mới hiểu được tác dụng của nó. Có người hiếu kỳ tiến lên hỏi cô đây là cái gì. Trình Y nói cho các nàng biết thứ này tên gọi là đòn gánh. Kỳ thật đòn gánh hẩn là vừa ngắn mịn lại vừa dài nhỏ, mà của cô đây là hình trụ tròn, gọi nó là ‘tròn gánh’ càng có hình tượng hơn. Chỉ là đã quen gọi là đòn gánh tự xưng đổi thành tròn gánh thật không tự nhiên, vì vậy nên thôi.

Sau khi hết bận việc cô mang đòn gánh cất kỹ vào trong phòng, Trình Y ra khỏi phòng lấy lá cây màu tím nhai nát sau đó lấy đem chà lông thoa hết lên các vết thương trên tay rồi mới ra cửa đi tìm A Man. Rất nhiều người trẻ tuổi trong tộc chơi đùa, tinh lực quá mức tràn đầy không nháo đến nửa đêm là không rời đi.

Trình Y đưa mắt nhìn đồng hồ, bây giờ là tám giờ tối, trời đã tối rồi, bắt quạ vì có đồng lửa, nơi bọn A Man chơi đùa cũng sáng chứ không tối, đến gần có thể nhìn rõ ràng cảnh vật chung quanh. Hiện tại ở nơi đó có khoảng bốn năm mươi người chưa có rời đi, nam nhân nữ nhân trẻ con đều có. Cô phóng tầm mắt nhìn một vòng cũng không thấy A Man nên có chút buồn bực, hẩn không ở đây lại chạy đi đâu?

Thạch đang chơi đùa người chạy ta đuổi với các bạn nhỏ của nó, Trình Y đi tới vài bước kêu nó: “Thạch, tới đây.”

“Trình Y.” Thạch nghe vậy cười ha hả chạy chậm tới, người ở đây không thịnh hành xưng hô cậu, mợ, . . . gì đó, đều là kêu tên, Thạch thấy A Man thì cũng gọi thẳng tên.

“A Man?” Trình Y hỏi.

“A Man . . .” Thạch nhìn bốn phía, trong mắt toát ra nghi hoặc, hiển nhiên cũng không chú ý tới, gãi gãi đầu định nói không biết, một bạn nhỏ bên cạnh chỉ vào một con đường bên cạnh nói: “Ồ bên kia.”

Trình Y nhìn lại phương hướng bé trai chỉ, phía đó không có ánh lửa chiếu sáng nên trời có chút tối, không nhìn rõ lắm, nơi đó là hướng ra bờ sông, cảm ơn Thạch và đồng bạn của nó cô liền đi tìm A Man.

Đi không tới một trăm mét, Trình Y nghe được thanh âm A Man truyền đến ở phía trước, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, giống như là an ủi ai đó, bên cạnh có âm thanh nước nở ngẹn ngào khổ sở của nữ nhân.

Lòng hiếu kỳ của Trình Y nổi lên, cước bộ đi qua thả chậm dần, trong ánh trăng mờ thấy A Man đứng đối diện với một cô gái trẻ tuổi, nàng đang che mặt khóc thút thít, A Man thì rất kiên nhẫn lấy tay vỗ nhẹ lên vai nàng ta ôn nhu nói chuyện.

Nữ nhân này nhìn có chút quen mắt chỉ là nghĩ không ra là ai. Trình Y khẽ cau mày, trong lòng có chút buồn phiền, vì sao A Man đối với nữ nhân này lại ôn nhu như thế? Ngay tại lúc cô còn đang suy đoán nữ nhân này và A Man có quan hệ ra sao thì nữ nhân còn đang lấy tay che mặt khóc đột nhiên nhào vào trong ngực A Man, nhón mũi chân nâng hai cánh tay gắt gao vòng lên cổ hắn, cả người chặt chẽ treo trên người A Man.

Trình Y nhất thời trừng to mắt, mặt nghiêm lại . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Trình Y thông cáo

“A Man!” Chịu đựng đè nén, Trình Y nghe được chính mình lớn tiếng kêu.

A Man nghe được âm thanh Trình Y lập tức nhìn sang, đưa tay kéo đôi tay của nữ tử đang treo trên cổ hắn xuống thuận tiện cũng đẩy nàng ta ra. Trên mặt có chút bất đắc dĩ bị nữ nhân quần lấy, đúng là không có cảm giác bối rối bị bắt gian.

Nữ nhân bị kéo xuống thoạt nhìn rất tức giận, dậm chân ủy khuất trừng mắt về phía Trình Y.

Trình Y mím môi bước nhanh đến bên người A Man, hai tay nắm cánh tay cứng rắn mà mạnh mẽ của hắn lạnh nhạt nhìn về phía nữ nhân đối diện. Xuyên qua ánh trăng mờ, nhìn thấy cặp mắt sưng đỏ trên gương mặt của nữ nhân trẻ, cô đột nhiên nhớ tới đây là ai. Vào đêm A Man tặng vòng cổ cho cô, còn có một đôi nam nữ khác cho lão bà sờ bụng. Lúc ấy có một nữ tử trẻ về phòng lấy được hoàn, người nọ chính là nữ nhân trước mắt này, trách không được sao lại nhìn quen mắt. Về sau cô mới biết được lão bà ở trong tộc là vu y, thân phận địa vị rất cao. Vu y mất chồng sớm, nữ nhân này là con gái duy nhất của bà.

“Các người đang làm gì đó?” Trình Y dùng lời nói mới học được vào ban ngày ở chỗ các nữ nhân, giọng nói lạnh nhạt mà hỏi thăm.

A Man nghe vậy cười nói: “Nàng là Búp Bê.”

Búp Bê? Tên nữ nhân này? Nếu không phải vừa mới nhìn thấy một màn kia, nói không chừng Trình Y có thể cười ra tiếng vì cái tên này. Nhưng bây giờ một chút cô cũng cười không nổi, không vui liếc nhìn A Man, dùng ánh mắt bảo hắn giải thích việc vừa rồi là như thế nào.

Không trách Trình Y hiện tại cảm thấy khẩn trương được, bộ lạc này nhiều người, trong tộc có không ít nữ nhân, cũng không có nhiều đàn ông độc thân. Nữ nhân càng nhiều địa vị nam nhân cao dĩ nhiên là ‘có phúc’ rồi. Trải qua vài ngày quan sát, cô phát hiện phụ thân câu A Man - tộc trưởng đại nhân cũng không phải chỉ có duy nhất một nữ nhân là mẫu thân của A Man!

Tộc trưởng có thể danh chính ngôn thuận có được không chỉ một nữ nhân, thân là con trai tộc trưởng A Man thì sao? Hắn có thể cũng muốn học theo phụ thân như vậy hay không? Đồng thời có hai nữ nhân trở lên? Nếu như A Man ngoại trừ cô còn có những nữ nhân khác, cho dù để cô làm vị trí ‘chính thất’, những người khác chỉ là ‘thiếp’, cô cũng không chấp nhận được!

A Man há miệng muốn giải thích, nghĩ đến Trình Y nghe không hiểu, vì vậy tận lực dùng lời nói đơn giản để giải thích, tận lực dùng một câu nhưng không quá mười chữ để nói.

Trình Y tập trung tinh lực dùng sức nghe, A Man nói hai ba câu, cô chỉ nghe được ‘em gái’, ‘bạn bè’, ‘gặp phải’ ba từ này. Những từ khác nghe không hiểu, bất quá nhìn biểu cảm thẳng thắn vô tư của A Man, đại khái đem những từ này chấp vá lại hắn đang nói là đối phương là Búp Bê cũng như em gái là loại quan hệ bạn bè, vừa mới trùng hợp gặp phải.

Thấy Trình Y rất cố sức nghe lời nói của A Man, trên mặt của Búp Bê lập tức lộ ra sự mỉa mai. Cố ý đứng thẳng đem thân hình đầy đặn đáng người cao gầy hoàn toàn thể hiện rõ ở trước mặt A Man. Sau đó khinh miệt đánh giá thân người nhỏ gầy của Trình Y nói lời nói châm chọc.

Có lẽ lời nói của Búp Bê thật quá đáng, A Man nghe xong rất tức giận, không vui trách mắng Búp Bê vài câu, cảm buộc chặt, cả khuôn mặt giống như phủ một tầng sương lạnh như băng. Trước một khắc ngữ điệu còn ôn nhu nhỏ nhẹ bỗng chốc A Man như thay đổi thành một người khác, hung hăng trách mắng Búp Bê không một chút khách khí.

“A, A Man . . .” Hiện nhiên Búp Bê không ngờ A Man lại mắng chửi mình như vậy, kinh ngạc tới nước mắt cũng ngừng rơi, gương mặt trắng bệch không thể tin nhìn qua A Man, run rẩy lấy tay chỉ vào Trình Y không vui hỏi A Man.

Cảm xúc của hai người phập phồng lên cao, Trình Y nghe không hiểu lời bọn họ nói, nhìn xem biểu lộ bộ đã kích của Búp Bê, không khỏi suy đoán trong lời chất vấn của nàng ta với A Man có thể là: “Người lại vì nữ nhân này mà hung hăng với ta?” . . .

A Man chỉ vào phương hướng trong tộc, lạnh mặt rống lên với Búp Bê: “Cút!”

Cút thì chữ này Trình Y nghe hiểu rồi, đột nhiên trong lúc đó phần đề ý và hoài nghi đã giảm đi một nửa, tối thiểu nhìn thấy biểu hiện của A Man, hẳn nghe không được người vốn cùng hán lớn lên là Búp Bê nói xấu cô. Điều này nói rõ hán đối với Búp Bê không có loại quan tâm mà cô lo lắng.

“Oa ~” Búp Bê bị dả kích mạnh, che miệng khóc chạy đi.

A Man không vui nhìn qua phương hướng Búp Bê rồi đi, nói thầm vài câu sau đó thu hồi biểu cảm tức giận nhìn về phía Trình Y, thả ôn nhu uyển chuyển dùng lời nói mà Trình Y nghe hiểu được hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“Tìm người!” Trình Y nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nói với A Man.

“Chuyện gì?” A Man không có chú ý tại sao Trình Y lại giận hán, cười cười đưa tay muốn sờ mặt cô, kết quả bị cô trốn tránh như là trốn muối mà tránh mặt, không hiểu hỏi: “Làm sao vậy?”

Trình Y cắn răng chỉ hướng bờ sông cách đó không xa lớn tiếng nói: “Đi tắm rửa!”

A Man nghi ngờ nhìn mắt Trình Y, cho rằng cô đang giận Búp Bê, vì vậy khoa tay múa chân nói: “Nàng chê cười người lớn lên khó coi, lớn lên quá nhỏ gầy chỉ sợ không thỏa mãn được ta, còn nói người như vậy sẽ không sinh được con, ta đã mắng nàng cho người.”

A Man nói được có chút ủy khuất, vẻ mặt rất vô tội, trong suy nghĩ của hán rất đơn giản, hán mắng rồi đuổi Búp Bê nói xấu Trình Y là hán làm rất đúng, căn bản nghĩ không ra vì sao Trình Y giận hán còn không cho hán sờ.

A Man nói một chuỗi dài Trình Y nghe rồi nhìn hán ra dấu tay mà có thể hiểu được ba bốn phần, bất quá hán không biết mình sai chỗ nào là không thể tha thứ! Nếu như hán không ý thức được chính mình ở cùng một chỗ với nữ tử trẻ tuổi hơn nửa tùy ý đối phương yêu thương nhưng nhớ là không phù hợp mà nói, từ nay về sau loại tình huống này không biết còn phát sinh bao nhiêu nữa đây! Ánh mắt Búp Bê nhìn về A Man chính là ánh mắt nhìn người yêu, nếu không làm cho A Man nhớ kỷ giáo huấn lần này, nói không chừng sau này sẽ có ‘chị em tốt’ cùng cô chung hưởng một người đàn ông rồi!

“Đi tắm rửa!” Trình Y dùng sức đẩy A Man, cổ chấp chỉ hướng ra bờ sông trừng mắt nhìn hán, mới vừa rồi toàn thân Búp Bê dán lên trên người hán, trên người hán tất cả đều là hương vị của Búp Bê!

“Nữ nhân quái gở.” A Man gãi đầu nói thầm một câu, cuối cùng vẫn nghe lời mà đi bờ sông tắm rửa.

“Nói cái gì đó?” Trình Y nghe không hiểu, trực giác cho rằng A Man đang nói cô nói bậy.

“Nói người rất đẹp.” A Man thả chậm tốc độ nói, lại nói về Trình Y hai ngày nay rất thích nghe lời đồ ngon đồ ngọt.

“Người mới nói không phải những lời này.” Trình Y nhin cười già bộ tức giận trừng mắt nhìn về mặt nịnh nọt của A Man.

“Ha ha.” A Man yên tâm mà cười ra tiếng, hán nhìn thấy khóe mắt Trình Y không cẩn thận mà toát ra vui vẻ.

“Hừ.” Trình Y liếc trắng mắt với A Man, thúc giục hán tranh thủ thời gian đi tắm rửa, vừa vặn lúc này chung quanh không có người, vì vậy cô cũng muốn tẩy rửa.

A Man đứng bên bờ sông về mặt suy tư nhìn Trình Y, bộ dạng muốn nói gì mà lại không biết mở miệng như thế nào.

Trình Y thấy thế biết hán lại nghĩ chuyện Búp Bê, ghen tuông lập tức dâng trào, nghiêng chặt hàm răng hai tay dùng sức đẩy A Man vào trong sông. Cô cũng chưa nhảy xuống nước ngay mà là chạy xa hơn mười mét cõ quần áo xong rồi mới xuống nước.

A Man thấy vậy bơi tới muốn quán quýt Trình Y, thấy cô không thêm phản ứng tới hán cũng không giận, ngay tại bên người cô bơi qua bơi lại. Ngẫu nhiên thừa dịp cô không bắt bẻ thì động tay động chân ăn chút đậu hũ, cô tức giận mắng chửi thì cười ha ha, phản phát như chọc giận cô là chuyện tình rất thú vị.

Một lát sau, Trình Y cảm giác mình phát cáu không sai biệt lắm giống như ngày thường, chủ động bơi tới bên người A Man, hai tay dùng sức cọ rửa chà xát trước ngực hán. Tẩy rửa đến chỗ lông ngực của hán cũng không một chút ôn nhu dùng ngón tay chải vuốt, không có cái lược thì dùng ngón tay ra sức gãi. Giống như trước ngực A Man có cừu oán với cô mà tùy ý ngược đãi.

“Ai nha.” A Man bị nắm đau, che lông ngực nhìn Trình Y lên án.

“Búp Bê! Búp Bê! Búp Bê!” Trình Y trừng mắt nhìn A Man từng chữ từng chữ nghiêng răng thì thầm. Mỗi một lần kêu lên tên Búp Bê thì không lưu tình chút nào chà xát chỗ ngực hán bị Búp Bê dán lên, lông ngực cũng bị nhổ mấy sợi.

Ăn vào đau khổ, cái này cho dù A Man có gốc thể nào đi nữa cũng biết Trình Y là bởi vì Búp Bê ôm hán mới sinh ra tức giận lớn như vậy. Cười khổ né tránh bàn tay Trình Y lấy tay che ngực, vừa lùi về phía sau vừa nói: “Không dám, không dám.”

Hai người vẫn không thể trao đổi trôi chảy, vì vậy A Man cũng không có cách nào giải thích rõ ràng, phương pháp hữu hiệu mà trực tiếp nhất chính là xin lỗi cùng thêm bảo đảm từ nay về sau không hề tái phạm.

Phát tiết một trận Trình Y cảm thấy mệt mỏi rồi, trừng mắt liếc A Man rồi xoay người đi tắm rửa. Cô không nghĩ tới máu ghen của mình sẽ lớn như vậy,

chẳng lẽ cô coi trọng A Man so với tưởng tượng của chính mình còn nhiều hơn? Chẳng muốn đi nghĩ tới cái vấn đề khó hiểu này, Trình Y cảm thấy thái độ xin lỗi của A Man coi như chân thành, miễn cưỡng tha cho hắn một lần.

Sau khi tắm rửa xong hai người trở về nhà đi ngủ, A Man ‘nghe’ vài ngày nên đêm nay không muốn nhin nữa. Sau khi nằm xuống thì gắt gao ôm lấy Trình Y ý đồ bất chính, cho rằng thân thể cô đã dưỡng tốt sẽ tiếp nhận hắn, ai ngờ lại bị cự tuyệt.

“Búp Bê!” Trình Y đẩy A Man ra rồi cười lạnh, đã hạ quyết tâm cho hắn ‘trí nhớ khắc sâu’, như vậy mới đạt tới mục đích dự phòng, cho nên đêm nay cô sẽ không cùng A Man làm ‘vận động trước khi ngủ’.

“Ai.” A Man đau khổ muốn chết, nghĩ tới giải thích thì Trình Y nghe không hiểu, không giải thích thì không cách nào cho ‘thân thể thư sướng’. trước ngực bị nâng chà đạp đến đau nhức, cả lồng ngực cũng bị tóm đi không ít. Kết quả chuyện muốn làm nhất cũng không được làm. Sớm biết như vậy có đánh chết hắn cũng sẽ không đơn độc gặp gỡ Búp Bê như vậy.

Toàn thân bốc cháy lợi hại, lại không có cách nào hạ hỏa dưới sự dày vò, A Man lại đành phải chạy đi tắm. Như Trình Y mong muốn, hắn đã có giáo huấn khắc sâu, khắc sâu đến mức nghe được hai chữ Búp Bê mắt của hắn sẽ nhin không được mà co rút . . .

Bọn tiểu tử trong tộc mỗi người đều cực kỳ dũng mãnh lực lưỡng, mấy ngày kế tiếp, Trình Y gặp qua hai lần nam nhân trong tộc ra ngoài mang theo nữ nhân về mặt vui sướng trở về. Giống như khi A Man mang cô trở về, đêm đó nữ nhân bị mang tới cho vu y sờ bụng. Sau đó mặc kệ nữ nhân có mang thai hay không, nam nhân đều sẽ cho nữ nhân đó mang vòng cổ có ý nghĩa tượng trưng.

Trong tộc nữ nhân rất nhiều, vì vậy tình trạng độc thân ít đi, mới đầu Trình Y còn cảm thấy rất kỳ quái, hiện tại cô bắt đầu hoài nghi có một phần lớn nữ nhân trong tộc là nam nhân tự ra ngoài cướp về, tỷ như cô.

Trình Y nghĩ mãi mà không rõ đây là cái phong tục gì, không biết quy định quỷ dị này là do ai đặt ra. Nam nhân đi tộc khác đoạt nữ nhân, nếu như cướp đoạt thành công thì không sai, không chỉ có chứng minh năng lực đi đoạt nữ nhân sinh con công hiến cho mở rộng phạm vi bộ lạc, vậy nếu như không đoạt thành công? Nam nhân đó không phải sẽ bị thương? Bị thương thì còn tốt, nếu như là một lần không cẩn thận bị người tộc khác đánh chết thì phải làm sao bây giờ? Còn có cái tai họa ngấm to lớn, lỡ như người ngoại tộc tính khí nóng nảy đến bộ lạc Tật Tang trả thù thì làm sao bây giờ?

Những vấn đề này người trong tộc chưa từng nghĩ tới, quy định đều không có sửa chữa chỉ có thể nói bộ lạc Tật Tang cường đại, căn bản không sợ ngoại tộc đến trả thù. Còn có một khả năng chính là nam nhân trong tộc sau khi rời đi chuyên chọn bộ lạc nhỏ mà khi dễ đoạt nữ nhân, giống như A Man chọn bộ lạc Ô Năm ít người để đoạt cô vậy.

Hôm nay khi mặt trời xuống núi, lúc Trình Y đang mài cốt châm, đột nhiên nghe được tiếng huýt sáo thật dài bên ngoài truyền tới, sau đó là thanh âm rống to trung khí mười phần. Loại âm thanh này mấy ngày nay cô đã quen thuộc, không có gì bất ngờ xảy ra lại có nam nhân sau một hồi ra ngoài đã trở lại, chiến lợi phẩm chín mươi chín chấu chín phần trăm là thanh niên có khả năng cướp được vợ về.

Có vẻ như có việc, Trình Y liền buông cốt châm vừa mài được một nửa, bỏ nó lại trong phòng rồi theo chân các tộc nhân đi ra ngoài nghênh đón người trở về.

Xa xa nhìn thấy phía trước có một nam nhân ôm một nữ nhân chạy rất nhanh hướng về trong tộc, chạy thật vội vàng. Vừa vặn lúc này A Man và mấy nam nhân đi săn trở về, A Man thấy nam nhân chạy về thì hưng phấn mà ném cả con mồi trong tay, mở ra hai tay cười lớn chạy ra đón.

Trình Y cảm thấy kinh ngạc, lúc trước cũng có nam nhân trong tộc mang nữ nhân về A Man cũng không có kích động qua như vậy, người nam nhân này và A Man có quan hệ như thế nào? Phân nghi hoặc này sau khi nam nhân đó chạy đến gần nhìn rõ mặt của hắn thì cô có đáp án. Tuy trên mặt nam nhân trở về giống như A Man bị râu che hết nửa khuôn mặt, nhưng mà trán của bọn hắn, con mắt cùng cái mũi rất giống nhau. Lại nhìn bộ dạng thân mật của hai người, rất tự nhiên cô liền biết đến người nam nhân này hẳn là một trong hai người em trai của A Man.

Nam nhân kia cũng không có cố liên lạc tình cảm với A Man, vội vàng ôm nữ nhân trong ngực không ngừng run rẩy toàn thân toát mồ hôi lạnh chạy vào trong tộc, trong miệng hô to gì đó, các tộc nhân sau khi nghe được tiếp theo chạy như bay vào trong tộc.

Nữ nhân kia bị bệnh, bệnh cực kỳ nghiêm trọng, nam nhân ôm nàng là vội đi gặp vu y? Trình Y suy đoán, có lẽ A Man quá mức lo lắng cho em trai không có nhìn thấy cô, quay đầu chạy nhanh về trong tộc.

Không lâu sau mọi người tụ tập một vòng trước của nhà vu y, em trai A Man nhẹ nhàng đặt nữ nhân trong ngực trên mặt đất, lo lắng giải thích chứng bệnh của nữ nhân với vu y. Sau đó chấp tay hình chữ thập đầu đầy mồ hôi thỉnh cầu vu y mau chóng khám và chữa bệnh cho nữ nhân không còn cả sức lực rên rỉ.

Trên hai bắp đùi của nữ nhân đều có một khối thịt to bị thối rữa, có thể nhìn thấy phía trên là vết động vật, xem ra giống như là bị dã thú hung ác tập kích. Bởi vì không có chữa trị kịp thời mà làm lỡ bệnh tình, làm cho thịt xung quanh miệng vết thương bị hư thối. Vết thương phi thường khủng bố hơn nữa khó coi, thậm chí bắt đầu truyền ra mùi vị thối thối, có người sau khi xem đã nhin không được mà ói ra.

Vu y trên mặt không có biểu lộ gì, nghe xong lời nói của em trai A Man thì ngồi xuống xem vết thương trên đùi nữ nhân, sau đó mở mí mắt nữ nhân ra lại nghe mạch đập của nàng một lát. Cuối cùng đứng dậy, ánh mắt nhàn nhạt quét qua Trình Y và A Man, đôi môi lạnh nhạt đột nhiên mím chặt, đôi về mặt khẩn cầu mà lại chờ mong của nam nhân mà lắc đầu, kêu hắn mang nữ nhân chuyển đi.

Em trai A Man ngây dại, quỳ gối phịch xuống đất, hai mắt đỏ bừng vãi lụy vu y, cầu xin bà chữa bệnh cho nữ nhân của hắn, cuồng hống đều đã khản khản.

Trình Y cảm thấy ánh mắt của vu y vừa nhìn sang không có tầm thường, đang lúc cô hoài nghi mình quá nhạy cảm thì thấy Búp Bê từ trong phòng đi ra chậm rãi đi đến đứng bên cạnh vu y, đôi mắt lạnh nhạt liếc nhìn nam nhân đang khóc rồi nhìn sang hướng Trình Y, đôi mắt tràn đầy địch ý. rồi lại nhìn sang A Man bên cạnh Trình Y trong đôi mắt tuôn ra vài phần ý tứ hàm xúc không rõ cảm xúc.

Một tiếng nổ ầm trong đầu Trình Y, đầu óc Trình Y bỗng nhiên thanh minh. Nhất định là vu y nghe được chuyện Búp Bê tố cáo nàng ta bị A Man mắng rồi, trong thiên hạ có người mẹ nào mà không hướng về con gái của mình? Bà không chút để bụng nào với việc em trai A Man quý xuống van cầu bà chữa bệnh, rõ ràng vu y chỉ là ứng phó qua loa nhìn miệng vết thương của nữ nhân. Tư thái qua loa bực này chỉ có thể lừa tộc nhân không hiểu y thuật, nhưng mà không thể nào lừa được ‘người trong nghề’ Trình Y. Có lẽ vu y không biết trị bệnh này cho nữ nhân, nhưng bà cũng không nguyện ý thử một chút, nhìn qua loa một cái liền vô tình phán tử hình cho người ta là cách làm quá kém!

Vu y không để tâm như vậy thực ra là đang nổi giận A Man mắng con gái của bà đi? Vì vậy mà cô tình tra tấn em trai A Man! Trình Y càng nghĩ càng thấy khả năng này càng lớn, lập tức giận đến toàn thân phát run lên.

Nam nhân thấy vu y cũng bất lực, mà nữ nhân của hắn càng ngày càng suy yếu mất thấy không còn chịu được bao lâu, khổ sở quý lách đến bên cạnh nàng cầm tay của nàng áp lên mặt của mình mà khóc đau thương.

A Man đau lòng em trai, đi qua ngồi xuống khổ sở trấn an em trai đang thương tâm gần chết.

Các tộc nhân đều buồn bã thờ dài trên mặt đều là vẻ đồng tình, thậm chí có người mở miệng kêu em trai A Man tranh thủ thời gian chuẩn bị hậu sự. Ngay tại lúc mọi người đang đắm chìm trong đau thương bất lực đột nhiên nghe thấy một âm thanh thanh thúy có lực. Mọi người nghi ngờ theo tiếng mà nhìn lại, chỉ thấy một nữ nhân mảnh khảnh đang nâng đầu ưỡn ngực kiên định nhịp chân bước ra.

Người này chính là Trình Y.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Mọi người cũng không biết là Trình Y hiểu y thuật, thấy cô đi tới chỉ là nghi ngờ nhìn một lát, sau đó liền không xem ra gì mà dời tầm mắt, tiếp tục tiếc hận cho nữ nhân vô duyên trở thành thành viên mới của bộ lạc.

“Để ta thử cứu nàng xem!” Trình Y đứng trước mặt em trai A Man, chỉ vào nữ nhân thần trí đã mơ hồ nói.

Em trai A Man không hiểu lời nói của Trình Y, vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía cô. Bởi vì thương tâm quá độ mà không sử dụng được đầu óc, đoán không ra Trình Y muốn gì.

Trình Y lần nữa vì ngôn ngữ không thông mà lo lắng không thôi, thậm chí qua ngày hôm nay cô nhất định phải gia tăng học tập ngôn ngữ thời đại này, kiên quyết không thể để tình huống như vậy phát sinh thêm nữa.

Ngôn ngữ không thông đành phải buông tha mở miệng, Trình Y vận lòng mảy ngoi chồm hồm nắm lên bàn tay không bị nam nhân cầm lấy của nữ nhân để xem mạch. Kỹ thuật bắt mạch của cô không tệ, rất ít xảy ra tình huống bắt mạch sai. Lúc này mạch đập của nữ nhân rất yếu, cũng may không có dấu hiệu trúng độc. Theo mạch tượng thì vết thương kia bị tổn hại từ ba ngày trước, bị hư thối nhanh như vậy là do dùng sai thảo dược, theo ý cô, thịt thối trên đùi nữ nhân cần phải nhanh chóng cắt bỏ mới là đúng.

Ngay khi Trình Y dùng một tư thế chuyên nghiệp để bắt mạch thì vu y luôn bày ra vẻ mặt không có dây thần kinh biểu cảm người luôn lạnh nhạt thoảng cái kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền giấu đi. Mà Búp Bê bên cạnh bà thì nhẹ nhàng nhú mồm, chỉ là nhìn về phía cặp đùi hư thối lợi hại của nữ nhân kia thì đôi lông mày đang nhíu lại lập tức yên tâm mà buông ra. Mối hơi giương lên mà nhìn Trình Y, trong mắt toát ra vài phần không có ý tốt.

Thời gian khẩn cấp, Trình Y đứng lên nhìn về phía A Man, lo lắng chỉ về phía nữ nhân hôn mê trên mặt đất ra dấu cho hắn.

Bởi vì trước kia Trình Y từng dùng băng gạc băng bó qua vết thương cho hắn, cho nên A Man vừa thấy Trình Y ra dấu tay lập tức liền hiểu cô muốn tự mình chữa trị chân cho nữ nhân. Quét mắt nhìn vu y đứng ở một bên, trong mắt A Man hiện lên một tia lo lắng, bất quá nhìn đến em trai đang khó vượt qua thì cắn răng một cái không hề do dự, nghiêm túc mệnh lệnh cho em trai đứng dậy: “A Thái, người ôm nữ nhân này đến nhà ta đi, để cho nữ nhân của ta cứu chữa cho nữ nhân của người!”

A Thái nghe vậy có chút kinh ngạc, thấy vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn của huynh trưởng, hắn luôn luôn tin phục huynh trưởng, ánh mắt nhìn thẳng, thu hồi thương tâm, lập tức ôm lấy nữ nhân chạy nhanh về hướng nhà của A Man.

Trình Y bước ra đi nhanh theo sau lưng A Thái chạy về. Hôm nay cô ra tay cứu trị cho nữ nhân này kỳ thực cũng không phải là hành vi lý trí. Nếu như cứu không được thì khó bảo toàn A Thái sẽ không trách tội cô hại nữ nhân của hắn, có lẽ các tộc nhân cũng sẽ có thái độ đối với cô. Còn nếu vận khí tốt cứu được nữ nhân kia, dựa vào y thuật giành được sự tôn trọng của tộc nhân, vu y sẽ nhìn cô như thế nào? Đắc tội với vu y địa vị cao mà lại rất uy vọng nhìn qua thực không có lý trí.

Chính là giờ khắc này, y đức chiến thắng hết thảy, Trình Y chỉ muốn hết sức đi cứu người, về phần sau khi cứu người có các loại phiền toái nào hết thảy đều bị cô ném hết ra sau đầu, cứu người là quan trọng nhất!

Chạy thẳng về phòng, Trình Y cầm lấy chậu gốm nhét vào trong tay A Man bảo hắn đi lấy nước. Sau đó chạy ra bên ngoài lấy củ khô và củi chất cùng một chỗ, chờ A Man trở về nhóm lửa nấu nước.

A Thái đặt nạng kia nằm trên ván gỗ, có vài người cũng vào nhà, những người khác cũng muốn vào nhưng vì phòng có diện tích nhỏ nên đành chờ ở bên ngoài.

Trình Y lấy túi thuốc ra, thuốc sát trùng, thuốc cầm máu, băng gạc, dao giải phẫu, kim chỉ cũng lấy ra hết, đeo găng tay y tế vào. Nhỏ thuốc sát trùng lên miếng băng bông bất đầu nhẹ nhàng sát trùng lên miệng vết thương của nữ nhân kia, lau xong lấy ra một cây châm rồi dùng nước cất thấm qua băng gạc mới cẩn thận lau thân châm một lần. Một tay lần tìm huyết vị gần miệng vết thương, sau khi tìm được thì tay kia nhanh chóng ghim châm vào. Liên tục châm ba kim, cái này giúp nâng giảm đau, như vậy tiếp theo cô cạo thịt thổi rửa thì nạng cũng dễ chịu hơn một chút.

A Thái không biết trình độ y thuật của Trình Y, nhìn thấy bộ dạng của cô giống như là người có kinh nghiệm phong phú nhưng dù sao cũng không biết về cô, vì vậy lo lắng không yên, ở bên cạnh ánh mắt nhìn lom lom. Thấy Trình Y dùng vật tinh tế gì đó cắm vào người nữ nhân của hắn, cả kinh muốn ngăn cản lại sợ làm như vậy sẽ hại nữ nhân của mình. Vì vậy cắn chặt hàm răng mệnh lệnh chính mình không được phép phát ra âm thanh gì, thuyết phục chính mình nữ nhân của anh trai nhất định có bản lĩnh.

A Man trở về cực kỳ nhanh, Trình Y thấy hắn lấy nước về thì thúc giục hắn đi nhóm lửa nấu nước. A Man và Trình Y chung sống với nhau một thời gian ngắn nên giữa hai người có sự ăn ý, cho dù có vài lời nói hắn nghe không hiểu nhưng mà có thể xem thủ thế hoặc biểu lộ là có thể hiểu được ý của cô. Một ngón tay của Trình Y chỉ vào đồng lửa A Man lập tức đi đốt lửa, lửa cháy lên thì hắn không cần Trình Y chỉ đạo tiếp hắn cũng biết đặt nồi lên lửa nấu nước.

Khi nước sôi lên thì Trình Y lấy dao phẫu thuật cần dùng đến, kéo và băng gạc cũng đều bỏ vào nấu trong nước sôi, châm cứu vẫn còn trên người nữ nhân, thường cách một đoạn thời gian cô sẽ tới vãn về một lần.

Có lẽ là châm cứu nổi lên tác dụng làm giảm đau đớn, chân mày nhíu chặt của nàng ấy bắt đầu thả lỏng, trên người cũng không còn run rẩy lợi hại. A Thái thấy vậy rất mừng rỡ, trong ánh mắt nhìn về Trình Y có mang theo cảm kích lẫn chờ mong.

Nấu một hồi, Trình Y lấy kéo, băng gạc . . . các thứ đi ra, sau đó liền bắt đầu một bước quan trọng nhất - thanh lý thịt thối.

Miệng vết thương đã bị lây nhiễm, hư thối cực kỳ lợi hại. Trình Y nhìn không được mà nghĩ lại nếu như lúc đó cô xuyên tới đây không có mang theo dao giải phẫu tùy thân mà nói . . . , chỉ sợ là không biết phải cứu nữ nhân này như thế nào. Ở đây công cụ đều rất nguyên thủy rất cùn, vô luận là thạch đao(đao làm bằng đá) hay là cốt đao(đao làm bằng xương thú) cũng không hề sắc bén. Nếu dùng chúng để cắt thịt thối trên đùi nữ nhân, có lẽ còn chưa có cắt hết thì nữ nhân này cũng chịu không nổi mà chết vì đau đớn.

Trình Y cầm da thú để sát tắm ván gỗ thường dùng, thịt thối bị cắt bỏ đều để lên da thú. Cô cắt rất cẩn thận, đối mặt với miệng vết thương khủng bố còn có xen lẫn vị hôi chua cùng mùi máu tươi lông mày cũng không nhăn một cái. Cắt rất có quy luật, thỉnh thoảng còn cầm da thú sạch sẽ lau máu chảy ra.

Vài người vây xem ở trong phòng không ngừng sợ hãi, cuối cùng có một người chịu không nổi che miệng chạy ra ngoài sau đó nguyên một đám chạy theo toàn bộ rời khỏi nhà. Âm thanh nôn khan không ngừng truyền đến.

Không có người trong phòng vây xem, trong phòng ngoại trừ Trình Y và nữ nhân đang hôn mê cũng chỉ còn A Man và A Thái. Hai người đại nam nhân bọn họ khi nhìn thấy hình ảnh đầm đìa máu tươi này cảm giác cũng có chút sợ hãi. Nếu như người được cứu không có chút quan hệ gì với bọn họ thì nhìn như vậy cũng không có cảm giác gì. Vấn đề hiện tại là người cứu và người được cứu đều có quan hệ cùng bọn họ, vì thế khi nhìn lại thì có chút khản trương.

Tuy nữ nhân bị hôn mê, nhưng bây giờ là cắt thịt trên người rất đau, thân thể không tự chủ động muốn né tránh, bị A Thái đè lại hai chân không nhúc nhích được, nạng rên rỉ ra tiếng mô hôi trên trán chảy ra càng nhiều.

Tuy châm cứu có thể làm giảm đau nhức nhưng hiệu quả có hạn, nạng ấy rất khó chịu A Thái ở một bên trấn an nạng.

Trình Y lại vãn về mấy kim châm cứu, sau đó tiếp tục cắt bỏ thịt thối và lở loét thổi rửa dày đặc. Thân thể nữ nhân rất cường tráng hơn nữa có dùng châm cứu những đau nhức này có thể tự mình vượt qua. Trong túi thuốc mặc dù có thuốc mê nhưng Trình Y không có định cho nữ nhân này dùng tới. Lúc này thân thể của nạng đã bị vết thương đau nhức tra tấn đã lâu nên rất suy yếu, nếu dùng thuốc mê sợ bị phản tác dụng mà làm hại nạng.

Rất nhanh đã cắt xong thịt thối một bên chân, Trình Y lau đi vết máu đỏ tươi chảy ra. Lấy ra lá Diệp tử màu tím tròn có hiệu quả tiêu sưng cầm máu luôn chuẩn bị sẵn trong phòng đưa cho A Thái nhai. Còn cô lại làm sạch miệng vết thương để phòng vết thương bị lây nhiễm lần nữa, phải đem chu vi quanh vết thương sát trùng sạch sẽ mới được.

A Thái nghe theo lời Trình Y chỉ huy, nhai nát lá cây rồi cẩn thận bôi lên miệng vết thương, nhìn thấy nữ nhân của hắn bởi vì miệng vết thương dính chất lỏng mà đau đến thân thể run rẩy mà đau lòng không thôi, dùng sức nắm chặt nắm tay để tránh mình làm chuyện tình quá khích.

Băng gạc được đun nóng phơi khô, Trình Y lấy băng gạc trong tay A Man bắt đầu băng bó lại miệng vết thương cho nữ nhân, bao lấy chặt chẽ người đang dính nước miếng mà có tác dụng được hiệu lá cây. Đem băng gạc quấn hai vòng sau đó thắt nút kết, làm xong một chân lại bắt đầu thanh lý một chân khác.

Trình Y bởi vì tinh thần tập trung cao độ và khản trương mà toàn thân đều là mồ hôi. A Man thấy thế thì lau mồ hôi trên mặt cô rồi ngồi xuống bên cạnh cầm cây quạt nhẹ nhàng quạt gió cho cô.

Khi đang cạo thịt thối ở chân còn lại thì nữ nhân bị đau mà tỉnh, suy yếu mở mắt nhìn về phía Trình Y, nhận thấy đối phương là đang cứu chữa cho mình. Vì vậy dùng chút khí lực còn sót lại cắn răng chịu đựng đau đớn nói cảm ơn. Bởi vì thân thể suy yếu hơn nữa miệng vết thương cực độ đau đớn nói cảm ơn xong lập tức hôn mê bất tỉnh.

Rất nhanh miệng vết chân thứ hai cũng được xử lý tốt, lần này A Thái có kinh nghiệm, thấy Trình Y vừa nhìn sang lập tức nhai lá cây, sau đó bôi dịch lá cây lên miệng vết thương, kim nén hồ hấp mang theo thành kính nhìn Trình Y băng bó vết thương cho nữ nhân của hắn.

Trình Y băng bó xong băng gạc, kéo cổ tay của nữ nhân qua xem mạch, mạch đập tuy rằng suy yếu nhưng rõ ràng ổn định hơn rất nhiều. Vẫn luôn khản trương khó nắm chắc rốt cuộc Trình Y cũng thả lỏng xuống, cô nên hiểu rõ người ở đây thân thể đều rất cường tráng, chỉ cần phương pháp trị liệu thỏa đáng, bọn họ sẽ dựa vào sức lực cường tráng khỏe mạnh cùng với năng lực khôi phục kinh người mà mau chóng điều chỉnh tốt cho thân thể.

Nữ nhân không còn nguy hiểm tới tính mạng nhưng vết thương kia cần phải điều dưỡng một thời gian ngắn mới được, quan trọng nhất là không để vết thương bị lây nhiễm. Trình Y không biết làm thế nào để giao phó cho A Thái chú ý chi tiết, sau một hồi xoắn xuýt chỉ vào chậu nước lại chỉ vào miệng vết thương của nữ nhân trình trọng khoát khoát tay.

A Man lập tức hiểu ý, đối với A Thái còn đang nghi hoặc truyền đạt lại ý tứ của Trình Y. Sau đó căn cứ vào dấu tay của Trình Y giao phó công việc cho A Thái chú ý như là không thể để bộ cũng như không để vết thương bị dính nước . . .

“Ngày mai lại đến.” Trình Y dùng lời viên cổ nói với A Thái, ngày mai cô còn phải cẩn thận kiểm tra lại vết thương cho nữ nhân, hơn nữa phải thay thuốc băng bó một lần nữa, để phòng ngừa miệng vết thương bị lây nhiễm.

A Thái ôm nữ nhân vào trong ngực, cảm giác được nhịp tim trầm ổn có lực truyền đến từ lồng ngực dán sát, cực kỳ kích động, quỳ phịch xuống dập đầu với Trình Y.

“A.” Thành linh bị A Thái khấn đầu một cái, Trình Y kinh hô ra tiếng, nhanh chóng nghiêng người né tránh không nhận cái dập đầu thứ hai của hắn. Là người thầy thuốc, hướng chỉ chỉ thuận tay mà thôi, cô không gánh nổi đại lễ như vậy của A Thái.

A Thái đứng lên, gật đầu cảm kích với Trình Y và A Man, cúi người nhẹ nhàng ôm lấy nữ nhân đang ngủ xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài người vây xem một vòng lớn, thấy A Thái ôm người đi ra đều quan tâm lo lắng tiến lên hỏi thăm.

A Thái nghe vậy cười với các tộc nhân, lớn tiếng miêu tả tình huống của nàng, biết rõ thời gian dưỡng thương kế tiếp cũng vô cùng trọng yếu cho nên vội vã mang người về nhà nghỉ ngơi. A Thái không dám trì hoãn tạ ơn nhiệt tình của tộc nhân sau đó chạy nhanh về nhà mình.

Vợ chồng tộc trưởng cũng tới, vốn khi các con trở về bọn họ sẽ ngồi ở trong phòng chờ bọn nhỏ đến, nhưng hôm nay là tình huống đặc thù, tộc nhân bẩm báo với bọn họ tình huống nữ nhân của A Thái thì lo lắng chạy đi xem thế nào.

Nghe nói nữ nhân của A Thái không còn gì đáng ngại, tình dưỡng một thời gian sẽ không có việc gì vợ chồng tộc trưởng liền yên tâm, hơn nữa nghe nói là Trình Y cứu.

Sau khi nghe xong mọi người rất kinh ngạc, không nghĩ tới con dâu cả của tộc trưởng biết y thuật. Ngay cả vết thương vu y không chữa được thì Trình Y trị xong, sự thật này không chỉ làm cho vợ chồng tộc trưởng khiếp sợ không thôi, mà ngay cả tộc nhân chung quanh cũng đều cảm thấy khó mà tin được.

Người nào cũng biết vu y y thuật cao nhất, ở trong tộc thân phận và địa vị của bà cũng cực cao. Lời vu y nói không có tộc nhân dám không tin, bà nói ngày nào đó tai nạn muốn tới đối diện với mọi người thì ngày đó tai nạn nhất định sẽ tới. Vì thế mở ra Tế tự, do vu y cũng tế thỉnh cầu thần minh khai ân tha thứ cho bọn họ bởi vì giết chóc quá nhiều mà dẫn tới đắc tội. Thân là người duy nhất trong tộc biết y thuật, vu y nói người nào hết thuốc chữa chính là thật sự hết thuốc chữa, chuẩn bị chiếu bao lấy thân thể chôn kỹ là xong việc.

Ai ngờ hôm nay lại là một chuyện ngoài ý muốn, ngay khi vu y mở miệng nói nữ nhân hết thuốc chữa thì Trình Y cứu sống rồi! Không thể không nói, chuyện này làm cho tộc nhân bình thường coi vu y là thần tồn tại bị đá kích lớn. Bọn họ không khỏi bắt đầu hoài nghi lời ý của vu y có phải thật sự là chân lý hay không.

Ngay tại lúc các tộc nhân đang thăm thì, vu y mang theo Búp Bê chậm rãi đi tới, nói chuyện với một đám người mang ánh mắt hoài nghi nhìn bà, từ trước đến nay gương mặt luôn lạnh nhạt lúc này lại có thể mang theo một phần xin lỗi, thanh âm rất bình tĩnh.

Vu y nói xong sau đó Búp Bê lập tức nói, hai mắt mở to dùng ánh mắt trong suốt nhìn về phía mọi người, ý muốn lời của nàng nói được tất cả mọi người tin tưởng.

Mẹ con vu y tới là giải thích rõ với tộc nhân sáng sớm nay vu y cảm thấy không được thoải mái, đại khái là buổi tối ngủ bị gió thổi lạnh. Bởi vì bị nhiễm phong hàn mà ảnh hưởng tới năng lực phán đoán. Vu y rất trình trọng xin lỗi A Thái trước mặt các tộc nhân, Búp Bê thì đang giải thích với tộc nhân sáng nay vu y ngủ dậy đầu bị đau, nói rằng dựa vào y thuật cường đại hiện tại đã tốt hơn rất nhiều, còn nói kế tiếp là nữ nhân của A Thái.

Có thể do vu y đến khám và chữa bệnh, bảo đảm trải qua bàn tay của vu y, tuyệt đối sẽ thuốc đến bệnh hết, còn nữ nhân của A Thái sẽ khỏe như vâm!

Vu y là tồn tại thần thánh, cho dù các tộc nhân đối với bà nổi lên nghi ngờ, nhưng sau khi nghe xong giải thích rất nhanh liền bình thường trở lại. Trong quan niệm thâm căn cố đế không có khả năng thay đổi bất thường, trong lòng bọn họ vu y vẫn là kiên cố không thể phá vỡ, là thần thánh không thể xâm phạm!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 27.

Đám người rất nhanh giải tán, A Man đi theo A Thái, Trình Y bắt đầu dọn dẹp phòng, cuốn lại rèm da thú cho thông gió, trong phòng hiện tại toàn mùi thịt thối khó ngửi và mùi máu tươi. Nước trong chậu vẫn còn nóng, thấm ướt da thú rồi bắt đầu lau chùi ván gỗ nữ nhân vừa nằm qua, lau nhiều lần mới thôi. Đến khi nước cũng bắn rồi mới một tay cầm chậu một tay cần bọc da thú thịt thối đi ra cửa.

Trên đường đi ra bờ sông các tộc nhân nhìn thấy Trình Y đều toát ra biểu tình bội phục, có người lớn tiếng khoa trương cô rất giỏi giang, đáng đẹp. Trình Y liền ngượng ngừng gật đầu đáp lại chào hỏi các tộc nhân.

Ném đi thịt thối rồi ra sông lấy nước, Trình Y ngồi bên bờ sông giặt tẩy da thú nhiều lần, giặt sạch sẽ lại múc thêm chậu nước về nhà lau lại một lần nữa.

Lúc A Man trở lại thì Trình Y đã dọn phòng sạch sẽ, mùi hôi thối cũng tiêu tán đi, Trình Y đang mệt mỏi ngồi trên da thú quạt lấy quạt để.

Cũng sắp tới giờ cơm tối, Trình Y nhớ tới nữ nhân đang hôn mê A Thái mang về, cho dù tỉnh lại cũng không thích hợp ăn thịt nướng. Vì vậy ném cây quạt đi lôi kéo tay A Man cầm lấy cái sọt rồi ra khỏi phòng. Cô muốn đi hái chút rau dại và trái cây còn có lá cây Diệp tử có khả năng tiêu viêm đưa đến cho A Thái. A Thái vừa trở về, khẳng định trong phòng chưa có chuẩn bị gì, hẳn đang chiếu cố bệnh nhân không thuận tiện ra ngoài. Cứu người cứu cho trót, vì để cho nữ nhân kia khỏe nhanh một chút, cô vất vả thêm chút này cũng không có gì.

Trình Y giờ sọt trong tay nói với A Man câu A Thái, A Man lập tức hiểu ý, không cần Trình Y thúc giục, tự mình nhanh chóng hái rau dại hái trái cây.

Mấy ngày nay Trình Y rất bề bộn nhiều việc, ngoài trừ làm việc bên ngoài cô còn giúp nữ nhân cạo bỏ thịt thối, muốn thời thời khắc khắc chú ý tình huống thân thể người bệnh.

Trình Y và A Man đem đồ vừa hái xong đưa qua thì nữ nhân vừa tỉnh lại, đang tựa trong ngực A Thái uống nước, nàng nhìn thấy Trình Y vào cửa thì lập tức mỉm cười cảm kích.

Lúc này Trình Y mới phát hiện nàng ấy cười lên nhìn rất đẹp, tuy là da ngăm đen nhưng lớn lên ngũ quan rất đoan chính, hơn nữa đôi mắt rất là gọi cảm đẹp mắt.

Nữ nhân chủ động nói tên của nàng là Miêu cho Trình Y, nàng giống A Thái gọi Trình Y là chị dâu.

Thả đồ vật trong tay xuống, Trình Y nói một chút chuyện với Miêu, sau đó kêu A Man phiên dịch cho A Thái gà mờ nghe mười câu đoán được bảy câu những tình huống cần chú ý. Hơn nữa cường điệu này ngày này không được sinh hoạt vợ chồng, thấy A Thái nghe lọt liền cùng A Man rời đi. Ai ngờ vừa đi ra ngoài thì gặp vu y và Búp Bê, trong tay các nàng là bọc da thú còn có thảo dược, nghiêm nhiên là một tư thái đi chữa bệnh.

Cái da thú kia nhất định là dùng băng bó cho nữ nhân, trước không nói thứ này có vệ sinh hay không, da thú dày như vậy băng bó lên vết thương cho dù không hư thối thì cũng sẽ phải thối rửa thôi! Trình Y dừng bước muốn ngăn cản mẹ con vu y kết quả bị A Man kéo cổ mang đi.

“Người làm sao?” Trình Y thực vội, liền tiếp quay đầu nhìn hai mẹ con đi tới phòng A Thái.

Về mặt A Man rất nghiêm túc, liếc mắt nhìn phòng A Thái rồi trầm giọng nói với Trình Y: “Không cần trêu chọc các nàng ấy!”

Lời này Trình Y nghe không hiểu, nhưng nhìn vẻ miễn cưỡng của A Man cũng có thể đoán được ý gì. Cô không phải người ngu, đến một cảnh xa lạ trong hoàn cảnh tự nhiên không thể đắc tội Thượng vị giả và người có địa vị cao, nếu không chính mình ăn không hết tự hứng chịu! Đã từng xuất hiện chuyện như vậy trong Ô Năm bộ lạc, ở đây tự nhiên sẽ không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Vì để cho mình an toàn dung nhập cái bộ lạc này, hơn nữa không mang đến phiền não cho A Man thì cô không thể đi rước lấy khó chịu của vu y, ít nhất hiện tại là không được.

“Đi thôi.” A Man lo lắng nhìn ngắm hướng phòng A Thái, hẳn cũng không dễ chịu hơn so với Trình Y, chỉ là vì tốt cho nàng, bọn họ không thể không nhượng bộ.

Trình Y không có phản kháng, càng không ngừng ngoái đầu nhìn về sau, trong lòng yên lặng cầu nguyện A Thái không để cho vu y đi chữa trị chân cho Miêu. Cô không biết đến tột cùng y thuật của vu y như thế nào, chỉ là trực giác nói cho cô biết vu y trị liệu không được. Bởi vì bà không có công cụ khử trùng và cạo thịt thối!

Sắp khuất tầm nhìn, lúc phòng A Thái sắp sửa thoát khỏi tầm mắt đột nhiên Trình Y nhìn thấy sắc mặt không tốt chút nào của mẹ con vu y đi ra. Đồ vẫn còn cầm trên tay, mà A Thái thì phi thường khách khí tiễn các nàng đi ra, còn cười nói gì đó.

Cánh tay A Man bị Trình Y giật nhẹ nên dừng lại, theo mắt Trình Y nhìn qua, thấy A Thái tiến chân mẹ con vu y thì mắt sáng lên, lông mày đang cau chặt lại dần ra.

Bọn họ nhìn thấy Búp Bê trừng mắt oán giận A Thái sau đó trầm mặt vịn vu y bước đi, vừa đi vừa quay đầu trừng A Thái, ánh mắt kia rõ ràng là đang trách A Thái không biết điều.

A Thái cự tuyệt đề vu y khám chữa bệnh, không có gì tốt hơn chuyện này, Trình Y rất vui vẻ, cười lôi kéo tay A Man trở về.

Vốn đêm nay lúc ăn cơm hẳn là ‘hôn lễ’ của A Thái và nữ nhân của hắn, kết quả nữ nhân bị thương nặng trên đùi nên không thể đi ra, vì vậy ‘hôn lễ’ đành hoãn lại. A Thái có xuất hiện một lần, lấy chút ít thịt nướng và cháo rau đại vôi vàng trở về phòng ăn cùng nữ nhân của hắn.

Sáng hôm sau Trình Y tiếp tục cạo thịt thối cho Miêu, thân thể của nàng rất cường kiện, qua một đêm miệng vết thương đã dần khép lại. Giống như ngày hôm qua cô dùng nước rửa sạch vùng phụ cận vết thương rồi chấm huyết vị giảm đau đón cho Miêu, sau đó lại khử trùng rồi cắt thịt thối.

A Man ra ngoài đi săn, A Thái ở trong phòng làm trợ thủ cho Trình Y, lần này hắn không còn khăn trương nữa, thần sắc rất buông lỏng, đối với y thuật của Trình Y thì yên tâm mười phần.

Nạo vết thịt thối không sai biệt lắm thì Búp Bê đột nhiên đi đến, đứng ở cửa ra vào khoanh tay trước ngực nhìn Trình Y bận việc, vẻ mặt mang theo nét không vui.

Trình Y không để ý tới Búp Bê, vẫn nghiêm túc làm việc, A Thái lên tiếng chào hỏi Búp Bê, cười thân thiện với nàng ta.

Búp Bê không cảm kích chút nào, không có để ý tới A Thái, đang trừng mắt về mặt hoài nghi nhìn tay cầm dao của Trình Y. Thấy cô không để ý tới mình thì mất hứng nói lời khiêu khích châm chọc, đối đãi với tình địch, Búp Bê không hiểu được cái gì là phải hạ khẩu lưu tình.

A Thái nghe được lời nói của Búp Bê thì kinh ngạc nhìn về phía Búp Bê: “Búp Bê, làm sao ngươi lại không hiểu chuyện như vậy hả?”

“Ta không hiểu chuyện ở đâu? Là các ngươi không hiểu chuyện mới đúng! Nàng ta là cái thá gì? Các ngươi dám để cho nàng khám và chữa bệnh cũng không để cho a mẫu của ta trị, coi chừng nàng trị chết nữ nhân của ngươi!” Búp Bê lạnh lùng nói.

“Ngươi có thành kiến với nàng, không thể bởi vì nàng đi theo anh trai mà giận chó đánh mèo lên người nàng. Tập tục của bộ lạc chúng ta là cái gì ngươi rất rõ ràng. Nam nhân cường tráng am hiểu đi săn có thể dựa vào sở thích đi ra bên ngoài đoạt nữ nhân thuận mắt trở về. Nữ nhân anh trai thích là chị dâu, ngươi phải nhìn cho rõ điều này. Búp Bê, mấy người chúng ta từ nhỏ đến lớn đều chơi chọi nhau, ta thật sự không muốn ngươi bởi vì ghen ghét mà có bộ dạng sắc mặt khó coi!” A Thái cau mày nói lời thăm thía.

Trong lòng Búp Bê đang buồn bực lại bởi vì lời nói của A Thái càng khó chịu hơn, mắt to trừng qua cả giận nói: “Ta lớn lên cùng với A Man, ta thích hắn ta yêu hắn, ta muốn làm nữ nhân của hắn, kết quả hắn cự tuyệt! Hắn không quan tâm ta!”

“Hắn có nữ nhân . . . .”

“Có nữ nhân thì như thế nào? Nam nhân có bản lĩnh có thể có hai nữ nhân! Đêm đó ta nói với hắn ta cũng muốn làm nữ nhân của hắn, muốn cùng nữ nhân vừa gầy vừa xấu này ngang vai ngang vế nhau, kết quả hắn cự tuyệt!” Búp Bê cắn giận chỉ vào Trình Y nói ra, cực kỳ bất mãn đối hành vì không đếm xỉa từ đầu đến cuối không thèm nhìn qua nàng ta của Trình Y.

“Ngươi muốn địa vị ngang hàng với chị dâu? Điều này làm sao có thể?” A Thái chợt thốt lên nói.

“Vi sao không được? Những nữ nhân khác thân phận thấp kém hầu hạ người khác là mệnh của các nàng, nhưng ta thì khác! Ta đường đường là con gái của vu y, lại có hiểu biết về y thuật, ta cùng cái nữ nhân xấu xí này ngồi ngang hàng chính là coi trọng nàng ta rồi!” Búp Bê trung về mặt bề trên kiêu ngạo mà lớn tiếng nói.

A Thái nhìn không được mà lắc đầu, thở dài: “Ngươi là con gái vu y, lại có bản lĩnh, tìm một nam nhân tốt gả cho hắn làm nữ nhân duy nhất của hắn mới tốt!”

“Ta chỉ thích A Man!”

“Nhưng anh trai chỉ xem ngươi như là em gái, ta nhìn thấy được hắn rất yêu thương chị dâu, chị dâu có y thuật cao đã cứu nữ nhân của ta, nàng đối với ta có ân, tha thứ cho ta trong chuyện này không giúp được ngươi.”

“Các ngươi đều khi dễ ta, ô ô . . .” Búp Bê sau khi nói xong che mặt khóc chạy ra ngoài.

Cuối cùng đã đi, bên tai Trình Y cuối cùng thanh tĩnh rồi, tất cả những gì A Thái và Búp Bê nói với nhau cô nghe không hiểu, chỉ biết lời nói có quan hệ đến cô và A Man. Theo lời nói của hai người thấy được quan hệ của A Thái và Búp Bê cũng không tệ, giọng điệu nói chuyện của A Thái rõ ràng chính là anh trai day dỗ em gái bốc đồng.

Xử lý xong thịt thối Trình Y để cho bọn họ đi trở về, Búp Bê này thừa dịp cô đang chữa bệnh cho Miêu đột nhiên xông tới không biết có phải là ý chỉ của vu y hay không, muốn làm cho cô phân tâm? Chọc cho cô không vui nhất thời kích động lỡ tay làm bị thương Miêu? Mặc kệ lúc này có phải cô lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử hay không, tóm lại chính cô cứu Miêu cũng đồng thời đoạt đi chén cơm của vu y, vu y nhất định sẽ không thoải mái.

Hiện tại trong tộc tất cả mọi người đều biết Trình Y giỏi y thuật, cá biệt có nữ nhân nhưc đầu đau bụng sẽ tìm đến Trình Y xem bệnh. Trong tộc có mấy trăm người mà chỉ có một người biết y thuật, tài nguyên quá mức thiếu thốn. Hiện tại có thêm một người giỏi y thuật nên tộc nhân cực kỳ mừng rỡ, đương nhiên phần mừng rỡ này không bao gồm vụ y và Búp Bê.

Năm ngày sau, thịt hư thối trên đùi Miêu đều đã được xử lý xong. Tinh thần của nàng càng ngày càng tốt, nhìn tốc độ khôi phục của nàng nhanh như vậy chỉ cần điều dưỡng ba bốn ngày là có thể làm vài công việc đơn giản.

A Thái và Miêu rất cảm kích Trình Y, A Thái đi săn trở về đều đưa đến cho Trình Y da thú và thú tốt. Bởi vì chân Miêu bị thương không thể làm công việc sinh hoạt thường ngày chỉ có thể đợi ở trong phòng. Nàng bị thương nên không thể làm việc nặng, mấy ngày nay nàng ở trong phòng mài hai cây cốt châm. Bởi vì mỗi ngày cơ hồ mài hơn mười tiếng đồng hồ, mài lâu đến nỗi cốt châm của nàng ấy mảnh hơn rất nhiều so với của tộc nhân. Đến giờ trị thương Miêu chọn một cây cốt châm được mài nhỏ nhất đưa cho Trình Y.

Tối hôm đó lúc ăn cơm A Thái ôm Miêu đi ra, trước mặt tất cả các tộc nhân đeo vòng cổ vào cho Miêu để hoàn thành nghi thức ‘hôn lễ’.

Đêm nay A Man thật vui vẻ, lúc ăn cơm nụ cười chưa từng biến mất trên khuôn mặt hắn. Có lẽ cảm kích Trình Y cứu nữ nhân của em trai hắn, lúc ăn cơm đối với Trình Y so với dĩ vãng còn chăm sóc hơn.

Cơm nước xong Trình Y vừa cầm lấy cây quạt, chưa quạt được cái nào đã bị A Man ôm lấy chạy đi vào rừng cây.

“Làm gì vậy?” Trình Y một tay ôm A Man một tay nắm thành nắm đấm vỗ vào vai hắn.

“Ha ha.” A Man không để ý nắm tay yếu ớt nhẹ như bông của cô, cười lớn ôm lấy Trình Y chạy vội đi, vừa chạy vừa giả bộ như muốn làm rớt cô hù dọa cô.

Trình Y thét chói tai suốt dọc đường, tốc độ A Man chạy cực kỳ nhanh. Mắt thấy cảnh vật chung quanh nhanh chóng lui về phía sau, lòng của cô cũng bay bổng lên, chăm chú ôm cổ A Man rồi cười to, cái gì vụ y, cái gì Búp Bê đều vứt hết ra sau đầu đi.

A Man ôm Trình Y đến một nơi rất yên tĩnh, đặt cô lên trên một tảng đá bóng loáng sạch sẽ, gương mặt trẻ tuổi tràn ngập sức sống cười tiến lại gần mặt của cô, cười đến con mắt híp lại thành một đường chỉ.

“Cười, cười, có chuyện gì cao hứng vậy hả?” Trình Y đưa hai tay sờ lên mặt A Man, giờ trò đùa dai vẫn về nhào nặn mặt hắn thành đủ loại hình dáng làm vui.

Tùy ý Trình Y chơi đùa trên mặt hắn một hồi, A Man kéo hai bàn tay đang làm loạn của cô xuống hôn một cái, sau đó bắt đầu cởi áo của cô.

A Man sức lớn, Trình Y chống đỡ hai cái không có hiệu quả, rất nhanh áo bị cởi ra. Trải qua nhiều lần ‘huấn luyện’, giờ đây A Man thoát nội y của Trình Y cũng rất nhanh, móc treo ở phía sau lưng cô cũng bị gỡ xuống.

“Này, này, ngươi gấp cái gì.” Trình Y thờ hờ hển chợt vỗ lên cái đầu của người nào đó đang ‘làm loạn’ trước ngực cô.

Bàn tay A Man vuốt ve sau lưng Trình Y, miệng thì lưu luyến quên về ở chỗ ‘hai con thỏ nhỏ’, dần dần hôn hít đã không thể thỏa mãn hắn, bàn tay cũng sờ hướng quần bò của cô rồi thô lỗ thoát sạch sẽ nửa thân dưới của cô.

“Đau.” Trình Y bị A Man nặng nề mà đè ép trên tảng đá, cái lưng mềm mại bị cán tảng đá thô sấp dưới lưng mà đau nhức.

Bắt mắt lăm lăm hai tiếng, A Man chịu đựng ** căng tràn với tay cầm lấy áo làm đệm rồi lót dưới lưng cho cô. Thấy hai đầu lông mày của cô khoan khoái hơn liền giảm nhẹ một tiếng chen vào giữa hai chân Trình Y, cảm thân dưới ‘dâng trào’ dừng mảnh xâm nhập vào thân thể cô.

“Ừm.” Trình Y nhú mày kêu lên một tiếng, từng có vài lần kinh nghiệm về sau cô cũng gắng gượng thích ứng với kích cỡ của hắn. Chẳng qua là vấn đề thể lực, cuối cùng đều là bị hắn lấn qua lấn lại đến toàn thân xụi lơ vô lực.

Bàn tay A Man cố định eo nhỏ của Trình Y, lưng và eo mạnh mẽ không ngừng đi tới lui về sau. Mỗi lần xâm nhập đều sâu tới tận cùng, nhiều lần đều rút ra toàn bộ rồi lại toàn bộ tiến sâu vào.

Lúc này trời đã tối, bên ngoài quang đăng dễ chịu, phi thường thích hợp ‘đánh dã chiến’. Càng về sau Trình Y càng không chịu nổi A Man cuồng dã công kích, vỗ sau lưng hắn cầu xin tha thứ, thanh âm cầu xin bởi vì hắn tiến công mà vỡ thành mảnh nhỏ, nức nở nghẹn ngào giống như tiếng mèo kêu làm nũng lại càng tăng thêm thú tính của nam nhân.

Không biết qua bao lâu, A Man rút cuộc đạt tới cao trào, một cái nặng nề mà thẳng tiến rồi đem toàn bộ ‘hạt giống’ gieo vào trong người Trình Y.

Trình Y mệt mỏi toàn thân nhẹ như bông nằm trên tảng đá, tuy có lót đệm lưng nhưng dù sao cũng mỏng, ‘cái kia’ của A Man vùng lên lại không biết thương hương tiếc ngọc, phía sau lưng cô khi bọn họ làm ‘vận động pít-tong’ bị mài đến đau nhức, giờ chắc là đỏ lên rồi.

Sau khi xong việc A Man cũng không có lui ra ngoài, ghé lên trên người Trình Y, vùi đầu vào ngực cô mà liếm mát, chẳng mấy chốc hắn lại cứng rồi, hô hấp cũng dần dập lên.

“Hả, không phải ngươi lại muốn nữa chứ? Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Trình Y sợ tới mức dùng sức đẩy bả vai của hắn.

Đã khơi mào ** thì làm sao nói diệt là diệt, A Man bị Trình Y cự tuyệt qua nhiều lần lắm, vô số lần phải tắm nước lạnh. Lần này hẳn không nghĩ lại ủy khuất chính mình nữa, bị ủy khuất nhiều lần như vậy hôm nay phải đòi cho đủ vốn mới được. Vì vậy không để ý Trình Y phản đối mà áp chế cô rồi làm

“Đau, đau à.” Trình Y hét rầm lên, ngón tay cào lên trên lưng hắn.

Tốc độ A Man chậm dần, mắt nghi ngờ nhìn Trình Y, thấy đuôi mắt đầu lông mày của cô thống khổ không giống như giả bộ, trong mắt hồ thẹn. Tay to ôm lấy Trình Y, một tay đỡ hông cô làm cho ‘chính mình’ an toàn chôn ở trong cơ thể cô.

Trình Y sợ bị té xuống, hai tay hai chân bám chặt trên người A Man, bởi vì di chuyển nên sinh ra ma sát, ‘chỗ đó’ truyền đến cảm giác tê dại. Cô xấu hổ đỏ bừng mặt, buồn bực há miệng cắn lên bờ vai của hắn bày tỏ bất mãn.

Đi đến một bãi cỏ mềm mại thì dừng lại, A Man ngồi xuống ôm Trình Y ngã lăn ở đó không một chút miễn cưỡng, không làm lưng cô bị cắn trên cỏ. Không phải lo trước lo sau, A Man nhìn Trình Y bên dưới mà cười hắc hắc, sau đó điều chỉnh tốt tư thế, ngay khi cô trừng mắt phẫn nộ thì lần nữa đột nhiên ‘tiến công’ . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28.

Trong nháy mắt hơn một tháng trời qua, đã bước vào cuối thu, nhiệt độ giảm xuống trên phạm vi rộng. Nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm lớn hơn, Trình Y đã mặc vào áo len trắng, cũng mặc thêm quần lông, giữa trưa nhiệt độ tăng lên thì cởi quần lông ra. Hiện tại mùa này đã không cần cây quạt nữa rồi, bất quá nó vẫn còn có tác dụng dùng tới khi nướng thịt đốt lửa.

Trong lúc này Trình Y ‘phát minh’ ra túi xách và sọt đều rất được hoan nghênh, nhưng đòn gánh thì hiệu quả không tốt lắm. Các nữ nhân tha đi thêm một chuyến cũng không có thói quen gánh đòn gánh đi ra ngoài, các nam nhân thì càng không cần nó. Dù sao cũng không phải mỗi lần đều sẵn được động vật thể hình siêu lớn, vì vậy cái đòn gánh không được tộc nhân yêu thích trở thành chuyên dụng cho riêng Trình Y.

Tộc nhân không thích đòn gánh cô vất vả làm được làm Trình Y tương đối bị đá kích, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cho là đòn gánh này làm chẳng đâu vào đâu. Nếu như là đòn gánh tiêu chuẩn nông gia sử dụng thời hiện đại tộc nhân nhất định thích sử dụng. Tuy rất đã kích tính tích cực, nhưng Trình Y vẫn không có bỏ đi ý niệm làm ra nhiều thứ tốt cống hiến cho tộc nhân ở trong đầu.

Mùa có biến hóa, chủng loại trái cây có thể ăn liền có một ít thay đổi. Cuối mùa thu chủng loại trái cây rất nhiều, không chỉ nhiều chủng loại hoa quả mà quả hạch cũng có, chỉ là quả hạch chủng loại và số lượng hơi ít mà thôi.

Trời giá rét, các tộc nhân không còn chỉ quần một kiện da thú nữa mà là mặc quần áo làm từ da thú mỏng. Y phục của bọn họ tất nhiên không có mỹ cảm gì đáng nói, trên quần áo dùng da thú làm thành hình tròn, hai bên khoét hai cái lỗ để xỏ hai cánh tay, sau đó lại làm ra hai cái tay áo khâu theo mép của chỗ khoét.

Nửa người dưới thì may giống như hai cái bát tất bọc lên hai cái đùi, phía trên thì xuyên dây thừng buộc lên để phòng ngừa ống quần rớt xuống, trên lưng vẫn là cái khô che khuất cái hông.

Tóm lại tộc nhân làm quần áo đều là hình dáng giản dị nhất, chỉ cần giữ ấm không cần đẹp mắt. Cốt châm quá lớn, mũi châm cũng không tỉ mỉ được, chỗ may vá sẽ bị gió lùa, chỉ là chút gió ấy cũng không đông lạnh bọn họ được. Quanh năm sinh tồn ở thời đại này đã làm cho thân thể người ở đây rất có năng lực chịu lạnh. Không chỉ có như thế, bởi vì nhiều năm làm việc vận động, người viễn cổ cơ hồ không có thời điểm đau đầu cảm mạo. Trình Y ở trong mắt tộc nhân là người ‘yếu ớt’ cũng chưa từng xảy ra bệnh. Liên tục mấy ngày không khí trở nên lạnh, nhiệt độ giữa ngày và đêm chênh lệch lớn cô cũng không có bị cảm mạo gì.

Trình Y xuyên đến viễn cổ đã hơn một tháng, trong khoảng thời gian này cũng chưa từng có một bệnh nhẹ nào. Ở hiện đại ăn mặc theo mùa thịnh hành cô còn bị chảy nước mũi nhưng bây giờ không có, cả ngày đều sinh long hoạt hổ. Nguyên nhân của việc này cô cho là mỗi ngày đi theo các nữ nhân ra ngoài làm việc, lượng vận động nhiều nên cải thiện thể chất. Thân thể của cô hiện tại tốt hơn nhiều so với lúc mới xuyên qua, đi xa hay làm nhiều công việc sinh hoạt trong cuộc sống cũng không mệt mỏi như trước. Đương nhiên không bị bệnh nguyên nhân lớn hơn nữa đó là ăn thực vật không có bị ô nhiễm, và lại cá biệt trong thức ăn xác nhận có tồn tại nguyên tố phòng khuẩn. Cho nên thân thể các tộc nhân đều rất khỏe mạnh, mà ngay cả có người đi săn thú bị thương sau khi bôi thảo được lên thì tốc độ khôi phục rất kinh người, cái này nếu thả tới thời hiện đại tuyệt đối hoa tuyệt thế!

Trình Y làm quần áo cho A Man, cô làm quần áo so với các tộc nhân làm giống như trò hề thì tốt hơn nhiều. Bởi vì quần áo A Man không qua loa đơn giản như người khác vậy, Trình Y tận lực làm quần áo cho hắn vừa ấm vừa đẹp. Y phục mùa thu chưa cần quá dày, da thú được chọn là da lông màu rậm nắng hơi mỏng.

Chỗ bất đồng với các tộc nhân ở chỗ y phục của A Man na ná như áo choàng ngắn mang theo nút thắt, Trình Y chọn da lông án theo thân hình của A Man đề lên chỗ cắt bỏ hai cái lỗ để duỗi cánh tay. Phía trên cổ áo làm thành hình vòng cung, như vậy mặc lên người vị trí cổ áo nhìn rất đẹp mắt, tay áo cũng khâu lại. Phía trước bên trái áo choàng ngắn cách vùng biên khoảng năm centimet thì dùng kéo khoét một hàng lỗ nhỏ, bên phải vùng biên cách

khoảng một centimet đỉnh một loạt cúc áo

Y phục này phiền toái nhất là chỗ làm cúc áo, Trình Y dùng dây mây cùng với loại cỏ mềm dẻo chắc chắn quấn cùng một chỗ bên thành hình trứng. Vì để cho chúng rắn chắc hơn nữa nhìn giống cúc áo cô dùng thời gian gần nửa ngày nghiên cứu thí nghiệm, trên ngón tay bị mài đến nổi bóng nước rớt cuộc mới bên ra được cúc áo tương đối hài lòng.

Cúc áo đính lên cực kỳ chắc chắn, bởi vì khuy áo bên trái cách biên áo choàng hơi xa, lúc này cài cúc áo lên phía sau bên phải sẽ trùm lên che kín mặt trái sẽ không bị gió lùa. Y phục là Trình Y dùng châm may lại, cô cũng không có dùng chỉ mây, mà là dùng một loại cỏ cô tìm được trong rừng cây. Loại cỏ này giống như dây mây nhưng mảnh mai hơn nhưng lại rắn chắc hơn. Lúc ấy tìm được loại cỏ này thì Trình Y cười như điên, như vậy vĩnh viễn không cần sầu lo sau này không có chỉ mây y phục.

Trình Y làm cho A Man hai bộ quần áo, thân trên đều là áo choàng ngắn, thân dưới làm giống như quần của thời hiện đại. Bởi vì sợ chỉ mặc một cái quần thì ‘chỗ đó’ không thoải mái nên thuận tiện làm cho hắn hai cái quần lót giản dị. Mới đầu A Man rất ghét bỏ không chịu mặc cái này, vài lần không có mặc. Cuối cùng bị Trình Y ép buộc không tình nguyện mặc vào, về sau mặc được vài ngày cảm nhận được cái tốt của quần lót của hắn không giống với quần của tộc nhân khiến cho hắn còi cũng không muốn còi.

Trình Y cũng may cho mình bộ quần áo thay thế cho áo len và quần lông, cô không chọn da lông màu trắng nhanh bị bẩn mà chọn da lông màu hồng làm áo choàng ngắn và quần dài, cũng làm thêm quần lót. Từ khi đến thời viễn cổ đến nay tay của cô càng ngày càng khéo, làm ra quần áo và đồ dùng hàng ngày cũng ra hình ra dáng.

Trừ bỏ màu sắc khác nhau, quần áo của Trình Y và A Man giống như trang phục tình nhân, y phục của bọn họ ở trong tộc là ‘khác loại’. Mới đầu tộc nhân nhìn thấy bọn họ ăn mặc không giống người thường đều tò mò cũng không có nháo nhào làm theo. Vốn hình thức quần áo mặc đã quen, đơn giản không nghĩ tới thay đổi gì, cho nên dù cảm thấy quần áo của A Man và Trình Y đẹp hơn y phục trên người bọn họ cũng không có thay đổi.

Trình Y không muốn đi ra ngoài trong hoàn cảnh trời giá rét, nên bảo A Man dùng nhánh cây và cỏ tranh đơn giản làm nhà vệ sinh trên khoảng đất trống. Đào một cái hố sâu hình chữ nhật, bốn bên khảm đá nhỏ, đất đào lên thì chất xung quanh nhà xí như vậy sau khi tiểu tiện có thể dùng xẻng lấp lại để phòng mùi khó ngửi. Ở đây không có voi không làm được nhà cầu nghiêng, thế nên chỉ có thể làm như vậy.

Cái nhà vệ sinh này chỉ có hai người Trình Y dùng, tộc nhân không thích đi nhà xí trong nhà, chỉ thích đi tiểu tiện chỗ ngoài trời.

Hôm nay A Man đi săn trở về ngắm nhìn sắc trời nhũn mây nói với Trình Y: “Đã thật lâu không có mưa rồi.”

Trình Y nghe vậy thả đồ may vá trong tay nói: “Đúng vậy.”

Hơn một tháng qua Trình Y bỏ hết sức lực học ngôn ngữ ở nơi này, mỗi ngày không có chuyện gì thì đi ra ngoài tìm người luyện ‘khẩu ngữ’. Cuối cùng kết quả cũng không tệ, hiện tại cô có thể trao đổi đơn giản với tộc nhân.

“Cái này rất không bình thường.” A Man lo lắng nói.

Thấy biểu tình ngưng trọng của A Man, Trình Y cũng bắt đầu lo lắng lên, từ khi cô đến đây xác thực là không có mưa. Bởi vì không thấy tình huống khô hạn, mà lại không rõ ràng lắm khí hậu đặc thù thời viễn cổ đến tột cùng là thế nào cho nên không có cảm thấy trời không mưa thì có cái gì không bình thường. Bây giờ nghe A Man nhắc tới mới biết được thời tiết ở đây và ở hiện đại cũng không khác biệt lắm, thời gian dài không mưa thì có vấn đề.

“Nếu trời không mưa, có khả năng phải thỉnh vụ y lập đàn cầu mưa rồi, đến lúc đó . . .” A Man đang nói về sau nhăn lại nhìn Trình Y đang hỏi cái gì thì dừng lại, lo lắng thờ dài.

Thời gian dài không mưa là thời tiết dị thường, sau khi thời tiết dị thường xuất hiện cái gì? Thiên tai! Trình Y nhớ tới trước kia mình có xem qua một câu trên mạng, tìm nhất thời rung lên. Nếu thật sự đúng như cô nghĩ như vậy xuất hiện thiên tai thì phiền toái. Ở đây không thể so với hiện đại, nếu như thật sự có thiên tai bọn họ có qua được hay không là cả một vấn đề!

Hy vọng mấy ngày nữa sẽ có mưa xuống, không cần phải khác thường như vậy nữa, Trình Y nhìn ra bên ngoài trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Lại qua năm ngày không có mưa, bắt quả ông trời như là nghe được tiếng lòng cầu nguyện của A Man và Trình Y mà bắt đầu u ám. Cả ngày mây đen vần vũ không thấy ánh mặt trời, không chỉ một ngày liên tục hai ngày âm u, đến ngày thứ ba thì trời u ám lợi hại nhất. Mất thấy bão tố sắp tới đây, các tộc nhân bắt đầu khăn trương lên, bắt đầu thu thập vật phẩm quý giá trong phòng dùng dây thừng cột chung lại với nhau.

Phòng của mỗi gia đình đều giản dị, căn bản không ngăn được mưa to. Tộc trưởng ra lệnh một tiếng, toàn thể tộc nhân đều tự mang đồ dùng đã thu thập tốt theo tộc trưởng đi lên ngọn núi cao cách mấy dặm, khi leo núi thì tiếng sấm cũng rền vang.

Trình Y theo sát bên người A Man bò lên, cô mang giày thể thao vào như vậy lòng bàn chân sẽ không bị nổi bong bóng, thân thể khỏe mạnh hơn rất nhiều, leo núi vài dặm tuy rất mệt nhưng mà vẫn chịu đựng được. Bởi vì người đồng tộc nên không mang đòn gánh nên cô công một cái sọt trên lưng trong tay mang theo một cái túi, bên trong là rau dại trái cây, trong sọt còn có nổi chén. Các nữ nhân đều mang đồ giống như của Trình Y, các nam nhân thì mang vật nặng, lưng công da thú tay cầm vũ khí. Trong tay hai phần ba nam nhân là cầm con mồi săn khản cấp trong hai ngày, lần này đi tránh mưa, bọn họ phải mang theo thực vật.

Rất cuộc bò lên tới đỉnh núi, trên đỉnh núi có mấy sơn động, hiển nhiên là trước đây các tộc nhân đã từng trải qua tình huống tệ nạn. Không cần tộc trưởng mở miệng, mọi người tự động tự phát kết thành đội chia nhau ở trong sơn động.

A Man mang theo Trình Y đến một sơn động lớn nhất sạch sẽ nhất, mỗi sơn động có thể chứa được gần trăm người. Mặc dù sơn động lớn nhưng người rất đông, vì vậy có chút chen chúc. Sau khi các tộc nhân vào sơn động thì chỉ nửa giờ sau mưa như trút nước xuống, thỉnh thoảng còn mang theo tiếng sấm ầm ầm. Bên ngoài toàn bộ là một màu đen, chỉ có ánh chớp lóe lên chút ánh sáng sau đó tất cả cảnh vật chìm trong bóng đêm.

Cảnh tượng và âm thanh bên ngoài quá mức khủng bố, tiểu hài tử sợ tới mức đều khóc lên, trong động không ngừng truyền tới âm thanh người lớn dỗ dành trẻ con. Tiếng sấm sét chấn động cơ hồ muốn làm điếc tai người ta, không lâu sau liền có mưa đá rơi rã rã trên mặt đất. Lần đầu tiên Trình Y gặp phải trận mưa to như vậy, sợ tới mức luôn núp trong ngực A Man, hai tay ôm chặt eo của hắn.

Trình Y âm thầm may mắn vì bọn họ vào ở trên đỉnh núi, nếu không trời mưa lớn như vậy nếu như còn ở dưới mà xuất hiện lỗ đất trời đá trời xuống thì là tai họa rồi.

Lâu không có mưa xuống, một khi trời mưa thì mưa mãi không dứt, sấm sét vang dội, mưa đá lớn như miệng chén ăn cơm càng không ngừng rơi xuống. Ngồi ở trong động các tộc nhân thấy vậy không khỏi lưu luyến, may mắn tốc độ của bọn họ nhanh một chút nếu không lúc đang leo núi trên đường sẽ gặp mưa đá. Bị mưa đá lớn như vậy nện xuống phỏng chừng không có mấy người có thể thoát nạn.

Mưa không ngừng, trong vòng bảy tám thước chỗ cửa động đều bị mưa quét ẩm ướt một mảnh. Không nhóm lửa được, vì vậy tộc nhân đói thì ăn trái cây lấp bụng, không ai dám ăn nhiều, e sợ trời mưa lâu về sau không còn gì ăn.

Bên ngoài là tiếng mưa, tiếng sấm, tiếng mưa đá càng lúc càng lớn, cuối cùng trong động cho dù có người nói chuyện thì người khác cũng không nghe được rồi, thế nên trong lúc này mọi người không thể trao đổi.

Trận mưa này liên tiếp mưa to xối xả trong năm giờ mới chuyển sang mưa vừa, mưa đá đã ngừng, sấm sét cũng ngừng. Lúc này mọi người bị nghẹn nín đã lâu liền đi ngoài ở cửa động, sau đó giống như gà mắc mưa chật vật chạy vào trong động.

Bởi vì mưa to liên tục, cho dù ** mười người đều đi tiểu tiện ngoài cửa động cũng được cọ rửa sạch sẽ sau vài phút, không lo sẽ có mùi vị khó ngửi truyền vào trong động.

Mưa liên tục sáu bảy tiếng đồng hồ, tới chín giờ tối thì hết mưa. Các tộc nhân đợi một lát thấy trời hết mưa thì quét sạch nước ở trước cửa động ra ngoài. Sau đó mang dụng cụ đánh lửa tới khó khăn nới lửa nướng thịt, dùng nhánh cây khô và cỏ khô nữ nhân để ở trong sọt.

Thịt không có nướng nhiều, mỗi người được chia một xâu thịt, nam nhân sức ăn lớn nên được chia hai xâu. Bởi vì không biết mưa liên tục bao nhiêu ngày, thời kì đặc biệt ai cũng đừng nghĩ ăn no.

“Cái này cho ngươi.” A Man mang tới một xâu thịt đưa tới trước mặt Trình Y.

“Ngươi ăn đi, ta không thích ăn nó.” Trình Y nhét thịt lại vào trong tay A Man, hai xâu thịt phỏng chừng không đủ cho hắn nhét kê rằng còn đem một xâu cho cô thì hắn ăn thế nào? Hôm nay khí trời thật đáng sợ, hắn là trụ cột tâm can của cô, tuyệt đối không thể ngã xuống.

A Man không thuyết phục được Trình Y, cuối cùng đành phải ăn hết hai xâu thịt trước sự bức bách của cô. Sợ Trình Y đói bụng, ngay khi cô vừa ăn thịt nướng thì nhét hai quả đại vào trong cô bắt buộc cô phải ăn, cuối cùng Trình Y chỉ ăn một trái.

Bão tố liên tiếp trong ba bốn ngày, đều là ban ngày, buổi tối chín giờ mới ngừng, sau đó rạng sáng năm sáu giờ lại bắt đầu mưa.

Mấy ngày nay các tộc nhân đều đói bụng, con mồi mang đến trong hai ngày đã ăn hết, hai ngày sau đều là ăn cháo rau dại và trái cây. Mà trái cây và rau dại số lượng cũng có hạn, cái dùng để nấu cháo cám(giống như gạo nhưng hương vị kém rất xa) tuy rằng mang theo rất nhiều nhưng không có rau dại nấu chung nên rất nhạt nhẽo hương vị rất khó nuốt xuống.

Buổi tối ngày thứ tư, không còn cái gì để ăn, cám có hương vị không dễ ăn cũng hết, các tộc nhân đành phải bụng đói. Loại khí trời này không thể đi săn được, quả đại cũng không hái được, trên núi bởi vì mưa trồn đi ra ngoài không bảo đảm sẽ không ngã lăn mà chết.

Ngày thứ năm trong lúc các tộc nhân ngàn mong vạn chờ trời rớt cuộc ngừng mưa, giữa trưa mặt trời nhô ra ngoài. Vừa đói vừa sợ, thấy như vậy các tộc nhân mừng như điên, mặt trời ló dạng, bầu trời không một áng mây chứng minh không còn mưa to nữa!

Bây giờ còn chưa thể đi ra ngoài, chờ mặt trời hong khô trên núi ẩm ướt mới có thể đi được.

Không có gì ăn, các tộc nhân đói bụng cả một ngày cúi đầu ủ rũ. Sáng sớm ngày thứ sáu lại là trời nắng, các tộc nhân đều đã thu thập xong, tính đợi thêm nửa ngày cho trên núi khô ráo là chạy ngay xuống núi.

Trình Y đói đến nỗi ngay cả ngồi cũng có sức, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng đói qua như vậy. Bốn ngày trước chưa từng có một bữa cơm no, sau đó lại đói bụng cả một ngày, cô gần giống, gần thành, gần bằng Tiểu Long Nữ không ăn khói lửa nhân gian.

(Tiểu Long Nữ: một nhân vật trong tiểu thuyết Kim Dung- Thần điêu hiệp lữ)

Buổi chiều có mấy nam nhân xuống núi dò đường, nửa giờ sau trở về nói có thể đi. Vì vậy ngay khi tộc trưởng hạ lệnh một tiếng toàn thể tộc nhân bụng đói cồn cào lên đồ dùng công cụ mà xuống núi.

Khi xuống núi tuy mọi người đói đến đầu vầng mắt hoa, nhưng trên mặt mỗi người đều treo nụ cười. Bởi vì lập tức phải đi trở về, cho dù là phòng ở bị bão tố hủy diệt cũng không sợ, bọn họ sẽ làm lại một cái mới là tốt rồi, tối thiểu sau khi trở về còn có thể có bữa cơm no.

Tất cả mọi người đắm chìm trong vui sướng, lại không biết sau khi bão tố điên cuồng đi qua, cùng chờ đợi bọn họ sẽ là cái gì . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Tốc độ của tộc nhân lúc lên núi rất nhanh, khi xuống núi thì tốc độ cũng chậm hơn rất nhiều, phần lớn mọi người chân đều mềm nhũn. Chung quanh khắp nơi là cây cối bị bão tố sấm chớp càn quét gãy ngã đổ, có cây ngã giữa đường đi, các tộc nhân phải vòng qua nó mà đi.

Trên núi có rất nhiều cây ăn quả hiện tại đều trụi lủi không còn quả nào. May mắn có cây còn được hai ba trái treo lủng lẳng, phần lớn trái cây bị rơi rụng vào trong vũng bùn. Bởi vì mưa đá quá lớn, hầu như trái cây đều bị dập nát, một số ít trái không bị dập nát thì bị nước trôi khắp nơi hoặc may mắn được gốc cây ngăn trở thì tránh được một kiếp.

Tộc nhân rất đói bụng, khi xuống núi nhìn thấy trái cây mặc kệ có dập nát hay không dập nát thì cũng nhặt lên cạo vài cái vào quần áo rồi bỏ vào miệng cắn. Không có ai ghét bỏ trái cây bị bẩn, càng không có người ghét bỏ chúng bị dập nát và hương vị không ngon, lấp đầy bụng quan trọng hơn.

Lúc này Trình Y cũng bất chấp sạch sẽ, nhưng không có nhặt trái cây dập nát mà tới tảng đá lớn hoặc gốc cây nhặt được vài trái cây coi như nguyên vẹn mà ăn, cô cũng đưa cho A Man vài trái buột hẩn ăn hết.

Lần mưa to này ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của tộc nhân, trái cây đại khái không còn bao nhiêu. Giờ xuống núi nhìn thấy rau dại bị mưa đánh cho tan nát, chỉ còn lại một ít rau dại còn tầm tạm cùng với một ít là Diệp Tử đều được tộc nhân hái về. Lúc này bất cứ là thực vật nào cũng đều là thực trân quý.

Hao phí trăm cay nghìn đắng cuối cùng cũng xuống núi, các tộc nhân bắt đầu đi về phía bộ lạc. Cây cối và hoa quả trên đường cũng không tốt hơn so với trên núi bao nhiêu, tất cả cành hoa dại mềm mại đều bị mưa đá làm cho dập nát. Có mấy cây đại thụ bị sấm sét đánh thành mấy đoạn, các nam nhân chặt nhánh cây bị đốn ngã mang theo ở bên người.

Ở trên đường ngẫu nhiên gặp được vài động vật nhỏ, những động vật nhỏ này hành động rõ ràng chậm chạp hơn rất nhiều, bị đói mấy ngày nên rất gầy yếu, mưa đã tạnh nên chúng nó đi ra kiếm ăn, kết quả còn chưa kiếm được cái ăn đã trở thành con mồi của tộc nhân thuận tay bắt lấy.

Bởi vì trên đường ăn được chút trái cây nên bụng của mọi người cũng dễ chịu hơn một chút, kéo bước chân mệt mỏi về trong bộ lạc. Tuy đã làm xong chuẩn bị tâm lý nhưng nhìn toàn cảnh bộ lạc bị mưa đông trở thành bình địa không còn hình dáng ‘nhà’ mọi người cực kỳ khổ sở. Một số phụ nữ chịu không được mà rơi lệ.

Nhà cửa tan rã, cọc gỗ cành cỏ khắp mọi nơi, trong dĩ vãng bộ lạc tràn đầy tinh thần phấn chấn và cười vui hiện tại làm cho người ta có một loại cảm giác hoang vu tang thương.

“Thu dọn ra một mảnh đất trống, chúng ta ăn cơm trước.” Tộc trưởng nhìn gia viên bị hủy diệt trầm giọng ra lệnh.

Các tộc nhân đề xuống khổ sở, đem cọc gỗ nhánh cây bị nước trôi chất đóng dọn qua một bên, dọn ra một bãi cỏ trống còn chút nước ẩm ướt. Cỏ khô còn lại cũng không nhiều, chất vài đồng lửa dùng ít cỏ khô còn lại mồi lửa. Các tộc nhân quây quanh đồng lửa buồn buồn ngồi nướng thịt săn được dọc đường về.

Tuy rất muốn trùng tu nhà cửa ngay lập tức, nhưng mọi người đều biết phải lấp no bụng rồi mới có sức làm việc. Phụ nữ đi tới bờ sông lấy nước, ngay khi đàn ông nướng thịt thì các nàng bắt đầu đun nước nấu cháo rau dại. Con mồi rất ít hơn nữa vì bị đói nên rất gầy, mỗi người được phân không có bao nhiêu thịt, căn bản ăn không đủ no. Cũng may có không ít rau dại miễn cưỡng có thể tạm no bụng.

Trình Y phát hiện tâm tình A Man không được tốt, nghĩ tới hẩn khó chịu là vì nhà cửa bị phá hủy, nắm tay hẩn cho hẩn một ánh mắt trấn an. Nhà ở không có thì có thể làm lại, có nhiều tộc nhân như vậy tin tưởng rất nhanh sẽ làm xong nhà cửa.

Vội vàng ăn cơm, các tộc nhân cũng no được sáu phần, sau đó bắt đầu bận rộn làm việc. Đồng lửa không có lập tức dập tắt đi mà dùng để sấy khô cọc gỗ và cỏ. Đàn ông đi quét dọn sân bãi chuẩn bị cất nhà, phụ nữ mang sọt lên lưng kết đội đi tìm rau dại trái cây và thức ăn.

Trình Y đi theo các nàng, các nữ nhân vừa đi vừa nói chuyện liến đả xa một chút, thực vật gần đó đều bị phá hủy lợi hại, rau dại và trái cây ở nơi xa hẩn sẽ không bị ảnh hưởng, cũng không biết phải đi bao xa mới tìm được rau dại và trái cây không bị tổn hại.

Lần này đi hơn vài dặm, tất cả thực vật trên đường đi qua đều không có may mắn tránh khỏi. Cây cối cao lớn khỏe mạnh biến thành trụi lủi cành, mà cỏ cây yếu ớt sinh mệnh lực không đủ ngoan cường thì bị chặt đứt cành nhánh khắp nơi trên mặt đất. Nhóm người Trình Y cũng không tìm được bao nhiêu trái cây trên đường đi, đừng nói là nhặt được trái cây, cho dù là rau dại còn có cám, chỉ cần không có xấu đến tình trạng không thể ăn được các nàng đều nhặt hết để vào trong sọt.

Lại đi thêm khoảng hai ba dặm rồi cuộc nhìn thấy một mảng cây cối không có bị mưa ảnh hưởng. Ở đây không có bị mưa to tập kích qua, Trình Y và tộc nhân mừng rỡ vội vàng chạy qua hái trái cây. Một nhóm người đi hái rau dại và củ ở chung quanh, một nhóm ở lại hái trái cây. Bởi vì nơi này cách bộ lạc tối thiểu cũng khoảng bảy tám dặm, một lần qua lại rất tốn sức nên tất cả các sọt đều tận lực chứa đầy.

Trình Y hái được rất nhiều trái cây và rau dại, củ cũng có một ít. Lần này đi cô không biết sẽ có thu hoạch cho nên chỉ lấy một cái túi và cống một cái sọt. Hiện tại đã biết thực vật nơi này tốt, lần sau đến cô sẽ cầm theo cái đòn gánh không đầu vào đầu của mình đến đây.

Thắng lợi trở về, thần sắc các nữ nhân buông lỏng hơn rất nhiều, cái này chứng minh buổi tối mọi người lại không cần uý khuất dạ dày của mình, có thể ăn no mười phần rồi.

Trên đường trở về nhìn thấy mấy con thỏ hoang, chắc là ra ngoài kiếm ăn, bọn chúng đi rất chậm thậm chí có một số đi không được bao xa còn ngã lăn ra. Mọi người thấy vậy không khỏi mừng rỡ, buông cái sọt xuống chạy đi bắt động vật đối đến nỗi không đi được, đưa tay ra tóm được, vịn cổ bỏ vào sọt lại đi về.

Đối bụng đến không đi được mà ngã xuống chỉ là vài con cá biệt, về sau có gặp vài con thỏ cho dù chúng nó có không có tinh thần gì nhưng thấy có người muốn bắt chúng nó liền nhảy lên chạy trốn. Dù sao phụ nữ cũng không am hiểu đi săn, những động vật vừa chạy thì các nàng không bắt được rồi, vì vậy không có thu hoạch thêm.

Mới đầu Trình Y cũng cho rằng những động vật này bị đói quá mức nên té ngã, về sau nhìn thấy một con thỏ bị đói đến da bọc xương như vậy nhưng vì bảo vệ tính mạng mà chạy trốn rất nhanh thì đột nhiên lo lắng.

“Chúng ta ném bỏ mấy con thỏ này đi, xem ra bọn chúng rất giống như là sinh bệnh.” Trình Y nói với các nữ nhân đang rạo rục vì bắt được con mồi.

“Làm sao có thể, chúng nó bị đói.” Các nàng căn bản không đem lời nói của Trình Y ở trong lòng, mưa to mấy ngày liên tục nên những động vật cũng giống như họ không cách nào ra ngoài kiếm được thức ăn nên đói bụng đến đi không được là đạo lý rất bình thường, làm sao có thể sinh bệnh?

Trình Y cũng chỉ là suy đoán không cách nào xác định, huống chi cô là bác sĩ cũng không phải là bác sĩ thú y, không cách nào kiểm tra động vật chết đi này đến cùng là có bệnh hay không có bệnh. Các nữ nhân phá lệ quý trọng mấy con mồi nhỏ nhoi này, ai cũng không nghĩ ném đi thức ăn không dễ kiếm được, cho dù cô có đi khuyên cũng chỉ là hao phí miệng lưỡi. Cá biệt còn có nữ nhân quăng tầm mắt không vui đến cô. Nghĩ muốn cùng tộc nhân hòa thuận ở chung cơ bản bỏ đi ý niệm trong đầu, nghĩ có lẽ động vật thật sự chỉ đói bụng quá chứ không phải giống như cô suy đoán là bị bệnh.

Các tộc nhân dùng ba giờ đi và về, khi trở về thì tất cả nam nhân đều đang bận rộn làm nhà. Bọn họ là mấy chục người cùng xây một gian nhà, chờ xây xong lại đi xây gian khác. Phòng của tộc trưởng, nữ vu y, A Man và A Thái được làm trước rồi mới đi làm cho các tộc nhân khác. Thời gian ba giờ họ đã làm xong bốn phòng cho nhóm người tộc trưởng.

Để lại một nửa nam nhân ở lại xây nhà, còn một nửa ra ngoài đi săn. Các tộc nhân phân công hợp tác không có một ai nhàn rỗi, người già và trẻ con không tiện đi ra ngoài thì lấy cọc gỗ và cỏ dại bị nước cuốn trôi hong cho khô trước đông lửa rồi đưa tới cho các nam nhân làm nhà.

Các nữ nhân vừa về đến lập tức giúp một tay với các nam nhân, nhiều người nên nhà cũng làm nhanh hơn. lát sau các nam nhân ra ngoài đi săn cũng lục tục trở về, con mồi mang về so với bình thường còn nhiều hơn. Chắc là mưa tạnh nên chúng không thể chờ đợi được mà ra ngoài kiếm ăn, vì vậy phá lệ săn được nhiều, chỉ là mỗi con mồi gầy hơn mà thôi.

Một nhọc nửa ngày mọi người đều đói bụng, bụng công việc trong tay chuẩn bị ăn cơm. Nam nhân đi ra bờ sông lột da bỏ nội tạng, nữ nhân đi lấy nước về nấu cháo, tất cả vội vàng bận việc rồi trở về làm thành một vòng nấu cháo nướng thịt.

Có các nam nhân săn con mồi lớn trở về, mấy con thỏ hoang gầy ốm nữ nhân mang về không được để mắt tới rồi. Bất quá cũng không có ai cam lòng bỏ chúng nó đi, vẫn như cũ mà xiên rồi nướng trên lửa. Các tộc nhân chia phần lớn thịt con mồi lớn có cảm giác chắc bụng cho nam nhân, con thỏ bị ghét bỏ thì để cho nữ nhân săn được nó.

Trình Y từ chối khéo một nữ nhân đưa tới thịt thỏ trong đó, cùng A Man ăn thịt một loại động vật lớn lên rất giống lợn rừng có thân hình to lớn sau đó uống nửa chén cháo và ăn ba quả trái cây. Đã sáu ngày không được ăn uống no lại thịnh soạn như vậy rồi, ở trong tình huống đói bụng nhiều ngày như vậy cho dù thịt nướng không có vị muối cũng trở nên dị thường mỹ vị. Uống cháo rau dại còn muốn ngon hơn cháo Bát Bảo thời hiện đại. Sau khi ăn no cô thỏa mãn mà tựa lên người A Man, một tay vuốt bụng no tròn thỏa mãn cười đến con mắt thành đường chỉ.

Ăn cơm no, các tộc nhân cũng có khí lực, không hề trì hoãn mà toàn bộ vui đầu đi xây nhà ở. Tối khi trời hoàn toàn tối đen thì bọn họ làm thêm được sáu gian phòng nữa, sáu gian phòng này để cho người già trẻ con và phụ nữ ở.

Buổi tối Trình Y, Miểu, mẹ con vu y, vợ tộc trưởng còn có hai nữ nhân khác của tộc trưởng chen chúc trong một gian phòng. Còn lại chín gian phòng ốc thì người già trẻ con và phụ nữ chia nhau vào ngủ. Tất cả nam nhân lấy tộc trưởng làm đầu toàn bộ ở bên ngoài chịu đựng qua một đêm.

Trong tộc nhiều người, xây nhà ở là một công trình lớn, liên tục ba ngày xây phòng ở đến ngày thứ tư thì tất cả đều được làm mới, các tộc nhân rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khi tộc nhân khôi phục lại cuộc sống đi săn trong dĩ vãng thì chuyện bất hạnh xảy ra.

Đầu tiên là một nữ nhân đột nhiên lên cơn sốt, toàn thân vô lực, mặt đỏ gay gắt, không muốn ăn hơn nữa cổ họng bị khô khàn giọng. Uống qua thảo dược vu y cho cũng không khá hơn, ngược lại càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng, cuối cùng là không thể xuống giường được.

Bệnh tình của nữ nhân biến chuyển nghiêm trọng, những người khác cũng bị ảnh hưởng. Đầu tiên là con gái năm tuổi của nàng ấy cũng bắt đầu nóng sốt, một hai ngày sau lại giống như nữ nhân kia đều nằm liệt giường. Vợ và con gái đều bị bệnh, nam nhân sốt ruột muốn chết, bất chấp không còn đi săn, cả ngày chăm sóc người nhà của hắn. Càng không ngừng mớm thuốc dọn dẹp vật bài tiết cho họ. Chỉ là mọi cố gắng của hắn đều uống phí, vào sáng sớm một ngày vợ hắn liền nuốt khí, khi chết gầy chỉ còn da bọc xương.

Nam nhân cực kỳ bị thương, sau khi vừa khóc vừa dùng chiếu cuốn thi thể nữ nhân đem chôn ở sau núi hoang dã thì cũng ngã bệnh. Bệnh trạng giống như vợ hắn, toàn thân vô lực phát sốt, khi hắn nằm trên giường không dậy nổi thì con gái hắn cũng chết đi.

Một cái chứng bệnh làm hai người bị bệnh liên tục giờ thêm người thứ ba, chuyện này làm cho tộc nhân lo lắng rồi, đều đi về phía vu y thỉnh giáo rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vu y nhắm mắt bấm đốt ngón tay phải một hồi, sau đó mở mắt vận đầu lông mày nói: “Vu Thần trách cứ tộc nhân chúng ta sát nghiệt quá nặng, lúc dùng mưa to phá hủy nhà cửa của chúng ta cũng không đủ, ngài muốn đoạt đi mệnh một phần tộc nhân!”

Các tộc nhân vừa nghe liền nóng nảy, nhao nhao hỏi thăm.

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ không có phương pháp giải quyết sao?”

“Mấy ngày kế tiếp tộc nhân chúng ta sẽ còn có người lần lượt chết đi. Hiện tại Vu Thần rất tức giận, không để ý tới vấn đề của ta, chờ lão nhân gia ngài hết giận thì ta mới có thể lại đi hỏi.” Vu y khổ sở lắc đầu nói.

Các tộc nhân sợ nhất chính là chuyện chọc giận Vu Thần, nghe nói là bọn họ sát nghiệt quá nặng, vì vậy mấy ngày sau cũng không có người đi săn, cả ngày chỉ dùng rau dại trái cây lấp bụng để cầu mong chuộc tội. Chỉ là cho dù bọn họ chuộc tội cũng không có làm cho Vu Thần nguôi giận, ngay sau khi nam nhân kia cũng chết đi thì những khác cũng phát bệnh giống như vậy, mặc kệ là nam hay nữ chỉ cần bị nhiễm phải liền ngã bệnh.

Ngắn ngủi thời gian vài ngày, trong tộc đã có hơn ba mươi người sinh bệnh, số lượng người tử vong tăng lên mỗi ngày hai ba người. Chứng bệnh này làm tộc nhân hoảng sợ với tốc độ lây nhiễm kinh hoàng, mỗi ngày đều có thêm một hai người sinh bệnh, chỉ cần một người bệnh, người nhà của hắn cũng sẽ bị bệnh theo.

Loại hiện tượng này Trình Y cũng không lạ lắm, có câu nói phần lớn ôn dịch thường phát sinh sau thiên tai. Bởi sau khi thiên tai hoàn cảnh vệ sinh không xử lý tốt thì dễ dàng sinh ra ôn dịch, hiện tại uy hiếp tính mạng tộc nhân chính là ôn dịch!

“Nhanh tập trung người bệnh lại cùng một chỗ, đừng cho người khác dễ dàng tiếp xúc bọn họ!” Trình Y cấp bách nói với A Man chỉ mới vài ngày trôi qua mà gầy đi không ít.

A Man biết rõ Trình Y hiểu được chữa bệnh, cô vừa nói xong hắn liền nghe hiểu, vội vàng chạy ra ngoài an bày chuyện cách ly.

Khi người thứ hai chết đi cô cũng có nghĩ tới là bệnh ôn dịch, chỉ là tuy cô đã cứu Miểu nhưng các tộc nhân khi gặp chuyện lại càng tin tưởng vu y, không có ai tin tưởng lời Trình Y nói rằng như vậy là ôn dịch. Bọn họ lại mê tín cho rằng Vu Thần đang trừng phạt bọn họ, chuyện bọn họ bức thiết muốn làm nhất chính là biểu hiện ra ý ăn năn hối lỗi khiến cho Vu Thần nguôi giận.

Mỗi ngày vu y khai mở phương thuốc căn bản không dùng được cho ôn dịch, khi không tìm được nguồn gốc ôn dịch thì không có cách nào đưa ra được phương pháp trị liệu chính xác. Vì vậy Trình Y càng không có cách nào làm cho các tộc nhân nghe lời của cô mà không bị lời nói xằng bậy của vu y chi phối.

Lời nói của Trình Y không có tác dụng, nhưng lời của cô được truyền ra từ miệng của A Man thì có phân lượng nhiều hơn. Các tộc nhân cho dù không rõ tại sao phải đem toàn bộ người bị bệnh an trí tại một chỗ, cho rằng như vậy khó chăm sóc cho bọn họ, nhưng mà vẫn nghe lời đem người bệnh tập trung lại với nhau.

Trong lúc A Man đi ra ngoài, ở trong phòng Trình Y đã làm được mười mấy cái khẩu trang. Ôn dịch là bệnh truyền nhiễm, chủ yếu là truyền bệnh khuẩn qua đường hô hấp, đeo lên thì hiệu quả hơn rất nhiều. Ở đây không có thiết bị khử trùng, chỉ có thể nấu trong nước sôi nhiều lần.

Khi A Man trở về thì tháo xuống khẩu trang Trình Y làm cho hắn nói: “Người bị bệnh đã tập trung lại cùng một chỗ rồi, vu y đặt biệt đi tới phát ra cáu kỉnh.”

Trình Y há miệng muốn nói vu y chính là loạn chữa bệnh, ngẫm lại lại nhắm mắt lại. Trong thâm tâm của tộc nhân địa vị vu y rất cao cả, cho dù là người thân mật nhất A Man, cô cũng không thể nói ra lời nói xấu vu y.

Sáng sớm hôm sau, vu y triệu tập tộc nhân tuyên bố nói Vu Thần báo mộng cho nàng, muốn tộc nhân lấy ra một đôi đồng nam đồng nữ hoạt bát đáng yêu, vào lúc giữa trưa ngày mai thiếu sống bọn họ tể lễ Vu Thần. Nếu như đôi đồng nam đồng nữ này đến thiên gian có thể khiến cho Vu Thần vui lòng thì trận tai nạn này có thể sẽ lập tức biến mất, nếu không thì tai nạn còn có thể tiếp tục . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Trong bộ lạc có không ít hài tử, đồng nam đồng nữ năm tuổi không khó tìm. Sau đó chọn được năm người, ba nam hai và hai nữ hai. Không ai muốn con mình bị tế Vu Thần, vì vậy đang chọn lựa ai, trên mặt mọi người nổi lên sự nhón nháo bất đồng.

Trình Y nghe nói vu y muốn thiêu sống đồng nam đồng nữ liền tức giận chửi ầm lên. Cô là người thế kỷ hai mươi mốt học qua khoa học tri thức nhân loại, giết đồng nam đồng nữ tế lễ vị thần nào đó thuần túy là việc làm không thể nói được. Đây là ôn dịch, cùng với cái Vu Thần gì đó không có nửa điểm quan hệ! Nhìn các tộc nhân bình tĩnh đến về mặt chết lặng cô liền suy đoán chuyện thiêu sống hài đồng không phải là lần đầu xảy ra. Tất cả mọi người đều cho rằng như vậy không phải là chuyện quá đáng và kì quái gì, bằng sức của một mình cô càng khó thuyết phục đại chúng.

“A Man, không thể thiêu sống hài tử, vu y đang gạt người!” Trình Y như người chết đuối nắm lấy cọng cỏ cuối cùng là A Man nắm chặt lấy tay hấn lớn tiếng nói.

A Man lắc đầu, vỗ vào tay Trình Y nói: “Ta không làm chủ được.”

“Đây là ôn dịch! Cho dù có thiêu đồng nam đồng nữ cũng vô dụng!” Trình Y nóng nảy, trong lòng đem vu y ra nguyên rửa vô số lần. Vu y lưu lại cho mình một đường lui, nói cái gì mà nếu như đồng nam đồng nữ không làm cho Vu Thần hài lòng thì tai nạn vẫn còn tiếp tục, là lời nói không chịu trách nhiệm cỡ nào . . . Nếu như sau khi thiêu chết đồng nam đồng nữ mà ôn dịch không dừng lại, vu y sẽ nói hai hài tử không có đem đến niềm vui cho Vu Thần mà không phải bà vô năng! Sau đó thì sao? Bà sẽ tiếp tục tà thuyết mê hoặc người khác hoặc giết dây các tộc nhân thiêu chết thêm hài tử thứ ba thứ tư. Vu y khôn khéo, cho dù có đem tất cả hài tử thiêu hết cũng không ngăn được ôn dịch khuếch tán!

A Man vội vàng kéo Trình Y đang kích động không chịu nổi qua, khẽ vuốt lưng cứng còng của cô nói: “Chúng ta nghe vu y.”

“Không được!” Trình Y ngẩng đầu trong lòng ngực A Man, hai mắt nhìn thẳng vào hấn: “Vu y đang hại người, thiêu chết đồng nam đồng nữ cần bản không không chế được ôn dịch!”

“Trình Y, tuyệt đối không được nói xấu vu y ở bên ngoài.” Về mặt A Man nghiêm túc nhìn Trình Y, trong giọng nói lộ ra thập phần nghiêm cần.

“Ta hiểu rồi.” Trình Y gấp đến độ giậm chân, bọn nhỏ trong tộc một đứa so với một đứa rất hoạt bát đáng yêu, âm thanh bọn nhỏ gọi ‘Trình Y’ thanh thúy dễ nghe, thường xuyên quán quýt lấy cô bên châu chấu cho bọn nó, mỗi một đứa nhỏ đều là Thiên sứ. Vừa nghĩ tới trưa mai sẽ có hai Thiên sứ sẽ bị đốt thành tro cô liền không chịu được. “A Man, người đi tìm Ada ngăn cản chuyện này được không? Cho ta chút thời gian, ta đi nghĩ biện pháp trị ôn dịch.”

“Nếu như người cô ý xen vào, sẽ trở thành kẻ địch trong mắt toàn tộc nhân.” A Man cau mày nhìn Trình Y nói ra sự thật tàn nhẫn.

Trình Y nghe vậy chân lập tức nhũn ra ngã phịch vào trong ngực A Man. Lời hấn nói đúng là chuyện cô lo lắng, các tộc nhân sẽ không nghe lời của cô. Nếu như muốn cản vu y, chỉ có thể tìm được nguồn gốc và phương pháp trị liệu ôn dịch trước trưa mai, nhưng mà chuyện này so với lên trời còn khó hơn. Cho dù vận khí của cô có tốt trong một ngày có thể tìm được phương pháp trị liệu, các bệnh nhân cũng không thể ngay lập tức khôi phục khỏe mạnh, đến lúc đó hai hài tử đáng yêu cũng sẽ phải chết!

Bây giờ không phải là thời điểm nhận mệnh! Trình Y chinh đốn tâm tình xong liền đẩy A Man ra, sau khi mang khẩu trang và bao tay liền chạy ra ngoài. Vì đề phòng ôn dịch khuếch tán, lúc nào cũng phải chú ý phòng độc và trừ độc. Ở đây không có thuốc trừ độc, da thú, nòi chén chỉ có thể rửa nước sôi nhiều lần, đây là chuyện không còn cách nào. Trong phòng thì không còn có cách nào trừ độc rồi, điều kiện có hạn chỉ có thể đem càng nhiều tinh lực đặt trên chuyện phòng ngự.

Gấp gáp làm ra hơn tám mươi cái khẩu trang phân phát ra ngoài, Trình Y không có tiếp tục làm khẩu trang nữa. Bởi vì các tộc nhân nghe xong lời nói của vu y cho rằng đeo cái khẩu trang này càng dễ ngã bệnh cho nên không dám mang nữa. A Thái và Miểu không sợ chết trước hết mang lên cái ‘nguy hiểm gì đó’ này. Những tộc nhân khác khi A Man thuyết phục mới miễn cưỡng mang lên, chỉ có hơn tám mươi người đeo. So sánh với Trình Y chỉ biết trị thương không biết vu pháp, những người khác càng tìm phục lời nói của vu y.

Khẩu trang Trình Y làm dùng da thú có tính khá thông khí mà mà làm vì mang lên sẽ không sợ ngộp thở.

Người bệnh chiếm sáu gian phòng ốc, phụ trách chăm sóc họ ngoại trừ Trình Y một lòng cứu người còn có người nhà của họ. Những người này đều bị Trình Y bắt buộc đeo khẩu trang lên, khi bọn họ cho người bệnh ăn cơm uống nước xong phải lập tức rửa tay bằng nước nóng.

Thông qua A Man thuyết phục tộc trưởng, vì vậy ngay sau đó tộc trưởng liền ra lệnh mỗi ngày tộc nhân phải rửa tay nhiều lần, mỗi ngày tắm ít nhất một lần. Trước khi ăn cơm nòi chén đều phải được cẩn thận rửa qua nước sôi, quần áo mặc mỗi ngày phải thay đổi rồi giặt qua nước nóng phơi khô.

Gần bộ lạc còn có một nguồn nước từ trên núi đổ xuống, giống như là thác nước đổ từ trên xuống, chảy thành dòng suối nhỏ. Bởi vì chỗ này nguồn nước ít không có thể tắm rửa nên các tộc nhân có thói quen dùng nước sông. Hiện tại ôn dịch náo loạn, theo đề nghị của Trình Y, các tộc nhân bắt đầu tách ra dùng nước. Tất cả vật phẩm của nhóm người bị bệnh đều tẩy rửa trong sông, còn các tộc nhân không bị bệnh thì dùng nước suối.

Vì phòng ôn dịch, các tộc nhân chưa bao giờ chịu khó qua như vậy. Vì đề không bị sinh bệnh, tất cả mọi người tận dụng khả năng vệ sinh hoàn cảnh xung quanh mình còn có dụng cụ hàng ngày, kể cả chính mình.

Đi vào phòng cách ly, chứng kiến tộc nhân bị ôn dịch giày vò gầy như que củi, Trình Y cắn chặt hàm răng, mệnh lệnh cho chính mình phải nhanh chóng tìm được phương pháp trị liệu, cứu thoát cho những người đáng thương này.

Trình Y bắt mạch cho người không ngừng ho khan, bệnh chứng của bọn họ giống như bị cảm mạo dẫn tới viêm phổi, nhưng cũng không giống với viêm phổi. Không muốn ăn, ho han không ngừng, mặt đỏ lên, toàn thân bị ngứa, ngủ không ngon giấc v.v... Quan trọng nhất chính là từ khi bệnh đến khi từ vong nhanh nhất cũng chỉ có thời gian ba ngày, chậm thì cũng chỉ có năm ngày mà thôi.

Một nữ nhân khi Trình Y bắt mạch thì chảy xuống dòng lệ, dùng âm thanh khàn khàn do bị ho khó khăn mà hỏi: “Ta sắp chết sao?”

Trình Y dùng sức lắc đầu, trấn an đôi mắt hàm chứa chờ mong rồi lại nhận mệnh của nữ nhân nói: “Ngươi không có việc gì, ta sẽ nhanh chóng tìm được phương pháp cứu ngươi!”

Không biết nữ nhân có tin hay không, nghe xong lời nói của Trình Y thì nhắm mắt cười chua xót, trong miệng thầm thì gọi tên con gái của nàng.

Ở đây có thể dùng Diệp tử trừ độc, hai ngày nay đều là Trình Y vắt và đập nát Diệp tử, lấy băng gạc lọc lấy chất lỏng rồi đem pha loãng, dùng da thú ngâm vào bên trong chất lỏng khoảng một phút rồi lấy ra lau cho người bệnh. Cô lau cho nữ nhân, về phần nam nhân thì để cho A Man và A Thái lau.

Mỗi ngày lau hai lần có chút tác dụng làm chậm lại chu kỳ phát tác bệnh tình, nhưng vẫn không thể trị tận gốc như cũ, cuối cùng người bệnh vẫn phải lục tục chết đi.

Lau chùi cho các bệnh nhân có thân thể khác thường nồng đậm, trong lúc làm không ngừng nói những lời cổ vũ cho bọn họ nghe. Sau khi hết bận rộn lại đi ra, Trình Y đi vào chỗ nước suối chảy ra từ trên núi rửa tay. Từ khi ôn dịch lan tràn cô chưa có một giấc ngủ ngon nào, dưới ánh mắt cô quảng thâm rất rõ ràng. Đối với loại bệnh ôn dịch này cô không có một chút kinh nghiệm nào. Thời hiện đại trẻ con vừa sinh ra không lâu đã bắt đầu tiêm các loại vaccin dự phòng, căn bản không cần lo lắng nhiễm các loại ôn dịch hay cảm cúm các loại. Sở học của cô có hạn, sẽ không làm thí nghiệm lấy ra vaccin phòng bệnh ôn dịch. Lại nói cho dù cô có khả năng nghiên cứu ra vaccin phòng bệnh ôn dịch cũng không làm được, không bột đổ gột nên hồ. Ở đây không có công cụ và được vật, thân tiền đến đây cũng nghiên cứu không ra vaccin phòng bệnh.

Giặt xong bao tay quay trở về thì gặp mẹ con vu y cảm nôi đến lấy nước, Trình Y bắt buộc chính mình không nên trêu chọc các nàng. Có thể cuối cùng là không nhận được, đừng bước lại nhìn qua vu y lớn tiếng nói: “Xin ngươi không cần thiếu chết đồng nam đồng nữ.”

Vu y nghe vậy dừng bước lại, nhũ mày không vui nhìn Trình Y: “Ngươi đi mà nói với Vu Thần.”

“Thiếu chết hài tử cũng chẳng có ích gì, ngươi so với ai khác càng hiểu rõ ràng.” Trình Y trừng mắt lớn tiếng nói với vu y.

Búp Bê đột nhiên mở miệng hét lớn: “Cái nữ nhân vừa xấu vừa ngu xuẩn không xứng chỉ đạo a mẫu của ta làm như thế nào, tránh ra!”

Vu y nhàn nhạt liếc mắt nhìn Trình Y, cái gì cũng không nói, xem như không có việc gì cùng Búp Bê song song đi qua người Trình Y.

“Hại chết quá nhiều người coi chừng bị thiên lôi đánh chết! Chết không yên lành! Một đôi mẹ con khôn khiếp!” Trình Y bị thái độ coi rẻ mạng người của mẹ con vu y tức giận mà chửi ầm lên. Chỉ là dùng ngôn ngữ hiện đại mắng, cô còn không có mất lý trí mà dùng ngôn ngữ viễn cổ mắng các nàng. Dù sau cô học ngôn ngữ ở đây có hạn, lời mắng chửi người quá khó khảm nên sẽ không nói.

Tức giận đi trở về, trên đường trở về Trình Y chứng kiến một con thỏ hoang màu xám trong bụi cỏ đang ôm một gốc cây bị đốt trụi mà gặm cắn. Sở dĩ chú ý đến nó là vì hành vi quái dị của nó, đã từng gặp qua con thỏ ăn củ cải lại chưa từng thấy qua con thỏ ăn cọc gỗ cháy xém.

Thỏ hoang thấy có người lại gần, há miệng ngậm cọc gỗ cháy xém ụt té chạy, chỉ trong chớp mắt liền biến mất trước mắt Trình Y.

Việc này rất kỳ quái nhưng Trình Y cũng không quá mức để ý, lúc này tất cả tâm tư của cô đều đặt trên người đồng nam đồng nữ chết thiếu.

Trong tộc đã tuyển chọn được đôi đồng nam đồng nữ, một đứa bị chết cha, một đứa cha mẹ đều bị ôn dịch. Hai đứa nhỏ mở to đôi mắt hoảng sợ nhìn qua tộc nhân cầm dây thừng trói bọn nó, đáng thương khóc cầu xin. Đành chịu, tiếng khóc của bọn họ cũng không ngăn cản được động tác của tộc nhân, rất nhanh đã trói chặt hai người bọn họ.

Mẹ của bé gái cao giọng khóc lớn, nàng muốn ôn con gái đang khóc một chút, kết quả bị tộc nhân ngăn cản không cách nào tiến lên được.

Trình Y thấy một màn như vậy liền kinh hãi, chạy băng băng tiến lên hô to: “Thả bọn chúng ra!”

A Man thấy vậy nắm chặt tay cô hét lớn: “Ngươi đừng can dự vào chuyện này.”

“Làm sao ta có thể mặc kệ? Vận mệnh của bọn nó không cứu vãn được cái gì!” Nếu như mệnh của hai hài tử vô tội này có thể cứu cả tộc nhân, cho dù có khó khăn hơn nữa thì Trình Y cũng sẽ không nói cái gì. Chỉ là hiện tại cô phi thường biết rõ biết chính xác như vậy là không có tác dụng, làm sao cô có thể thờ ơ!

Tộc trưởng đi tới, vận lông mày nghiêm khắc khiển trách: “Không cho phép chậm trễ chúng ta tế thần! Nếu còn quấy rối thì cắt đứt chân ngươi!”

A Man nhanh chóng che miệng Trình Y, nói xin lỗi với tộc trưởng, cam đoan chính mình sẽ trông chừng Trình Y không cho nàng hành động thiếu suy nghĩ.

“Hừ.” Tộc trưởng hung hăng trừng mắt liếc nhìn Trình Y rồi bỏ đi, mệnh lệnh tộc nhân mang đồng nam đồng nữ đến trước cửa phòng vu y để cho nàng xem có hài lòng hay không.

Tộc trưởng mang theo tộc nhân đi xa, A Man mới buông hai tay đang siết chặt Trình Y ra.

“Hu hu.” Trình Y ngồi liệt trên mặt đất che miệng khóc lên, tiểu nam hài chết đi song thân từng giúp cô rửa quả đại, khi nó cười rộ lên sẽ lộ ra hai cái răng khênh rất là đáng yêu. Có lần A Man hôn trộm cô thì bị nó thấy được, dùng ngón trỏ cào cào trên mặt nhăn mặt nói với cô: “Xấu hổ!” Bây giờ nghĩ lại hình ảnh kia cứ như mới vừa hôm qua. Nhưng mà còn không tới hai mươi giờ nữa, cái hài tử đáng yêu vui vẻ giúp người sẽ bị thiêu chết . . .

A Man biết rõ Trình Y khổ sở, hẳn cũng không muốn hài tử đáng yêu phải chết, chỉ là bọn nó không chết thì càng có thêm nhiều tộc nhân phải chết. Mặc kệ phương pháp này của vu y có thể cứu được tộc nhân hay không, nhưng chung quy phải thử một lần mới có thể biết rõ kết quả. Lúc này ai đi ngăn cản sẽ trở thành kẻ địch chung của cả tộc công kích, mà hẳn không muốn Trình Y trở thành đối tượng các tộc nhân phần nộ đánh dẹp.

Buổi tối Trình Y không muốn ăn cơm, cô không ngừng đi nhìn xem chung quanh bộ lạc. Biết rõ mình đi không mục đích như vậy cũng chẳng làm được việc gì nhưng vẫn nghĩ là thử một lần. Hai đứa nhỏ đáng yêu đang sống không thể để tộc nhân tàn khốc thiếu sống.

Trình Y không ăn cơm A Man cũng không ăn, đi cùng cô khắp nơi. Hẳn không biết cô đang tìm kiếm cái gì, chỉ im lặng theo phía sau lưng cô đi tới, tư thái bảo vệ người.

Đi tới đi tới, đột nhiên toát ra một con thỏ nhỏ, hai chân trước đang vắt và ôm một nhánh cây bị cháy xém không biết tìm ở đâu mà gặm cắn. Nhìn thấy có người tới thì sợ tới mức nhanh chân bỏ chạy, chạy hai bước lại do dự lại bất chấp nguy hiểm mà lộn trở lại, ngậm lấy nhánh cây bị cháy xém vừa rồi không cẩn thận làm rơi trên mặt đất rồi phi nhanh chạy trốn.

Trình Y nhìn thấy cái này giống như là hình ảnh từng quen biết đột nhiên dừng bước lại. Đây không phải là con thỏ kì quái đầu tiên rồi, trong đầu linh quang chợt lóe lên. Cô nhớ tới ngày bọn họ mới từ trên núi trở lại bộ lạc, cô cùng với các nữ nhân cùng đi hái trái cây xa xa, có mấy nữ nhân bắt được mấy con thỏ hoang đi đường bị té ngã. Lúc ấy cô còn nghi ngờ mấy con thỏ bị bệnh còn khuyên các nàng ném đi, kết quả bị các nàng chề nhạo. Cô nhớ tới người đầu tiên bị chết chính là nữ nhân săn được con thỏ ‘bệnh’, chính là nàng! Cô nhớ rõ còn có hai nữ nhân khác cũng săn được con thỏ sau khi nữ nhân đầu tiên chết đi thì cũng lần lượt qua đời.

“A Man, A Man!” Trình Y kích động bắt lấy cánh tay A Man, âm thanh run run hỏi: “Mấy ngày nay người có chú ý thấy con thỏ có gì khác thường?”

“Con thỏ?” A Man nghe vậy vận lòng mày suy tư một lát, không xác định nói: “Mấy ngày trước trên đường đi săn thấy vài con thỏ chết, rất gầy, trên người không có vết thương hình như là chết đói.”

“Hiện tại? Bây giờ có còn thỏ ‘chết đói’ không?” Trình Y thật kích động gắt gao bóp chặt cánh tay A Man hỏi tới.

“Hiện tại? Hình như là không còn.”

Trình Y cực kỳ vui mừng mà khóc, nhào vào trong ngực A Man, nắm chặt cổ A Man hét lớn: “Ta biết rõ làm sao để cứu tộc nhân rồi!”

Mấy phen dưới sự trùng hợp, Trình Y rất xác định tộc nhân nhiễm ôn dịch lần này có quan hệ với con thỏ. Thời gian trước con thỏ lục tục chết đi, hiện tại nhìn thấy con nào con nấy sinh long hoạt hổ, một điểm mấu chốt chính là chúng nó ăn đầu gỗ bị cháy xém! Nếu chúng nó như bình thường chỉ là ăn trái cây, Trình Y tuyệt đối không phát hiện điểm này. Đầu gỗ cháy căn bản không phải là thực vật, tất cả sinh vật sẽ không ăn nó, mà không chỉ một con thỏ coi nó như bảo bối mà gặm, điều này nói rõ đầu gỗ cháy ngoại trừ công dụng lấp đầy bụng còn có - chữa bệnh!

A Man vẻ mặt khiếp sợ nhìn Trình Y, thật cẩn thận hỏi: “Thật sự? Người có thể cứu được tộc nhân?”

“Ừ.” Trình Y gật đầu mạnh, kéo cánh tay A Man chạy về hướng trong tộc, kích động nói: “Chúng ta về nhóm lửa, để cho các bệnh nhân liếm cọc gỗ cháy.”

A Man cũng bị cảm xúc của Trình Y kích động, ngại cô chạy chậm, ôm cô lên rồi vội chạy nhanh về trong tộc, chỉ cần có thể cứu sống tộc nhân, dù chỉ là một tia hy vọng hẳn cũng sẽ không buông tha!

***Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cái than củi này không thể ăn, chỉ là vì tình tiết trong lúc này nên mới có thể ăn đi. Mọi người có thể tưởng tượng thành cây cối ở đây cùng với hiện đại hoàn toàn không giống nhau. Cũng có thể tưởng tượng thành trong cơ thể người trúng ôn dịch là một loại bệnh khuẩn, than củi có thể hóa giải loại bệnh khuẩn có hại này trong cơ thể, hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 31.

Trình Y biết rõ ăn than là có hại cho cơ thể người, đối với động vật cũng không tốt, nhưng con thỏ lại ăn cao hứng như vậy. Cũng bởi vì ăn than nên nó càng ngày càng có tinh thần, điều này chứng tỏ than này cũng không có hại như cô suy nghĩ, ít nhất đối với sinh vật bị nhiễm ôn dịch mà nói là vô hại. Tại sao như vậy? Có lẽ cây cối ở đây và thời hiện đại khác nhau, than gỗ không có chất độc hại, có lẽ là trong cơ thể sinh vật bị ôn dịch có bao hàm bệnh

khuẩn nào đó có thể tiêu hóa độc tố trong than củi, hình thành hiệu quả ‘lấy độc trị độc’.

Bất kể là nguyên nhân gì, đối với con thỏ không có hại hẳn là cũng vô hại đối với cơ thể người, cho dù có hại cũng phải thử! Không thử thì sẽ chết, thử thì có tám phần hy vọng!

Liên tục hai lần thấy con thỏ gặm than củi, chính là cảnh cây bình thường, trong bộ lạc thường hay dùng nó nhóm lửa. Chung quanh đây chỉ có một bộ lạc chính là bộ lạc mà A Man và Trình Y đang sống- Tạng Tang bộ lạc, chắc chắn con thỏ ăn than củi là từ trong tộc.

A Man và Trình trở về liền ôm hết nhánh cây còn lại chất đống tại chỗ rồi thiêu cháy, những nhánh cây dài đều bị họ bẻ đôi rồi đốt đi.

Âm thanh ‘răng rắc’ trên đồng lửa phát ra, hiện tại trời đã tối, ánh lửa sáng ngời chiếu rọi khắp nơi. A Man và Trình Y ngồi nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, chỉ cảm thấy ánh lửa bốc cháy giống như là hi vọng sáng ngời, càng cháy nhiều phảng phất như hy vọng cứu sống tộc nhân sẽ càng lớn hơn một chút.

Sau khi tất cả nhánh cây cháy hết thì A Ma dập tắt lửa, cầm quạt quạt trong chốc lát, chờ than bớt nóng thì hai người ôm nhánh cây chất đống đi đến phòng cách ly, trên đường Trình Y đưa khẩu trang cho A Man.

Tuy trời đã tối, nhưng các bệnh nhân vẫn chưa có ngủ, ồn dịch giã và làm cho bọn họ không thể nào ngủ được. Có vài người nhà của người bệnh bởi vì mệt mỏi mà đang ngủ gật, thấy hai người Trình Y bước vào thì mở mắt ra.

“Các người ăn cái này, sau khi ăn xong thì sẽ khỏe hơn.” Trình Y đem than gỗ phân phát cho người nhà người bệnh, để bọn họ đút cho người bệnh ăn, còn những người không có người nhà thì cô sẽ giúp bọn họ.

Vốn Trình Y cho rằng bệnh nhân sẽ không dễ dàng nghe lời của cô ăn cái không thể tưởng tượng này, ai ngờ không cần cô phải dùng nhiều lời khuyên giải như thế nào. Chỉ cần nói cái này có thể cứu bọn họ các bệnh nhân rất phối hợp mà há miệng gặm cắn. Người bệnh nhẹ thì tự mình cầm than củi gặm cắn, còn người bệnh nặng thì Trình Y bón cho họ từng chút một. Cô giúp bệnh nhân nữ bên này, A Man đi phòng khác giúp nam nhân.

Trong nội tâm Trình Y thật sự rất bất ổn, tuy có thể khẳng định thứ này có thể trị bệnh ôn dịch, nhưng khi chưa nhìn thấy hiệu quả thì vẫn rất lo lắng. Không biết mỗi người nên ăn bao nhiêu than củi thì phù hợp, lại không thể bắt tới một con thỏ hỏi chuyện này. Cái này chỉ có thể dựa vào quan sát mà quyết định, đến tốt cùng vài ngày sau có tốt hơn hay không cũng không biết. Chỉ hi vọng có thể lập tức nhìn thấy hiệu quả. Nếu không cô sợ y lại là tà thuyết mê hoặc người khác gây ra thêm tai họa cho nhiều hài tử đáng thương.

Sức đề kháng của phụ nữ và trẻ con yếu hơn nam nhân trưởng thành rất nhiều, lúc này người bệnh chiếm đại đa số là phụ nữ và trẻ con, chiếm tới bốn gian phòng, các nam nhân chỉ có hai phòng. A Man cho họ ăn than củi xong đi ra thì Trình Y còn chưa có ra.

Chờ Trình Y giúp người bệnh ăn than củi xong đã là nửa đêm, hai người ôm tất cả cành còn thừa thả lại chỗ thường nhóm lửa ăn cơm.

“Chúng ta đi tìm Ada chứ?” Trình Y mặc dù mệt mỏi đầu đầy mồ hôi nhưng lại biểu hiện ra vui sướng vì có hi vọng.

A Man nhú mày nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu nắm chặt tay Trình Y đi tới nhà tộc trưởng.

Vợ chồng tộc trưởng đang ngủ, A Man đi tới cách cửa phòng mười thước thì dừng lại cất giọng kêu: “Ada, a mẫu.”

Kêu vài lần cuối cùng cũng đánh thức tộc trưởng đang thối mặt đi ra: “Hơn nửa đêm ồn ào cái gì?”

A Man dẫn Trình Y tiến lên, mang theo xấu hổ xin lỗi tộc trưởng nói ra mục đích của mình về chuyện than củi. Công bố lần này tộc nhân được cứu rồi, muốn tộc trưởng mở lời không cần thiếu sống hai hài tử.

“Vớ vẩn!” Tộc trưởng nghe vậy thì giận dữ, mắng to A Man sau lại hung hăng trừng Trình Y: “Người thiếu chút nữa xúi giục A Man làm chuyện xấu, Vu Thần mở miệng yêu cầu đồng nam đồng nữ, chúng ta nhất định phải đưa, đừng nói cái gì nữa, trở về đi!”

“Ada! Xin ngài tin tưởng chúng ta!” Trình Y rất sợ tộc trưởng, nhưng mạng người quan trọng nhất, cô nhất định đem sợ hãi ném đi.

“Cút!” Tộc trưởng hét lớn một tiếng, lại trừng A Man và Trình Y tức thì xoay người trở về phòng.

Bọn họ gây ra động tĩnh có chút lớn, đánh thức vài nhà ở gần đó, có mấy người ló đầu ra xem họ cãi nhau. Khi tộc trưởng bỏ đi liền trợn mắt nhìn A Man và Trình Y, người khác còn hùng hục hồ hồ mắng họ mấy câu. Phàn nàn bọn họ không có lòng tốt muốn hại người, mắng Trình Y là người ngoại tộc muốn hại người bản tộc.

Nghe được vài lời mắng chửi cố ý cho cô nghe, tâm Trình Y liền lạnh lẽo. Lần đầu tiên cảm thấy mê mang, lúc học y thầy giáo luôn nhắc nhở bọn họ thầy thuốc phải có tâm nhân từ, phải xem cứu người là nhiệm vụ của mình, lời này cô luôn ghi tạc trong lòng. Tự nhiên bác sĩ bọn họ luôn đem sức khỏe và cảm nhận của người bệnh đặt ở vị trí hàng đầu, nhưng bây giờ cô cấp bách muốn cứu người vì sao người ở đây lại chán ghét và phản đối.

Cứu người là sai lầm rồi sao? Vì sao lại bị tộc nhân bài xích tới nước này?! Đến tốt cùng vì không muốn đắc tội tộc nhân, uống phí sinh mạng và y đức buông tha cho việc cứu hai đứa hài tử, hay là vì chính nghĩa cùng mạng người, không tiếc đắc tội cùng tộc nhân, cùng tà thuyết mê hoặc người khác của vu y dối chấp?

“Chúng ta trở về đi.” A Man thờ dãi, lo lắng kéo Trình Y như đi vào cõi thần tiên hư vô trở về phòng.

Tuy mệt gần chết, huyết dịch toàn thân đều điên cuồng khiêu nại muốn nghỉ ngơi nhưng Trình Y vẫn là ngủ không được. Vừa nhắm mắt lại là thấy hình ảnh hai đứa nhỏ đang giãy giụa trong ngọn lửa tàn khốc, ngủ đối với cô mà nói là một loại tra tấn tinh thần.

A Man cũng không có ngủ, xem như hắn là người duy nhất trong bộ lạc luôn ủng hộ Trình Y vô điều kiện. Chỉ là lực lượng một người quá mức nhỏ bé, hắn muốn giúp cũng đành bất lực, nếu tiếp tục kéo dài chỉ sợ bọn họ sẽ bị toàn bộ tộc nhân phi nhổ, đến lúc đó bao nhiêu công sức bấy lâu đều không có được kết quả tốt rồi.

“Trình Y, đừng can dự vào chuyện này nữa, trước kia trong tộc cũng từng thiếu sống qua đồng nam đồng nữ tế lễ Vu Thần, cuối cùng thiên tai thật sự qua đi, cho nên lần này người không có khả năng thuyết phục được tất cả tộc nhân!” A Man trịnh trọng khuyên nhủ.

Trình Y bởi vì giấc ngủ không đủ mà lộ vẻ chưa xót hai mắt phôi hồng nước nở nói: “Ta đã biết.”

Một người làm sao đối kháng với lực lượng mấy trăm người? Những người kia quá mức mê tín, quá mức ngu xuẩn. Các tộc nhân đã không tin tưởng thì cô cũng sẽ buông tha thôi, chỉ đáng thương hai hài tử đáng yêu bị các tộc nhân ngu xuẩn hại chết. Hi vọng sau khi chết hai đứa nó có thể đi lên thiên đường để không còn ai có thể hại mạng sống của bọn nó . . .

Hai người đều không có cảm giác buồn ngủ, thẳng đến khi trời sáng mới mệt mỏi vô cùng mà ngủ đi một lát. Cảm giác giống như chỉ vừa ngủ gật, Trình Y và A Man bị âm thanh ầm ĩ bên ngoài đánh thức. Hai người vội vàng mặc quần áo tứ tế rồi đi ra cửa, nhìn thấy gương mặt tươi cười vui vẻ của các tộc nhân liền nghỉ ngơi tiến lên hỏi đã xảy ra chuyện gì vui vẻ như vậy.

“Tất cả người bệnh đều tốt hơn, bọn họ sẽ không chết!”

“Vu Thần bị chúng ta nhiều ngày không đi săn không ăn thịt, còn vì lão nhân gia ngài mà chọn đồng nam đồng nữ mà cảm động!”

“Hiện tại các bệnh nhân đã tốt, chỉ cần thiếu đồng nam đồng nữ thì toàn bộ bọn họ sẽ khỏi hẳn!”

Bởi vì hưng phấn, các tộc nhân không để trong lòng chuyện A Man và Trình Y tìm mọi cách cản trở, vui vẻ giải thích cho bọn họ.

Trình Y và A Man liếc mắt nhìn nhau, sau khi cảm ơn người kia liền chạy tới phòng cách ly.

Phòng cách ly rất náo nhiệt, có không ít tộc nhân vây xem ở bên ngoài. Ở bên trong người bệnh sợ lây cho người khác nên không ra khỏi cửa chỉ ở bên trong vui mừng kêu to.

Đi vào, Trình Y phát hiện các bệnh nhân tối hôm qua toàn thân còn suy yếu hai má đỏ bừng lúc này đều có tinh thần, mặt không đỏ ánh mắt cũng trong trẻo hơn. Có vài người không có khí lực phải nằm mấy ngày bây giờ không cần người vịn cũng có thể tự mình ngồi dậy. Loại chuyển biến này thực sự làm cho người ta hưng phấn, hèn chi tất cả bọn họ vui mừng đến mức không để ý cổ họng đang đau mà kêu gào ăn mừng.

Đây là than gỗ có tác dụng! Trong nội tâm Trình Y vô cùng tin tưởng sự thật này, cô rất vui, có thể lần đầu tiên cứu được nhiều người như vậy, so sánh với ông trời cho thêm mười năm tuổi thọ còn vui mừng hơn.

Những người này sau khi nhiễm bệnh thì không ngủ được, tối hôm qua sau khi Trình Y tới cho bọn họ ăn than củi không bao lâu thì liền ngủ mất, ngủ một giấc đến tận hừng đông. Sau khi tỉnh dậy thì phát hiện thân thể khỏe mạnh hơn, biết là than củi tối hôm qua Trình Y mang tới đã cứu mạng bọn họ, bởi vậy khi nhìn thấy cô thì lộ ra nụ cười cảm kích.

Mấy ngày không ngủ ngon, bởi vì không có khẩu vị cũng không ăn được gì, hiện tại ai cũng đói bụng kêu gào muốn được ăn no.

“Các người chờ, ta đi nấu cơm!” Trình Y mừng đến chảy nước mắt, lau nước mắt rồi cùng người nhà bệnh nhân đi ra ngoài bận rộn nấu cơm.

A Man thoát nhìn không thể bình tĩnh hơn Trình Y, kích động đến miệng luôn cười toe toét. Thấy Trình Y đi ra liền chạy tới ôm cô xoay quanh mấy vòng mới buông ra, cười đến con mắt đều híp lại, lớn tiếng nói: “Chúng ta thành công!”

“Ừ!” Trình Y cười trong mắt chứa lệ gật đầu.

Bây giờ không phải là thời điểm chần chừ ngập ngừng, hai người ra đều tự bận việc của mình, A Man hỗ trợ đi tìm nhánh cây nhóm lửa, Trình Y đi bờ sông rửa rau lấy nước.

Các bệnh nhân chuyển biến tốt cũng không thay đổi được cái gì, đồng nam đồng nữ vẫn bị thiếu sống như cũ. Tối gần giữa trưa các tộc nhân ôm hai hài tử khóc cả đêm, đói bụng cả đêm đi ra. Trên khoảng đất trống trong bộ lạc cắm hai cọc gỗ cao cao, đem hai đứa nhỏ cột vào trên cọc gỗ, dưới chân bọn chúng chất đầy củi khô và cỏ khô, cỏ và củi khô này được chất đóng kéo dài tới ba thước trước mặt bọn nhỏ.

Các tộc nhân làm thành một vòng nhìn bầu trời, chờ mặt trời chuyển đến giữa trưa thì châm lửa. Vu y ngồi giữa vòng vây của tộc nhân, ngồi xếp bằng hai tay hợp thành hình chữ thập miệng đọc chú ngữ. Tộc trưởng cũng đứng ở trong vòng, hắn phụ trách duy trì trật tự.

Hai đứa trẻ khóc đến cổ họng khàn khàn hoảng sợ nhìn qua củi khô chồng chất dưới chân, con mắt sưng đỏ bắt đầu rơi lệ.

“Không cần đốt chết ta, không cần đốt chết ta.”

“A mẫu, con sợ lắm, hu hu.”

Hai đứa bé nghẹn ngào nói câu này vô số lần, nhưng âm thanh bọn nó rất suy yếu, không có tác dụng nào.

“Con ơi!” Quả phụ mẹ của nữ hài tử khóc ngã xuống đất, quý bò muốn đi qua ôm con gái đáng thương của nàng lại bị các tộc nhân chung quanh cản lại, bóp chặt bờ vai của nàng không cho nàng tiến lên.

Các tộc nhân cũng không phải là người tâm địa sắt đá, rất nhiều người thấy vậy đều roi nước mắt, tuy nhiên lại không dám mở miệng ngăn cản. Sợ dẫn đến Vu Thần lại lần nữa tức giận, đến lúc đó thiết tưởng không gánh nổi hậu quả.

Đến cuối cùng hai đứa nhỏ cũng không khóc nữa, mờ to đôi mắt xinh đẹp trong suốt nhìn qua các tộc nhân, trong đôi mắt bộc lộ khát vọng sinh tồn, cũng có sợ hãi và cam chịu trước tử vong. Giờ khắc này bọn họ yên tĩnh, chỉ là phần yên tĩnh này làm cho người xem càng có cảm giác lòng chua xót.

Nghi thức tế lễ rất long trọng, tất cả tộc nhân đều bị yêu cầu đến tham dự. Trình Y rất không muốn đến, chính là không đến không được. Nhìn thấy hai đứa nhỏ nhận mệnh chờ chết tâm khổ chịu vô cùng, bắt buộc chính mình cúi đầu không nhìn bọn nó.

A Man chống đỡ cho cả thân hình đang run rẩy của Trình Y, đỏ mắt nhìn giữa sân bãi.

“Đã đến giờ, châm lửa!” Mặt trời chuyển đến giữa trưa thì vụ y đột nhiên mở mắt lớn tiếng ra lệnh.

Người cầm đuốc nghe vậy thì nhanh chóng ném cây đuốc vào trong đồng củi, sau đó lui về đứng trong đám người thơ lo lạnh nhạt nhìn.

Ngon lửa như dã thú hung mãnh dữ tợn đốt tới đồng nam đồng nữ, tiếng ‘lốp lốp’ chói tai giống như tiếng cười lạnh của ác ma lấy mạng.

Cái nóng đỏ mắt đã sắp đốt tới trên người, hai đứa nhỏ đột nhiên phát ra tiếng kêu khóc thảm thiết, điên cuồng mà giãy giụa muốn tránh đi ngọn lửa cháy đến trước mặt. Chẳng qua sức của bọn nó vô cùng nhỏ bé, không thoát được dây thừng, sợ tới mức không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng.

“A mẫu, cứu mạng!” Tiểu nữ hài kêu to bất lực.

Người mẹ kia không biết lấy sức lực ở đâu ra, dùng sức tránh thoát trói buộc của tộc nhân lao vội tới con lửa đỏ.

Nàng cầm lấy một nhánh cây thô to trên mặt đất, liều mạng chạy tới kêu gọi con gái của nàng sắp chết cháy trên giàn hỏa. Tia lửa bắn ra rơi trên y phục của nàng đốt vài chỗ, mùi khét lẹt xông vào mũi, nữ nhân giống như là không hề nghe thấy, cũng không để ý da thịt bị đốt đau, mắt đỏ điên cuồng ra sức gạt đồng lửa ra.

Một màn bất thành vượt qua dự kiến của tộc nhân, vụ y sững sờ trong giây lát liền lạnh mặt hét lớn: “Mau ngăn cản nàng, Vu Thần tức giận!”

Các tộc nhân nghe vậy mới tỉnh lại từ trong mộng, đều tiến lên bắt lấy nữ nhân kia.

Sức mạnh tình thương của mẹ là vô cùng vĩ đại, ngay trong tích tắc con gái sắp chết cháy, một người phụ nữ bình thường lại giống như Đại lực sĩ nhập vào thân, chỉ nhờ vào một cây gậy gỗ vừa đơn giản vừa ngăn lại đánh lui toàn bộ tộc nhân muốn tiếp cận nàng. Nhìn con mắt xung huyết mà đăm đăm của nàng thì biết nàng đã không còn giữ lý trí rồi, nữ nhân này chỉ còn một ý niệm trong đầu, phải cứu con gái! Ai ngăn cản nàng cứu con gái thì chính là kẻ địch của nàng, phải đánh cho tới chết!

Mấy nam nhân đều không bắt được nữ nhân, tộc trưởng rất tức giận, hét lớn: “Thêm vài người lên!”

Lập tức có thêm vài người lên vây bắt nàng, lần này người xông lên quá nhiều, nữ nhân chỉ có một mình không thể địch lại số đông, gây gộc bị lấy đi. Tuyệt vọng hét một tiếng, đẩy ra cánh tay người đang lôi kéo nàng muốn dùng tay đẩy đồng lửa ra. Lúc này đầu của nữ nhân đã hoàn toàn tê liệt, nếu như nàng còn một tia thanh tỉnh trong đầu thì nên biết lấy tay đẩy đồng lửa là phương pháp chậm nhất và ngốc nhất. Cắt hết dây thừng trói chặt con gái nàng mới là phương pháp nhanh nhất hiệu quả nhất.

Ngay tại lúc hai tay nữ nhân sắp bị lửa đốt tàn phế thì nàng bị một tộc nhân dùng tay chém cần cổ làm nàng hôn mê bất tỉnh.

“Mang sang một bên!” Tộc trưởng tức giận đến không nhẹ, trừng mắt lớn tiếng ra lệnh.

Hai hài tử đã không còn âm thanh, lửa chưa đốt tới thân thể của bọn chúng nhưng bị xông khói đến hôn mê.

Tình cảnh trước mắt quá rung động, người mẹ điên cuồng muốn cứu con gái làm cho người ta kính nể, chỉ là cuối cùng nàng cũng không thể dùng sức một mình cứu được con gái đáng thương của mình. Trình Y khó chịu đến nỗi thân thể run rẩy không dừng lại được, phần nộ nhìn về phía trời cao, trong lòng tức giận kêu to: lão thiên gia(ông trời), làm sao người có thể trơ mắt nhìn hai đứa trẻ đáng yêu vô tội bị chết cháy mà lại thờ ơ?

Sau khi người vương vấn được giải quyết, vụ y lại nhắm mắt lại bắt đầu niệm lên chú ngữ.

Đột nhiên, bầu trời vang lên tiếng sấm sét, các tộc nhân kinh ngạc mở to mắt ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời trước mặt không còn không gợn chút mây, lúc này lại âm trầm kéo tới. Đang buồn bực vì sao thời tiết lại biến hóa nhanh như vậy thì đột nhiên mưa to tầm tã rơi xuống . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 32.

Nghi thức tế điện đã chuẩn bị thật tốt bị một trận mưa to không hề báo trước phá hủy, hai tiểu hài tử bị nghẹn khói hôn mê dưới sự phủ hộ của ông trời mà bảo vệ được tính mạng.

Sau khi tắt lửa thì trời mưa dần nhỏ lại, giọt giọt tí tách, mọi người đứng ở dưới trời mưa cũng không khó chịu, chỉ là muốn châm lửa trở lại là không có khả năng.

Sắc mặt vụ y tái nhợt, tức giận nói: “Vu Thần bị chọc giận, hấn không cần đồng nam đồng nữ này nữa, chọn lại đứa khác!”

Toàn trường xôn xao, phải biết rằng chọn được hai đứa đồng nam đồng nữ này đã rất khó khăn rồi. Nếu như hai đứa nhỏ này không được chấp nhận, chỉ có thể chọn lựa từ ba đứa nhỏ còn lại, chọn đứa này hay chọn đứa khác đều không dễ dàng gì.

Các tộc nhân thấy nghi thức không thể tiếp tục vừa ủa oải vừa lo lắng đều tự chạy về nhà tránh mưa. Trình Y và A Man đi xem hai đứa trẻ bị hôn mê và người mẹ vì sốt ruột mà ngất đi.

Nữ nhân vì bị giận lây nên các tộc nhân không thêm quan tâm đến nàng, vì vậy sau khi kéo nàng về phòng đã bỏ đi không có ai nguyện ý ở lại chăm sóc. Thế nên lúc này thêm hai đứa trẻ bị đưa tới, ba người bị ngất xỉu nằm ngổn ngang trên mặt đất, cũng không dùng tới da thú có thể thấy được tộc nhân tức giận bao nhiêu.

Trình Y và A Man nâng đỡ nữ nhân và hai đứa trẻ nằm lên da thú sau đó nhanh chóng kiểm tra cho ba người.

Quần áo da thú trên người nữ nhân bị lửa bắn làm thủng vài chỗ, cũng may da thú có chút dày tia lửa chỉ làm cánh tay và chân bị bỏng có chút hồng hồng không có thương tổn đến làn da. Chỗ bị tộc nhân dùng tay chém xuống thì có chút dấu vết xanh tím, sợ là sau khi tỉnh lại sẽ có chút đau nhức, còn lại trên thân thể cũng không có gì đáng ngại. Chỉ là quá mức nóng nảy xúc động đến hôn mê, tức giận công tâm làm cho hiện tại mạch đập chưa có bình phục được.

Hai tiểu hài tử bị khói xông tới hôn mê, thân thể vừa bị đói vừa bị kinh hoàng sợ hãi mà hôn mê bất tỉnh. Vì để hai đứa trẻ hô hấp tốt, Trình Y cuốn rèm cửa da thú lên, bên ngoài vẫn còn mưa nhỏ, gió mát thổi vào trong nhà mang đến không khí trong lành. Trình Y lần lượt đề ép nhẹ nhàng vài cái trên lồng ngực hai đứa trẻ sau đó ấn vài cái lên nhân trung của chúng.

Ba người không có gì nguy hiểm, Trình Y cũng ấn vào nhân trung cho nữ nhân không lâu sau bọn họ đều tỉnh lại.

“A mẫu . . . khụ khụ.” Nữ hài nhi vừa tỉnh lại liền gọi mẹ, chỉ là cuống họng bị bị khô nên hết sức khàn, thanh âm còn nhỏ hơn cả tiếng mưa rơi bên ngoài nhưng người mẹ sốt ruột thương con thì vẫn nghe thấy.

“A mẫu đây.” Nữ nhân nghe tiếng con gọi liền ngồi dậy ngay lập tức, đôi mắt trừng to nhìn con gái của mình. Thấy con gái hoàn hảo không bị tổn thương gì nằm ở bên cạnh mình thì khiếp sợ không thôi, cứ nghĩ mình đang nằm mơ.

Tiểu nam hài không có cha mẹ, mở mắt ra thấy mình không có chết trong mắt hiện ra vài phần tò mò, hơn nữa là cao hứng và kích động.

Tiểu nữ hài giãy giụa đứng lên nhào vào trong ngực nữ nhân còn đang ngu ngơ mà khóc lớn, khóc đến cực kỳ ủy khuất, tiểu nam hài về mặt hàm mộ nhìn hai mẹ con ôm nhau cùng một chỗ.

Bởi vì cha mẹ chết hết, tiểu nam hài vẫn được trong tộc nuôi dưỡng, ăn uống đều theo tộc nhân, không ai khát khe hấn. Tuy không có ai cẩn thận chăm sóc hấn giống như cha mẹ ruột nhưng mà tộc nhân cho hấn ăn cho hấn ở đã làm cho hấn rất cảm kích. Chỉ là lần này suýt chút nữa bị thiêu chết làm cho tâm hồn của hấn bị bóng ma thật lớn. Đối với sự kính yêu đối với đại bộ phận tộc nhân giờ chuyển biến thành sợ hãi và không hiểu.

Hai mẹ con ngồi ôm nhau khóc rống, lúc A Man giải thích cho nữ nhân mưa đột nhiên xuất hiện nên cứu được hai đứa trẻ, nữ nhân kích động đến ngay lập tức đứng lên. Nàng lôi kéo con gái cùng với nam hài còn đang sững sờ cùng nhau song song quỳ xuống ở cửa ra vào, cảm kích đập đầu không ngừng với ông trời.

Hai đứa trẻ tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng sau khi đi qua một vòng ở quý môn quan phảng phất như hiểu chuyện không ít. Biết là trời mưa khiến cho tộc nhân buông tha tính toán thiếu sống bọn chúng vì vậy không cần nữ nhân mệnh lệnh, động tác thành kính mà dập đầu.

Dập đầu xong rồi, nữ nhân mang theo hai hài tử xoay người cảm kích cảm ơn Trình Y và A Man.

Trình Y và A Man lại càng hoảng sợ, vội vàng tiến lên ngăn bọn họ lại.

“Các ngươi là người tốt.” Nữ nhân không ngừng lặp lại câu nói kia, nàng biết rõ mấy ngày qua hai người này đã vì bọn họ mà không ngừng bôn ba, thậm chí còn bị các tộc nhân nhục mạ và bắt nạt mà không buông tha. Hiện tại các tộc nhân cũng không muốn nhìn thấy mẹ con bọn họ mà A Man và Trình Y lại có lòng tốt tới nơi này giúp đỡ bọn họ.

Thấy ba người đã không sao, Trình Y và A Man không có ở lại lâu liền trở về. Trời đã mưa nhỏ lại, chờ bọn họ về tới phòng thì mưa cũng tạnh hẳn.

Trình Y vốn cũng muốn từ bỏ việc tộc nhân quá mê tín chuyện tế điện này, chính là sau một trận mưa đã cứu hai đứa trẻ đáng thương làm cho phản kháng của cô đã chôn sâu bỗng nhiên sống lại. Nếu ý trời đã phát từ bi mà cứu người, có đạo lý nào cô lại bởi vì nguyên nhân như vậy mà buông tha cho ước nguyện cứu người lúc ban đầu.

Đối với loại quý thần thần bí mà lại thần kỳ tồn tại Trình Y vẫn tin tưởng, có thể nói cô cũng mê tín, phần mê tín này sau khi không hiểu làm sao cô bị đưa tới nơi này càng có thêm vài phần tin tưởng. Mặc dù tin tưởng trên đời có thần linh tồn tại nhưng lại không tin cái gì Vu Thần, tối thiểu ở trong kinh nghiệm của cô không thể hiện ra Vu Thần tồn tại. Các tộc nhân lần lượt bị bệnh là vì nạn ôn dịch gây họa mà không phải Vu Thần tức giận thi hành pháp thuật trừng phạt tộc nhân. Một cây than củi nhỏ nhỏ cũng có thể chữa trị ôn dịch thật tốt cùng với việc thiếu sống đồng nam đồng nữ không hề có quan hệ. Mọi loại chuyện xảy ra làm cho Trình Y cho rằng có lẽ tộc nhân luôn thờ phụng và tin tưởng thần linh là thật sự nhưng cũng không giống như lời vu y nói không thể chịu nổi như vậy!

Tạnh mưa các tộc nhân lại lục tục đi ra thương lượng chuyện tuyển chọn lại đồng nam đồng nữ, còn lại ba hài tử trong đó là một nữ hai nam. Nữ hài tử này vô luận thế nào cũng coi như được chọn, mặt khác hai nam hài còn lại đều có cha mẹ. Cha thì dũng mãnh thiện chiến, mẹ thì mạnh mẽ hung hãn, vì vậy hai bên gia đình vì mạng sống con mình mà âm ỉ không ngừng.

Vu y giao cho hai gia đình trong một ngày phải đưa ra kết quả, giữa trưa ngày mai bắt đầu nghi thức tế điện sau đó liền thơ ơ lạnh nhạt.

Bởi vì hai bên tranh chấp không ngừng, cuối cùng tộc trưởng cũng bị làm cho đau đầu, để cho hai người nam nhân ra ngoài đi săn, ra hạn trong thời gian nửa ngày người nào săn được ít con mồi hơn thì con trai người đó bị tuyển làm đồng nam đi tế Vu Thần!

Các tộc nhân đều cảm thấy chủ ý này hay thế nên hai nam nhân vì muốn bảo vệ tính mạng của con trai mình không dám trì hoãn một khắc nào mà nhanh chóng chạy ra ngoài đi săn.

Một khi quyết định muốn một lần nữa ngăn chặn bị kịch sắp phát sinh, công việc của Trình Y bắt đầu bận rộn lên. Đầu tiên chữa bệnh thật tốt cho hơn một nửa người bệnh ở đó. Những tộc nhân này cũng không giống như những người khác cho rằng bọn họ khỏe lên là nhờ Vu Thần đại phát từ bi, bọn họ biết rõ là Trình Y và A Man dùng than củi cứu mạng cho bọn họ. Nghe Trình Y nói không cần thiếu sống hài tử bọn họ cũng có thể khỏi hẳn liền tin tưởng vô điều kiện. Vài chục người nhất trí đồng ý giúp Trình Y, lựa chọn ra vài người thân thể tốt nhất đại diện đi về phía tộc nhân bày tỏ quan điểm.

Chỉ là toàn bộ bọn họ có thống nhất quan điểm cũng không dùng được bởi vì nhân số có hạn. Nhiều nhất để cho một bộ phận rất nhỏ tộc nhân tin rằng không cần tế điện cũng không có việc gì. Nhưng đại đa số người bị vu y và Búp Bê giựt giây nên tin tưởng vững chắc phải thiếu sống đồng nam đồng nữ mới được!

Trình Y thấy một kế không thành công vì vậy lại tái tạo một kế khác, cô cảm thấy các tộc nhân đã mê tín như vậy thì dùng phương thức mê tín đi đối phó với bọn họ hẳn là hiệu quả rất tốt.

Trình Y hỏi A Man ở đây thờ phụng vị thần nào, kết quả nghe xong rất là lo lắng. Từng bộ lạc sẽ thờ phụng vị thần khác nhau, Tập Tang bộ lạc sẽ tin tưởng thờ phụng Vu Thần. Những vị thần khác sẽ không có phân lượng tồn tại nào trong mắt tộc nhân. Bởi vậy cô muốn dùng một vị thần khác đến hù dọa tộc nhân là không thể thực hiện được rồi, chỉ có thể lấy Vu Thần mà nói chuyện. Nếu muốn bọn nhỏ, phương pháp duy nhất chính là chứng minh cách nói của vu y là sai! Chỉ là như vậy cũng không dễ dàng.

Không dễ dàng thì không dễ dàng, nhưng nhất định phải làm, cho dù là chỉ có một phần vạn khả năng cô cũng muốn thử.

Trình Y sợ A Man bị liên lụy vào nên không có lại đi kéo lấy hắn mà là tự mình đi nói người bị bệnh ôn dịch là vu y quyết định sai. Nếu như bà ấy nói đúng thì Vu Thần tuyệt đối không ở thời điểm mấu chốt đó mưa! Trời mưa thật ra là bởi vì Vu Thần nổi giận vì vu y đoán sai ý nghĩ của mình. Vu Thần không muốn mang theo mệnh của hai đồng nam đồng nữ vì vậy dứt khoát kiên quyết đổ mưa dập tắt lửa trên mặt đất đang muốn đốt chết đồng nam đồng nữ.

Nhóm người bệnh đối với Trình Y rất tôn trọng, lời của cô làm bọn họ bán tín bán nghi, đối với người luôn tin tưởng vu y vô điều kiện mà nói như vậy là rất quý rồi.

Trình Y không có lập đi lập lại lời nói nhiều lần, có vài lời nói chỉ cần nói một lần là có hiệu quả. Ngược lại, đuổi theo nói nhiều với người ta cũng giống như nhân viên bán hàng đẩy mạnh tiêu thụ thương phẩm dường như nói không ngừng chỉ làm cho người ta phiền chán sẽ không có hiệu quả.

Thấy lời nói của mình có hiệu quả, Trình Y dựa vào sự ủng hộ cao, lại cùng A Man đốt một ít cành củi cho bọn họ ăn. Những bệnh nhân này bởi vì được nghỉ ngơi tốt lại được ăn no nên tinh thần càng ngày càng tốt, tin tưởng tới ngày mai bọn họ thoát nhìn sẽ tốt hơn, như vậy đối với y được của chính mình đi ‘tuyên chiến’ càng thêm có lợi.

Thời điểm trời gần tối, trận đấu của hai nam nhân cũng kết thúc, hai người bọn họ trở lại. Trong đó một người đàn ông có ít ưu thế chiến thắng người kia, bảo vệ được mệnh của con trai mình, từ đó tuyển chọn đồng nam đồng nữ không còn có ai phản đối nữa.

Buổi tối các tộc nhân cùng tụ lại một chỗ ăn cơm, Trình Y đứng lên lớn tiếng nói: “Chúng ta tuyệt đối không thể thiếu sống đồng nam đồng nữ, hôm nay trời mưa đã nói rõ một cái đạo lý. Đó chính là Vu Thần không muốn mạng của đồng nam đồng nữ, cho nên một trận mưa đã giội tắt lửa. Lão nhân gia người đã tức giận, nếu chúng ta lại phạm phải sai lầm thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!”

Tộc trưởng nghe vậy cau chặt mày, trừng mắt quát tới: “Người nói bậy bạ gì đó? Ngồi xuống!”

Trình Y không e sợ nhìn thẳng vào mắt tộc trưởng, kiên trì nỗ lực nói: “Ada, xin tin tưởng lời nói của ta, Vu Thần vĩ đại là thiện lương mà yêu thương tộc nhân, căn bản sẽ không bởi vì nổi giận mà muốn mạng sống của đồng nam đồng nữ. Chúng ta không cần đốt sống hài tử cũng có thể chữa trị tốt cho bệnh nhân, hơn nữa ta cam đoan các tộc nhân không có việc gì, nếu không Trình Y ta nguyện ý dùng mạng đổi mạng!”

Những lời này Trình Y chỉ biết nói một nửa, ngôn ngữ của cô còn chưa có học tốt lại nói nhanh lưu loát như vậy. Còn lại một nửa là cô thỉnh giáo A Man cả buổi, sau nhiều lần luyện tập mới miễn cưỡng nói lưu loát.

Một nửa người bị bệnh cũng khỏe hơn nên đã ra ngoài cùng ăn cơm, bọn họ làm thành một vòng riêng mà ngồi chung, nghe được lời nói của Trình Y đều lên tiếng ủng hộ cô. Không ai so với bọn họ hiểu rõ ràng hơn tác dụng của than củi, hiện tại bọn họ không sao cùng với việc Vu Thần tức giận không có quan hệ.

Thấy có người ủng hộ Trình Y, vu y rất mất hứng, mặt trầm xuống đặt chén trong tay xuống trừng mắt hướng Trình Y.

Búp Bê hiểu rõ vu y nhất, biết a mẫu tức giận, nàng cũng rất tức giận, vì vậy đứng lên chỉ vào Trình Y mắng to: “Ngươi dùng tà thuyết mê hoặc người khác! Làm sao a mẫu của ta lại sai chứ? Là vì có người quấy rối dẫn tới Vu Thần tức giận mà mura xuống, ngươi lập đi lập lại nhiều lần ngăn cản a mẫu ta cứu người là có rắp tâm gì?”

Trong tộc địa vị của vu y so với Trình Y thì cao hơn rất nhiều lần, sau khi Búp Bê nói xong một đám người không hẹn mà cùng trừng mắt về hướng Trình Y, A Man cũng bị liên quan mà bị cho xem sắc mặt không hòa nhã.

Trình Y cũng không bị đánh lui, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn ánh mắt toan tính của vu y nói: “Chúng ta đánh cược một keo, nếu ngày mai trời mura xuống một lần nữa không cho chúng ta thiếu sống đồng nam đồng nữ thì chứng minh ta không nói sai các ngươi. Đến lúc đó ngươi phải buông tha cho tính toán vớ vẩn thiếu sống đồng nam đồng nữ. Nếu ngày mai không xảy ra bất cứ cái gì ngoài ý muốn vậy chứng minh là ta sai với các ngươi, đến lúc đó muốn xử lý ta như thế nào do ngươi làm chủ! Có dám đánh cược với ta hay không?”

Có người khiêu khích quyền uy của vu y, lại còn ở trước mặt nhiều người như vậy. Nếu vu y không để ý tới khó tránh khỏi sẽ bị rơi đài, không đủ sức mạnh nên e ngại không dám cùng Trình Y đánh cược. Đương nhiên đối với Trình Y chẳng qua chỉ một mình chiến đấu hăng hái mà nói . . . căn bản vu y không cần để ý cô. Nhưng sự thực lại không phải như vậy, Trình Y không chỉ có A Man, A Thái cùng với Miêu đã được chữa trị và dưỡng tốt hai chân ủng hộ, cô còn có vài người bệnh ủng hộ!

“Được, ta cá với ngươi!” Vu y trầm mặt nói từng câu từng chữ.

Lúc này A Man đứng dậy lớn tiếng nói: “Thỉnh các tộc nhân làm chứng cho, nếu ngày mai Trình Y thắng cũng không nên lại thiếu sống đồng nam đồng nữ. Nếu như vu y thắng, ta nguyện cùng một chỗ với Trình Y chấp nhận sự trừng phạt của mọi người!”

Trình Y nghe vậy con mắt liền nóng lên nhìn về phía A Man cao lớn cường tráng, có một câu nói: có vô số người chia ngọt với ngươi, nhưng cam nguyện cộng khổ cùng ngươi đã ít lại càng thêm ít. May mắn cô gặp được một người như thế thì làm sao mà không cảm động?

Vu y đã đồng ý đánh cược, các tộc nhân sẽ không nói cái gì, vì vậy đều đáp ứng yêu cầu của A Man mà làm chứng.

Vợ chồng tộc trưởng lại vì lời nói cùng chịu phạt với Trình Y của A Man mà cảm thấy bất mãn, hung hăng trừng mắt vài lần. Tính toán đợi mọi người tản đi sẽ mắng thẳng con trai ngu xuẩn này, bảo hắn bỏ đi cái nhũ nhân kia.

Sở dĩ dám đánh cược này là bởi vì Trình Y phát hiện sau khi tạnh mưa thì có vài con chim én bay thấp, chỗ tổ kiến thì kiến bò tràn đầy ngoài cửa động. Đây là điềm báo muốn mưa, vì vậy cho dù hiện tại trời quang đãng cô cũng hiểu được ngày mai có khả năng lớn là trời sẽ mưa.

Trận mưa ngày hôm nay là đột ngột, có lẽ là trùng hợp, có lẽ là trong cõi u minh có thần linh đang nhìn bọn họ. Trình Y đánh cược ngày mai hai hài tử đáng thương có khả năng được ‘chiếu cố’ rất lớn. Rốt cuộc từ nay về sau cô tiếp tục vì chính nghĩa chống đối cùng ‘tà ma ngoại đạo’, hay là vẫn làm kẻ yếu đem hết tội ác xấu xí ra vạch trần, tất cả dựa vào ý trời!

Ngày hôm sau đến gần giữa trưa thì hai hài tử mới được chọn bị trói trên kệ cao cao. Cũng giống như hai đứa trẻ ngày hôm trước bọn nó khóc đến nỗi con mắt bị sưng như quả hạch đào, vừa đói vừa sợ toàn thân run rẩy.

Có kinh nghiệm ngày hôm trước, cha mẹ đồng nam đồng nữ bị trói gô lại rồi nhốt ở trong phòng. Ngoài cửa có vài tộc nhân cầm vũ khí canh gác, e sợ cho bọn họ ra ngoài lại ngoài ý muốn chọc giận Vu Thần.

Buổi sáng trời trong nhưng bây giờ thì chuyển xấu, trong chốc lát mặt trời xuất hiện chốc lát thì trời đầy mây. Cho đến giữa trưa thì mặt trời biến mất, mây đen càng ngày càng nhiều, trời bắt đầu âm trầm.

Búp Bê thấy trời muốn mưa, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, liên tục nhìn về phía vu y đang ngồi xếp bằng đọc chú ngữ.

Khăn trương không chỉ có một mình Búp Bê, trong lòng bàn tay của Trình Y cũng đầy mồ hôi, luôn ngẩng đầu nhìn trời đến cổ cũng mỏi nhừ. Nhất định hôm nay trời sẽ mưa nhưng phải mưa kịp lúc mới được, đốt xong bọn nhỏ rồi mới mưa thì cũng chẳng ích gì!

Thời gian giữa trưa càng ngày càng gần, tuy mặt trời đã ẩn trong đám mây nhưng tộc nhân sinh sống trường kỳ trong thời đại này vẫn có thể đoán chính xác giữa trưa như cũ.

Người phụ trách châm lửa giờ cao cây đuốc chờ đợi mệnh lệnh, Trình Y nhìn đồng hồ, 11 giờ 55 phút. Mất thấy tộc trưởng chạy đến chính giữa, nhấc tay muốn ra lệnh châm lửa thì ông trời lần nữa chiếu cố Trình Y. Một giọt mưa nhỏ nhỏ rơi xuống đánh rơi tâm tình khẩn trương và trái tim muốn vọt lên cô họng của Trình Y.

“A!” Trình Y mở to mắt, lau giọt mưa rơi trên má, mừng đến nỗi nước mắt cũng sắp rơi ra.

Giọt thứ hai, giọt thứ ba, đều là giọt mưa rất nhỏ bắt đầu chậm chậm rơi xuống, sau một phút thì bắt đầu rơi nhanh hơn.

“Châm lửa!” Đúng giữa trưa tộc trưởng liền ra lệnh.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, mấy trăm tộc nhân khẩn trương nhìn chăm chăm vào tế đài, nhìn thấy cây đuốc rơi vào cỏ khô dẫn lửa lên củi khô. Bởi vì dính nước mưa nên lửa cháy khó khăn, khói bốc lên dày đặc, gió thổi tới làm khói đặc tan ra bốn phía làm cho người vòng quanh bị sặc khói mà ho khan.

Lửa cháy rất nhỏ nhưng vẫn chậm chậm tràn ra khắp nơi.

“Cháy! Cháy! Cháy!” Búp Bê hai tay nắm thành quyền nâng ở trước ngực không ngừng cầu nguyện, hai mắt không dám nháy một cái.

Vu y mặc dù đang đọc chú ngữ, trong lúc mọi người cho rằng hai mắt bà đang nhắm chặt kỳ thật đang híp thành một một đường nhỏ đang khẩn trương nhìn thế lửa.

A Man cũng nắm chặt tay Trình Y, trong lòng bàn tay của cả hai đều là mồ hôi, cũng không phân biệt được là mồ hôi của ai nhiều hơn. Hai người căng thẳng đan chặt mười ngón tay, rõ ràng cảm giác được sự khẩn trương của đối phương truyền đến.

Bởi vì mưa quá nhiều, lửa cháy nhỏ mà khói thì dày đặc, rất nhanh hai đứa trẻ ngừng kêu khóc hôn mê bất tỉnh.

Ngay tại lúc thế lửa chỉ còn cách hai đứa trẻ khoảng chừng một mét thì đột nhiên mưa lớn hơn, tần suất cũng dày đặc, các tộc nhân mở to hai mắt khẩn trương nhìn chăm chăm vào hiện trường.

Tới gần! Lại tới gần! Trong lúc một số người nắm chặt tay mong ngóng lửa tranh thủ thời gian đốt cháy tới trên người hai đứa trẻ thì ngọn lửa cách hai đứa trẻ chỉ còn một bước chân liền đột nhiên bị dập tắt . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Nếu nói trận mưa ngày hôm qua cứu được hai đứa trẻ thì trận mưa ngày hôm nay thì không chỉ cứu hai đứa rồi, mà cứu tất cả những đứa trẻ có khả năng sau này bị vu y ‘tính toán’. Trận đánh cuộc kia tất cả tộc nhân đều rất rõ ràng, lúc ấy bọn họ đều là nhân chứng, hiện tại trời mưa vu y đã không còn gì để nói nữa.

Vu y và Búp Bê mặt xám như tro, bế tắc đứng tại chỗ một câu cũng không nói được. Trình Y và A Man thì cao hứng đến nhảy cẫng lên, có vài người thấy họ không bị phạt mà cảm thấy rất cao hứng, tỷ như vợ chồng tộc trưởng và bọn người A Thái và Miểu. Còn lại đại bộ phận là đang trong nỗi khiếp sợ, bởi vì không thể tin nổi năng lực của vu y mà lại đánh cuộc thua! Trong lòng bọn họ vu y là cao nhất sẽ có thời điểm tính toán sai lầm. Đây là một đám người sùng bái bà, đối với các tộc nhân luôn luôn kính trọng bà mà nói không thể không nói đây là một cái đã kích cực kỳ to lớn.

Hai đứa bé được tộc trưởng sai người đưa trở về, tế đàn cũng bị hủy đi. Vẫn luôn luôn bảo tồn không hề giữ lại chút nào về năng lực của vu y giờ đây các tộc nhân bắt đầu dâng lên nỗi hoài nghi. Không biết là do bà vu thuật bị giảm đi dẫn đến tính toán sai hay là cố ý muốn hại người, mà bất kể là lý do nào cũng làm cho người ta không thể tiếp nhận.

Tộc trưởng ở trước mặt mọi người lên tiếng nói chấm dứt chuyện thiêu sống đồng tử tế điện. Đem nhiệm vụ trị liệu các bệnh nhân giao cho Trình Y, các tộc nhân đối với chuyện này không có ý kiến.

Vu y chậm rãi đứng lên, trịnh trọng cúi người vái chào với tộc nhân, trần ngập áy náy nói: “Lần này là do ta sơ sót, hiểu lầm ý tứ của Vu Thần, suýt chút nữa phạm phải sai lầm lớn. Vì để cho mọi người có một câu trả lời thỏa đáng, ta sẽ đi tự kiểm điểm bản thân một thời gian.”

Cái gọi là tự kiểm điểm chính là ngồi tĩnh tọa một mình ở trong phòng, hướng đến Vu Thần sám hối lỗi lầm của chính mình. Trong lúc đó ngoại trừ đi ra ngoài vệ sinh cũng không được ra khỏi phòng, ăn cơm uống nước cũng đều ở trong phòng, không được ăn thịt cũng không được nói chuyện phiếm với người khác càng không thể đi ra ngoài giải sầu. Chờ về sau Vu Thần hết giận rồi vu y mới được tự do, thời gian tự kiểm điểm ngắn nhất cũng phải mười ngày.

Các tộc nhân không nói gì, vu y phạm sai lầm tự đi cảnh tỉnh là rất bình thường, nếu phạm sai lầm mà không hối cải mới đưa tới phần nộ.

Trình Y ở đây một thời gian nên cũng biết vu y ở trong một bộ lạc là cực kỳ quan trọng. Bọn họ cơ hồ là chỗ dựa tinh thần cho tộc nhân, ngoại trừ bị bệnh thì tìm vu y chữa trị ra còn có thể thông qua vu y truyền lại ý tứ kính trọng của bọn họ đối với Vu Thần. Kính xin Vu Thần ban phúc cho tất cả người trong bộ lạc, còn có thiên tai v.v. . . gì đó còn có thể dựa vào vu y đưa ra phương pháp cứu vãn từ từ. Tóm lại địa vị của vu y trong một bộ lạc tuyệt đối không thua kém tộc trưởng.

Trình Y còn hiểu được trong một bộ lạc có một vu y cường đại tồn tại, vậy thì những bộ lạc khác cũng không dám tùy tiện tìm tới bộ lạc này tìm phiền toái. Trái lại, nếu như một bộ lạc không có vu y hoặc là vu y có bản lĩnh kém vậy thì sẽ phải chịu đựng bị khi dễ. Trước kia Hiên ở Ở Năm bộ lạc cũng không có vu y vì vậy tồn tại chuyện nguy hiểm tính mạng rất lớn, bộ lạc khác có thể không hề bận tâm mà chém giết cướp lương thực và phụ nữ.

Trình Y hiểu được, nếu như tộc nhân trong bộ lạc hoàn toàn mất đi lòng tin với vu y cũng không phải là chuyện tốt gì, trừ phi tìm được một vu y khác đến thay thế.

Trình Y nghĩ nếu như từ nay về sau, nếu như có thể tộc nhân không giống như trước kia mù quáng nghe theo mọi lời nói của vu y mà nói . . . thỉnh thoảng hiểu được nghĩ ngợi thì có lựa chọn mà mà làm, ví dụ như lựa chọn việc có lợi không có hại mà đi làm, thật là chuyện tốt. Giống như chuyện thiếu sống đồng nam đồng nữ tề lễ lần này, cũng có thể nghĩ vấn đề phân phối, nếu như có thể như vậy thì không còn gì tốt hơn.

Thấy biểu lộ của vu y khó coi, mà giờ đây trên nét mặt các tộc nhân khi nhìn về vu y nhiều hơn vài phần hoài nghi giảm đi vài phần kính trọng, A Man thấy tình huống như vậy là không ổn, vì vậy vội vàng nói: “Những ngày này rất nhiều tộc nhân lần lượt sinh bệnh, vu y vì muốn cứu vớt tộc nhân cả bộ lạc mà ngày đêm khó ngủ cho nên vất vả quá độ. Vì vậy mà ảnh hưởng tới năng lực, bất quá vẫn là nhờ vu y nhắc nhở, chúng ta nhiều ngày không có đi săn thú sát sinh làm cho Vu Thần hết giận một nửa vì vậy mà buông tha cho chúng ta không có làm cho có thêm tộc nhân sinh bệnh. Hiện tại những bệnh nhân đáng thương kia đã lập tức khỏe rồi, chờ bọn họ hoàn toàn khỏe lại là chúng ta có thể đi săn rồi!”

Lúc A Man nói chuyện thì trung khí mùi phần rất có khả năng lôi kéo cảm xúc người khác. Mục đích hẳn nói như thế đúng là làm cho các tộc nhân không cần hoàn toàn mất đi tin tưởng đối với vu y, đem một nửa công lao tặng cho vu y. Tuy trong lòng rất không thỏa mái nhưng vì an bình trong bộ lạc cùng với làm mất đi địch ý với Trình Y, đây quyết định bất đắc dĩ của hắn.

Trình Y cùng A Man có sự ấn ý, trong lúc nói chuyện hẳn nhẹ nhàng nắm lấy tay của cô thì cô liền hiểu được dụng tâm của hắn. Cô không muốn đối địch cùng vu y cũng không có dã tâm lớn đến nỗi phải cho vu y rơi đài để chính mình lên thay thế. Vu y sở dĩ để cho tộc nhân kính yêu chắc hẳn là có chỗ hơn người, chỉ là trước mắt chỗ hơn người này cô chưa phát hiện ra mà thôi.

Lấy tình hình trước mắt mà xem, nếu thật sự náo loạn đến mâu thuẫn lớn thì bất lợi vẫn là Trình Y. Huống chi bây giờ cô còn là nữ nhân của A Man, nếu thật sự nói là muốn cứng rắn náo loạn nói không chừng còn ảnh hưởng tới địa vị và uy tín của A Man ở trong tộc, như vậy không tốt. Cô không ngại đem một nửa công lao tặng cho vu y, chỉ cần vu y không sinh ra suy nghĩ sai lệch gây tai họa cho tộc nhân là tốt rồi.

“A, đúng! Vu y nhắc nhở chúng ta cho nên Vu Thần mới không có làm cho càng nhiều tộc nhân sinh bệnh!” Tộc trưởng nghe vậy lớn tiếng nói.

Các tộc nhân nghĩ nghĩ cảm thấy là có chuyện như vậy, vì vậy cũng giảm bớt một nửa hoài nghi và bất mãn với vu y. Bất quá chuyện lần này làm cho cảm nhận của bọn họ đối với Trình Y biến đổi rất nhiều, cảm thấy cô không chỉ có thể chữa bệnh còn có thể đánh cuộc thắng vu y. Nếu là người không có chút bản lĩnh nào thì đâu có thể nào làm được đến như vậy.

Hai đôi vợ chồng bị giam cầm trong phòng vốn tưởng rằng con mình sẽ phải chết, khổ sở đến chết đi sống lại. Bị thiếu sống, không nói quá trình sẽ có bao nhiêu dày vò mà đến cả khi chết cũng không toàn thây chỉ có tro tàn mà thôi! Cốt nhục của mình phải chịu thảm cảnh này, có người làm cha mẹ nào mà không phải chịu đựng tra tấn và dả kích.

Chờ tới giữa trưa trời mưa xuống thì họ từ trong tuyệt vọng chuyển thành hy vọng. Lo lắng chờ đợi, dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên ngoài. Không biết qua bao lâu, khi tộc nhân ôm hai đứa bé vừa đói vừa khát vừa bị hoảng sợ không nhẹ đi vào nhà thì hai đôi nam nữ không khỏi cực vui mà khóc. Gào to Vu Thần khai ân buông tha cho hài tử đáng thương của họ.

Biết được là Trình Y và vu y đánh cuộc thắng tiếp theo cứu được con của bọn họ, vì vậy ngoại trừ cảm kích với Trình Y, bởi vì tế điện lựa chọn con của họ là một chuyện, đối với vu y bất mãn. Hơn nữa tại vì bà ta thừa nhận dưới tình huống tính toán sai lại càng không thể tha thứ được. So sánh giữa hai bên, trong cảm nhận của hai đôi vợ chồng thì hình ảnh Trình Y ngay lập tức trở nên cao lớn rực rỡ, hoàn toàn khác xa với vu y tai họa chỉ muốn tính mạng con của bọn họ.

Hai ngày sau, mỗi ngày Trình Y chỉ cho người bị bệnh ôn dịch ăn một lần than củi, bọn họ rất nhanh thì khỏi hẳn rồi. Ngoại trừ so với trước kia thì có vẻ gầy yếu hơn cũng không có gì không khỏe, không có di chứng lưu lại điều dòi dào sức sống. Đối với người vừa tìm được đường sống từ trong cõi chết một lần nữa đón nhận sinh mệnh mới đều là cảm ơn hơn nữa phá lệ quý trọng. Một lần nữa đi lại trong bộ lạc, không hề cách ly cuộc sống với mọi người trong bộ lạc, từng người bị bệnh ôn dịch được khỏe mạnh lần nữa đều rất cao hứng.

Lần này bệnh tới thật bất ngờ hơn nữa hung mãnh, phương pháp trị liệu cũng khác lạ, các tộc nhân đối với chuyện này rất ngạc nhiên. Bởi vì vu y đang ‘kiểm điểm’ cho nên mọi người hướng Trình Y hỏi thăm thỉnh giáo.

Xã hội nguyên thủy có điều kiện sinh hoạt lạc hậu, không biết lúc nào thì lại bị ôn dịch lần nữa, vì tránh cho đến lúc đó lại xuất hiện sự kiện thiếu sống đồng nam đồng nữ, Trình Y cảm thấy cần phải đem chuyện có liên quan tới ôn dịch phổ cập cho mọi người biết rõ.

Kỳ thật Trình Y nghĩ đến loại sự tình ôn dịch này khẳng định không phải lần đầu tiên tộc nhân gặp phải, chỉ là bọn họ không biết. Vì vậy mới cho rằng đây là Vu Thần trừng phạt bọn họ, người chết càng nhiều sẽ càng cho rằng Vu Thần càng nổi giận. Có lẽ vì muốn ổn định lại sự tức giận của Vu Thần, các tộc nhân sẽ đem lần lượt hài tử đẩy lên đài tế điện . . . chỉ tưởng tượng quang cảnh như vậy Trình Y liền không nhịn được mà run rẩy.

“Lần này đây là ôn dịch, bình thường phát sinh sau khi thời tiết bất thường. Ôn dịch là bệnh lây nhiễm, phần lớn là truyền vào từ miệng và mũi, cho nên một khi có ôn dịch tấn công mọi người tốt nhất là mang khẩu trang, khẩu trang còn phải mỗi ngày dùng nước nóng khử trùng mới được . . . .” Trình dùng một chút lời nói đơn giản ở đây đem tất cả tri thức đặc thù của ôn dịch còn có phương pháp cách ly trừ độc chờ chữa trị đều nói hết ra. Bởi vì mỗi một lần sẽ có ôn dịch khác nhau, phương pháp trị liệu cũng khác nhau, cô phá lệ cường điệu một phen nếu là từ nay về sau nếu có phát sinh bệnh tật lây nhiễm xảy ra nữa thì cũng sẽ không dùng than củi chữa trị trừ phi bệnh trạng giống như đúc với lần này.

Không giống với dĩ vãng, chuyện lần này làm cho hình tượng của Trình Y trong lòng người trong tộc hoàn toàn mới, đối với lời nói của cô hoàn toàn tin phục. Bọn họ trải qua chuyện ôn dịch, Trình Y nói liên quan đặc thù cùng với kinh nghiệm của bọn họ giống như đúc vì vậy liền gia tăng độ tin cậy. So sánh với những kiến thức liên quan khác cũng tin phục và nghe theo, sau khi trở về mỗi người đều quét dọn nâng cao vệ sinh trong phòng ở.

Mấy ngày hôm trước hoàn cảnh quét dọn hoặc nhiều hoặc ít đều có chút cường ép bên trong, lần này bọn họ lại chủ động quét dọn đem quần áo mặc vật dụng hàng đều nấu qua nước sôi khử trùng. Ngay cả khối gỗ đều được chà đi chà lại nhiều lần, mệt mỏi cả người đầy mồ hôi nhưng ai cũng vui vẻ lắm.

Các bệnh nhân hoàn toàn khỏe lại, lại không có người bệnh mới bị lây nhiễm cho nên các tộc nhân lại khôi phục cuộc sống đi săn.

Trình Y biết rõ thường xuyên ăn thịt nướng đối với thân thể không tốt nên giảm bớt số lần ăn thịt nướng mà bắt đầu nấu chín thịt ăn. Bỏ vào chút rau dại nấu chung với thịt cũng lấy bớt ra thịt mỡ. Đem thịt nấu nát sau đó ăn cùng với món ăn cảm giác mùi vị cũng không tệ. Trình Y thuần túy là sinh hoạt lâu ở đây đối với việc ăn gì đó ngày càng không còn bất bẽ. Những thứ trước kia cảm thấy không thể ăn thì hiện tại cũng cảm thấy không tệ lắm.

A Man không thích ăn thịt nấu chín vẫn chuyên nhất với thịt nướng, nghe Trình Y nhiều lần cường điệu nói ăn thịt nướng sẽ không tốt cho cơ thể cũng không để trong lòng. Hắn cảm thấy mình ăn thịt nướng từ nhỏ chẳng những không có bệnh mà thân thể còn khỏe mạnh cường tráng cực kỳ, các tộc nhân cũng rất khỏe mạnh ít khi sinh bệnh, vì vậy không nghe lời.

Trình Y không có cách nào, chỉ khi tâm tình của A Man tốt thì túm lấy thịt nướng trong tay hắn bắt hắn phải ăn thịt nấu. Loại chuyện này không thường làm khoảng hai ba ngày mới làm một lần. Cô tính tiến hành từ từ, bắt đầu tuân tự theo chất lượng dần dần làm cho A Man thay đổi thói quen ẩm thực sẽ tốt hơn nhiều.

Trải qua trận mưa to tàn sát bừa bãi kia, nữ nhân trong tộc vẫn phải chạy đi hái rau dại trái cây ở rất xa, lần này Trình Y dùng tới đòn gánh, tộc nhân vẫn luôn ghét bỏ nó cũng bắt đầu dùng theo, mỗi ngày tiết kiệm không ít thời gian.

Bởi vì cái gọi là một hồi thu hoạch vụ thu một hồi lạnh lẽo, qua mấy ngày sau cơn mưa trời bắt đầu chuyển lạnh. Mất thấy mùa đông sắp tới, mùa đông có thể sẽ thiếu rau dại trái cây cũng ít, chung quanh bộ lạc cũng không có. Nếu như vận khí tốt nói không chừng có thể ở ngoài mương dặm chung quanh có thể phát hiện trái cây không bị khi ăn hết. Tóm lại gần như không có, hơn nữa sẽ có nhiều động vật ngủ đông, con mồi săn được cũng giảm nhiều. Vì vậy mùa đông là mùa mà bộ lạc không thích trải qua nhất, không chỉ có rét lạnh mà còn khuyết thiếu lương thực. Một khi khan hiếm lương thực thì có thể xảy ra chiến tranh.

Mùa đông vừa tới, thời gian các nam nhân ra ngoài đi săn dần dài hơn, con mồi săn được cũng rất ít, các tộc nhân đều giảm lượng thức ăn đem con mồi tồn trữ để dành lại, trời lạnh nên thịt không dễ dàng hư hỏng.

Buổi tối lạnh, người ở đây cũng không cảm thấy cái gì chỉ có Trình Y là không chịu được. Cô lấy da thú trong phòng may lại thành một cái chăn (mền) đắp trên người, da thú cô chọn là loại da thú mềm mại mà có tính chống lạnh tốt.

Khi ngủ thì đem chăn đắp kín cả hai người nên cũng không thấy lạnh. Lại nói nhiệt độ thân thể của A Man cao, Trình Y núp vào trong lòng ngực của hắn ấm áp giống như ôm lò sưởi ấm.

Thời gian trước vì chuyện ôn dịch hai người còn không có giấc ngủ ngon thì càng không đề cập chuyện thân mật rồi. Hiện tại nỗi băn khoăn lo lắng tan đi, bọn họ được ăn uống no đủ nghỉ ngơi tốt liền bắt đầu có tâm tình có thể lực mà đi làm chuyện yêu rồi.

“A . . . a. . . người nhẹ chút!” Trình Y kêu rên.

“Rất nhẹ rồi.” A Man nằm trên người Trình Y ra sức mà đâm vào, lúc cô kháng nghị thì chậm lại một chút, nhưng mà lúc không chậm thì thô bạo đâm chọc.

Trình Y thờ gập, cái chăn bị hai người ném qua một bên, khoái cảm mãnh liệt giống như bão tố cuốn lấy cô, Trình Y bị đụng không chịu nổi ngón tay không ngừng cào lên lưng A Man.

Sau lưng truyền đến cảm giác đau nhẹ càng làm A Man hưng phấn, phảng phất như không biết mệt càng làm càng hăng. Bắt đầu còn bận tâm thể lực của Trình Y mà thả chậm tốc độ, càng về sau càng không còn tâm tư thương hương tiếc ngọc. Ngoại trừ làm, làm, làm, dùng sức làm A Man không còn tính lực suy nghĩ chuyện khác. . . .

Sau khi kết thúc một hồi hoan ái thoải mái Trình Y rơi mồ hôi đầm đìa, ánh mắt hàm chứa ý xuân liếc nhìn A Man rồi kéo chăn trùm kín lật người đi ngủ.

Thể xác và tinh thần A Man đều rất thỏa mãn nên tâm tình rất tốt, tiến vào trong chăn kéo thân thể còn phỉm hồng của Trình Y. Không để ý cô còn hôn gặm đem cô ôm vào trong ngực, hai tay hai chân quấn lấy thân thể cô, sau đó thỏa mãn đến cực điểm nhắm mắt lại thiếp đi.

Trình Y tức giận mở mắt trừng A Man, nhưng hắn nhắm mắt ngủ không nhìn thấy cô trừng hắn, tức giận đến há miệng cắn vào bờ vai chắc nịch của hắn. Nhìn thì không rõ lắm nhưng tuyệt đối có thể cho A Man cảm giác được chút đau răng cô mới cười thỏa mãn nhắm mắt ngủ.

Mấy ngày sau có tộc nhân đi săn về toàn thân khó chịu, còn chưa ăn cơm tối liền ngã đi. Bệnh trạng rất nghiêm trọng, Trình Y không biết là hẳn bị bệnh gì muốn đi tới bắt mạch thì bị vu y đoạt trước. Từ trước đến nay đều là người bệnh hoặc là người nhà bệnh nhân đi đến vừa thỉnh vừa cầu mới có thể làm cho lão nhân gia vu y bà ‘cổ mà làm’ đi chữa bệnh. Lần này không cần người đến thỉnh cầu, sau khi nghe được có người bị bệnh liền chủ động tới rồi.

Trình Y thấy vậy thì dừng lại bước chân đang tiến lên, tầm mắt tràn đầy địch ý của Búp Bê nhìn chăm chăm làm cho cô đột nhiên ý thức được, lần này vu y là muốn lấy công chuộc tội. Muốn lợi dụng lần khám và chữa bệnh này làm cho mọi người một lần nữa tin tưởng bà. Nếu như bệnh này vu y có thể chữa trị thì không còn gì tốt hơn.

Bởi vì không có ý định cướp lấy rồi thay thế bà hay là muốn khoe khoang khoe khoang, nên Trình Y tâm bình khí hòa lựa chọn một vị trí rồi ngồi xuống. Nâng cằm lên muốn nhìn một chút vu y khám và chữa bệnh cho người bệnh như thế nào.

Chung quanh cũng có mấy tộc nhân vây lại xem, cũng chính là nhìn thấy bọn họ đều nhìn nên Trình Y mới không lo lắng mà cùng nhìn. Ai ngờ đột nhiên Búp Bê hùng hổ đi tới, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Trình Y, lớn tiếng quát: “Nhìn cái gì? Muốn học lén tài nghệ sao?”

Trình Y có một chút tâm tư không trong sáng như vậy, bị Búp Bê nói ra nên có chút xấu hổ. Bất quá điểm mắt tự nhiên ấy không biểu lộ ra ngoài, bày ra thái độ nghi hoặc hỏi: “Không cho xem à? Rõ ràng bọn họ cũng nhìn xem mà.”

“Không giống nhau, bọn họ không biết y thuật có thể tùy tiện xem, người thì khác. Từ nay về sau lúc a mẫu ta chữa bệnh có thể cho người khác xem nhưng người không được ở gần nhìn. Vọng tưởng học trộm y thuật của a mẫu của ta, vô sỉ!” Búp Bê hai tay chống nạnh ngăn cản tầm nhìn của Trình Y, gương cảm ánh mắt tràn đầy địch ý và ghen ghét trừng mắt nhìn Trình Y.

“Ha ha.” Trình Y bật cười, ánh mắt hiểu rõ nhìn về mặt đề phòng như phòng cướp của Búp Bê: “Người cho rằng ta hèn hạ giống như người sao?”

Nhìn Trình Y như không có việc gì đứng lên rồi đi, Búp Bê cắn răng nói: “Người mới hèn hạ, nếu như người không hề hạ thì sẽ không xui khiến A Man không để ý không hỏi tới ta!”

“Thực xin lỗi, nếu như người có thể khiến người ta yêu thích, tin tưởng không chỉ có A Man, đại đa số nam nhân đều nguyện để ý người. Trái lại, nếu như người trở nên càng ngày càng khiến người chán ghét hoặc luôn được nuông chiều mà nói . . . Ta nghĩ không chỉ có A Man mà tất cả nam nhân đều sẽ mặc kệ người!” Trình Y giọng điệu lạnh nhạt, ánh mắt mang theo châm chọc liếc nhìn Búp Bê rồi cất bước rời đi.

“Người, người nói ai? Ai chán ghét? A?!” Búp Bê tức giận đến tái mặt, nghiêng rằng nghiêng lợi giậm chân nhìn phương hướng Trình Y rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 34.

Giống như Trình Y suy nghĩ, bệnh nhân được vu y chữa trị rất tốt. Dùng phương pháp gì thì cô không thấy được. Vu y trị hết cho người bệnh mới là bình thường, nếu như cũng giống như lúc trước bà không biết trị cho Miêu thì vu y không có giá trị tồn tại.

Làm vu y ‘phúc lợi’ rất tốt, không chỉ có được sự tôn trọng của tộc nhân còn có thể lấy được rất nhiều chỗ tốt. Ví dụ như bà cứu ai hoặc là chữa bệnh cho người nào đó thì sau đó sẽ lấy chút ít ‘vật và phí’, bất kể là da thú hay con mồi trái cây. . . đều lấy một ít. Cho nên mới nói vu y và Búp Bê đều không cần làm việc, ăn - dùng đều là do tộc nhân đưa tới. Có khi chính những người nhà của người bệnh được vu y chữa trị sẽ chủ động đưa lương thực, giặt quần áo, rửa chén cho bà. Tóm lại, vu y là chuyện tốt, từng ngày trôi qua rất thoải mái, không chỉ có trên tinh thần được các tộc nhân tôn trọng sùng bái đến thỏa mãn, mà vật chất cần cái gì thì có cái đó.

Từ sau khi Trình Y cứu được nhóm người bị bệnh ôn dịch, cô cũng giống như vu y thường xuyên thu được gì đó do tộc nhân đưa tới. Đầu là người nhà bệnh nhân bị ôn dịch hoặc là cha mẹ mấy hài tử xuất chút nữa bị thiếu sống đưa tới. Căn bản cô cứu người không cần hỏi báo, bởi vì sinh hoạt ở trong bộ lạc không cần lo lắng ăn uống, cảm giác là đã chiếm tiện nghi của tộc nhân, không thể không biết xấu hổ mà cảm thấy đồ đạc của họ nữa.

Ban đầu có người đưa đến trái cây hoặc rau dại Trình Y không quen không muốn nhận. Chính là tộc nhân quá nhiệt tình, nếu như không nhận bọn họ sẽ tức giận, vì vậy Trình Y đành phải bắt đầu đi mà nhận lấy. Cũng bởi vì ngẫu nhiên thu vài thứ như vậy mới thật sau cảm nhận được thời gian qua vu y sống thoải mái bao nhiêu, mẹ con vu y thu nhận gì đó so với cô còn nhiều hơn rất nhiều.

Có khi gặp phải người đến tặng đồ, ngày đó Trình Y có thể không cần phải đi ra ngoài làm việc rồi, chỉ là cô không muốn mình nhàn rỗi. Thời tiết càng lạnh thực vật càng khan hiếm, bây giờ muốn tìm được rau dại hoặc nấm . . . gì đó thì vô vàn khó khăn. Lúc này bất cứ một chút sức lao động nào cũng đều là trân quý. Nếu như không có chuyện gì quan trọng cơ hồ mỗi ngày cô đều đi theo các nữ nhân trong tộc đi rất xa ra bên ngoài tìm kiếm hết thái thứ có thể ăn.

Búp Bê bởi vì đi theo vu y vẫn luôn luôn trôi qua rất thoải mái thuộc loại đại tiểu thư không chịu nổi khổ cực. Nàng ta rất ít khi ra ngoài hái trái cây rau

dại, hiện tại trời lạnh nàng ta lại càng không đi. Hơn nữa nơi nào có Trình Y thì nàng ta càng không muốn đi theo tham gia náo nhiệt, cả ngày đi theo bên người vu y, thích thì theo học chút y thuật, bình thường thì chỉ có lười biếng đi chơi.

Dĩ vãng thực vật sung túc, mỗi người đều có thể ăn được rất no bụng, thỉnh thoảng còn thừa lại. Hiện tại thì không được như vậy rồi, tộc nhân nhiều, mỗi ngày đều có một ít người ăn không đủ no. Nhóm ít người ăn không đủ no này đều là quần thể yếu thể, chẳng hạn như người già không có con cháu hoặc như cô nhi không có cha mẹ.

Các nam nhân nhất định phải ăn no, bởi vì bọn họ còn phải đi săn, chỉ có ăn no mới có đủ thể lực đi săn được nhiều con mồi. Hơn nữa cũng bảo đảm được sự an toàn. Nếu như chưa được ăn no rất có thể không săn được con mồi ngược lại còn có thể trở thành mồi thực trong miệng con mồi.

Hôm nay Trình Y giống như thường ngày mang sọt gánh đòn gánh đi hái rau dại với các nữ nhân, cô được vây vào giữa. Hình thức này cũng là một loại bảo vệ, nếu như gặp nguy hiểm thì cô là người an toàn nhất. Mấy ngày hôm nay cho tới bây giờ các cô chạy đi xa như vậy tìm kiếm thức ăn đều không gặp nguy hiểm. Vì vậy Trình Y cho rằng hái rau dại vốn là việc an toàn, ai ngờ khi các cô đang trên đường đi hái rau dại thì đột nhiên gặp phải vài người ngoại tộc.

Những người ngoại tộc này đều là nam nhân, trong tay bọn họ cầm trường mâu, hiển nhiên là ra ngoài đi săn.

Mấy ngày nay Trình Y vẫn đi theo tộc nhân ra ngoài hái rau dại trái cây nên cô biết diện tích mười dặm chung quanh căn bản không hề có bộ lạc khác ở. Những người này đột nhiên xuất hiện nhất định là mới dời tới.

Các nữ nhân gặp phải nam nhân ngoại tộc này như lâm phải đại địch, đều ném cái sọt đi, cầm lấy bất kể thứ gì có tính công kích như răng nhếch miệng phát ra âm thanh gào thét uy hiếp mấy người không có ý tốt này.

Lần này Trình Y ra ngoài cùng với hơn hai mươi người khác, mỗi lần đi ra các cô đều kết thành tổ đội. Cũng không phải tất cả mọi người đi chung một chỗ với nhau, cơ bản mỗi ngày đều chia ra thành ba bốn nhóm khác nhau chia ra những phương hướng khác nhau mà đi. Nhóm Trình Y là nhóm người thứ hai.

Nam nhân ngoại tộc có bốn người, mỗi người đều cao lớn khỏe mạnh, cường tráng vô cùng. Quần áo da thú rách nát cực kỳ dơ bẩn, không biết là không có nữ nhân chăm sóc cho bọn hắn hay là không có da thú làm quần áo, thoát nhìn có vẻ ‘nghèo nàn’. Thấy được các cô cố gắng có thể ăn no ‘thường thường bậc trung’, trong mắt nam nhân ngoại tộc đều phát ra ánh sáng tham lam và cướp đoạt.

Trình Y bị các tộc nhân vây ở giữa, ở cùng với cô còn có Miêu. Các cô thân là con dâu tộc trưởng, ở dưới tình huống nào đó có thể chiếm được chút ưu thế, giống như tình huống nguy hiểm hiện tại.

Trong tay Miêu là gậy gỗ dùng để hái rau dại và lay động bụi cỏ, mắt lộ ra hung quang xô đẩy nữ nhân đang che chở trước mặt nàng muốn đi ra ngoài.

Trình Y thấy vậy vội vàng kéo Miêu đang hăng máu muốn ra ngoài chiến đấu trở lại, nghiêm túc nói: “Đừng xúc động.”

“Để cho ta đi ra ngoài, ta so với các nàng có khả năng đánh.” Miêu giờ cao gậy gỗ trong tay về mặt không sợ nhìn Trình Y.

Lúc ấy tự mình chữa trị chân bị dã thú tấn công cho Miêu thì Trình Y liền mơ hồ đoán được bình thường hẳn là Miêu cũng tham gia đi săn. Thể chất của Miêu so với nữ nhân trong tộc thì khỏe mạnh hơn một chút, hơn nữa trình độ khôi phục thân thể không kém bao nhiêu so với nam nhân. Có lẽ nàng lợi hại hơn các nữ nhân một chút nhưng lúc này không phải là thời điểm làm người anh hùng. Các tộc nhân rõ ràng muốn che chở các nàng, nếu như Miêu cố gắng xông ra ngoài cùng đứng chung với nữ nhân bên ngoài sẽ xuất hiện sự bất đồng. Đến lúc đó còn chưa đối phó được với kẻ địch bên ngoài mà đấu tranh nội bộ thì phiền toái.

Tuy Trình Y lớn lên trông nhỏ gầy, nhưng Miêu rất là tôn trọng đối với cô, trải qua khuyên bảo của Trình Y thì buông tha cho dự định ban đầu, kéo Trình Y ra phía sau lưng bảo vệ cô. Một đôi mắt to đen đặc như mắt ung gấu nhìn thẳng vào đám nam nhân đang tiến lại càng ngày càng gần.

“Các ngươi muốn gì? Cút ngay!” Nữ nhân đứng ở phía trước nhất hô to.

“Đã lâu không hưởng qua hương vị nữ nhân rồi, hôm nay phải hưởng cho đã nghiện.” Một người trong đó là lười liếm liếm môi, bàn tay đưa xuống phía dưới bên ngoài da thú kéo kéo hèn mọn bí ối nói. Mặt khác, ba nam nhân còn lại cũng không tự chủ đưa tay vuốt ve hạ thân.

Hành vi này của mấy nam nhân đã chọc tức các nữ nhân, các nàng đều chửi ầm lên.

Trình Y thấy tộc nhân tức giận, vội vàng lớn tiếng nói: “Mọi người bao vây bọn họ lại!”

Tiếng nói vừa dứt, các nữ nhân đang tức giận lập tức im miệng, động tác nhanh chóng bao vây bốn nam nhân lại, để lại ba nữ nhân bảo hộ Trình Y và Miêu, các nàng thì bao vây ở bên ngoài.

“Các nữ nhân thật là hung hãn, như vậy mới thỏa sức!” Nhiều ngày không có nữ nhân, đám nam nhân này càng thêm hưng phấn, một đôi ánh mắt gian tà bắt đầu tìm người để đối phó hơn nữa hợp khẩu vị.

Lúc này tiên phát chế nhân mới là thượng sách*, nam nhân khí lực lớn nhưng các cô nhiều người, nếu như đoàn kết chưa chắc bị chiếm tiện nghi đi. Không biết có phải nữ nhân trong tộc lần đầu tiên gặp phải nam nhân ngoại tộc hay không, tuy nhiên mỗi người đều biểu hiện được tư thái không sợ chiến đấu hăng hái cùng nam nhân. Nhưng rõ ràng quần long vô thủ**, không có người ra mệnh lệnh, trong lúc nam nhân chưa động thủ trước các nàng cũng không có ai tính toán ra tay trước.

* tiên phát chế nhân mới là thượng sách: ra tay trước chiếm ưu thế

** quần long vô thủ: không có người dẫn đầu, chỉ huy

Sau khi Trình Y phát hiện ra vấn đề này, lập tức hành động làm người ra mệnh lệnh, lớn tiếng nói: “Động thủ!”

Các nữ nhân rất tin phục Trình Y, cô vừa ra lệnh cũng không cần suy nghĩ liền cầm lấy gậy gộc đồn gánh tất cả đánh tới bốn nam nhân.

“Ồi.” Thành linh bị một đám nữ nhân đánh trúng, các nam nhân ôm đầu nhảy lên như chuột. Bởi vì vũ khí của các nàng có lực công kích thấp, lúc này chỉ bị đánh cho luống cuống tay chân mà thôi, bọn họ da dày thịt béo không có bị thương, đùa giỡn vài cái công kích của nữ nhân liền nâng trường mâu đánh trả.

Cho dù nữ nhân đông người hơn nhưng trong tay các nàng chỉ là gậy gộc làm sao đánh thắng được nam nhân đi săn nhiều năm cùng với trường mâu sắc bén trong tay họ. Vì vậy không lâu sau các nàng đều rơi vào thế hạ phong, gậy gộc bị đánh mất, có vài người quần áo bị trường mâu đâm rách, người khác trên người còn bị thương.

Được bảo hộ bên ngoài Miêu thấy vậy thì khản trương, bất chấp bên người có người ngăn cản, nhảy dựng lên xông tới chỗ đánh nhau. Chọn một nam nhân đang bận rộn đùa giỡn nữ nhân không có chú ý tới động tĩnh sau lưng. Miêu thả nhẹ bước chân nhanh chóng tiếp cận, dễ dàng tiến lên ra sức vung gậy đánh lên cổ nam nhân. Cú đánh này dùng đủ sức lực, đánh cực chuẩn cho nên nam nhân liền hôn mê tại chỗ.

Ba nam nhân còn lại nhìn thấy đồng bạn té xỉu mất mỗi người lộ ra hung quang, không còn chơi đùa cùng nữ nhân nữa, hô to hét lớn hung mãnh tiến công.

Các nam nhân hung mãnh thì các nàng liền khó chống đỡ. Bọn hắn biết rõ người nào đánh xỉu đồng bạn vì vậy đổ mắt tấn công về phía Miêu.

Trình Y khản trương hô: “Miêu, trở về!”

Miêu so với tộc nhân khác thì anh dũng thiện chiến lắm cho nên trong hoàn cảnh này nhất định không lùi bước, câu hô của Trình Y càng làm cho nàng toàn lực vui đầu vào chiến đấu.

Trình Y thật khản trương nhìn vào chiến trường, nhìn thấy có thêm nữ nhân bị thương thì trái tim liền nhúu chặt, nhìn về phương hướng trong tộc, cắn răng giữ chặt cánh tay một nữ nhân bên cạnh nói: “Người chạy về gọi người tới cứu viện.”

Nữ nhân nghe vậy thì do dự, nếu nàng rời đi thì Trình Y càng gặp nguy hiểm.

“Mặc kệ ta, đi nhanh gọi người!” Trình Y đẩy nữ nhân đang do dự chỉ về phương hướng bộ lạc thúc giục.

“Ta đi đây, người phải cẩn thận.” Nữ nhân thấy đồng bạn bị thương ngày càng nhiều, nghĩ nếu còn trì hoãn nữa thì hậu quả càng nghiêm trọng hơn vì vậy nhắc chân chạy nhanh về trong tộc.

Lúc này có nam nhân chú ý tới Trình Y, thấy những nữ nhân đều nghe lời của cô, hơn nữa kêu người về gọi cứu binh. Hắn tức giận đến chửi ầm lên, đá văng nữ nhân đang cản đường hắn phóng tới Trình Y.

“Cẩn thận!” Hai nữ nhân phụ trách bảo vệ Trình Y thấy vậy liền khản trương cầm gậy gộc nghênh chiến.

Gậy gộc dùng để hái trái cây rau dại và đánh bụi cỏ đều rất mảnh, lực lớn một chút liền bị chặt đứt, so với trường mâu trong tay nam nhân căn bản là không cùng trình độ.

Vì vậy rất nhanh, vũ khí của hai nữ nhân liền bị đánh gãy rơi trên mặt đất, không có vũ khí cũng chỉ có thể trốn tránh.

Trình Y phản ứng rất nhanh, biết gậy gộc không dùng được vì vậy liền vút gậy ngòi xuống nhanh chóng nhổ vài cây cỏ dại trên mặt đất, sau đó dùng lực ném lên mặt của hắn. Rễ cỏ mang theo đất cát, khi ném lên thì đất văng ra khắp nơi, cô làm như vậy cũng không đủ công kích hẳn chẳng qua có thể làm hắn phân tâm. Ném cỏ này lên mặt thì đất sẽ rơi vào mắt, cho dù nam nhân da dày thịt béo không sợ gậy gộc đánh nhưng con mắt thì yếu ớt.

Quả nhiên, ngay từ đầu Trình Y ném cỏ mang theo đất cát nam nhân đành phải phân tâm mà né tránh cho nên động tác trên tay bị chậm lại. Cái này lại cho hai nữ nhân có chút thời gian mà thở dốc, không có gậy gộc thì nhào lên dùng tay cào xé mặt mày tóc tai của hắn. Đương nhiên trong quá trình tấn công nam nhân các nàng cũng bị trường mâu đã thương lên người.

Bởi vì Trình Y dùng tay sức nhỏ cổ mà bị thương, cổ nhện đau dùng tốc độ nhanh nhất nhổ vài bụi cỏ dùng hết sức ném lên mặt hắn. Bụi cỏ cuối cùng trong tay cũng ném đi cô cũng tới phía sau hắn, lấy ra dao giải phẫu trong túi áo dùng sức đâm vào vai hắn.

“A!” Nam nhân bị đau rống to, phần nộ xoay người cầm trường mâu đâm tới Trình Y, bả vai bị đâm đau nhức nên trường mâu không được sử dụng linh hoạt nên bị ảnh hưởng độ chính xác, không đánh trúng được cô.

Hai nữ nhân nhào tới, một người bắt cánh tay hắn một người túm tóc hắn kéo ra sau. Tay hai người không hện mà cùng đâm lên vết thương đang đổ máu của hắn.

Nhìn trường mâu nhọn hoắt như ẩn như hiện trước mắt cô, Trình Y rất sợ hãi. Lúc gặp phải nguy hiểm cô đều nghĩ tới A Man, hi vọng hắn ở bên cạnh

cô, hi vọng hấn lập tức xuất hiện bảo vệ cô, mặc dù biết là không có khả năng, bởi vì nơi A Man đi săn cách nơi này rất xa.

Đối mặt với nguy hiểm tiềm ẩn của con người là vô tận, thân thủ của Trình Y một chút cũng không linh hoạt nhưng bây giờ trốn tránh trường mâu trong tay nam nhân rất nhanh nhẹn, chỉ là trên quần áo bị chém vài nhát, không có bị thương. Ngay lúc nam nhân bị hai nữ nhân không ngừng đánh trúng lên vết thương bị đau đớn làm roi trường mâu trên mặt đất thì Trình Y bắt lấy thời cơ tốt nhất. Ngay tại lúc hai nữ nhân trái phải hai bên lôi kéo hai cánh tay hấn thì cô lại đâm thêm một dao lên cánh tay còn lại của hấn.

Từng có kinh nghiệm đau đớn thâm sâu ngổ sất Ô Cách, lần này Trình Y không có dám giết người. Những nam nhân này không biết là người bộ lạc nào, nếu như giết chết bọn họ thì có đưa tới thù hận hay không, cho nên chỉ đâm lên địa phương trí mạng của họ.

Hai tay nam nhân đều bị vết thương lại bị hai nữ nhân dùng lực lớn đập lên vết thương cho nên sau vài cái chịu không nổi phải ngã xuống.

Giải quyết xong một người, nữ nhân nhìn cao lớn nhất trong ba người bọn họ cầm lấy trường mâu chạy lên chiến đấu cùng nhóm người Miểu tấn công hai tên còn lại.

Đa số nữ nhân đều bị thương, vũ khí trong tay đều bị đánh rơi trên mặt đất. Hai nam nhân múa trường mâu cực kỳ chặt chẽ các nàng rất khó công kích bọn họ, trái lại còn bị trường mâu của bọn họ đã thương.

Trình Y ngăn cản một nữ nhân muốn xông lên chiến đấu hăng hái, chỉ vào cổ trên mặt đất nói: “Chúng ta nhỏ cổ ném bọn hấn.”

Vừa rồi nam nhân kia bị các nàng đánh ngã như thế nào nàng còn nhớ rất rõ ràng, Trình Y vừa đề nghị nàng liền đồng ý ngay lập tức. Thấy tay Trình Y sưng đỏ không chịu nổi vì vậy nói đề mình nhỏ cổ còn Trình Y thì ném.

Hai người phối hợp ăn ý, sức lực của nàng khỏe hơn Trình Y nhiều nên nhỏ cổ càng nhanh. Trình Y vừa nhận cổ của nàng đưa tới vừa ném lên mặt nam nhân, ném càng nhiều lần độ chính xác càng cao. Ném năm lần thì cũng có ba lượt đánh trúng lên mặt, một lần đập trúng mắt bọn họ.

Các nữ nhân thấy ném dễ cổ có tác dụng, vì vậy một nhóm người rời khỏi vòng chiến bắt đầu làm theo Trình Y một người nhỏ cổ một người ném. Gần đó có không ít cục đá nhỏ nằm rải rác trên mặt đất, nếu như muốn dùng đất cát để đối phó với bọn họ chỉ có thể nhỏ cổ, nhỏ xuống dễ cổ mang theo càng nhiều đất cát thì càng tốt.

Không lâu sau hai nam nhân đều bị ném mặt mũi quần áo đầy đất cát, con mắt cũng không mở ra được, tức giận đến mắng chửi oa oa. Chính là mắng cũng không có tác dụng, rất nhanh liền bị các nàng đoạt lấy trường mâu rồi đánh ngã trên mặt đất.

Bốn nam nhân đều bị ngã xuống đất ngất đi, các nàng đều thở phào nhẹ nhõm.

“Các người thế nào?” Trình Y lo lắng nhìn về phía vài người đang bị thương đổ máu.

Các nàng rất kiên cường, nghe vậy cùng lắc đầu nói: “Không có việc gì, chúng ta nhanh chóng trở về thôi.”

“Thật sự không sao?” Trình Y nhìn một vòng, cuối cùng dừng lại trên mặt một người bị thương nặng nhất đổ máu nhiều nhất. Thương thế của nàng ở trên cánh tay, máu còn đang chảy, Trình Y thấy thế liền cau mày. Nếu mặc cho nàng đi trở về đoạn đường này, chắc hẳn còn chưa về tới bộ lạc thì bởi vì mất máu quá nhiều mà ngã xuống. Không hề nghĩ nhiều, nhanh chóng đưa tay xoa nắn vài cái huyết vị bên cạnh vết thương.

Loại phương pháp cầm máu vết thương này là lúc trước Trình Y cố ý theo một vị lão thầy thuốc trung y học. Mặc dù không có hiệu quả nhanh như châm cứu nhưng mà hữu dụng, sau khi cô xoa nắn vài phút thì tốc độ đổ máu trên vết thương dần chậm lại, sau một phút thì triệt để dừng chảy.

Các nàng cảm thấy rất thần kỳ, đối với Trình Y rất là bội phục, nữ nhân khác cũng bị thương còn đang chảy máu cũng đi tới thỉnh cầu Trình Y cầm máu cho các nàng.

Sau khi Trình Y cầm máu xong cho một đám người liền hô to các nàng mang hết rau dại nhanh chóng đi về, thu hoạch không nhiều lắm lại bị tập kích nên cũng không còn tinh thần hái tiếp, vì vậy nhất sọt lên tâm sự nặng nề mà chạy về.

Lần này không chỉ đơn giản là bị tập kích mà thôi, gần đó xuất hiện bộ lạc khác, bọn họ không hề bận tâm gì mà khi dễ các nàng, như vậy có hai khả năng: một là bọn họ ‘đói khát’ đến cực hạn, nhìn thấy nữ nhân thì không hề nghĩ tới hậu quả liền muốn nhào lên. Thứ hai chính là . . . bọn họ không biết sợ!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 35.

Nhóm người Trình Y tâm sự nặng nề đi trở về, phát hiện cũng không phải riêng các nàng gặp phải người ngoại tộc mà một nhóm khác cũng gặp tình huống giống như vậy. Cũng may các nàng ấy chỉ gặp có hai người cho nên nhờ vào số đông mà nhanh chóng đánh đuổi được bọn họ.

Trong thời gian cùng một ngày mà có hai nhóm nữ nhân bị tập kích, chuyện này kinh động cả bộ lạc, tất cả tộc nhân đều coi trọng chuyện này.

Mùa đông là mùa thiếu thốn thực vật cũng là mùa dễ dàng bùng lên chiến tranh bộ lạc. Hiện tại người ngoại tộc đã đến vùng lân cận, nếu bọn họ không nhanh chóng rời đi hoặc là tính toán đặt chân lâu dài ở gần đó mà nói . . . Điều đó chứng minh phát sinh chiến tranh trong thời gian không xa. Vốn thực vật đang bị ít đi lại có một bộ lạc khác đến cướp thức ăn lại càng thêm khẩn trương. Cho dù Tập Tang bộ lạc không chủ động khơi mào chiến tranh, cũng chưa chắc bộ lạc từ bên ngoài đến cũng sẽ an phận xuống.

Sau khi các nam nhân đi săn trở về, tộc trưởng liền triệu tập mọi người lại nghiêm túc nói rõ chuyện này. Bộ lạc Tập Tang đã có liên tục ba năm không phát sinh chiến tranh rồi. Cái này cùng với bộ lạc bọn họ phát triển nhanh là có quan hệ. Có bộ lạc đi ngang qua thấy nhân số bộ lạc Tập Tang đông đúc cũng không dám đắc tội. Vì vậy ba năm qua đều trôi qua rất bình tĩnh, ai ngờ lần này lại có người ngoại tộc ‘không có mắt’ dám đánh chủ ý tới nữ nhân của bộ lạc, đây là chuyện không thể tha thứ!

Nam nhân của mấy nữ nhân bị thương rất là tức giận, nghe xong lời nói của tộc trưởng liền rống to náo động muốn đi giáo huấn những người kia. Cuối cùng tự nhiên là bị tộc trưởng can lại, họ có bao nhiêu người cũng không biết, đi đâu giáo huấn chứ.

Ngày này không chỉ có nữ nhân gặp phải chuyện này, ngay cả nam nhân đi săn thú riêng lẻ cũng gặp phải nam nhân ngoại tộc. Những người kia đều ăn mặc rất rách nát rất dơ bẩn, thoạt nhìn giống như là từ rất xa đi liên tục nhiều ngày di chuyển tới đây. Nhìn thấy nữ nhân liền tham lam như vậy, quần áo vừa dơ vừa loạn, rất có thể trong nhóm người bọn họ khuyết thiếu nữ nhân. Cũng không biết là do khuyết thiếu nữ nhân hay là trong quá trình di chuyển các nữ nhân bởi vì không chịu nổi vất vả đói khát mà chết đi.

Thời nguyên thủy hoàn cảnh sinh tồn lạc hậu, làm cho thân thể của nữ nhân không bằng được nam nhân. Phần lớn nữ nhân cơ hồ sinh bệnh chết non khi tuổi còn rất nhỏ, mà bé trai thì gắng gượng qua được nhiều hơn bé gái. Cứ như vậy, hầu như ở bất kỳ một bộ lạc nào nữ nhân cũng đều rất ít hiển nhiên rất trân quý.

Tập Tang bộ lạc nhiều nữ nhân như vậy cũng không phải là tự thân bộ lạc có, một bộ phận nữ nhân là được cướp từ bên ngoài trở về. Cướp người thì cũng phải trả giá thật nhiều, trong Tập Tang bộ lạc tồn tại không ít nam nhân tàn phế hoặc chết đi do ra ngoài cướp nữ nhân. Người con trai thứ ba của tộc trưởng đi ra ngoài cướp nữ nhân rốt cuộc không có trở về, các tộc nhân đều đoán là hắn đã chết.

Tộc trưởng lên tiếng, kể từ ngày mai các nam nhân ra ngoài đi săn cũng chia thành nhóm. Trong tộc phải lưu lại ít nhất một phần ba nam nhân phòng thủ, hơn nữa từ giờ nữ nhân đi ra ngoài hái rau dại cũng phải có nam nhân đi cùng bảo vệ. Nữ nhân hái rau dại sẽ trì hoãn lộ trình nam nhân đi săn, tóm lại bảo vệ an toàn tộc nhân mới là quan trọng nhất. Tiếp theo là bảo vệ tốt lãnh địa, nếu như đối phương ít người thì không cần khách khí, đánh chạy hoặc đánh chết đều được, không thể để cho thực vật vốn không đủ còn phải chia phần cho người ngoại tộc!

Sau khi nói xong chính sự các tộc nhân không hề cao hứng mà bắt đầu ăn cơm. Không ai yêu thích chiến tranh, mặc kệ đến tột cùng đối phương có bao nhiêu người, cho dù là bộ lạc rất nhỏ cũng sẽ làm cho bọn hắn thông minh ra, làm thành viên của bọn hắn thương vong là đều bọn hắn không muốn nhìn thấy nhất.

Không có nữ nhân bị tổn thương đặc biệt nghiêm trọng bởi vì Trình Y đã cầm máu qua cho các nàng, cộng thêm người bị thương đều được nâng đỡ trở về nên không quá hao phí thể lực, vì vậy sau khi trở về tĩnh dưỡng một hồi là khỏe rồi. Đương nhiên công việc khám và chữa bệnh cho các nàng lại rơi trên đầu vu y, là bà chủ động. Những ngày gần đây, chỉ cần người trong tộc sinh bệnh hoặc bị thương, vu y không cần người đi cầu khẩn liền tự chủ động đi trị.

“Từ nay về sau người ở bên ngoài chú ý một chút, không cần phải đem chính mình bại lộ trước mặt địch nhân.” Khi trở về phòng, A Man nghiêm túc nói.

Trình Y hiểu được ý hắn nói chính là chuyện cô chỉ huy đám nữ nhân đối phó người ngoại tộc, bắt đầu dĩ vãng dài nói: “Ta cũng muốn an toàn toàn vậy, chính là nếu ta không chỉ huy, chúng ta càng ăn thiệt thòi lớn.”

A Man thân là con trai tộc trưởng cũng không thể nào nói ra lời bảo Trình Y chỉ lo cho chính mình không để y an nguy của tộc nhân, hắn trầm mặc một lát cuối cùng nói một câu: “Tóm lại người phải cẩn thận.”

“Người an tâm, ta sẽ chú ý.” Thời gian này, Trình Y cả ngày đi ra ngoài rất xa để hái trái cây, thân thể càng ngày càng linh hoạt. Tuy thân thể của cô còn nhỏ nhắn hơn những nữ nhân khác, nhưng người nhỏ có ưu thế của người nhỏ. Tỷ như gặp phải người xấu cô đánh không lại thì có thể chạy, khắp nơi đều là cây, cô vòng theo thân cây chạy theo lộ tuyến hình chữ S, cho dù người khác chạy nhanh hơn cô trong lúc nhất thời cũng khó tóm được thân hình nhỏ nhắn lại không chạy theo đường thẳng của cô.

“Ta xem người mấy ngày nay có lẽ dừng ra ngoài, nguy hiểm.” A Man nghĩ nghĩ vẫn lo lắng nên yêu cầu cô.

Trình Y chần chờ hỏi: “Như vậy có tốt không? Bình thường luôn luôn đi cùng bây giờ không đi, người khác sẽ . . .”

“Người là nữ nhân của A Man! Người khác sẽ không nói cái gì.” Gặp nguy hiểm A Man chưa bao giờ đem chính mình là “quan hệ đại*”, tại thời khắc mấu chốt A Man cũng bắt đầu lấy thân phận ra nói chuyện rồi.

* quan hệ đại: ý nói là con cháu người có chức có quyền.

“Ta nghe lời người, hai ngày sau ta sẽ không đi ra ngoài. Chính là ta không thể cứ một mực ở lại, như vậy sẽ bị người khác nói, như vậy đối với người không tốt.” A Man là nam nhân của cô, có thể là trọng phụ cô dựa vào cả đời. Cho nên khi gặp chuyện không thể chỉ biết lo lắng cho chính mình, còn phải suy nghĩ cho A Man nữa. Nếu như trong lòng của cô không hẳn còn có thể ích kỷ một chút, hiện tại trong lòng cô có hẳn khi gặp chuyện gì cơ bản

đều muốn lo nghĩ cho hần trước rồi mới lo lắng cho chính mình.

A Man còn muốn nói gì nhưng thấy Trình Y trừng mắt liền ngậm miệng lại, không tình nguyện nói: “Được rồi, trước cứ quyết định như vậy đi.”

Bởi vì lo lắng chuyện người ngoại tộc đang ở gần đó ẩn hiện, hai người cũng không còn tâm tình đi làm chuyện khác, sau khi nằm xuống liền ngủ ngay.

Hôm sau Trình Y không có đi ra ngoài, làm xong công việc của mình thì đi thăm mấy nữ nhân bị thương ngày hôm qua. Các nàng cũng không có đi ra ngoài, người bị thương nhẹ thì ở nhà may may vá vá hoặc mài công cụ làm việc, người bị thương nặng thì ở trong phòng nghỉ ngơi, nhìn chung cũng không có gì đáng ngại, thoạt nhìn cũng rất có tinh thần.

Sau khi ngồi trò chuyện với các nàng một lúc thì đi trở về, trong tộc có không ít nam nhân không ra ngoài đi săn. Bất quá bọn họ cũng không không nghỉ ngơi ở trong phòng mà là cầm vũ khí đi tuần tra trong bộ lạc, đề phòng người ngoại tộc đến cướp thức ăn và nữ nhân.

Trên đường trở về cô gặp Búp Bê, Trình Y không muốn nói chuyện với nàng ta nên làm như không thấy mà đi vòng qua, nhưng mà có người không muốn buông tha cô.

“Bình thường làm bộ chịu khó đi ra ngoài làm việc, vừa nhìn thấy người ngoại tộc ở gần đó còn không phải ngay lập tức sợ hãi, đồ nhát gan!” Thanh âm của Búp Bê tràn đầy châm chọc cùng với có chút hả hê vang lên.

Trình Y không thêm quan tâm lời nàng ta nói, đi qua bên người nàng ta.

“Này, người quái dị! Bị ta nói đúng tâm tư nên bỏ chạy à?” Búp Bê nhìn thấy có mấy người gần đó nhìn sang vì vậy càng nói lớn tiếng như e sợ người gần đó không nghe được.

Nhíu nháu mấy Trình Y dừng bước lại không vui liếc mắt nhìn sang Búp Bê: “Cho tới bây giờ người không đi ra ngoài, người chưa từng hái qua nửa cây rau dại thì làm gì có tư cách nói ta.”

“Người!” hai mắt Búp Bê mở to, hung hỏ phản bác: “Ta phải ở nhà làm trợ thủ giúp a mẫu ta, đương nhiên không thể đi ra ngoài.”

“À.” Trình Y không muốn cùng nàng ta tranh chấp, a một tiếng rồi xoay người rồi đi.

“Trở lại! Ta còn chưa nói xong làm sao người lại đi?” Búp Bê bước nhỏ chạy tới trước mặt Trình Y, hai tay chống eo trực tiếp ngăn cản đường của Trình Y.

“Chó ngoan không cản đường!” Trình Y bị ép dừng bước lại, chán ghét nhìn Búp Bê đang cản đường cô.

“Chó? Đó là con gì?” Búp Bê nghi hoặc, trực giác đây không phải là thứ tốt, trừng mắt nói: “Người đang mắng chửi ta phải không?”

“Ngay cả cậu cũng không biết, ngu ngốc, đứng sang một bên.” Lần này Trình Y không né tránh, ưỡn ngực ngẩng đầu nhìn thẳng Búp Bê. Ở đây không có sinh vật là chó, cho nên Búp Bê không hiểu lời cô mắng chửi người, bất quá nghe không hiểu mới hứng thú, cảm giác như đi đùa giỡn ngu ngốc.

Búp Bê biết Trình Y đang dùng lời nói ‘quê nhà’ của cô, cũng không có ngờ đến nỗi quần quýt lời nói mà nàng ta không hề hiểu, giương cằm lên chất vấn: “Ngày hôm qua nghe nói người rất nờ mầy nờ mặt mả, hôm nay như thế nào lại sợ tới mức không dám đi ra ngoài? Người khác đi ra ngoài làm việc còn người thì rảnh rỗi tìm người khác nói chuyện phiếm, thực là quá ích kỷ, kể cả Miêu cũng đi ra ngoài.”

Lấy Miêu ra nói, chỉ là làm cho mọi người đều biết đồng thời đều là con cháu tộc trưởng, nhưng chỉ có Miêu là vì tìm thực vật cho mọi người không sợ nguy hiểm mà đi ra ngoài, còn Trình Y vì sợ hãi thì ích kỷ mà ở lại trong tộc.

Nhìn Búp Bê không có thiện ý, nhìn nhìn tộc nhân ở chung quanh liền tiếp nhìn sang, Trình Y cảm giác huyết thái dương thật đau. Búp Bê là người trong số rất ít người cô chán ghét cực điểm. Không chỉ vì Búp Bê có ý đồ với A Man còn có cơ hồ mỗi lần gặp mặt Búp Bê đều muốn khiêu khích hoặc châm chọc làm cho cô không thoải mái. Lần một lần hai thì không sao, số lần càng nhiều, cho dù là thánh nhân cũng bị bức cho nổi điên.

“Người không ích kỷ, người dũng cảm, vậy người đi theo mọi người đi ra ngoài đi, đừng lấy cớ bề bộ giúp vu y!” Trình Y lạnh nhạt trả lời một câu. Nói xong cô đi sang trái một bước ý đồ vượt qua Búp Bê. Kết quả cô vừa chuyển chân thì Búp Bê cũng động một cái. Tóm lại phía trước luôn có một con ‘cầu’ gây khó dễ cô.

“Cho tới bây giờ ta đều không cần ra ngoài, cho dù muốn đi ra ngoài, các tộc nhân cũng sẽ khuyên ta ở lại trong tộc nghỉ ngơi!” Búp Bê rất đắc ý với đãi ngộ đặc thù của mình, vẻ mặt kiêu ngạo mà nói.

Đó là sợ nàng ta đi ra ngoài không có hái được thức ăn, ngược lại chỉ biết gây rối, chứ không phải vì Búp Bê là cao quý mà tộc nhân không cho nàng ta đi theo. Trình Y không khống chế được mà cười ha ha ra tiếng.

“Người cười cái gì?” Búp Bê không nguyện ý bị người khác cười nhạo.

“Ta cười người so với ta còn nhát gan ích kỷ hơn.”

“Ta mới không nhát gan, không ích kỷ!”

“Vậy người chứng minh đi.”

“Chứng minh như thế nào?”

“Đàn! Làm chút chuyện để cho người ta cảm thấy người đừng cảm không ích kỷ đi.”

Búp Bê nghe vậy lâm vào trầm tư, có lẽ đang suy nghĩ làm chuyện gì để chiến thắng Trình Y.

Trình Y lại chẳng muốn đồng dài, nhìn sắc trời một chút rồi nói: “A Man quan tâm ta, khuyên ta nghỉ hai ngày, mấy ngày sau ta sẽ đi ra ngoài.”

“A Man . . . . .” Nghe được A Man quan tâm Trình Y, tâm tình Búp Bê lại không bình thường rồi, dậm chân nói: “Người muốn kiếm có thôi!”

“A Man không thích nữ nhân lười biếng lại nhát gan, nếu không phải hấn đã mở miệng, làm sao ta có thể không đi ra ngoài.”

“Ý của người là nói hấn yêu thích nữ nhân chịu khó lại gan lớn?” Búp Bê trừng mắt hỏi lại.

Lúc này Búp Bê cũng bất chấp là đang cùng Trình Y đấu võ mồm, bị hình thức nữ nhân A Man yêu thích làm cho dời đi chú ý, về mặt ảo não thì thảo luận lắm: “Như thế nào mà ta không có nghe nói hấn chính là yêu thích loại nữ nhân này?”

Trình Y thấy Búp Bê bắt đầu đi vào cõi thần tiên, thừa dịp đối phương đang thất thần thì vượt qua nàng ta. Để lại Búp Bê đứng một mình đang quán quýt có phải thật sự là A Man yêu thích nữ nhân chịu khó.

Một ngày trôi qua rất nhanh, là lúc các tộc nhân lục tục quay về. Bọn họ mang về tin tức không được tốt, đó là số lượng người ngoại tộc không ít, hơn nữa xác nhận là vừa đi chuyển đến, cảm giác là một bộ lạc lớn, như vậy thì rất phiền toái! Còn có một tin tức rất không tốt chính là, hôm nay lúc đi săn bị người ngoại tộc cướp con mồi, cuối cùng bọn họ còn ý vào đồng người mà đánh chết hai người ngoại tộc. Tuy thì thể đã được xử trí xong nhưng mà không ai đảm bảo việc này được bảo mật trăm phần trăm. Thù hận đã kết rồi, đến lúc đó một trường ác đấu là không tránh khỏi.

Ngày hôm sau, Trình Y nghe được một tin tức không biết là nên khóc hay cười, Búp Bê không để ý vụ y phản đối mà đi ra ngoài cùng với tộc nhân.

Nhất định là lời cô nói ngày hôm qua có tác dụng, bằng không từ trước tới nay Búp Bê luôn quen cuộc sống đại tiểu thư, há có thể lại nguyện ý chạy ra ngoài tìm thức ăn? Ngày hôm qua lời nói của Trình Y chỉ là nói lung tung, A Man thích loại nữ nhân nào cô cũng không biết, cô đã từng hỏi hấn, A Man trả lời là hấn yêu thích cô như vậy.

Rốt cuộc mình có gì hấp dẫn tâm mắt A Man thì cô cũng không biết rõ ràng lắm, cho nên căn bản cũng không biết A Man thích loại nữ nhân nào.

Bởi vì một mối sau lại gặp chuyện Búp Bê thôi thúc, Trình Y vì muốn kích thích nàng ta nên mới nói A Man yêu thích nữ nhân chăm chỉ lại dũng cảm. Ai ngờ sau khi nghe xong dưới tình huống chưa từng đi xác nhận cư nhiên còn không để ý vật và cùng nguy hiểm lại cố ý ra ngoài, có thể thấy được lực hấp dẫn của A Man đối với nàng ta là lớn cỡ nào!

Có một nữ nhân cố chấp như vậy với nam nhân của mình, trong nội tâm của Trình Y có chút chán ghét đồng thời lại cảm thấy muốn cười. Tóm lại tâm tình rất phức tạp. Búp Bê ngoại trừ lòng ghen tị quá mạnh, tâm tính không tốt ra, thì những thứ khác cũng không tệ. Gia thế có(con gái vu y), ngoại hình không tồi, cao gầy đầy đặn, mắt to còn có đôi môi kêu gọi. Gia thế về vang cùng ngoại hình, hai điểm này cũng đã làm một bộ phận nam nhân không thêm để ý tính cách của nàng ta theo đuổi như vịt rồi. Chỉ đáng tiếc là Búp Bê đại tiểu thư mắt cao hơn đầu, nam nhân bình thường nàng ta không vừa mắt.

Búp Bê vừa đi ra ngoài, vụ y lại không thể đợi ở trong phòng. Bà chỉ có một đứa con gái này tự nhiên được coi như là bảo bối. Bên ngoài nguy hiểm như vậy làm bà gấp đến độ ngồi không yên.

Trình Y không thêm để ý tới chuyện của Búp Bê một chút nào, nàng ta vì người trong lòng mà trở nên dũng cảm chịu khó thì quan hệ gì tới cô. Không phải là cô bức ép Búp Bê đi ra ngoài, cho nên đối mặt với ánh mắt bất mãn và nén giận của vụ y cô không có nửa phần áy náy.

Cả ngày, người ở lại trong bộ lạc có thể chứng kiến bộ dạng lo lắng đi tới đi lui của vụ y. Mọi người thấy thế không khỏi lắc đầu, vụ y quả thật là quá sùng ái Búp Bê rồi, mới vừa đi ra ngoài một ngày lại lo lắng thành như vậy.

Ban ngày lúc rảnh rỗi Trình Y luôn đi ra ngoài, tộc nhân nhiều, cô tất nhiên tranh thủ quen biết hơn mỗi gia đình rồi. Lúc này không ra ngoài làm việc, thuận tiện còn luyện tập nói chuyện, gần đây ngôn ngữ cô học được càng ngày càng nhiều. Học được nhanh như vậy cùng với việc cô cả ngày tìm người nói chuyện luyện tập có quan hệ rất lớn.

Sau khi ngủ trưa Trình Y lại đi ra ngoài, kỳ thật không chỉ một mình vụ y lo lắng, tất cả mọi người đều lo lắng. Trình Y lo lắng A Man, những người khác lo lắng cho người nhà đi ra ngoài. Mà vụ y biểu hiện qua khoa trương, Búp Bê cũng không phải là hài tử hai ba tuổi.

Trình Y đi một vòng trong bộ lạc, cùng nữ nhân vài hộ gia đình nói chuyện phiếm hàng ngày, sau khi chơi đùa mấy hài tử rồi lại đi ra. Lúc trở về đi ngang một căn phòng nhỏ, trong tộc bình thường những căn phòng nhỏ như vậy đều là mẹ góa con côi người già ở. Bởi vì ít người nên không có đắp phòng lớn.

Lúc này có một lão phụ nhân (bà lão) khoảng chừng năm sáu mươi tuổi ngồi ở trước cửa loay hoay vài hòn đá nhỏ trước mặt. Bày ra đồ hình rất kỳ quái, chính giữa đồ hình có vài sợi tóc, bà đang lẩm bẩm gì đó trong miệng.

Trình Y cảm thấy rất kỳ quái, liền dừng lại đi ra phía trước tò mò nhìn lão bà đang nhắm hai mắt lẩm thầm trong miệng, thấy bà mở mắt ra thì hỏi: “Ngài

đang làm gì vậy?”

Nhìn thấy có người đến trong mắt bà có chút bối rối, sau khi nhìn thấy là Trình Y thì nhẹ nhàng thở ra, không được tự nhiên nói: “Không có chuyện gì, thì mò mẫm loay hoay chút đồ thôi.”

Trình Y nhìn vào đồ hình, thấy thế nào cũng giống như Ngũ hành Bát quái, vì vậy nhin không được hỏi: “Ngài là đang đoán số mệnh cho ai sao?”

“Cái này . . . .” Biểu hiện của bà có chút vầy một lát, cuối cùng trong đôi mắt tò mò chờ mong của Trình Y liền quăng đi do dự, gật đầu nói: “Đúng vậy, đây là tóc của Búp Bê rơi trên bờ sông lúc rửa mặt.”

“Vậy là ngài đang tính cho Búp Bê à.”

“Ừ, vừa vận nhật được tóc của nàng cho nên bèn tính thử, kết quả không tốt lắm.” Bà lão vừa nói vừa lắc đầu thờ dài.

“Làm sao vậy? Nàng gặp nguy hiểm?” Trình Y nghĩ tới hôm nay Búp Bê ra ngoài, tâm hơi có chút căng thẳng.

“Theo quẻ tượng biểu hiện, nàng phải đổ máu còn có thể gặp phiền toái, thời gian đại khái sắp tới.” Bà nói nghiêm túc, thấy Trình Y khản trương không khỏi mỉm cười: “Ta được coi là không tính chính xác, người không cần lo lắng.”

“Phải không?” Trình Y nghe vậy ngược ngừng cười, nhìn sắc trời một chút nghĩ chắc A Man sắp trở lại. Vì vậy đứng lên nhìn sắc mặt trầm chìm trên nếp nhăn trải rộng của bà nói: “Ngài bận việc của mình đi, ta đi về trước.”

“Ừ.” Lão bà nhẹ gật đầu, ngay khi Trình Y bước đi một bước thì đột nhiên gọi cô lại, trịnh trọng nói với cô: “Thỉnh đừng nói với ai chuyện vừa rồi ta làm, nhất là đừng nói cho vu y biết.”

Trình Y rất kinh ngạc, nhưng mà vẫn gật đầu cam đoan nói: “Ngài yên tâm, ta sẽ không nói ra.”

Lão phụ nhân cảm kích gật đầu, Trình Y cười cười nói tạm biệt lần nữa với bà rồi rời đi.

Hai giờ sau, không biết là bà lão thật sự là có bản lĩnh tính đúng hay là mèo mù vớ được chuột chết, tóm lại lời của bà ứng nghiệm rồi. Các nữ nhân mang về một tin tức không tốt, trên đường về Búp Bê thụ thương bị nam nhân ngoại tộc bắt đi rồi.

Suốt một ngày lo lắng sau khi nghe được tin tức như vậy sắc mặt vu y trắng bệch, môi cũng mất đi sắc máu.

Trình Y kinh ngạc mở to mắt, nghĩ tới lão phụ nhân đến tột cùng là có bản lĩnh thật sự hay là đúng lúc trùng hợp. Vừa nhắc mắt đột nhiên chống lại ánh mắt âm trầm ôm hận nhìn sang . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 36.

Bị bắt cùng với Búp Bê còn có hai nữ nhân khác nữa, những nam nhân ngoại tộc kia rất giao hoạt. Thừa dịp những nhười khác đi săn chỉ còn lại có mấy nam nhân thì đột nhiên xuất hiện. Bọn họ có hơn mười người, vừa tiến đến liền phân công hợp tác, mười người làm che chắn, những người khác thì sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng ôm nữ nhân chạy đi.

Nam nhân bốn tộc chỉ có ba bốn người, nữ nhân tuy nhiều nhưng sức chiến đấu không sánh bằng bọn nam nhân ngoại tộc. Huống chi nam nhân ngoại tộc phối hợp vô cùng tốt, một phương đoạt lấy nữ nhân rồi bỏ chạy, muốn truy đuổi cũng không có biện pháp truy bởi vì có mười nam nhân ngoại tộc chắc chắn cản đường bọn họ. Cuối cùng là Miêu dẫn đầu một đám nữ tướng đột phá dũng cảm tiến lên cướp về được một người từ trong tay bọn ngoại tộc. Còn lại ba người bởi vì đuổi theo không kịp nên bị mang đi, trong đó có Búp Bê.

Mười nam nhân phụ trách yểm trợ thấy đồng bạn cướp được nữ nhân thì không hề tham chiến muốn lui về, kết quả vận khí xui xẻo đụng phải các nam nhân săn thú trở về.

Các nam nhân Tập Tang bộ lạc vừa nghe những người ngoại tộc này đã đoạt đi ba nữ nhân vì vậy trong cơn giận dữ phát cuồng tấn công.

Người ngoại tộc đánh không lại nên bị thua thảm hại.

Ba nữ nhân bị cướp đi, đây là chuyện không thể tha thứ! Các tộc nhân giận điên lên, đả thương người ngoại tộc không chừa một ai chỉ để lại một người thoạt nhìn là gan nhỏ nhất khí lực yếu nhất, chín người còn lại đều bị đánh cho tới chết.

Lưu lại một người còn sống là để dẫn đường tới nơi ở của họ, tên tù binh nhìn thấy nguyên một đám đồng bạn bị giết chết một cách tàn nhẫn thì sợ run lên, hỏi cái gì thì trả lời cái nấy, bắt dẫn đường cũng không dám cự tuyệt.

Từ trong lời khai của tù binh thì biết được, bộ lạc của hắn cũng không phải là bộ lạc nhỏ. Thời gian trước vì thiên tai mà bắt đắ dĩ phải dọn đi, trên đường đi không biết chuyện gì xảy ra, các nữ nhân lần lượt nhiễm bệnh, không tới vài ngày sau thì lục tục chết đi. Hiện tại trong bộ lạc không còn được mấy nữ nhân, cho nên hiện tại bọn họ bức thiết cần lương thực đồng thời cũng bức thiết cần nữ nhân.

Tù binh trong bộ lạc bị bắt đi dẫn đường đi ở đằng trước, đi đứng không tốt nên đi chậm. Hiện tại người bộ lạc của hắn đã đến đây hơn phân nửa, còn lại một bộ phận nhỏ sẽ chuyển tới trong hai ngày nữa. Nếu không phải bị chết gần một trăm nữ nhân thì bộ lạc của bọn hắn cũng hơn ba trăm người.

Sau khi tìm hiểu được tin tức cần biết tù binh bị tộc nhân trói lại ở trong tộc, đã biết quân số địch nhân rất đông vì vậy phải trở về trong tộc tìm thêm người đi, nếu liều lĩnh đi thì có thể một đi không trở về.

Cứu người là chuyện không thể chậm trễ, tộc trưởng vừa nghe nữ nhân của tộc bị cướp đi, lập tức hạ lệnh cho nam nhân đi săn trở về áp giải tù binh đi cứu người. Lưu lại trong tộc khoảng hơn hai mươi nam nhân khỏe mạnh để bảo vệ bộ lạc, hơn một trăm tráng đinh khác do A Man dẫn đầu đi cứu người về. Còn lại những nam nhân đi ra ngoài săn thú chưa trở về thì sau khi trở về sẽ để họ ở lại bảo vệ phụ nữ trẻ em người già trong bộ lạc.

Trước khi đi A Man đến trước mặt Trình Y trấn an cô: “Người ở lại giúp a mẫu trấn an tộc nhân đang lo lắng, ta sẽ nhanh chóng trở về.”

Lần này đi ra ngoài cũng không đơn giản như đi săn vậy, Trình Y rất lo lắng, muốn nói cái gì đó, chỉ là có rất nhiều tộc nhân đang ở bên cạnh nhìn xem nên cũng không tiện nói quá nhiều. Vì vậy muôn vạn lời muốn nói hóa thành một câu: “Mọi chuyện người phải cẩn thận.”

“Ừ.” A Man ôm Trình Y đang lo lắng không yên vào trong ngực, dùng sức siết chặt một cái liền buông ra, cầm lấy vũ khí kêu gọi tộc nhân cùng đi.

Một đám người trùng điệp hùng dũng cầm vũ khí rất nhanh rời đi, tù binh bị áp đi phía trước dẫn đường. Các tộc nhân ở lại trong bộ lạc đều ở sau lưng động viên cổ vũ cho đồng bạn xuất phát, tình cảm mọi người rất huyền ảo. Chờ không còn thấy nhóm người A Man mới dừng lại hô hào, bắt đầu làm việc của mình.

Trình Y đứng tại chỗ nhìn phương hướng A Man rời đi một lúc lâu mới lo lắng trở về. Đối phương cũng là bộ lạc lớn, nếu thực đánh nhau thì bọn A Man cũng không chiếm được lợi thế, có thể dự đoán lần thương vong sẽ không ít, A Man . . . hi vọng hắn bình an vô sự.

Một bộ phận tộc nhân đi an ủi ba gia đình người bị bắt, hai nữ nhân trong đó đều có chồng có con. Nam nhân của các nàng cũng đi theo A Man cướp người trở về, cha mẹ nữ nhân còn có bọn nhỏ đang khóc sụt sùi. Chỉ có vu y không khóc không làm khó, toàn thân không ngừng run rẩy, biểu lộ thoát nhìn có vẻ dọa người.

Trình Y cưỡng ép tinh thần ổn định lại đi theo các tộc nhân cùng an ủi nỗi chấn động của mọi người, cô hiểu nỗi lo âu của bọn họ. Ai cũng không biết tình huống của người ngoại tộc, nữ nhân bị bắt đi cũng không biết chờ đợi bọn họ sẽ là cái dạng gì. Thời đại này không có đặc biệt coi trọng trinh tiết, bất quá chỉ như là ** còn không có cái gì không qua được. Nam nhân của các nàng sẽ không vì vậy mà không tiếp thu các nàng, chỉ sợ các nàng không muốn ủy thân phản kháng mà đắc tội người ngoại tộc mà bị ngược đãi. Đến lúc đó bị thương bị chết ai cũng không bảo vệ được, không nói ai khác, nói Búp Bê mất cao hơn đầu tính tình không dễ dàng phục tùng người khác nhất định sẽ bị thiệt thòi lớn.

Trình Y vừa đi qua, ánh mắt địch ý của vu y lập tức bắn tới. Bị tầm mắt của người khác nhắm vào Trình Y cảm thấy không thoải mái nhưng cô cũng không sợ. Búp Bê là tự mình muốn đi ra ngoài không phải cô bức bách. Vốn vì việc này mà có chút áy náy, hiện tại bị vu y giận chó đánh mèo ôm hận làm cho phần áy náy này cũng lập tức biến mất. Trình Y trước mặt vu y không hề xấu hổ mà ngẩng đầu ưỡn ngực.

Vu y nhìn chằm chằm Trình Y, thấy cô không có nửa phần không tự nhiên và chột dạ thì lãnh ý trong mắt ngày càng sâu, nhìn không được mở miệng hỏi: “Ngày hôm qua người nói gì với Búp Bê?”

Trình Y nghe vậy thì nhìn sang, bình tĩnh nhìn lại sự dò xét của vu y: “Ta không biết trả lời thế nào, mỗi lần Búp Bê nhìn thấy ta đều chằm chọc và khiêu khích, ta nhiều lắm cũng chỉ trả lời lại đôi câu.”

“Người biết ta hỏi chính là cái gì?”

“Ta phải biết rõ cái gì?” Trình Y về mặt nghi ngờ hỏi, cô cũng không ngốc mà chủ động nhắc tới sự kiện kia. Vốn không phải là cô sai, sau khi nói ra rồi không chừng bị người ta vu oan là cô giật dây.

Vu y rất tức giận, lớn tiếng nói: “Vì cái gì hôm nay Búp Bê ra ngoài?”

“Ta không biết à.”

“Là người làm cho nàng đi ra ngoài?”

“Ta làm cho nàng đi ra ngoài? Ngươi cho rằng nàng sẽ nghe theo lời người luôn làm cho nàng cảm thấy không vừa mắt sao?” Trình Y nhìn không được cười lạnh lên tiếng, liếc mắt nhìn tộc nhân đang hạ giọng nhỏ tiếng thỉnh thoảng nhìn sang.

“Người chê cười Búp Bê lười biếng lại nhát gan có phải không?” Vu y mặt âm trầm chất vấn.

Trình Y liếc mắt, chịu đựng lửa giận làm bộ tỉnh tỉnh tốt hỏi đáp: “Trước đó nàng cười nhạo ta.”

Vu y không nói lời gì nữa, bình tĩnh nhìn Trình Y một lúc sau đó mấp máy môi cúi đầu trầm mặt, không biết lại cân nhắc cái gì.

Vu y chợt đột nhiên trầm mặt làm cho Trình Y để bụng, vu y cũng không phải là người thiện lương rộng lượng gì, Búp Bê là thịt trong lòng nàng ta. Nếu A Man có thể mang Búp Bê an toàn trở về thì không có gì, còn nếu như không có trở lại . . . không biết vu y lại dày vò thế nào nữa.

Trình Y an ủi tộc nhân đang kinh tâm động phách một phen liền rồi đi tìm bà cụ xem bói kia. Lúc ấy bà nói là trước nay bị cho là không có xem được chính xác, vì vậy mà cô không có để ở trong lòng. Ai ngờ cái này không phải là bị cho không chính xác mà là quá đúng nha.

Bà cụ ở một mình, Trình Y đến thì không thấy bà ở bên ngoài phòng, vì vậy đứng bên ngoài gọi. Nghe được tiếng của bà thì đi vào, khi đi vào không quên đặt tảng đá trước cửa phòng tỏ vẻ chủ nhân đang bận việc tạm thời không tiếp khách.

“Bà?” Trình Y đi vào chào hỏi bà cụ đang nằm nghiêng trên tấm da thú nhắm mắt dưỡng thần.

Bà cụ mở mắt ra, vuốt vuốt eo nói: “Lớn tuổi eo lưng có chút đau nhức rồi, sẽ không ngồi được.”

“Ngài nằm đi.” Trình Y nghe bà nói đau xương sống thất lưng nên đi nhanh tới ngồi xuống bên cạnh bà, xoa nắn mát xa cho bà.

“Ừ.” Bà cụ nhắm hai mắt, được Trình Y mát xa cực kỳ thoải mái, nhện không được khoa trương nói: “Người sờ eo lưng ta liền thoải mái nhiều hơn.”

“Eo lưng của bà từng bị lạnh, thời tiết thay đổi thì đau nhức rồi, về sau ta không có việc gì thì tới đây xoa bóp cho ngài.” Trình Y sống ở đây lâu cũng trở nên càng ngày càng thẳng thắn hơn, càng ngày càng vô tư, gặp ai bị đau đầu nhức mỏi không thoải mái . . . cô đều trị liệu cho đối phương mà không cần hồi báo.

“Được, người là một người có khả năng.” Lão bà về mặt hưởng thụ khen.

Trình Y thành thạo xoa bóp một lát, cảm giác thân thể cứng ngắt của bà dần dần biến chuyển thì thả dần tốc độ mát xa, bắt đầu trò chuyện với bà chuyện hàng ngày.

Trải qua nói chuyện phiếm Trình Y biết được bà từng có một đứa con trai, con bà mấy năm trước đi săn gặp mãnh thú nên chết rồi, còn con dâu sau một lần đi ra ngoài thì không có trở về. Không biết là đi ra ngoài bị người ngoại tộc bắt đi hay là bị dã thú ăn thịt, mà bọn họ để lại một đứa con trai bốn tuổi bị vu y chọn trúng trầm đáy sông tế điện Vu Thần, giờ bà không còn người thân nào.

Khi nhắc tới vu y rõ ràng tâm tình của bà không ổn định, cho dù bà cố gắng giữ cho âm thanh vững vàng nhưng ngay lúc này Trình Y đang mát xa cho bà nên cảm nhận được nhịp tim kích động của bà truyền đến.

“Đáng thương đứa cháu nhỏ mệnh khổ của ta, không có gặp qua người giống như người vậy cố gắng bảo vệ tính mạng cho hân, ái.” Bà nói xong liền đưa tay lau khóe mắt.

Trình Y không biết phải an ủi bà như thế nào, chỉ là lực tay nhẹ nhàng mềm mại hơn mang theo an ủi mát xa cho nàng.

“Người tới là hỏi ta chuyện buổi sáng về Búp Bê hả?” Bà đột nhiên nói.

“Ách.” Trình Y bị đoán trúng tâm tư mà sững sốt, sau đó xấu hổ gật đầu cười: “Đúng vậy ạ, ngài có thể nói cho ta biết không? Ngài thật sự tính ra hay là nhất thời có . . . vận khí tốt?”

“Ài, người vì cứu những đồng nam đồng nữ kia không tiếc đắc tội vu y, bằng vào điểm này thì có thể tin người! Ta không ngại nói cho người biết, loại sự tình bói toán này ta cũng biết chút ít, mười lần thì tối thiểu cũng có chín lần tính đúng. Luận bói toán thì vu y mạnh hơn ta một chút, chỉ là năm đó bị nàng ta tính kẻ không thể tranh chức vu y.” Bà lão nói lên sự tình tiếc nuối năm đó với giọng điệu nhẹ nhàng, hiển nhiên đối với chuyện đáng tiếc trước kia đã không còn canh cánh trong lòng.

“Thì ra là còn có chuyện như vậy.” Trình Y kinh ngạc nói, nhìn về phía vu y: “Lấy năng lực bói toán của ngài, vu y nhiều lần liên tục tuyên bố muốn thiêu sống đồng nam đồng nữ tế Vu Thần là đúng hay không?”

“Đúng cái gì hả? Nàng ta chính là nói bậy bạ!” Bà lão lập tức ngồi dậy, hai mắt ôm hận trừng mắt ra cửa phòng cắn răng nói: “Lúc trước gặp phải đại nạn, ta đã từng tính qua, rõ ràng còn hai ngày nữa sẽ có trời mưa, lúc đó vu y hết lần này tới lần khác lại cố ý vì muốn tranh thủ công lao bịa đặt tung tin nói chuyện Vu Thần muốn đồng nam đồng nữ! Kết quả đứa cháu đáng thương của ta cũng vì như vậy mà không còn!”

“A, sao lúc trước ngài không vạch trần bà ta?” Trình Y dừng lại động tác trong tay, ngồi xuống cùng với bà lão.

“Vạch trần? Với ta chỉ là một thân một mình mẹ góa con cô thì lấy gì vạch trần?” Bà cụ mặt tràn đầy vết nhăn thoạt nhìn rất kích động, mãnh liệt lắc đầu với Trình Y: “Tộc nhân chỉ tin vu y chứ không tin ta, lúc trước ta vì muốn cứu đứa cháu của mình ta mạo hiểm đi vạch trần âm mưu của nàng, kết quả không cứu được nó mà ta còn bị đánh suýt chết!”

“Ngài biết bói toán, vì vậy tồn tại của ngài đối với vu y rất có cảm giác uy hiếp à?”

“Đó là đương nhiên, bất quá bây giờ ngoại trừ ta, người đối với nàng ta còn có uy hiếp rất lớn.”

Trình Y nghe vậy cười cười, trấn an tâm tình đang kích động của bà sợ bà lại bị kích động, vì vậy không nói về vu y nữa. Thay đổi người khác hỏi: “Ngài về sau lại tính sao? Lần này Búp Bê có thể bình an trở về hay không?”

Bà lão hít sâu mấy hơi, ổn định lại chút tâm tình sau đó hừ lạnh nói: “Đã tính qua, quẻ tượng biểu hiện nàng không về được.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 37.

“Búp Bê sẽ không trở về?” Trình Y nghe vậy thì kinh hãi.

Lão phụ nhân liếc mắt nhìn Trình Y nhẹ gật đầu.

“A Man . . .”

“Không nên hỏi thêm nữa, tiết lộ quá nhiều đối với ta không tốt.” Bà cụ khoát tay áo ý bảo Trình Y không cần hỏi thêm.

Trình Y há to miệng cuối cùng cũng không hỏi ra lời trong lòng muốn hỏi. Lúc này cô cảm thấy tâm phiền ý loạn, đương nhiên không phải là bởi vì Búp Bê. Cô không phải là thánh mẫu rộng lượng đến nỗi lo lắng cho nữ nhân cả ngày tìm cô gây phiền toái, cô đang lo lắng cho A Man và những tộc nhân đi theo hấn ra ngoài. Nếu như không cứu được Búp Bê trở về, chuyện này có ý nghĩa như thế nào? Cô không dám nghĩ tới.

Không có tâm tư ở lại, sau khi từ biệt bà cụ Trình Y liền vội vàng đi ra. Cô chưa trở lại phòng ở mà là lo lắng đứng đợi ở con đường bọn A Man trở về sẽ phải đi qua.

Ở gần đó cũng có không ít nữ nhân cũng đang chờ nam nhân của họ về, trong đó còn có Miêu.

“Đừng lo lắng, bọn họ nhất định sẽ bình an trở về.” Miêu đi tới trước mặt Trình Y động viên nói.

Trình Y nhìn về phía Miêu, không yên lòng cười cười: “Người rất dũng cảm, lại có thể dẫn người cướp về một nữ nhân, nếu đổi lại là ta thì bất lực rồi.”

Miêu cười mở miệng: “Ta chỉ là một người cày mạnh mà thôi, không giống như người có một thân bản lãnh chữa bệnh, ta có gì đặc biệt hơn người, lúc trước còn không phải sắp chết cuối cùng còn được người cứu sống sao?”

Bị Miêu trêu chọc, Trình Y đang khấn trương thì cũng bình tĩnh hơn, hướng nàng ấy cười cảm kích, giữ chặt tay Miêu nói: “Chúng ta cùng ở đây chờ bọn họ trở về.”

“Ừ.” Miêu dùng sức gật đầu, nàng cũng đang chờ A Thái trở về.

Đợi một lát, Trình Y đột nhiên nghĩ đến, nhóm người A Man sau khi trở về khẳng định sẽ có rất nhiều người bị thương. Cô phải sớm chuẩn bị một chút mới được, sau khi nghĩ xong liền nắm tay Miêu chạy trở về, nói với Miêu còn đang nghi hoặc: “Chúng ta đi nấu nước.”

Trình Y trở về phòng liền bắt đầu bận rộn chuyện nấu nước, cô đem chuyện nấu nước giao cho Miêu còn cô thì đem hết đồ cần dùng trong hòm thuốc ra chuẩn bị trữ để.

Mọi công việc liên quan đều đã được chuẩn bị xong từ lâu, trời rất lạnh nhưng hai người vội vàng bận rộn đến đầu đầy mồ hôi, hết thấy đều đã được chuẩn bị sẵn sàng. Trình Y bởi vì lo lắng lại cùng Miêu đi ra ngoài chờ tin tức.

Trời dần tối, bọn A Man còn chưa có trở lại, việc này chẳng riêng Trình Y mà cả tộc đều lo lắng rồi. Mọi người đều nháo nhào đi tới chỗ Trình Y nhìn về xa xa, trong miệng liên tục lẩm bẩm hi vọng bọn họ nhanh chóng bình an trở lại.

Bởi vì lo lắng mọi người cũng không ăn cơm tối, có người đói quá thì ăn qua loa cho xong, lấy Trình Y dẫn đầu một nhóm người đều không ăn cơm tối cũng không có tâm tình.

Lại đợi thật lâu, ngay tại lúc lòng người đang bàng hoàng thì phía xa xa truyền tới động tĩnh.

“Yên lặng.” Sau khi tộc trưởng nghiêm túc ra mệnh lệnh liền bước lên phía trước lắng nghe. Nghe được tiếng nói quen thuộc mới yên lòng dẫn đầu các tộc nhân tiến lên nghênh đón.

Trình Y nhanh chóng chạy lên gọi to A Man.

“Ta đây.” A Man lớn tiếng đáp lại.

Nghe được tiếng của A Man Trình Y liền yên tâm, nhưng cô nghe được thanh âm của hắn không được to, tìm se lại, chạy tới bên hắn nhờ ánh trăng nhàn nhạt mà nhìn hắn. Khi thấy cả người A Man đầy máu sắc mặt của cô đại biến, kinh hoàng hỏi: “Người làm sao vậy?”

A Man bị thương rất nặng, đứng không vững, do hai tộc nhân bị thương nhẹ hơn đỡ lấy, ánh mắt nhìn về phía Trình Y có chút tan rã, yếu ớt nói: “Bị chút thương.”

“Cái gì mà một chút, rõ ràng là bị thương rất nặng!” Trình Y rất muốn khóc, tay run run không dám đụng vào A Man đang suy yếu.

Tộc trưởng nhú mày quét một vòng những người mới về, phần lớn mọi người đều bị thương, nhân số bị giảm đi không ít, trong lòng liền hiểu rõ, cố nén khổ sở kêu mọi người nhanh chóng trở về.

Không ít người gọi tên người thân, có người gọi được thì không gọi nữa, có người không thấy được tiếng trả lời thì gọi mãi không thôi, gọi đến khản giọng rồi lại nghẹn ngào gào khóc . . .

Trên đường trở về có người đem tình hình nói ra, những người không trở về đã hi sinh. Không cướp về được nữ nhân còn làm hi sinh hơn hai mươi tộc nhân, gần một trăm người bị thương trong đó có A Man. Một số người bị thương khá nặng còn lại thương thế cũng không nghiêm trọng lắm. Người ngoại tộc bởi vì mới di chuyển tới đây nên chưa được nghỉ ngơi tốt hơn nữa không được ăn uống no đủ vì vậy thương vong càng nhiều hơn bọn họ. Phía họ chết khoảng chừng năm sáu chục người, bị thương càng vô số kể. Tóm lại cuộc chiến kéo dài thật lâu, máu me đầm đìa rất tàn nhẫn, từ đó hai bộ lạc kết thù không đội trời chung.

“Búp Bê đâu?” Vu y nghe được động tĩnh từ trong phòng đi ra hỏi dồn dập.

Các tộc nhân đều đang đắm chìm trong bị thương bị chết mười mấy tộc nhân nên không ai trả lời vu y.

“Búp Bê đâu?” Thấy không ai trả lời, vu y hỏi lại một lần nữa, con mắt tìm kiếm trong đám người, không thấy bóng dáng Búp Bê, tâm quỳnh lên lớn tiếng chất vấn: “Các người không có cứu Búp Bê trở về sao?”

Tộc trưởng thờ dài, mặt mũi đáp: “Búp Bê và hai nữ nhân khác còn chưa cứu trở về được, trong tộc chúng ta còn chết hơn hai mươi nam đinh.”

“Các người, các người đều đã làm gì? Vì cái gì không cứu Búp Bê trở về?” Vu y giận dữ, như người bệnh tâm thần gào thét. Từ trước đến nay vu y trước mặt người khác trầm ổn ít nói lần đầu luống cuống như vậy, đem một mặt điên cuồng không lý trí bại lộ trước tộc nhân như vậy.

A Man phụ trách dẫn người đi cứu người, kết quả không cứu được người còn làm chết nhiều huynh đệ như vậy, trong nội tâm cảm thấy rất áy náy, cúi đầu hổ thẹn nói: “Búp Bê các nàng đều bị thương, người ngoại tộc rất chặt chẽ, chờ khi chúng ta đánh bại đối phương đi tìm thì Búp Bê các nàng đã bị chuyển đi rồi.”

Trình Y thấy tâm tình A Man kích động, miệng vết thương lại chảy máu, sợ tới mức vội vàng ấn huyết cầm máu cho hắn.

Vu y trừng mắt nhìn tay Trình Y cầm máu cho A Man, trong mắt băng lãnh phát ra phần nộ cùng hận ý: “Búp Bê là bởi vì hai người các người mới đi ra ngoài, nếu như con bé không về được thì ta sẽ không bỏ qua cho các người!”

Sau khi nói xong vu y xoay người bỏ đi, không có để ý sau lưng một đám tộc nhân đang bị thương. Búp Bê bị bắt đi, bà không có tâm tình chữa trị thương cho người khác. Con gái mất đi, còn để ý cái nhìn của tộc nhân để làm gì? Mắng bà lãnh huyết vô tình cũng không sao, về phần người bị thương, cứ để cho Trình Y chữa trị cho bọn hắn đi à!

Trình Y để cho các tộc nhân mang người bị thương đến trước cửa phòng của cô, ra lệnh cho bọn họ đốt lên vài đồng lửa, như vậy trong đêm tối có thể giúp cô nhìn thấy rõ miệng vết thương.

Vào đêm tối mùa đông trời càng lạnh cũng may không có gió, nếu không lửa cũng không chiếu sáng được. Một bộ phận tộc nhân trở về phòng, còn lại đều ở lại làm trợ thủ cho Trình Y, những người này đều là người nhà người bị thương.

Người bị thương nhẹ thì trở về tự mình trị liệu, chủ yếu là bôi thuốc. Trải qua chỉ điểm của Trình Y cũng về nhà nấu nước nóng, lấy da thú sạch sẽ nhúng nước nóng rồi lau sạch miệng vết thương sau đó bôi nước thuốc, bôi xong cũng mệt mỏi không chịu nổi mà ngủ luôn trên da thú.

Có mười ba người bị thương nặng, miệng vết thương đặc biệt sâu, có vết thương gần chỗ hiểm trí mạng, có một số vết thương không gần chỗ hiểm nhưng vết thương lại sâu và mất nhiều máu. Nhiều người như vậy làm cho Trình Y mệt chết đi được nhưng bây giờ không phải là thời điểm than trách.

Trình Y cầm châm cứu đã được khử trùng đi cầm máu cho mọi người, sau đó tùy theo vết thương nặng nhẹ mà đi bắt đầu tiến hành cứu chữa. Những người này đều không có bị nguy hiểm tới tính mạng, nhưng vẫn phải điều dưỡng thật tốt vài ngày mới có thể ra ngoài.

Có vài người vết thương có dấu hiệu nhiễm trùng hư thối, đây là do vũ khí trong tay kẻ địch không tốt hoặc bản thân không sạch sẽ bị nhiễm vi khuẩn gây ra. Trình Y đem chỗ thịt bị sưng mủ hư thối cạo đi, sau đó khâu vết thương lại. Trong lúc đó người bị thương đau đến rên thành tiếng, cô còn phải không ngừng châm cứu giảm đau cho bọn hắn. Khi khâu vết thương cô còn để hai kiềm người bị thương lại, một người chặn nửa người trên một người chặn nửa người dưới. Sau đó hết sức chăm chú động tác thuần thục dùng kim khâu lại vết thương vừa dài vừa sâu. Chỉ khâu là cô mềm mại dẻo dai đã được khử trùng rồi. Đây là lần đầu tiên cô dùng cò này khâu miệng vết thương, cũng không còn cách nào, chỉ khâu cô mang tới từ hiện đại đã dùng hết rồi. Mà nếu không khâu lại vết thương để điều trị mà nói vết thương vừa sâu vừa dài càng dễ bị nhiễm vi khuẩn, hậu quả càng không thể tưởng tượng được.

Trị xong một người lại trị tiếp cho người thứ hai, Trình Y một khắc cũng không có ngừng nghỉ. Theo như trình độ vết thương mà tính thì vết thương của A Man nghiêm trọng thứ ba. Nhưng đến phiên cứu trị cho hắn thì để cho Trình Y đi cứu người khác trước tỏ vẻ mình có thể chờ thêm một chút. Kỳ thật hắn đã suy yếu đến có khả năng ngất đi bất cứ lúc nào.

Trình Y cắn cắn môi, âm thầm oán trách A Man ‘vô cùng hào phóng’ rồi lập tức đi khám và chữa trị cho người khác. Cô nhất định phải nhanh chóng, nếu không những người bị thương không nặng cũng sẽ bị nguy hiểm.

Ba giờ trôi qua, miệng vết thương của mười hai người rốt cuộc cũng được sát trùng chữa trị thỏa đáng. Trình Y để cho người nhà của họ đưa họ trở về, nói là ngày mai sẽ đi qua kiểm tra cho bọn hắn. Liên tục ba giờ bận rộn không ngừng nghỉ, toàn thân cô bần rần nhưng bây giờ vẫn chưa thể ngã xuống bởi vì cô còn chưa chữa trị cho A Man.

Những người bị thương khác lục tục rời đi, Trình Y kéo thân hình mệt mỏi đi tới trước người A Man. Hắn đang ngủ, vết máu trên miệng vết thương đã khô, trên người hắn có không ít vết thương, trong đó có ba vết thương vừa dài vừa sâu cần khâu lại.

Không chỉ có riêng một mình Trình Y bận rộn, có người ở lại không ngừng hỗ trợ châm cứu nấu nước. Trình Y tiếp nhận da thú sạch sẽ ngâm nước sôi tộc nhân đưa tới lau chùi miệng vết thương cho A Man, không bao lâu sau da thú liền đổi màu, rất bẩn, đưa da thú bẩn cho tộc nhân rồi nhận một cái sạch sẽ khác tiếp tục thanh lý.

Trình Y một mực tự thôi miên chính mình người này không phải là A Man, chỉ có nghĩ đây không phải là A Man thì cô mới có thể thoát tỉnh tâm lại. Tổng cộng dùng tới bốn miếng da thú mới lau sạch được vết thương của A Man. Sau đó Trình Y cầm kim châm cứu đâm lên vài huyệt vị gần miệng vết thương. Khi xác định châm cứu có tác dụng giảm đau cho hắn, cô bắt đầu cạo thịt thối và mưng mủ ở tầng ngoài vết thương cho hắn.

Thương thế của A Man thuần túy là thời gian lâu nếu không miệng vết thương không đến nỗi nặng nề như vậy. Là hắn cố gắng chống đỡ đem cơ hội chữa trị dành trước cho người khác. Lần này để cho mình phải chịu khổ lớn, Trình Y một bên xử lý vết thương cho hắn một bên phàn nàn.

Vợ chồng tộc trưởng ở bên cạnh nhìn xem, A Man là con trai của bọn họ, tự nhiên là lo lắng. Nhìn Trình Y cạo một chút thịt thối mưng mủ trên miệng vết thương của A Man, trong lòng bọn họ một chút đau, phảng phất như cắt thịt trên người bọn họ.

Cạo hết thịt thối lại khâu vết thương, con mắt Trình Y rất đau, đây là do dưới tính hướng ánh sáng kém thời gian dài nhìn chăm chăm một chỗ làm cho máu chung quanh hai mắt không lưu thông khiến cho mệt mỏi. Chờ sau khi khâu xong vết thương của A Man thì cả người cô cũng hư thoát, đem kim chỉ ném lên mặt đất rồi cũng buông mình ngã xuống, toàn thân như nhũn ra. Thật sự là mệt nhọc quá lâu, thân thể đã đến cực hạn.

“Đưa bọn họ trở về.” Tộc trưởng chỉ huy tộc nhân khiêng A Man trở về phòng, dặn dò không nên đụng vết thương của hắn.

Vợ tộc trưởng chỉ thị hai nữ nhân khỏe mạnh nâng Trình Y mặt đầy mồ hôi chân nhũn ra đứng không vững trở về phòng.

Đội Trình Y và A Man đều trở vào phòng, những người còn lại dập tắt lửa đem nồi nấu nước đặt vào góc phòng, sau đó tộc trưởng ra mệnh lệnh cho mọi người đều trở về nghỉ ngơi.

Tộc trưởng cùng vợ chậm rãi đi về hướng nhà của bọn họ, hai người đều tâm sự nặng nề. Sau một lúc lâu trầm mặc đột nhiên tộc trưởng hỏi: “Ta làm sai sao? Để cho các tộc nhân đi cứu người, kết quả ngược lại chưa cứu được người lại làm cho tộc nhân chết nhiều người như vậy.”

Trong thanh âm của tộc trưởng lộ ra vài phần yếu ớt và hối hận, tộc trưởng phu nhân nghe vậy giữ chặt tay của hắn khuyên: “Người không có làm sai, nếu như Búp Bê và các nàng bị bắt đi mà người thờ ơ đó mới gọi là sai! Lại nói thương vong nhiều hay ít không phải ta và người có thể khống chế được, không cần phải vì chuyện này mà thương tâm.”

“Chính vì thương vong nhiều người như vậy, ta làm sao giao phó với tộc nhân đây?” Tộc trưởng vừa nói vừa thở dài, vẻ mặt tự trách.

“Không phải nói bộ lạc kia rất nhanh sẽ đủ người sao? Nếu như sớm muộn gì cũng phải đánh nhau, thừa dịp bọn họ còn chưa tới đầy đủ thì giờ là thời cơ tốt nhất. Cho dù không có chuyện Búp Bê các nàng bị bắt, người của hai bộ lạc cũng đều vì tranh đoạt thực vật mà liều mạng người chết ta sống đứng hay không? Đến lúc đó vẫn như cũ khó tránh được thương vong, đã sớm hay muộn cũng đều như vậy, người cần gì phải lo lắng trong lòng?” Tộc trưởng phu nhân tiếp tục khuyên.

Đạo lý này tộc trưởng cũng hiểu được, chỉ là nhớ tới bởi vì một mệnh lệnh của ông mà nhiều người chết và bị thương như vậy ông vẫn là cảm thấy áy náy. Được tộc trưởng phu nhân khuyên vài câu có hơi hòa hoãn lại, thở dài nói: “Không cứu Búp Bê trở về được, vu y bên kia khó mà nói chuyện đây.”

“Hiện tại có rất nhiều người bị thương, không thể lại vì một Búp Bê mà càng làm cho nhiều tộc nhân thương vong thêm, việc này ta coi như thôi đi.” Tộc trưởng phu nhân đề nghị, nếu như tất cả nam nhân trong tộc đều bị thương, an nguy của bộ lạc thật đáng lo.

“Để cho ta suy nghĩ.” Lòng mày tộc trưởng nhíu chặt, có nên cứu hay không đều rất phiền toái, rốt cuộc có cứu hay không phải xem tình huống ngày mai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 38.

Trình Y mệt chết đi được cũng cực kỳ buồn ngủ, nhưng trong đêm cũng chỉ nhắm mắt được vài tiếng lại lo lắng mà không ngủ được, tỉnh lại vài lần. Cô lo lắng cho A Man, luôn đột nhiên bừng tỉnh, sau đó tranh thủ đi thăm dò kiểm tra mạch đập và nhiệt độ cơ thể. Lo lắng vết thương của hắn chuyển biến xấu hoặc là bị nóng sốt, may mắn là điều cô lo lắng không có phát sinh. A Man ngủ rất ngon, mạch đập và nhiệt độ cơ thể cũng bình thường, điều này làm cho cô yên tâm không ít. Ban ngày phát sốt chung quy vẫn tốt hơn ban đêm, dù sao ở đây không có đèn, ánh sáng quá mờ làm gì cũng không thuận tiện.

Một đêm trong lúc Trình Y nửa mê nửa tỉnh mà trôi qua. Trời vừa sáng Trình Y liền mở mắt ra, hai mắt chưa xốt vô cùng nhưng mà cô ngủ không được khăn trương ngồi dậy nhìn A Man. Hắn còn đang ngủ, thân thể ả ả có chút nóng lên. Nghĩ tới trong bộ lạc có nhiều người bị thương như vậy nói không chừng có người nửa đêm bị nóng sốt. Chỉ cần tưởng tượng như vậy sẽ cảm thấy ngồi không cũng yên, cô tranh thủ thời gian đứng dậy mặc quần áo tử tế rồi ra khỏi phòng.

Bên ngoài có không ít người dậy còn sớm hơn cả Trình Y, đêm hôm trước có mấy người nam nhân lưu lại ở trong tộc sáng sớm tinh mơ đã đi ra ngoài hái lá Diệp tử có thể hạ nhiệt.

Ở đây có một điểm làm cho Trình Y tương đối hài lòng đó chính là những thực vật có tác dụng trị thương. Ví dụ như cầm máu, hạ sốt, hạ nhiệt . . . chẳng phân biệt xuân hạ thu đông. Chúng nó giống như cây tùng cây bách, một năm bốn mùa đều có. Những thực vật này số lượng không ít, gần bộ lạc thì có không cần phải đi hái ở xa.

Thấy là Diệp tử đã được hái về, Trình Y rất hài lòng. Cô phân phó những nữ nhân đi tới muốn giúp đỡ nhóm lửa nấu nước. Hỏi thăm một phen mới biết được những người bị thương vết thương không có chuyển biến xấu thì yên tâm. Dẫn dò mọi người tranh thủ thời gian nấu nước đem lá Diệp tử có tác dụng hạ sốt nấu trước. Sau đó lấy nước hạ sốt Diệp tử đã nấu lau qua cho người bị thương, còn người không có hiện tượng phát sốt thì trước hết chờ một chút.

Mọi người đều bận rộn, sau khi nấu xong nước thuốc thì Trình Y liền lấy da thú đi lau người cho A Man. Chỉ một lát sau nhiệt độ cơ thể của A Man lại cao hơn một chút, Trình Y rất cẩn thận lau mồ hôi ẩm ướt cho hắn. Sau khi nhiều lần thay đổi da thú rốt cuộc cũng lau sạch toàn thân A Man một lần, ‘nơi đó’ của hắn cũng được lau.

Chỉ là lúc lau thì có chút ngoài ý muốn, Trình Y lấy thân phận thầy thuốc đối với bệnh nhân mà lau người cho A Man. Kết quả vừa lau hai cái thì ‘cái kia’ của hắn đột nhiên cứng ngất, A Man còn chưa có tỉnh lại không thoải mái mà chấn động cơ thể, mày nhíu lại kháng nghị mà lau bầu vài tiếng. Trình Y hét hồn mà dừng lại động tác, đợi ‘chỗ đó’ không được đụng chạm, còn chủ nhân thì ngủ say dần dần mềm nhũn xuống. Lần này Trình Y không dám tái phạm mà chà lau chỗ nắn cầm của A Man nữa, nhanh chóng kết thúc công việc.

Loại lá Diệp Tử này vẫn rất có hiệu quả, người bình thường sau khi lau toàn thân rồi để cho bọn họ ngủ một giấc thật ngon, không bao lâu sẽ đổ mồ hôi, phát ra mồ hôi thân thể sẽ không còn nóng sốt nữa. Trình Y đắp kín chăn cho A Man, dịch góc chăn cho hắn rồi mới đi ra ngoài.

Mặc dù các tộc nhân nói tình huống thương tổn đều rất ổn định, nhưng Trình Y lo lắng, đều đi kiểm tra từng người bị thương một lần. Nữ nhân của bọn hắn chà xát người cho họ, không có nữ nhân là do a mẫu bọn họ làm giúp, không có a mẫu thì do huynh đệ làm, tóm lại mỗi người cũng không thiếu thân nhân lo nghĩ cho thân thể bọn họ.

Trình Y dạo qua một vòng xác nhận mỗi người cũng không có trở ngại thì trở về phòng, cô vừa trở về thì A Man cũng vừa tỉnh.

“Người cảm thấy như thế nào?” Trình Y vội vã đi qua, ngồi xuống tại bên người A Man dò hỏi.

A Man mặt có chút hồng hồng, là dấu hiệu phát sốt, cảm giác nóng nên muốn kéo chăn mền qua một bên, nhưng bị Trình Y cản lại.

“Không cho phép bỏ chăn mền! Người muốn nhanh ra mồ hôi, thế này mới có thể rất nhanh.” Trình Y nghiêm mặt một lần nữa lấy chăn che ở trên người A Man, sau đó hai tay gặt gao ngăn chặn góc chăn, không cho hắn có cơ hội đem chăn mở ra.

A Man thấy thế đành phải buông tha cho, mấp máy môi nói: “Khát.”

“Chờ một chút.” Trình Y bung qua một chén nước ấm chậm rãi đưa A Man uống, sau đó không yên tâm lại hỏi: “Người có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có không thoải mái, chính là nóng quá.” Trên trán A Man bắt đầu thấm mồ hôi, cả người thoát nhìn so với tối hôm qua có tinh thần nhiều hơn.

“Đói không? Ta đi nấu ăn chút gì cho người ăn.”

“Hiện tại không muốn ăn.”

“Vậy lát nữa chuẩn bị cho người.”

“Những người khác thế nào?” A Man không yên tâm hỏi.

“Bọn họ cũng khỏe, đã dùng nước thuốc lau người cho bọn họ, ngủ một giấc ra mồ hôi sẽ không có việc gì.” Trình Y đáp lại.

“Vây là tốt rồi.” A Man yên tâm, nhớ tới tình cảnh tối hôm qua lông mày lại nhu lại, trong thanh âm dẫn theo nồng đậm áy náy: “Ada đem nhiệm vụ cứu tộc nhân trở về giao cho ta, nhưng ta chẳng những không có đem người cứu trở về, còn chết nhiều huynh đệ như vậy, ta, ta. . . .”

“Người đừng kích động.” Trình Y vội vàng trấn an A Man, nói khẽ: “Đối phương là một đại bộ lạc, hơn nữa người cũng giáo hoạt, đổi thành ai dẫn đầu tộc nhân đi cũng sẽ là kết quả này, nói không chừng nếu do người khác dẫn đầu trong tộc thương vong nhân số càng nhiều!”

A Man nhớ tới trận chiến đầu tối hôm qua, trên nét mặt hiện ra nồng đậm đau thương: “Tối hôm qua, ta nhìn tận mắt những đồng bạn từ nhỏ lớn lên cùng nhau bị những nam nhân ngoại tộc giết chết, máu tung tóe lên mặt lên người ta, những máu nóng kia, bọn họ ngã xuống, thật đáng buồn chính là thi thể của bọn hắn chúng ta lại không thể chờ về.”

“Các người đã tận lực, những tộc nhân kia vì cứu người mà hy sinh, bọn họ sau khi chết sẽ được Vu Thần đưa đi thế giới cực lạc hưởng phúc. Chúng ta lúc nào cũng nhớ kỹ bọn họ ở trong lòng, dù sao cũng không cần phải khổ sở cho bọn họ. Như vậy bọn họ ở một thế giới khác sẽ không vướng bận mà bắt đầu một cuộc sống mới.” Trình Y nói lời an ủi không có ý nghĩa gì, người đang thương tâm cho dù nghe lời an ủi đều không có tác dụng. Cho dù biết rõ lời của cô không thể giúp A Man giảm bớt thống khổ, nhưng muốn nói như cũ.

“Phải không? Bọn họ đi hưởng phúc hả?” A Man thì thảo tự nói.

“Đừng!” Trình Y dùng sức gật đầu, dịch dịch góc chăn cho A Man dựa vào: “Không cần phải suy nghĩ tiếp những chuyện đáng sợ kia, dưỡng thương thật tốt, dưỡng thương tốt mới có thể bảo vệ tốt an toàn cho già trẻ phụ nữ trong tộc đúng hay không?”

“Ừ.” A Man rất nghe lời Trình Y nói, tâm tình hòa hoãn một chút, nhắm mắt lại trước khi ngủ đột nhiên nói ra: “Tối hôm qua ta nhìn thấy Búp Bê các nàng rồi, đều bị thương, Búp Bê bị thương nặng nhất, mặt bị xưng phù xuất chút nữa là không nhận ra. Nàng nói không được nhưng vẫn nhìn ta, dùng ánh mắt cầu xin ta đem nàng cứu đi, chính là ta cuối cùng vẫn không thể đem nàng mang về.”

Trình Y nghe được lòng chua xót, cô hiểu cảm thụ lúc này của A Man, cho dù biểu hiện mấy ngày nay của Búp Bê làm A Man không vui. Nhưng dù sao cũng là đồng bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, luôn có chút cảm tình tồn tại. Bất lực trở mắt nhìn xem bạn cùng chơi đùa trong tay người ngoại tộc, loại cảm giác này cũng không dễ chịu gì. Lúc này cô không ăn giấm, bởi vì cô cảm giác được A Man đối Búp Bê là áy náy và tự trách, cũng không phải là tình yêu nam nữ.

“Người tranh thủ thời gian dưỡng thương cho tốt, đến lúc đó ra sức cứu các nàng trở về.” Trình Y biết rõ Búp Bê không về được, ngoài ra cũng không biết hai nữ nhân khác có thể trở về không, cô không đành lòng nói cho A Man là Búp Bê vĩnh viễn về không được.

A Man lắc đầu, thờ dài nói: “Lần này tộc của ta tổn thương rất lớn, trong thời gian ngắn Ada sẽ không lại mạo hiểm để cho tộc nhân đi cứu người rồi, chung quy trong tộc phải lưu một bộ phận nam nhân không có bị thương mới được.”

“Vây cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.” Chân mày Trình Y cau lại, lần đầu tiên cảm giác được sự bất đắc dĩ của người dẫn đầu, ngay cả A Man đều áy náy như vậy, có thể tưởng tượng tộc trưởng là dạng tâm tình gì. Không cứu sẽ bị người chỉ trích ích kỷ vô tình, cứu sẽ có thương vong, như vậy lại lo lắng bị nói hạ mệnh lệnh loạn hại người, tóm lại vô luận như thế nào làm cũng không ổn thỏa.

Nói nhiều lời như vậy, A Man mệt mỏi, nhắm mắt lại không đầy một lát liền ngủ thiếp đi, Trình Y ngồi một hồi rồi đứng lên đi ra ngoài, cô rất lo lắng cho tình hình trước mắt.

Bên ngoài rất nhiều người, bọn họ đều tụ tập tại một chỗ, Trình Y thấy thế tò mò đi đến trước. Sau khi đến gần mới biết được vu y đang tranh luận cùng tộc trưởng. Bà yêu cầu tộc trưởng hạ lệnh đi cứu Búp Bê, mà tộc trưởng đem an nguy toàn thể các tộc nhân đặt ở vị trí hàng đầu, không đồng ý làm cho nam đỉnh còn lại cũng thương vong. Trấn an vu y đợi thêm vài ngày nữa, đợi sau khi các nam nhân bị thương đều dưỡng tốt thương thể lại đi cứu. Ông cho rằng cái Bộ Lạc kia khuyết thiếu nữ nhân thì cũng không đơn giản giết người nên Búp Bê an toàn. Nhưng vu y không đồng ý, nàng sợ cứu muộn một ngày nữ nhân sẽ ăn thiệt thòi nhiều thêm một chút. Vì vậy cùng tộc trưởng hai người vì việc cứu hay không cứu mà làm âm ỉ gay gắt.

Trình Y chú ý tới biểu lộ của các tộc nhân vây xem, phát hiện bọn họ phần lớn là đứng về phía bên tộc trưởng không tán thành tiếp tục đi chiến đấu. Đoán chừng bọn họ đại khái cũng như suy nghĩ giống như tộc trưởng, cho rằng Búp Bê các nàng tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng. Đi cứu muộn hai ngày cũng không có gì đáng ngại, mà nếu như hiện tại lập tức đi cứu, các nam nhân trong tộc lần lượt bị thương, ai đi săn? Người xấu đến đây ai đi đối phó? Cái gì nhẹ cái gì nặng lập tức liền thấy rõ ràng.

Vu y thấy tộc trưởng chết sống không đồng ý, tức giận đến chỉ vào cái mũi tộc trưởng không lựa lời mà nói: “Người không quan tâm an nguy bọn Búp Bê, ta nguyện rửa người chết không yên lành!”

Ai cũng không nghĩ chính mình bị nguyên rửa, nhất là đến từ vu y, tộc trưởng rất tức giận, nhưng bắt buộc chính mình ổn định tâm tình, giọng điệu bình thân nhìn về phía vu y cam đoan nói: “Ta hướng ngài cam đoan nhất định mang Búp Bê bình an trở về, đến lúc đó do ta tự mình suất lĩnh tộc nhân đi cứu người, nếu như không thể đem Búp Bê mang về sẽ để cho người xử trí!”

Vu y mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào tộc trưởng một hồi lâu, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Ta đợi thêm hai ngày nữa, nếu như người vẫn không thể đem Búp Bê cứu trở về, ta liền đi tìm nơi Bộ Lạc bắt đi Búp Bê nương tựa!”

Mọi người nghe vậy thì xôn xao, vu y ở trong mỗi bộ lạc là tồn tại phi thường trọng yếu, nếu như không có vu y hậu quả rất không thể tưởng tượng nổi, huống chi vu y của bốn tộc tìm nơi nương tựa là ngoại tộc! Tất cả tộc nhân đều tức giận không thôi đối với thái độ của vu y, nhưng mà cũng có không ai dám nói cái gì. Ai bảo trong tộc cũng chỉ có một vu y là nàng, nàng có tiền vốn uy hiếp bọn họ.

Tộc trưởng cắn răng, xanh mặt đứng ở tại chỗ trừng mắt phương hướng vu y rồi đi, nói với tộc nhân chung quanh: “Trở về chăm sóc tốt cho người bị

thương, sáng sớm ngày mai chúng ta tiếp tục đi cứu người!”

“Dạ.” các tộc nhân gật đầu đáp.

Trình Y lo lắng trùng trùng đi tìm lão phụ nhân, đem tình hình vừa rồi vụ y đối đầu cùng tộc trưởng nói ra sau đó hỏi: “Bà, nếu như vụ y thật sự đi tìm nơi nương tựa ngoại tộc, ngài có thể thay thế vị trí của nàng không?”

Lão phụ nhân cười lạnh, mắng: “Cái lão già kia quá ích kỷ rồi, trong nội tâm chỉ có con gái không có cả bộ lạc! Thay thế vị trí của nàng rất khó, các tộc nhân sẽ không dễ dàng tiếp nhận ta, tôi thiếu nhất tộc trưởng cũng không đồng ý.”

“Vậy thì thuyết phục tộc trưởng?” Trình dựa vào tiếp tục hỏi.

“Sẽ không, tộc trưởng sẽ không đồng ý để ta làm tiếp nhận chức vị vụ y.”

“Vi sao?”

Lão phụ nhân lắc đầu, không muốn thảo luận đề tài này.

Thấy bà không muốn nói, Trình Y cũng không tiện hỏi lại, không có nán lại mà mở miệng nói muốn trở về xem A Man. Tạm biệt lão phụ nhân rồi vén rèm ra cửa, ai ngờ phía trước cách đó không xa đứng một người, sắc mặt u ám rất khó nhìn, người này không phải ai khác chính là vụ y!

Trình Y vỗ vỗ lồng ngực đang nhảy loạn, kinh ngạc nghi ngờ nói: “Vụ y lão nhân gia ngài như thế nào không lên tiếng? Làm ta sợ muốn chết.”

Vụ y kỳ quái chăm chăm vào Trình Y, lạnh lùng nói: “Gần đây ngươi cùng lão thái bà này qua lại rất gần gũi hà.”

Ngữ khí chất vấn của đôi phương làm Trình Y không vui, liếc mắt thần sắc bất thiện của vụ y cau mày nói: “Vụ y ngài quan tâm quá mức rồi, không quá rầy, ta trở về xem A Man.”

“Đứng lại!” Thanh âm chất vấn của vụ y lần nữa truyền đến: “Chuyện của Búp Bê ngươi định làm như thế nào? Nàng không trở lại ngươi có thể an tâm sao?”

Trình Y nhú nhú mày, xoay người trừng mắt nhìn vụ y: “Búp Bê bị bắt ta rất lo lắng, đây là người cùng trong tộc nên có quan tâm. Nhưng mà không quan hệ gì với ta! Không phải ta buộc nàng đi, không cần phải tùy ý vụ oan ta!”

Chẳng muốn chấp nhặt cùng vụ y bị mất con gái mà tâm tình có chút không bình thường, Trình Y nói xong cũng nhanh chóng rời đi.

Vụ y nhìn qua bóng lưng Trình Y rời đi, băng lãnh trong mắt phát ra nồng đậm tức giận và hận ý, dùng âm thanh âm nói khẽ chỉ có mình có thể nghe được: “Đám hại con gái của ta, ta sẽ không tha cho ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 39.

Trong lúc nhóm người A Man dưỡng thương, tráng đinh đi săn trong bộ lạc giảm bớt không ít, trực tiếp dẫn tới thực vật săn được lại càng không đủ ăn rồi. Bởi vì kiêng kỵ người ngoại tộc cường đoạt, các nữ nhân cũng không dám giống như trước kia không hề bận tâm gì mà ra ngoài hái rau dại. Kết quả thịt và món ăn đều thiếu thốn. Vốn là thiếu thực vật còn bị người ngoại tộc chia cắt không ít. Người Tạng Tang Bộ Lạc vô cùng tức giận, phần hận đối với người ngoại tộc giết người giành ăn lại đoạt nữ nhân, hận không thể cắt thịt bọn họ uống máu bọn họ.

Tộc trưởng quyết định không có sai, không thể liên tục đi công kích người ngoại tộc, nếu không tộc nhân bị thương càng tăng nhiều các tộc nhân lại càng bị đối. Người bệnh tăng nhiều thì cũng tồn tại nhiều nguy hiểm, chỉ là trong lúc bọn hắn nghi ngại dưỡng sức thì người ngoại tộc cũng đã đến toàn bộ đông đủ, ngoại tộc nhân số tăng nhiều đúng là đối với nhóm người A Man lại càng bất lợi rồi.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, A Man chờ thân thể vài người trọng thương khôi phục hơn phân nửa, mặt khác đại bộ phận người bị vết thương nhẹ cơ bản đã khôi phục, ban ngày bắt đầu đi ra ngoài đi săn. Hai ngày này Trình Y mệt chết đi, cô không có đi ra ngoài làm việc, vẫn luôn ở lại trong bộ lạc chăm sóc các bệnh nhân.

Vụ y một mực khoanh tay đứng nhìn, cái gì cũng không trông nom, không làm gì lại còn đi làm phiền cãi nhau với tộc trưởng, nhưng không cứu tộc nhân, dần dà, tộc trưởng còn có các tộc nhân đều đối với nàng rét lạnh tâm, nhưng bởi vì nàng là vụ y trong tộc, mà lại duy nhất một người, vì vậy đều bắt buộc buồn bực trong lòng nhưng cũng không dám biểu hiện ra mặt.

Khi Trình Y đến từng nhà cắt chỉ khám và chữa bệnh cho người trọng thương, có nhiều lần chứng kiến vụ y ở sau lưng cô u ám nhìn xem cô, thâm thâm thật không may. Đối với vụ y đem chuyện Búp Bê bị bắt một mực trách tội đến trên đầu cô, còn có hành vi đối mặt nhiều tộc nhân bị thương như vậy lại

không quản không hỏi thăm cô cảm thấy phi thường phần nộ. Giờ gặp mặt vu y cũng không cho bà nét mặt hòa nhã nữa, ai mà không biết xụ mặt chứ?

Có lẽ là giác quan thứ sáu của nữ nhân rất mạnh mẽ, Trình Y cảm giác, cảm thấy vu y sẽ làm gì đó, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt. Tuy rằng vu y dần dần mất đi lòng kính yêu của tộc nhân, nhưng uy tín của nàng vẫn còn đó. Nếu như nàng thực làm ra chuyện gì đó trả thù người “Hại búp bê bị bắt”, chính mình thật đúng là không được tốt lành.

Cuối cùng A Man thấy Trình Y như có điều suy nghĩ, quan tâm hỏi: “Người đang ở đây nghĩ cái gì? Đang sầu lo tộc nhân ăn không đủ no hay là lo lắng chuyện người ngoại tộc?”

“Không phải những chuyện này, ta nghĩ về vu y.” Trình Y nhanh tay nhẹ ngăn chặn vai của A Man không cho hắn đứng dậy, đỡ phải động vào miệng vết thương.

A Man cũng không đứng dậy, thay đổi tư thế nằm xong, hỏi: “Vu y làm sao vậy? Lại đang cùng Ada cãi nhau sao?”

“Vẫn luôn cãi nhau đó thôi, cái này cũng không có gì, cuối cùng ta cảm thấy nàng sẽ gây ra một ít chuyện bất lợi đến đối với chúng ta hoặc là cả tộc nhân.” Trình Y phi thường nghiêm túc nói ra.

“Hà?” A Man mở to hai mắt, kinh ngạc hỏi: “Tại sao nói như thế?”

“Mấy lần gần đây gặp vu y, nét mặt của nàng vô cùng. . . . . kỳ quái, ta không xác định. Tóm lại chúng ta cần đề phòng thôi.” Trình Y lắc đầu, giác quan thứ sáu lại không thể làm bằng chứng chân thật, nhiều lời vô ích.

A Man nhú mày, nhìn về phương hướng ngoài phòng: “Người nói với Ada chưa?”

Trình Y lắc đầu: “Ta không có chứng cứ thì nói như thế nào? Có lẽ là ta nghĩ sai rồi thì sao, chỉ mong là ta nghĩ sai.”

A Man trầm mặc, tâm tình bị Trình Y ảnh hưởng cũng trở nên trầm trọng.

Người đừng quá đề ở trong lòng, ta lại không xác định.” Trình Y thấy A Man nhú mày lại khản trương, đành phải trấn an hắn.

“Ha ha.” A Man cười cười, giữ chặt tay Trình Y: “Được rồi, ta không nghĩ nữa.”

Bởi vì nguyên nhân như vậy, Tập Tang Bộ Lạc không có đi công kích người ngoại tộc, kết quả người ngoại tộc tới công kích Tập Tang bộ lạc trước!

Lúc nửa đêm, lúc các tộc nhân đang ngủ say, đột nhiên bị vài tiếng rống to làm bừng tỉnh, tộc nhân phụ trách tuần tra gần đó kêu gọi mọi người nhanh chóng thức dậy đối phó với địch nhân.

Tiếng kêu tiếng đánh nhau truyền đến, các tộc nhân bừng tỉnh nhanh chóng mặc quần áo từ té cảm lấy vũ khí thì liền xông ra ngoài. Tộc trưởng mệnh lệnh cho A Man và tộc nhân chưa dưỡng thương thật tốt ở lại bảo vệ người già trẻ con và phụ nữ trong tộc, còn thêm hơn hai mươi nam nhân cường tráng lưu lại nghe A Man sai khiến, các nam nhân còn lại thì theo tộc trưởng cùng nhau đi đối địch .

Lần này bị tập kích bất thành linh, người ngoại tộc đến rất đông, có chừng gần hai trăm người, bọn họ như ong vỡ tổ mà đánh đến, mười nam nhân phụ trách tuần tra cơ hồ là mất mạng ngay lập tức.

Thù cũ chưa báo, lại thêm hận mới, người Tập Tang Bộ Lạc lập tức đỏ mắt, tất cả bối rối đều tan biến, miệng gào thét lớn tay cầm trường mâu liễu mạng cùng các nam nhân ngoại tộc. Trong lúc nhất thời âm thanh giết chóc, tiếng rống giận dữ, tiếng vũ khí va chạm thỉnh thoảng truyền đến, làm người ta sợ hãi.

Lúc này đêm trăng tròn, ánh sáng không tính quá mờ, nhân mã hai bên sẽ không xuất hiện tình hình phân không rõ quân địch, quân ta.

“Cái đám đáng giận này!” A Man thả bước chân đi tới đi lui, thỉnh thoảng hướng xa xa nhìn qua, chỉ nghe được tiếng chém giết, không thấy rõ tình hình cụ thể, nhưng theo thanh âm truyền đến thì có thể tưởng tượng được trận chiến đấu này có bao nhiêu tàn khốc.

“Người đừng lộn xộn, coi chừng miệng vết thương vỡ ra.” Trình Y vội vàng trấn an A Man đang trong cơn nóng nảy, cô rất sợ hãi, lúc nói chuyện thanh âm đều run nhè nhẹ. Phía trước một mảnh đông ngịch, đối phương đã dám đến tập kích trong tộc, thì chứng minh người của bọn hắn tuyệt đối không phải số ít! Lần này nhân số thương vong không biết sẽ có bao nhiêu.

Lão ấu phụ nữ đều tụ tập lại cùng nơi, lấy A Man cầm đầu các nam nhân vây bọn họ vào giữa, bọn nhỏ sợ tới mức khóc lên. Lão nhân và các nữ nhân thì ôm lấy bọn nhỏ càng không ngừng dỗ dành, sợ ảnh hưởng đến các nam nhân trong lúc đánh nhau, các nàng cũng không dám nói chuyện lớn tiếng.

Đối phương có chuẩn bị mà đến, mọi người trong tộc thì từ trong mộng bừng tỉnh, ở vào trạng thái bị động, cứ tiếp tục như vậy không phải biện pháp, Trình Y gấp đến độ mỗi đều cắn nát.

Càng nghe tiếng gào thét phần nộ thể lương của người trong tộc, trong nội tâm Trình Y càng co rút đau đớn lợi hại hơn, bởi vì như vậy là đại biểu cho người trong tộc ngã xuống càng ngày càng nhiều .

Ngay tại lúc Trình Y cực kỳ lo lắng liên tiếp nhìn về phương hướng chiến đấu, khốc liệt đột nhiên quét đến đồng lửa buổi tối lúc ăn bọn họ cơm lưu lại. Cô nghĩ tới hòa công, bây giờ bọn họ không có ở vào chỗ cao, vị trí địa lý bất lợi với hòa công. Nhưng mà ngay tại lúc song phương đang đánh tới khi

thể ngắt trời, nếu có một bên dùng lửa đi công kích thì một bên còn lại nhất định có thể không kịp đề phòng!

Ý niệm vừa động Trình Y lập tức liền hành động, trong tộc cỏ khô cây khô có không ít, gần đây rừng cây nhiều, có một chút cây gỗ bốn mùa. Những lá cây này rơi xuống được các tộc nhân nhặt lấy để làm mồi dẫn lửa, còn có một ít cỏ cũng là như thế. Bởi vì không thiếu, cho nên bình thường trong tộc cỏ khô dự bị v.v.. rất nhiều, mỗi một gia đình cũng đều để dành một ít, trước phòng Trình Y và A Man cũng có.

“Người đang làm cái gì?” A Man tâm phiền ý loạn đi tới đi lui đột nhiên bị hành vì kỳ quái đang bận rộn của Trình Y hấp dẫn chú ý.

“A Man người cho vài người giúp ta tìm nhiều cỏ khô, còn có kêu bọn họ lấy thêm chút ít đòn gánh tới, ta cần dùng gấp!” Trình Y lớn tiếng hướng A Man nói yêu cầu.

Luôn hiểu rõ Trình Y, A Man biết rõ cơ hồ từng cái quyết định của cô đều có chỗ dùng, vì vậy lập tức hướng mọi người đang phụ trách thủ hộ tộc nhân một bên lớn tiếng ra lệnh: “Từ XX đến XX các người lập tức đi lấy cỏ và đòn gánh, đi nhanh về nhanh!”

Bảo vệ tộc nhân trong ranh giới là quan trọng nhất, lúc này đây A Man chỉ điểm danh năm tráng đinh đi.

Tốc độ năm người kia rất nhanh, Trình Y cũng không còn nhàn rỗi, rất nhanh liền ôm đến đây một đồng lớn cỏ khô lá cây các loại v.v., bởi vì sau cơn mưa to qua đi, dễ thuận tiện làm việc và tốn ít thời gian sức lực, các nữ nhân đều noi theo Trình Y làm ra đòn gánh cũng bị cầm đến.

Toàn bộ đồ vật chưa đưa tới hết nhưng Trình Y cũng đã bắt tay vào làm, cô làm mẫu cho các nữ nhân trong vòng nhìn xem, dùng dây mây đem cỏ khô buộc chặt cùng một chỗ tại một đầu đòn gánh. Kêu A Man đốt lửa lên, sau đó đem cái đòn gánh này đưa tới trong tay một tráng đinh chỉ vào phương hướng chiến đấu nói: “Đi dùng hỏa công đánh người ngoại tộc, sau khi lửa tắt thì lập tức trở về!”

Tráng đinh nhìn xem lửa cháy sáng, con mắt lập tức phát ra sáng rực, không nói hai lời tiếp nhận đòn gánh Trình Y đưa tới liền xông ra ngoài.

Đòn gánh dài hơn hai mét, không ngắn như trường mâu, công kích rất thuận tiện, mùa đông mọi người đều mặc da thú làm quần áo, dễ bị cháy, nghĩ tới hiệu quả rất tốt mà nói..., trực tiếp đốt tóc đối phương!

Trong lúc một đám dùng trường mâu làm vũ khí liều chết chiến đấu hăng hái thì đột nhiên trong đám người xuất hiện một kẻ dùng lửa làm vũ khí tự nhiên sẽ chiếm thượng phong. Hơn nữa lại còn không dễ công kích đối phương, vì vậy chỉ ngắn ngủi trong chừng hai phút, cũng đã có bốn người ngoại tộc không phải là bị đốt tóc chính là bị đốt trụi.

Quần áo tổn thương da thịt.

Các nữ nhân thấy phương pháp này tốt, không cần Trình Y yêu cầu, đều tự động tự phát học theo Trình Y đem cỏ khô trên mặt đất buộc chặt thành một đoàn so với chén ăn cơm thì hơi lớn buộc chặt ở một đầu đòn gánh, bởi vì người đông, không lâu sau liền làm ra rất nhiều.

Bởi vì cỏ khô cột vào đòn gánh có hạn, rất nhanh liền đốt xong, ngọn lửa dẫn tới đòn gánh dùng gỗ làm cũng bị nóng lên. Nhưng ngọn lửa nhỏ, tại trên thân người “Đụng chạm” hai cái thì tắt, một khi lửa tắt, tráng đinh không hề ham chiến, lập tức cầm đòn gánh bị đốt trụi một đầu chạy trở về.

Một người trở về, lập tức liền có người khác cầm đòn gánh mới nhóm lửa lên chạy vội đi ra ngoài, không hề gián đoạn. Về sau A Man thấy địch quân bị hỏa công phải có chút trở tay không kịp, lập tức chạy đến chỗ nhóm người Trình Y, liền bắt đầu dần dần tăng số lượng người làm hỏa khí (vũ khí từ lửa), từ một người biến thành hai người, càng về sau biến thành sáu, thành mười người cùng tiến lên.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng truyền đến, vốn thế lực hai bên ngang nhau bởi vì A Man xuất kỳ bất ý dùng hỏa công, đánh cho người ngoại tộc một cái trở tay không kịp. Có tóc bị đốt, có quần áo bị cháy, sợ tới mức bọn họ đều ném vũ khí vội vàng bỏ nhào trên người bị cháy, kết quả lửa còn không có dập tắt liền chết ở trường mâu đối phương đâm xuống. . . . .

“Lui lại!” Người cầm đầu ngoại tộc thấy tình huống không ổn, lớn tiếng kêu gọi tộc nhân chỉ còn lại không đến một phần ba.

Người ngoại tộc hô lui lại thì bên này cỏ khô Trình Y vừa vụn dùng hết rồi, những tráng đinh dùng hỏa công này lại nhớ tới A Man bọn họ bên này, nắm chặt vũ khí bảo hộ lấy bọn họ.

“Ngăn lại bọn họ!” Tộc trưởng giết đỏ cả mắt, mệnh lệnh cho các tộc nhân truy kích người ngoại tộc nhân số rõ ràng giảm đi đang chạy trốn, không muốn đơn giản buông tha những ác nhân này đã sát hại đồng bào bọn họ.

Các tộc nhân phần lớn cũng bị thương, dùng hết khí lực bù sữa mẹ truy đuổi người chạy trốn chết có chút khó khăn. Một ít người bị thương nhẹ thì đuổi theo lại đánh chết hoặc đánh thương vài người, nhưng đại đa số người bọn họ vẫn chạy thoát được.

Tộc trưởng thấy thế rất căm phẫn, không phải giận các tộc nhân không có ngăn lại địch quân, mà là giận người ngoại tộc quá giáo hoạt quá đáng giận, nếu không lần này có thể tiêu diệt bọn họ!

“Ada, ngài như thế nào?” A Man mang theo một đám tộc nhân hướng phương hướng tộc trưởng của bọn họ chạy tới. Trên mặt đất có vô số thi thể, còn có rất nhiều người trọng thương té trên mặt đất rên rỉ, máu tươi văng khắp nơi. Vội vàng kiểm tra, người trong tộc đại khái lại ngã xuống mấy mươi người, chỉ là một thời gian còn không biết trong đó có bao nhiêu người đã tử vong.

“Ta không sao.” Tộc trưởng lau đi máu trên mặt đang chảy xuống căm giận nói, ông cũng bị thương. Nhưng bởi vì các tộc nhân liều mình bảo hộ, bị thương không nghiêm trọng lắm, trên mặt bị một vết chém nhỏ, trên người cũng không bị thương bao nhiêu. Nói chung một ít vết thương nhỏ sau khi hân

trở về có thể tự mình bôi một ít thảo dược là được.

“Bọn người đáng giận này nửa đêm tập kích! Nếu có lần sau nữa tuyệt đối một người cũng không cho bọn họ có thể quay về!” Tộc trưởng lớn tiếng mắng.

“Có bao nhiêu người bị thương? Mau đem người bị thương nghiêm trọng mang về.” A Man thấy tộc trưởng tâm tình vẫn còn trong sự kích động, vì vậy thay ông ra mệnh lệnh.

Mọi người nghe vậy lập tức phục hồi tinh thần từ trong tức giận, bắt đầu tìm kiếm xung quanh bốn phía những người bị thương chưa chết mang trở về.

Đêm nay nhất định lại một đêm không ngủ, Trình Y và các tộc nhân lại bắt đầu bận việc. Múc nước, châm lửa, nấu nước, trừ độc các loại, cũng giống như lần trước, mọi người một khắc cũng không dám trì hoãn, e sợ không kịp cứu chữa tánh mạng người bệnh.

Vu y ghê lạnh người trong tộc, sau khi cảm giác được an toàn thì đứng người lên phui phui đất đi. Đối với tộc nhân vì bảo vệ cả bộ lạc mà bị thương hoặc chết đi cũng không có nửa phần khổ sở. Trong lúc thiếu thốn nhân thủ nghiêm trọng cũng không muốn đi giúp đỡ hỗ trợ, chán ghét trừng mắt nhìn Trình Y đang bận rộn không ngớt sau đó liền trở về phòng.

Các tộc nhân sau khi mất một phen sức lực rốt cục từ trong một đám người ngã xuống đất tìm ra được hơn mười người của tộc còn có hơi thở, nhìn thấy người ngoại tộc còn sống không nói hai lời lập tức giải quyết bọn họ!

Lục tục đem người bị trọng thương tìm được đưa đến chỗ Trình Y. Thi thể quá nhiều, tộc trưởng hạ lệnh đưa bọn họ chất lại cùng một chỗ sau đó một mồi lửa đốt rụi. . . . .

Trong quá trình Trình Y cứu người, bên tai luôn vang lên tiếng khóc bi thống của người nhà người chết. Nghe tộc trưởng bọn họ xác định cuối cùng nhân số tử vong là bốn mươi sáu, bởi vì điều kiện có hạn, còn lại mười người trọng thương cô có thể nắm chắc cứu sống được một nửa cũng không tệ rồi. Lần này những người bị thương so với lúc nhóm người A Man đánh người ngoại tộc còn nặng hơn rất nhiều.

“Những người ngoại tộc kia chết càng nghiêm trọng, đại khái gần trăm. May mắn các người dùng lửa đến công kích, nếu không trận ác chiến này còn không biết phải đánh tới khi nào.” Tộc trưởng nhìn qua số thi thể trong ngọn lửa hùng hục, hai mắt phỉếm lệ nói.

Có người nói cho tộc trưởng là Trình Y nghĩ ra được biện pháp, nếu như là lúc bình thường tộc trưởng chắc chắn khích lệ Trình Y một phen, chỉ là hiện tại hân đang trải qua rất khó khăn, không có tâm tình.

Trình Y không để ý chuyện bên cạnh, chỉ chuyên tâm bận rộn cứu người, sau nửa giờ trôi qua, cô cứu sống được ba người, có hai người nhịn không được đã chết, còn lại mấy người cũng đang hấp hối.

“Đi tìm vu y đến!” Tộc trưởng lại thấy chết thêm hai người tộc nhân con mắt càng đỏ hơn, đối với vu y không giúp đỡ cứu người có bất mãn thật lớn.

Mọi người nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, cũng không ai nguyện ý đi, bởi vì vu y gần đây rất hung (hung dữ), ai cũng không dám trêu chọc. A Man muốn đi, nhưng mà trong đêm bị tập kích làm cho tâm tình của hân phật phòng quá lớn lại đi đi lại lại một phen. Hậu quả là miệng vết thương còn chưa khỏi phục vô cùng đau đớn, A Thái thấy thế xung phong nhận việc, dẫn Miểu cùng đi làm cái nhiệm vụ phí sức lại không có kết quả tốt này. Hơn nữa nhất định là không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Các tộc nhân đối sự lạnh lùng của vu y rất bất mãn, một lần rồi lại một lần cự tuyệt không giúp đỡ, hành vi chậm chễ cứu chữa người bị thương đã nặng nề đã kích tình cảm kính trọng các tộc nhân đối với nàng. Nếu không phải chỉ có một mình nàng biết xem bói lại biết y thuật, bọn họ tuyệt đối sẽ không giống như bây giờ giận mà không dám nói gì.

Vu y vu y, là phải có “Vu” còn phải có “Y”, tên cũng như ý nghĩa, vừa biết vu thuật đồng thời còn có thể làm thầy thuốc cứu người. Tại nơi này, ở cái thời đại lạc hậu này là người biết một thứ cũng đã rất giỏi rồi, có rất ít người có thể biết cả hai. Người biết toàn bộ tự nhiên sẽ được người ủng hộ thành đức cao vọng trọng - vu y, mà chỉ biết một thứ trong đó thì đương nhiên không thành vu y được.

Cũng là bởi vì có “Vu” lại sẽ “Y” người ít lại càng thêm ít, cho nên một cái Bộ Lạc mới có thể kính trọng nhân vật vu y này như vậy. Cho dù lời nói việc làm của nàng làm cho người khác bất mãn, nhưng cũng nhắm một mắt mở một mắt, dù sao không có nàng thì tìm không được người phù hợp đảm đương vu y.

Thật lâu sau, A Thái và Miểu ủ rũ trở về, nói với tộc trưởng đang căng môi: “Thực xin lỗi, Ada, A Thái vô dụng.”

Miểu cũng cúi thấp đầu nói: “Chúng con không thể mời được vu y, nàng nói nàng đã ngủ lại rồi, không cho chúng con lại quấy rầy nàng.”

Tộc nhân ở chung quanh nghe vậy lập tức phát ra thanh âm phàn nàn bất mãn, có người tức giận đến chửi ầm lên, còn chưa có nắng đã ghiền đã bị người bên cạnh ngăn cản ở, vu y mất lòng người nhưng uy vọng vẫn còn, không thể mắng.

Tộc trưởng cương cứng thân thể, trừng mắt phương hướng chỗ vu y, ngực tức giận đến nhấp nhô phật phòng, cắn răng nói: “Người thật sự là người có chí!”

Vu y đang đánh cuộc an nguy cùng cả bộ lạc, ý của nàng rất rõ ràng, chỉ cần tộc trưởng mang theo người đi cứu Búp Bê trở về, thì nàng cũng không chậm chễ cứu chữa người trong tộc, xem ai thiếu kiên nhẫn nhận thua trước!

Chương 40: Chương 40.

“Không tốt, lại có người chết nữa!” Một nữ nhân đang ở một bên làm trợ thủ cho Trình Y kinh hô.

Tộc nhân nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người bị thương đang chờ đợi cứu chữa vì bị chậm trễ nên không còn hơi thở im lặng nằm ở chỗ đó.

Sau đó là tiếng khóc rung trời, một đêm này là thời gian làm cho người ta khó quên. Bởi vì nhân số tử vong nhiều lắm, mấy chục người chết, mọi người trong nhà đau lòng gần chết, quỳ trên mặt đất khóc đến chết đi sống lại.

Trình Y đầu đầy mồ hôi, cô cũng muốn khóc, nhưng không thể vì nước mắt quá nhiều đến tầm mắt ảnh hưởng khâu vết thương, liều chết cắn răng không để cho mình khóc, bắt buộc chính mình không nghe không thêm nghĩ nữa, hai tay lưu loét khâu vết thương cho người bị thương tổn.

Trong khi toàn bộ thi thể đều được thiêu hết thì Trình Y cũng cứu chữa xong cho tất cả người bị thương. Cuối cùng cô cứu sống chín người, chết năm. Sau khi xong việc tâm tình của cô cực kỳ trầm trọng, hận sự bất lực của mình, rõ ràng để cho nhiều người như vậy lần lượt chết đi dưới mí mắt của mình.

A Man thấy Trình Y ngây dại, lo lắng đi tới kéo cô trở về phòng. Tộc nhân khác đã được tộc trưởng an ủi nên đều tự trở về phòng mình. Lần này bị dày vò ai cũng ngu không được, ngoại trừ vụ y đối với cái chết của tộc nhân không chút nào quan tâm.

Trở lại trong phòng Trình Y khóc, tinh thần khản trương căng thẳng cao độ thật lâu, vừa thả lỏng liền cao giọng khóc lớn lên, nước mắt thành chuỗi rơi xuống dưới, môi của cô đã bị cắn nát, tơ máu liên tục thấm ra bên ngoài.

“Đừng cắn, đừng khóc.” A Man đau lòng vô cùng, kéo Trình Y qua ôm cô vào trong ngực an ủi.

“Hu hu, ta cứu không được bọn họ.” Trình Y ôm cổ A Man tự trách vừa khóc vừa nói.

“Không trách người, đều do những người ngoại tộc đáng giận kia! Vụ y quái dị không quan tâm tánh mạng tộc nhân!”

“Trong lòng của ta khó chịu.”

“Ta hiểu được, ta cũng vậy khó chịu.”

Hai người thân thiết ôm ở cùng một chỗ giúp nhau chữa thương, một người là tộc nhân quen biết nhiều năm cùng chết đi, có cảm tình thâm hậu tồn tại, một người là y thuật và công cụ chữa bệnh có hạn, cứu không được tất cả mọi người. Hai người ai cũng không có dễ chịu hơn so với ai khác, A Man cũng rơi lệ, hai người giống như thú con bị thương gấu gao ôm cùng một chỗ sưởi ấm cho nhau.

Thật lâu sau, Trình Y rời khỏi ôm ấp của A Man, lau nước mắt trên mặt nói: “A Man, chuyện tập kích bất ngờ này từ nay về sau có lẽ còn có thể phát sinh, vì đề phòng ngừa vạn nhất, chúng ta đào chạp bấy đi.”

“Đào chạp bấy?” A Man nhíu mày, cuối cùng Trịnh Trọng gật đầu: “Quả thực cần phải đào chạp bấy!”

“Có thể rất phiền toái hay không? Không biết người ngoại tộc từ nay về sau lại từ một chỗ nào đó tập kích chúng ta, tốt nhất là đào một vòng chạp bấy vây quanh bộ lạc mới có bảo đảm, nhưng như vậy rất tốn thời gian và công sức.” Trình Y cau mày nói ra, ở đây không có xẻng, công cụ rất nguyên thủy, nhiều lắm thì các tộc nhân một thân cây mạnh mẽ mà có thể đào bới một chút không có công cụ, nhưng chỉ sợ trong quá trình đào chạp bấy bị người ngoại tộc phát hiện, vậy thì mất đi tác dụng của bấy rập.

“Dù có sức cũng phải đào!” A Man cắn răng nói, nghĩ đến tối nay chết đi mấy chục tộc nhân, hấn tức giận đến hận không thể lập tức liền mọc cánh bay đi phân thân nguyên một đám ác nhân kia!

“Miệng vết thương của người lại bị vỡ!” Sờ đến chất lỏng ẩm ướt trên người A Man, Trình Y kinh hô, không nói lời nào kéo lấy tay của hắn ra bên ngoài: “Đi ra ngoài, để ta khâu vết thương cho người.”

“Thôi, người đã chết rồi, ta không sao.” A Man không muốn đi.

“Không được! Người không muốn vết thương khôi phục nhanh chút để đi báo thù cho các tộc nhân sao?” Trình Y hỏi ra một cái vấn đề cực kỳ hấp dẫn.

Ánh mắt A Man trừng to, lớn tiếng nói: “Dĩ nhiên muốn!”

“Vậy nghe lời.”

Bị ghen hòng, lần này A Man không hề cự tuyệt, thành thành thật thật theo Trình Y đi ra ngoài, hai người nhóm đồng lửa một lần nữa, Trình Y nhờ ánh

lừa khâu lại miệng vết thương bị vỡ ra.

Bận rộn cả một đêm đến năm giờ sáng, hai người mệt mỏi cực kỳ trở về phòng mang tâm sự nằm xuống ngủ, chết nhiều tộc nhân như vậy ai cũng không thể ngủ yên, lật qua lật lại thật lâu mới ngủ được.

Sáng sớm hôm sau Trình Y rửa mặt xong liền đi xem những người bị trọng thương tối hôm qua thật vất vả và cứu trở về, những người này cũng còn đang ngủ. Đổ máu quá nhiều, thể lực cũng tiêu hao quá lớn, trong thời gian ngắn vẫn chưa tỉnh lại, Trình Y dặn dò người nhà của bọn hắn chú ý nhiều một chút, có biến chuyển gì lập tức đi tìm cô.

Miệng vết thương của A Man khâu bằng châm, vốn chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt trong hai ngày, nhưng hắn lo lắng quá nhiều, không được nghỉ ngơi. Vừa tỉnh lại liền đi tìm tộc trưởng, nói ra ý tứ chuẩn bị đào bẫy rập phòng ngừa người ngoại tộc lại tập kích bất ngờ với tộc trưởng. Nghiêm chỉnh đào cạm bẫy vây quanh Bộ Lạc tuy rất hao tổn lực lượng, nhưng an toàn. Cho dù người ngoại tộc không hề tập kích bất ngờ, vậy từ nay về sau cũng có thể ngăn cản bất cứ bộ lạc nào khác xâm lấn. Huống chi còn có thể phòng đã thủ, nghĩ như thế nào đều là lợi nhiều hơn hại.

Tộc trưởng suy nghĩ liền đồng ý, điều ông lo lắng chính là trước mắt trong bộ lạc chỉ còn lại có một trăm nam đinh có thể làm việc, trong đó không có bị thương hoặc là thương thể không ngại có khoảng mười người. Trừ bỏ một bộ phận mỗi ngày đi ra ngoài đi săn, còn lại một nhóm người trừ ăn cơm và ngủ ra đào liên tục không gián đoạn mà nói..., tối thiểu cũng phải đào gần ba ngày thời gian. Lại còn công tác sắp xếp vật nhon sắc bén vào trong cạm bẫy nữa, toàn bộ công việc làm trong âm thầm ba ngày là không được, chỉ sợ bẫy rập chưa có đào xong người ngoại tộc lại đến đây. Như vậy người trong tộc bởi vì đào bẫy rập hao phí hết thể lực, khi đối địch sẽ bị thua thiệt. Còn có một chuyện làm cho người ta lo lắng, đó chính là bị bọn họ phát hiện bẫy rập.

“Đây đúng là vấn đề.” A Man cũng tập trung tư tưởng theo, suy nghĩ một lát nói: “Nếu không lúc chúng ta đang đào cạm bẫy thì cho một nhóm người dạo quanh ở gần đó. Nếu như phát hiện người ngoại tộc đang đến gần lập tức truyền tin, chúng ta mau chóng đánh đuổi bọn họ đi, không cho bọn họ tiếp cận phát hiện chúng ta đang đào cạm bẫy, như thế nào?”

“Chỉ có thể như vậy, ta đây liền đi ra dò hỏi ý kiến của tộc nhân.” Tộc trưởng nói xong liền đi ra ngoài triệu tập tộc nhân.

Đối với chuyện đào cạm bẫy, các tộc nhân đều ủng hộ không có nhiều ý kiến phản đối, sự việc bị thâm đêm qua còn rõ mồn một trước mắt, từ nay về sau ngủ chỉ sợ cũng ngủ không yên ổn, lúc nào cũng lo lắng đến chuyện bị người ngoại tộc lại đánh lén, nếu có cạm bẫy, thì có bảo đảm an toàn cho các tộc nhân.

Bởi vì nhiều người ủng hộ, cho nên quyết định này lập tức liền chia nhau hành động. Nam nhân phân ra một nửa người đi ra ngoài đi săn, còn lại một nửa thì đào cạm bẫy. Người bị thương nhẹ thì đi dạo chung quanh bộ lạc nơi mà người ngoại tộc có khả năng ẩn hiện, nhìn thấy hành tung của bọn hắn thì lập tức kêu gọi, nam nhân trong tộc trước tiên sẽ đuổi qua.

Các nam nhân đều đi đào cạm bẫy, các nữ nhân thì phụ trách chém cỏ chặt cành. Bởi vì công cụ có hạn, cạm bẫy được đào rất chậm, vì vậy các nam nhân tập trung đào trước 50m, từng nhóm luân phiên. Nhóm này người mệt mỏi thì đổi một nhóm người khác thay thế. Bọn họ dự tính đào sâu 1m5, phía dưới chôn vào vật gì đó sắc bén. Nếu sau này người ngoại tộc đến đánh lén rớt xuống bẫy rập nặng thì tử vong tại chỗ, nhẹ thì chân bị đâm bị thương cũng rất khó có thể lập tức leo ra bẫy rập như vậy, một chút trì hoãn khi đó bọn hắn liền lập tức bị giết chết rồi!

Thứ cạm bẫy này tất cả bộ lạc cũng không thường sử dụng, có bộ lạc thậm chí không biết bẫy rập lớn lên trông thế nào. Bởi vì từng xuất hiện qua thảm kịch: sau khi đào xong bẫy rập thì có hải tử búống bình rớt xuống bẫy rập mà chết, cho nên không đến thời khắc máu chốt căn bản là không dùng đến nó.

Tộc trưởng đi tìm A Man và A Thái, phụ tử ba người có chuyện thương lượng. Thật lâu sau tộc trưởng đi ra nói với mọi người, giữa trưa sau khi người đi săn trở về mọi người cơm nước xong thì mang người đi tập kích đám người đáng giận kia! Đối phương nhân số thương vong càng nhiều, thừa dịp bọn họ còn chưa có đường thương tốt thì phải đi tập kích bất ngờ. Tập Tang Bộ Lạc nhiều người cần phải giết cho bọn hắn trở tay không kịp, không có đạo lý bọn họ tập kích bất ngờ, phe mình vẫn ở vào trạng thái bị động!

Từ khi người ngoại tộc đến thực vật cũng càng khan hiếm, người đi săn trở về không có săn được bao nhiêu con mồi. Bởi vì muốn đi công kích người ngoại tộc, các nữ nhân liền tự động ăn ít, đem càng nhiều thực vật để lại cho các nam nhân phải đi chiến đấu, chỉ có ăn được no bụng một chút mới có khí lực giết người.

Vu y nghe nói quyết định này thật cao hứng, đối tộc trưởng nói: “Nhất định phải đem Búp Bê mang về!”

“Chúng ta tận lực.” Tộc trưởng nhàn nhạt nói.

“Nhất định phải đem Búp Bê mang về, nếu không ta sẽ cho các ngươi hối hận!” Vu y liếc trắng tộc trưởng mặt không còn chút máu không chút khách khí cầm lấy một chuỗi thịt nướng chín bình thân ngồi ăn, căn bản không để ý tới ánh mắt bất mãn của người khác nhìn sang.

Các nữ nhân chưa ăn no, các nam nhân ăn được cũng không phải là rất no bụng, chỉ no khoảng sáu bảy phần. Ăn cơm xong tộc trưởng liền dẫn hơn tám mươi nam đinh đi, còn lại hơn hai mươi nam đinh lưu lại bảo vệ bộ lạc.

A Man hận chính mình bị thương không thể cùng đi theo tộc trưởng, ảo não đến vô đầu bứt tóc.

“Đừng tức giận nữa, ở lại trong bộ lạc bảo vệ tộc nhân cũng là chuyện rất trọng đại hơn nữa cũng vĩ đại.” Trình Y một bên thu thập nôi chén một bên an ủi A Man đang cáu kỉnh.

“Ta lo lắng cho Ada, nếu ta không có bị thương thì do ta dẫn đầu các tộc nhân đi.” Tộc trưởng nhất định không còn trẻ tuổi, tuy thân thể vẫn cường tráng như cũ, nhưng thể lực đã không thể so sánh với nam tử trẻ tuổi.

“Có nhiều tộc nhân bảo hộ như vậy, Ada sẽ không có chuyện gì.” Trình Y tiếp tục nói lời dễ nghe.

Sau khi đi tới vụ y nghe được thì cười lạnh một tiếng, dùng âm thanh bọn Trình Y có thể nghe được nói: “Ta xem lần này tộc trưởng đại nhân tánh mạng đáng lo à.”

“Ngươi có ý tứ gì?” A Man nghe vậy thì giận dữ, bật người đứng dậy trừng mắt nhìn vụ y chất vấn.

“Ta đang nói lời thật.” Vụ y ngấm A Man đang phẫn nộ liếc mắt một cái, thần nhiên nói: “Búp Bê ta tính không được, nhưng tộc trưởng thì ta tính ra, quái tượng biểu hiện dương thọ của hắn còn lại không nhiều lắm.”

A Man lung lay, choáng váng kịch liệt: “Ngươi nói Ada hắn . . . .”

Vụ y dùng khoe mắt quét qua Trình Y đang cau mày, trào phúng cười nói: “Có người luôn luôn nói ta tà thuyết mê hoặc người khác sẽ không bói toán được sao? Đã như vậy, ngươi cần gì phải bị lời nói lừa đảo của ta đây mà lo lắng chần chừ?”

Trình Y làm bộ nghe không hiểu vụ y châm chọc, con mắt nhìn về phía nơi khác.

“Ngươi không phải đang nói giỡn?” A Man lo lắng nhìn qua vụ y, hô hấp dồn dập .

“Có tin hay không thì tùy ngươi.” Vụ y không muốn nhiều lời, sau khi nói xong liền bỏ đi, không để ý tới A Man đang kêu to ở sau lưng.

“Không nên bị lời của nàng nhiều loạn tâm thần, ngươi trước tiên chờ một chút, ta đi tìm người. Một khi ta chưa trở về ngươi ngàn vạn đừng xúc động làm chuyện điên rồ đó.” Trình Y mắt nhìn A Man, một miệng vết thương đã vỡ ra dần dỏ.

A Man nhìn về phương hướng tộc trưởng rồi đi, hít sâu một hơi gạt đầu nói: “Ngươi yên tâm, ta còn muốn bảo vệ các tộc nhân trong bộ lạc an toàn.”

Trình Y nghe vậy thì yên tâm, dùng ánh mắt cổ vũ trấn an A Man sau đó bước nhanh rời đi, cô muốn đi tìm lão phụ nhân có thể bói toán hỏi một chút lời vụ y nói là thật hay không.

Lão phụ nhân chưa ăn no, không có tinh lực làm gì khác, đang nằm trong phòng nhắm mắt dưỡng thần.

Trình Y đi vào nóng vội hỏi: “Bà, ngài lần trước tính cho Búp Bê không về được, vậy lần này tộc trưởng thì sao? Ngài còn có tính qua chưa?”

Lão phụ nhân chậm rãi ngồi dậy, nhìn qua vẻ mặt lo lắng của Trình Y nói: “Không thể là người nào cũng tính toán, huống chi có một số việc tính đến lại không thể nói ra, nếu không sẽ phạm ý trời.”

Đây là cái gọi là “Thiên cơ bất khả lậu” sao? Phàm là người biết đoán số mạng đều không thể lộ ra quá nhiều, nếu không sẽ bị giảm tuổi thọ, rất nhiều sự việc đều muốn giấu diếm. Trình Y hiểu rõ đạo lý này, nhưng mà rất vội: “Bà, về chuyện của tộc trưởng thì không thể hơi chút lộ ra một chút nào sao?”

(Thiên cơ bất khả lậu: không thể tiết lộ chuyện bí mật)

Lão phụ nhân kiên quyết lắc đầu: “Nếu là thiên tai ta nói ra không sao, nhưng về phần cá nhân thì không thể nhiều lời, lần trước ta không cẩn thận nói chuyện Búp Bê, kết quả hại ta xương sống thắt lưng đau vài ngày, lần này nhất định không thể nói.”

Trình Y không tiện làm khó người khác, đành tạm biệt lão phụ nhân rồi rời đi.

Lời nói nặng nề của vụ y ảnh hưởng tới tâm tình A Man và Trình Y, cũng bởi vì không biết nàng nói thật hay giả nên càng sốt ruột, Trình Y luôn để cho A Man trong phòng nghỉ ngơi, còn cô thì ngồi ở cửa ra vào dùng dao gọt đầu gối chuẩn bị cho cạm bẫy.

Mọi người ở lại trong tộc không có nhân rồi, các nam nhân đào lấy cạm bẫy, các nữ nhân vùi vàng gọt đầu gối, lão nhân giúp đỡ trông chừng hài tử, ai ai cũng đều có việc bề bộn. Nhưng mỗi người đang làm việc đều đang lo lắng đến tộc trưởng bọn họ, đang làm công việc cũng làm không yên, cuối cùng nhìn không được liên tiếp nhìn qua phương hướng con đường về tộc.

Cạm bẫy được đào rất chậm, các nữ nhân gọt nhánh cây cũng chậm, có người đã đợi không kịp mà chạy đi ra đứng ở con đường tộc trưởng bọn họ trở về sẽ đi qua bồi hồi cùng đợi.

Lời nói khẳng định của vụ y ảnh hưởng A Man, tộc trưởng bọn họ đi ra ngoài đã lâu rồi, A Man không thể đợi trong phòng, đi ra ngoài cùng đến nơi với các tộc nhân cùng nhau chờ đợi .

Đến khoảng xế chiều ba giờ rưỡi, cũng là lúc sau ba giờ các tộc nhân đi ra ngoài rốt cục đã trở lại.

“Đã trở lại, đã trở lại.” Người đang chờ đợi ở đầu đường xa xa nhìn thấy tộc nhân trở về thì gương mặt hớn hớn.

Người trong bộ lạc nghe vậy tất cả chạy ra như ong vỡ tổ hướng tới chỗ A Man đang đợi.

Nhân số trở về giảm đi không ít so với lúc đi ra ngoài, rất nhiều người trên người dính máu, có vài người đi đường cũng không lưu loát được người khác đi đường. Tộc nhân chờ đợi nghênh đón nhìn thấy rõ ràng có một người là được khiêng trở về, người nọ hấp hối nằm ở trên cáng, trên người có rất nhiều máu, trước ngực cắm một mũi nhọn của trường mâu bị đứt cán. Người nọ không phải người nào khác, chính là tộc trưởng trong miệng vu y “Sống không được bao lâu”!

“Ada!” A Man thấy thể hai mắt trợn lên, chạy qua đầu đón kêu gọi.

A Thái là một trong số người khiêng tộc trưởng trở về, hắn cũng bị thương, cũng may không nặng lắm. Nhìn thấy A Man, A Thái hổ thẹn đau lòng nói: “Anh, A Thái vô dụng, không thể bảo vệ tốt Ada, hắn, hắn. . . . .”

A Man cứng người ở một bên nhìn chăm chú người nằm trên cáng, nửa người trên của tộc trưởng cơ hồ tất cả đều là máu. Tuy ngực còn phập phồng yếu ớt, nhưng mà vị trí trường mâu cắm vào đó là chỗ hiểm! Người sáng suốt vừa nhìn cũng biết tánh mạng của tộc trưởng bị đe dọa, khả năng có thể còn sống sót cơ hồ là không. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41.

Nhìn thấy bộ dáng này của tộc trưởng, A Man lập tức nghĩ đến chính là vu y nói câu nghiêm trọng kia nhiều loạn tâm thần hắn: dương thọ của tộc trưởng còn lại không nhiều lắm.

“Trình Y! Trình Y mau tới!” A Man hoảng thần quay đầu lại lớn tiếng la lên.

“Ta ở đây.” Trình Y lập tức tiến lên kiểm tra, nhìn thấy vị trí vết thương của tộc trưởng còn có chiều sâu của trường mâu vùi vào trong thịt, trong nội tâm cảm thấy không ổn. Để cho tộc nhân nhanh chóng khiêng tộc trưởng trở về, công cụ chữa bệnh cũng đã chuẩn bị xong, nước đã đun sôi, bây giờ bọn họ trở về là có thể lập tức dùng.

“Trình Y, Ada, Ada hắn sẽ không có chuyện gì, đúng không?” A Man giống như một tiểu hài tử không hề có cảm giác an toàn, vừa chờ mong lại vừa sợ hãi nhìn Trình Y.

“Cái này. . . . .” Tình huống của tộc trưởng quá nguy cấp, Trình Y một chút lòng tin cũng không có, cô rất muốn nói thật, nhưng khi nhìn đến A Man biểu lộ yếu ớt đáng thương, lời muốn nói lại nuốt trở vào, bất buộc chính mình cười nói: “Ta sẽ cố hết sức.”

“Đi cứu tộc trưởng!” Tộc trưởng phu nhân giống như điên rồi xông vào trong phòng vu y kéo nàng bước đi, sức lực của bà không nhỏ không cho phản kháng, đành nhịn đau đi theo.

“Tộc trưởng đã trở lại?” Vu y nghe vậy nhãn tình sáng lên, không có phản kháng nữa, nhịn đau theo tộc trưởng phu nhân đi ra ngoài.

Địa vị tộc trưởng bất đồng, hắn bị thương nặng chính là ảnh hưởng tâm tình tất cả tộc nhân, những người trọng thương khác đều tự động nhượng bộ, để cho Trình Y khám và chữa bệnh cho tộc trưởng trước.

Vu y bị ép buộc lùi kéo chạy ra, đẩy ra đám người đi về hướng tận cùng bên trong, nhìn thấy tộc trưởng hít vào nhiều mà thở ra ít thì vẻ mặt cũng chưa từng biến đổi, lập tức mở mắt, con mắt bắt đầu nhìn quanh bốn phía, kéo người bên cạnh lớn tiếng hỏi: “Búp Bê đâu? Các ngươi không có đem Búp Bê cứu trở về sao?”

Các tộc nhân thấy vu y đối với sinh tử của tộc trưởng không thêm để ý chút nào, đều tức giận, hô to: “Nhanh giúp đỡ Trình Y cứu tộc trưởng!”

“Vì cái gì các ngươi không cứu Búp Bê trở về hả? Tội nghiệp Búp Bê của ta.” Vu y không có để ý tới lời nói của các tộc nhân..., bà chỉ lo lắng cho Búp Bê nhiều ngày không thấy, sau vài ngày rõ ràng tiêu tụy hơn rất nhiều, mặt trở nên càng tiêu tụy, nước mắt trong mắt chảy xuống.

“Cứu tộc trưởng, chỉ cần ngươi cứu tộc trưởng, chúng ta lập tức sẽ đi cứu Búp Bê.”

“Đúng, chỉ cần cứu sống tộc trưởng, chúng ta liền chết mạng Búp Bê về cho ngươi !”

“Ta dùng đầu mình đảm bảo, nếu không đem Búp Bê cứu trở về, ta cũng vậy không trở lại!”

“. . . . .”

Các tộc nhân nghe một lời ta một câu đi thuyết phục vu y, lần này tộc trưởng thương thế quá nặng, thấy biểu hiện của Trình Y liền biết nàng không hề nắm chắc, nếu như nhiều người giúp đỡ cứu vẫn nói không chừng còn có hi vọng! An nguy của tộc trưởng tác động tâm của cả tộc nhân, ai cũng không hy vọng hắn chết.

Vu y cười lạnh: “Lời của các ngươi có thể tin sao? Nói qua bao nhiêu lần phải cứu Búp Bê mang về, kết quả? Búp Bê ở nơi nào?!”

“Tộc trưởng cũng thành cái dạng này rồi, làm sao ngươi còn không ra tay giúp đỡ?” Miểu nhìn không được, lớn tiếng chất vấn.

A Thái muốn ngăn cản đã cũng đã không kịp, Miểu đã vọt tới trước mặt vu y chia tay vào mũi bà mắng.

Vu y nhú mày: “Như thế nào không có người hướng về phía Búp Bê của ta ra tay giúp đỡ? Các ngươi chất vấn ta, tại sao không đi ngấm lại chính hành động việc làm của các ngươi để cho ta nhiều thất vọng đau khổ!”

“Chúng ta mặc dù không có cứu được Búp Bê ra, nhưng mỗi người đều rất cố gắng! Không có thờ ơ, càng không có thấy chết mà không cứu được!” Miểu rống to.

“Búp Bê một ngày không trở lại, ta liền thấy chết mà không cứu! Lại nói tộc trưởng căn bản là không cần cứu, hần đã. . . . .” Vu y lời còn chưa nói hết, thì có tộc nhân kêu to lên.

“Không tốt, tộc trưởng hần, hần đã chết!”

Lời nói vừa ra, ánh mắt mọi người đều hướng về phương hướng tộc trưởng nhìn lại, chỉ thấy đầu tộc trưởng nghiêng ở một bên, con mắt mờ to, nhưng đã ngưng hô hấp, không còn cử động nữa.

A Man và A Thái thấy thế, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất nghẹn ngào khóc rống lên.

Trình Y thì hai mắt vô thần ngã ngồi trên mặt đất sững sờ nhìn tộc trưởng không thể gắng gượng qua đi, trong tay cô còn nắm mũi nhọn trường mâu vừa nhổ xuống từ trên người tộc trưởng, máu tươi lại chảy ào ạt, chất lỏng màu đỏ tung tóe đầy hai tay.

Huyệt vị khắp bốn bên vết thương đều được châm cứu, nhưng mà có châm cứu nhiều hơn nữa nếu không có thuốc cũng vô ích. Vết thương cách chỗ hiểm quá gần, chỉ hơi có chút tác động sẽ làm vết thương gặp chỗ hiểm, lại thêm mất máu quá nhiều, loại tình huống này cho dù phát sinh ở hiện đại cũng rất khó cứu sống được!

Các tộc nhân thấy tộc trưởng bọn họ tôn kính yêu đã chết, lập tức tất cả liền khóc lên. Tất cả mọi người tự phát quỳ xuống lên giọng khóc, lúc này đã không có người nào đi chú trọng xem người bị thương nặng khác.

Thanh âm khóc nức nở của các tộc nhân đánh thức Trình Y vẫn còn đang thương tâm và tự trách, dùng sức cắn môi dưới để cho suy nghĩ của mình khôi phục sau đó lập tức đem tay còn dính máu vào chậu nước bên cạnh rửa sạch sẽ, đem dao phẫu thuật ngâm trong nước một lúc, rồi cầm hòm thuốc đi cứu người bị thương khác. Lần này người bị thương không nhiều, rất có thể các tộc nhân phát hiện tộc trưởng bị trọng thương liền không hề ham chiến, vội vàng chạy trở về.

Lúc trước khi còn ở trong trường học thì đặc biệt rèn luyện qua năng lực gấp nguy không loạn, là hành vi dù tư cách làm bác sĩ, điểm này phi thường trọng yếu. Nếu không trong lúc làm phẫu thuật cho các bệnh nhân bên cạnh tùy tiện có một chút động tĩnh liền phân tâm, thì an nguy của bệnh nhân kia sẽ không được bảo đảm. Về điểm này Trình Y làm được cũng không tệ lắm, cho nên cho dù bởi vì tộc trưởng chết đi làm cho cô rất khiếp sợ thống khổ, nhưng nghĩ đến những người khác đã có một chân bước vào quan tài, lập tức liền đem chính mình từ trong cảm xúc bị thương vô lực của mình giải thoát đi ra.

Trình Y đã bắt đầu từ một người đuôi bị đâm lỗ thủng, người bệnh được cầm máu trừ độc rồi. Cả người thoát nhìn rất bình tĩnh, người bên ngoài kêu khóc hô to như thế nào dường như không có mảy may ảnh hưởng đến cô.

Vu y vừa mới nói được một nửa, bây giờ nhìn đến Trình Y, trong đầu đột nhiên hiện lên một cái ý niệm, hai mắt tỏa ánh sáng, âm hiểm cười lớn tiếng nói: “Đừng khóc nữa! Nhìn thấy không? Là Trình Y hại chết tộc trưởng!”

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?” A Man nghe vậy thì giận dữ, hung hãn trừng mắt với vu y.

“Ta không có nói bậy, nàng bất chấp mà nhổ mũi nhọn trường mâu hại tộc trưởng lập tức tất thờ. Nếu nàng không khám và chữa bệnh lung tung, tộc trưởng còn có thể sống lâu một thời gian!” Vu y rốt cục bắt được cơ hội trả thù Trình Y, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, nói cứ như là thật.

Một số tộc nhân nghe vậy thì ngừng khóc, nghi ngờ nhìn về phía Trình Y.

Trình Y bất vi sở động, trong lòng cô, ngoại trừ cứu người, cái gì cũng không quan trọng.

Vu y thấy mình xúi bẩy có được chút hiệu quả, vì vậy lòng tin nhân đôi, tiếp tục nói: “Vốn tộc trưởng còn có thể tiếp tục sống sót, là nàng một tay hại tộc trưởng! Về phần tại sao muốn hại chết tộc trưởng các ngươi không biết? Hừ, tộc trưởng vừa chết A Man sẽ thuận lợi lập tức kế thừa vị trí tộc trưởng!”

“Xôn xao.” Các tộc nhân bắt đầu nghị luận rối rít, không phải nhẹ dạ tin vu y lời mà nói..., mà là cảm thấy ở phương diện đó bà nói được cũng không phải là không hề căn cứ.

“Ngươi tà thuyết mê hoặc người khác! Ngươi thờ ơ với cái chết của tộc trưởng thì ngươi có tư cách gì vu oan cho Trình Y đã cứu vô số tộc nhân?” Miểu tức giận đến nhảy dựng lên, lau nước mắt căm giận cùng vu y chửi bậy.

“Trước không nói chuyện ta có hay không có tư cách, ngươi nói tộc trưởng có phải là bởi vì nàng cưỡng ép khám và chữa bệnh mà chết?” Vu y chỉ vào

Trình Y đầu cũng thềm ngẩng lên quát hỏi Miêu.

“.....” Miêu trả lời không được, tộc trưởng xác thực là sau khi Trình Y nhỏ trưởng mâu mới chết, nhưng cũng không thể coi như Trình Y hại chết tộc trưởng.

“Trả lời không được đi? Bởi vì ta nói đúng!” Vu y hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía các tộc nhân chung quanh hoặc khóc hoặc thương tâm nói: “Các ngươi đều tín nhiệm Trình Y, có biết nàng có bao nhiêu âm hiểm? Dụ dỗ Búp Bê của ta đi ra ngoài, kết quả hại Búp Bê bị người ngoại tộc bắt đi! Trong khoảng thời gian này luôn luôn cứu người, biểu hiện được giống như có bao nhiêu nhiệt tâm, kỳ thật đều là giả dối! Nàng căn bản là muốn đem những người có thân phận cao trong tộc hại chết mới thoả mãn!”

A Man lau nước mắt, hít sâu một hơi, ần ần nói: “Các ngươi đem cái lão vu bà kéo này xuống, ta hiện tại không muốn nhìn thấy nàng.”

“Như thế nào? Không muốn để cho ta nói tiếp? Chẳng lẽ chuyện hại chết tộc trưởng ngươi cũng tham dự trong đó rồi?” Trên mặt vu y dâng lên không thể tưởng tượng nổi, hai mắt di chuyển qua lại trên người A Man và Trình Y.

“Kéo xuống!” A Man khàn giọng quát.

Các tộc nhân như tỉnh lại từ trong mộng, lập tức có ba nữ nhân tiến lên bắt đầu xô đẩy vu y.

Vu y giận dữ: “Ngươi làm cái gì? Bị ta nói trúng then quá hoá giận rồi hả? A Man, ngươi thật là làm cho người ta quá thất vọng rồi.”

A Man không nói lời nào, hai mắt che kín tơ máu trừng mắt nhìn vu y đang liên tục đánh lừa dư luận.

Các tộc nhân không phải người ngu, mấy ngày nay đủ mọi chuyện, còn có biểu hiện của Trình Y mấy ngày nay. Ai tốt ai xấu, so sánh hai người với nhau trong lòng mọi người đều có cân nhắc, cho dù bị vu y rối loạn chút ít tâm thần, nhưng bọn hắn đều có con mắt, tộc trưởng bị thương thành cái dạng kia, căn bản chính là không sống được, không trách Trình Y.

“Vu y ngươi hơi quá đáng.”

“Búp Bê là tự mình muốn đi ra ngoài, Trình Y mới không có dụ dỗ lừa gạt nàng.”

“Trình Y đã cứu vô số người mệnh của chúng ta, mà ngươi lại một mực thấy chết mà không cứu được, ngươi bảo chúng ta làm sao tín ngươi?”

“Tộc trưởng chết, không thấy ngươi khó chịu, chỉ muốn Búp Bê của ngươi. Chẳng lẽ trong mắt ngươi ngoại trừ Búp Bê thì những người khác cũng không phải là người sao?”

Thanh âm phần nộ chất vẩn của các tộc nhân không ngừng truyền đến, vào lúc này đối với vu y toàn bộ phần nộ bạo phát đi ra, cũng bất chấp bởi vì cái chết của tộc trưởng mà khổ sở, bọn họ đều bị sự lạnh lùng của vu y, bị hành vi ác ý vu oan chọc tức.

“Các ngươi dám đẩy ta?!” Bị xô đẩy xuất chút nữa té ngã làm vu y giận dữ rống to, bà không nghĩ tới các tộc nhân lại có thể dám đối với bà như vậy.

“Cho dù ngươi là vu y thì thế nào? Ngươi coi trọng chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ tôn trọng ngươi, ngươi không thềm chú ý tánh mạng của chúng ta, dựa vào cái gì còn muốn để cho chúng ta tôn kính ngươi?” Miêu đi ra phía trước, trực tiếp nắm chặt cổ áo của vu y so sánh với mình thì vu y nhỏ gầy một ít bước đi.

“Ngươi buông tay.” Vu y gãy dựa lấy tay đánh Miêu.

“Không buông.”

“Các ngươi sẽ có báo ứng!” Vu y bị Miêu lôi kéo đi, tư thế rất khó coi, quen được người khác tôn kính bà làm sao có thể ở trước con mắt nhìn chăm chăm của bao nhiêu người mà tiếp nhận được loại đối đãi này?

Lời này vừa nói ra, có người đột nhiên nhớ tới lúc trước vu y cùng tộc trưởng cãi nhau thì vu y từng nói lời nói nguyên rủa..., quát to lên: “Ta nhớ ra rồi! Mấy ngày hôm trước vu y nguyên rủa qua tộc trưởng chết không yên lành, tộc trưởng mới không phải bị Trình Y chữa trị mà chết, là vu y ngươi nguyên rủa mà chết!”

Một người nói ra, lúc ấy có rất nhiều người có mặt, nghĩ tới, nên đều phụ họa.

A Man đứng lên trấn an các tộc nhân đang kích động, sau đó trầm giọng nói: “Chúng ta đều tôn trọng vu y, chính là nàng không hề xem chúng ta là quan trọng, chẳng những không cứu mạng những người bị thương còn nguyên rủa tộc trưởng, hiện tại lại còn muốn vu oan cho Trình Y! Loại người này tâm địa quá xấu xa rồi, không xem chúng ta là người thì vu y này không cần cũng được!”

A Thái cũng đứng lên, ghen ngào nói: “Anh nói đúng! Một người vu y nguyên rủa tộc trưởng chết không yên lành thì giữ nàng lại để làm gì? Nếu như lúc ấy nàng không nguyên rủa Ada của ta, nói không chừng hẳn còn, hẳn còn. ....”

“Không cần bà!” “Không cần bà!” Các tộc nhân mê tín lúc này đã đem vu y trở thành hung thủ hại chết tộc trưởng, người thường nguyên rủa thì tính là cái gì, nhưng mà không bao gồm cả vu y!

Thấy các tộc nhân đều ủng hộ, A Man làm ra một cái quyết định tương đối gian nan nhưng mà sáng suốt: “Các tộc nhân, ta đề nghị đuổi vu y ra khỏi bộ lạc, mọi người cảm thấy cái đề nghị này như thế nào?”

Các tộc nhân nghe vậy cùng trầm mặc, tuy bọn họ rất giận vu y, đối với nàng có các loại bất mãn, nhưng mà việc đuổi nàng đi ra là việc không có cách nào duy trì được, vu y đi, như vậy trong tộc sẽ không có vu y rồi. Tộc trưởng chết, vu y lại đi, vậy bộ lạc của bọn họ còn có thể được xưng tụng một cái bộ lạc sao?

Chính Miêu đang lôi kéo vu y đi ra ngoài lớn tiếng nói: “Mọi người còn do dự cái gì? Loại vu y không cứu người chỉ có hại người này, nếu như giữ lại thì từ nay về sau không biết còn có thể hại chết bao nhiêu người nữa đâu. Các người đã quên việc hỏa thiêu đồng nam đồng nữ rồi hả? Vu Thần rõ ràng không có muốn đồng nam đồng nữ, chính bà ta nói bừa, nếu không phải Trình Y và A Man cố gắng, bà ta hoàn toàn chính là một hung thủ!”

Được Miêu nhắc nhở, mọi người lập tức nhớ tới chuyện ban đầu, lần này tất cả mọi người gần như dao động. Mặc dù vu y là rất quan trọng, nhưng nếu là nàng không có lòng tốt cả ngày chỉ muốn hại người mà nói..., vậy thì đuổi đi còn tốt hơn so với giữ lại.

Vu y thấy thần sắc các tộc nhân đều có chút buông bỏ thì tức giận đến há miệng cắn tay Miêu, dùng sức mà cắn xé, trong cổ họng phát ra thanh âm tràn ngập cừ hận.

“Miêu!” A Thái thấy vậy xông lên trước một tay nắm cổ vu y, một tay nắm cằm của nàng, bắt buộc nàng nhả ra.

Được A Thái trợ giúp, Miêu rút tay ra khỏi miệng của vu y, một cái dấu răng phi thường rõ ràng khắc ở trên tay của nàng, máu tươi lập tức chảy ra. Nếu không có A Thái chạy tới kịp thời, chỉ sợ thịt trên tay nàng đã bị vu y cắn xuống rồi.

Đến lúc này vu y vẫn còn đang hại người, các tộc nhân hoàn toàn phần nộ, đều quát to lên: “Không cần bà!” “Đuổi bà đi!”

“Ai đồng ý đuổi vu y đi thì thỉnh giờ tay lên.” A Man nói ra.

Lập tức, gần tám phần mọi người không chút do dự đã giờ tay lên, còn có một số người khác thấy có nhiều người đều đã giờ tay lên, nên cũng chậm chậm giờ tay.

Số người ủng hộ đuổi vu y đi chiếm đa số liền chiến thắng người không có giờ tay lên, vì vậy A Man lớn tiếng tuyên bố: “Ta đại diện cho tộc trưởng vừa mới qua đời tuyên bố, đuổi đi vu y không có cứu người mà còn hại người ra khỏi bộ lạc, từ nay về sau nàng và chúng ta không còn quan hệ!”

“Được!” Các tộc nhân nghe vậy cùng vỗ tay, cá biệt có người quá mức tức giận

còn xông lên đến trước người vu y đang cứng đờ mà nhổ nước miếng.

“Các người! Các người làm sao dám làm như vậy?! A Man người không có tư cách quyết định việc đi hay ở của ta!” Vu y đã tức điên rồi, sắc mặt tái nhợt, kêu gào mà giọng nói khàn khàn giống như không phải bà.

A Man không hề để ý tới bà, quay người lại một lần nữa quỳ xuống trước thi thể của tộc trưởng, không tiếng động mà rơi lệ.

“A!” Từ khi tộc trưởng tắt thở tộc trưởng phu nhân vẫn như tảng đá cứng đờ bất động đột nhiên kêu to lên, hai mắt đỏ bừng mặt mũi tràn đầy phần hận chạy về phía vu y: “Ta muốn giết người!”

Tộc trưởng phu nhân vừa xông lên, hai nữ nhân khác của tộc trưởng cũng đi theo xông tới, ba nữ nhân bị phần kéo tới đánh lên vu y.

Lấy ba đánh một, mà vu y chưa bao giờ làm công việc gì lại sống an nhàn sung sướng làm sao có thể đánh thắng được các nàng, rất nhanh trên người liền đỏ máu. Tiếng rống giận dữ, thanh âm uy hiếp, âm thanh mắng to càng không ngừng từ trong miệng bà nói ra, nhưng vô luận bà nói cái gì cũng không có ích lợi gì. Ba người nữ nhân bị chết chồng cực kỳ điên cuồng, đem vu y đẩy ngã trên mặt đất sau đó một người kéo tóc của bà, một người đánh vào bụng bà, một người mãnh liệt giẫm chân của bà. Vu y không có kêu gào được vài câu thì toàn thân đau đến vô lực, uất ức ôm đầu cầu xin tha thứ.

Mặc cho bốn người các nàng đi lần qua lần lại, sau khi giải quyết xong chuyện của vu y, tộc nhân khác lại bắt đầu khổ sở với chuyện tộc trưởng chết đi, lại một lần nữa khóc nức nở nghẹn ngào.

Tất cả mọi người đều đắm chìm ở trong khổ sở, Trình Y lại một lòng cứu người bên cạnh. Có lẽ là ông trời đang chiều cô, ngay lúc cô bối vì không có cứu sống được tộc trưởng mà bị đá kích lớn, một vài người bị thương khác cũng đã không có nguy hiểm tánh mạng rồi. Rốt cục cô có thể nhẹ nhàng thở ra, sau khi cứu xong người bệnh cuối cùng liền ngã ngồi trên mặt đất, cô mệt mỏi toàn thân như nhũn ra.

“Trình Y.” A Man khóc đến sưng đỏ con mắt lo lắng nhìn về phía Trình Y.

“Đừng lo lắng, ta chỉ là mệt mỏi thôi.” Trình Y suy yếu nói.

A Man yên tâm, cả người lại đắm chìm trong bi thương của cái chết tộc trưởng.

“Anh, chúng ta phải thu xếp gọn gàng cho Ada một chút đi.” A Thái cũng khóc đến khàn cả giọng nói khẽ với A Man đang ở bên cạnh. Tộc trưởng sau khi chết đi phải tắm rửa sạch sẽ toàn thân cho ông, sau đó thay quần áo sạch, đội mũ lông chim lên trên đầu. Vốn là sau một ngày cần vu y làm lễ tang nhưng hiện tại vu y đã bị đuổi đi, tộc trưởng không thể được vu y làm lễ chúc phúc cho linh hồn được siêu thoát, A Thái cảm thấy tự trách.

A Thái tự trách, A Man càng tự trách, tay run run chậm rãi đưa vuốt mắt cho tộc trưởng, mắt đang nửa mở nhẹ nhàng khép lại, thanh âm run rẩy thống khổ trả lời: “Được, hai huynh đệ chúng ta. . . . . cùng nhau tắm rửa giúp Ada, chúng ta cố gắng một lần. . . . .hiếu thuận cuối cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 42.1: Huyết trùng (9)

Bởi vì Trình Y muốn cứu người, vại nồi nước đã chuẩn bị tốt từ trước đó đều bị bắn, mấy người phụ nhân nén lệ chủ động bụng chấu lên muốn đi đổi nước sạch để lau mặt cho tộc trưởng vừa mất.

Bởi vì là thời kì đặc biệt, tất cả mọi người lo lắng để các nữ nhân đi ra ngoài mức nước, vì vậy các nam nhân không có bị thương tiếp nhận công việc này.

Tộc trưởng phụ nhân còn đang đánh vu y, đánh vu y ngắt xiù cũng không có ngừng, đánh đến khi kiệt sức thì mới dừng lại.

Vu y đã bị đánh ngắt đi cũng không còn hình dáng gì, mặt sưng phù đáng sợ, một mảng xanh một mảng tím, y phục trên người toàn bộ bị dính nước bùn. Quần áo bị các phụ nhân của tộc trưởng xé rách đông nát một lỗ, tây thiếu một miếng, cả người chật vật cực kỳ, so sánh với bộ dáng kiêu ngạo lạnh nhạt cao quý trước kia của bà quả thực là trên trời so với mặt đất.

A Man và A Thái chỉ biết thương tâm, ở đâu còn có tâm tư đi để ý tới vu y. Tuy Trình Y thể xác và tinh thần đều đã mệt, nhưng đầu óc cũng coi như là còn tỉnh táo, thấy vu y đã bị mấy vị phụ nhân của tộc trưởng đánh ngắt xiù thì không khỏi bắt đầu nghĩ. Vu y đã bị đuổi ra bộ lạc, lại còn bị đánh thành cái dạng này, chắc hẳn bà sẽ cực kỳ điên cuồng ghi hận đối với A Man, nếu như sau khi bà bị đuổi đi bị chết đói hoặc bị lạnh chết hoặc là bị dã thú ăn thì còn tạm được, ngộ nhớ bà tìm được nơi nương tựa đến bộ lạc khác thì rất không hay.

“A Man, chẳng lẽ chúng ta cứ để cho vu y đi như vậy?” Trình Y thật sự không đành lòng quát rầy A Man vào thời khắc này, nhưng vì an nguy của người trong bộ tộc, cô không thể không hỏi ra.

A Man chậm rãi ngừng đầu, thần sắc có chút mờ mịt nhìn về phía Trình Y.

“Vu y nắm rõ mỗi một sự việc trong bộ lạc của chúng ta, biết rõ chúng ta đang đào cạm bẫy, biết rõ mỗi người chúng ta đang ở trong phòng nào, còn biết một ít những chuyện khác, nếu bà đi tìm nơi nương tựa là người ngoại tộc thì làm sao bây giờ? Hoặc là đến lúc đó nếu như nàng nguyên rủa chúng ta giống như nguyên rủa tộc trưởng vậy làm sao bây giờ?” Trình Y nói ra từng chuyện bản khoản trong lòng.

Kỳ thật nghĩ tới những thứ này cũng không phải là Trình Y so với A Man bọn họ thông minh hơn hoặc là có chủ kiến, chủ yếu là tộc trưởng chết đi làm cho A Man và các tộc nhân bị đã kích quá lớn. Bọn họ không có tinh lực cũng không còn tâm tư suy nghĩ tiếp chuyện khác, huống chi cho dù vu y rất đáng giận, nhưng cuối cùng nàng là vu y, vu y ở trong bộ lạc viễn cổ là tồn tại thần thánh, đuổi đi ra đã là cực hạn, càng miễn bàn có chuyện trừng phạt nghiêm trọng.

Tộc nhân đang khóc ở một bên nghe vậy lập tức ngừng khóc, nhìn về phía A Man đang nhăn lông mày, đều ồ ồ ủng hộ Trình Y.

“Trình Y nói rất đúng, không thể buông tha cho vu y như vậy!”

“Chúng ta đã chết rất nhiều huynh đệ rồi, không thể lại mạo hiểm nữa!”

“Thieu chết vu y!”

“.....”

Mọi người bắt đầu ồ ồ, A Man ý thức được chuyện thả vu y đi sẽ có hậu quả nghiêm trọng. Nghiêm nghị đứng lên nhìn lại chỗ tộc trưởng phụ nhân, lớn tiếng nói: “Các huynh đệ, trời vu y lại, buổi sáng ngày mai thieu sống nàng bồi tội cho tộc trưởng!”

“Được!” Các tộc nhân lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, tất cả bộ lạc đều không có tiền lệ thieu sống vu y, nhưng vì bảo vệ trong tộc chỉ còn lại khoảng hai trăm người cả trai lẫn gái, già trẻ lớn bé, bọn họ cái gì cũng đều không đề ý!

Vu y bị trói nhốt vào trong phòng của bà, A Man phân phó trong phòng và ngoài phòng cần phải có một người thay phiên trông chừng, không cho vu y ăn uống, không thể mở trời cho bà để bà có cơ hội chạy trốn.

Xây ra loại sự tình này, buổi tối ai cũng không có tâm tình đi ăn cơm, người bị đói cũng đã đói qua. Miếu thấy mọi người không còn tâm tư trông nom những việc này, vì vậy liền làm chủ mang theo mấy người phụ nhân nấu rau đại và cám chỉ còn lại một ít, chia cho mấy đứa trẻ còn có người già trong tộc ăn, còn lại thanh niên có bị đói một hai bữa cũng không lo ngại.

Nước được lấy về, A Man và A Thái bắt đầu chăm chú cẩn thận lau mặt cho tộc trưởng, sau khi lau xong bởi vì trời sắp tối rồi nên bên ngoài lạnh lẽo, huynh đệ hai người liền ôm tộc trưởng trở về trong phòng của ông, chuẩn bị cởi quần áo tắm rửa cho ông.

“Đề ta làm.” Tộc trưởng phu nhân cũng đi vào cùng, mở to một đôi mắt sưng đỏ, khàn giọng nói.

A Man và A Thái nghe vậy thì yên lặng lui ra phía sau, lẳng lặng nhìn nàng cởi quần áo cho tộc trưởng, tắm rửa lau người cho ông. Vẫn luôn nhìn vào phụ thân không nhúc nhích, đau đớn đến hít thở không thông không ngừng truyền đến từ trong ngực, chỉ là nước mắt đã chảy khô, con mắt vừa chua xót lại vừa đau, nhưng lại khóc không được.

Các tộc nhân đều lẳng lặng đứng yên ở ngoài cửa phòng, trong phòng rất yên tĩnh, bọn họ không muốn quấy rầy đến người một nhà tộc trưởng ở chung lần cuối cùng, cần mỗi bắt buộc chính mình không được khóc ra thành tiếng.

Trình Y và Miêu giúp đỡ người nhà người bị thương nặng đưa bọn họ trở về phòng, tìm vài thứ ghom góp được đút cho người bị thương ăn, sau khi chăm sóc hết người bị thương nằm ngủ thì hai người mới đi tới phòng tộc trưởng. Con đường ngắn ngủn, nhưng các nàng lại đi vô cùng gian nan, bước chân rất nặng nề. Tuy các nàng mới tới đây cũng không lâu, còn chưa thiết lập được tình cảm sâu dày với tộc trưởng, nhưng tộc trưởng là phụ thân của nam nhân bọn họ. Nghĩ đến nam nhân của mình sẽ có nhiều khổ sở thương tâm, trong lòng của các nàng tự nhiên sẽ không dễ chịu gì.

Trước cửa phòng tộc trưởng đứng rất nhiều người, tất cả mọi người đều cúi đầu bị bao phủ trong không khí bi thống.

Nhìn thấy tình cảnh này, chua xót trong mắt Trình Y càng đậm rồi, tình cảnh này, cho dù là người xa lạ nhìn thấy cũng không nịn được khổ sở, huống chi là tộc nhân ở chung thật lâu. Nhưng lại có người đối với cái chết của người đứng đầu lại thờ ơ, loại người máu lạnh không có lương tâm này còn nguyên rủa tộc trưởng chết, đáng đời bị thiêu chết!

Tộc trưởng toàn thân cao thấp đều được tắm sạch sẽ, được đổi lại quần áo sạch. A Man ôm tộc trưởng đi ra để cho các tộc nhân bái tế, ngày hôm sau sẽ hạ táng. Đề phòng thi thể thối rữa quá nhanh, thi thể tộc trưởng phải để ở bên ngoài một đêm.

“Hu hu.” Tộc trưởng được sửa sang đổi mới hoàn toàn được ôm ra, các tộc nhân cũng nịn không được mà khóc nức nở nghẹn ngào, Trình Y và Miêu đứng ở trong đám người bên ngoài cũng bắt đầu rơi lệ.

A Man lau mặt, hung hăng xoa nhẹ con mắt mờ hồ đau nhức, sau đó lớn tiếng nói: “Những ác nhân ngoại tộc kia giết nhiều huynh đệ chúng ta như vậy, còn hại chết tộc trưởng, chúng ta nhất định phải báo thù!”

“Báo thù!” “Báo thù!” Một đám đàn ông huyết khí sôi trào gào thét hưởng ứng lời nói của A Man.

“Ngày mai chúng ta an táng tộc trưởng, sau đó xử trí vụ y, tất cả mọi người nghỉ ngơi thật tốt một ngày, ngày hôm sau chúng ta phải đi báo thù!” A Man nắm chặt hai tay cắn răng nói.

“Được!” “Chúng ta nghe theo A Man!” Tộc trưởng chết đi làm cho cừu hận của các tộc nhân đối người ngoại tộc lập tức lên tới cực hạn, nói muốn báo thù thì không có người phản đối. Trong lòng bọn họ, dù cho tất cả mọi người chết trận cũng phải vì tộc trưởng mà báo thù, đây là phẩm đức nên có dành cho người đứng đầu bộ lạc.

“Tất cả mọi người đều mệt mỏi, ta không đề nghị tất cả mọi người canh giữ một đêm. Ban đêm chúng ta thay phiên nhau canh giữ cho tộc trưởng, phải bảo tồn thể lực quan trọng hơn, ngày mai còn cần một ít huynh đệ đi ra ngoài đi săn.” A Man thương lượng.

Các tộc nhân đều đồng ý, đi săn rất trọng yếu, có ăn no mới có thể nhanh chóng và hữu hiệu đi giết địch báo thù cho tộc trưởng chết đi.

Ban đêm A Man và A Thái dự định canh giữ, tộc trưởng phu nhân và hai nữ nhân khác cũng không ngủ được, đều quyết định trông coi tộc trưởng.

Trình Y và Miêu canh giữ tới nửa đêm liền bị ép buộc đi nghỉ ngơi, thể chất của nữ nhân không bằng nam nhân, bận rộn một ngày lại canh giữ một đêm thì thân thể sẽ không chịu nổi.

Sáng sớm hôm sau, Trình Y vừa tỉnh dậy liền nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài. Chung quanh tộc trưởng ngồi đầy tộc nhân, không tiện quấy rầy bọn họ, vì vậy liền xoay người đi tới chỗ vu y, có mấy lời cô muốn nói với bà.

Đi tới cửa liền nghe được bên trong truyền đến âm thanh miệng vu y bị ngăn chặn mà phát ra sự phẫn nộ. Trình Y gật đầu với người canh giữ ở ngoài cửa đang ngủ gật sau đó đi vào.

Trong phòng cũng có một nữ nhân đang canh chừng, người này chính quả phụ lúc trước, là mẹ của cô bé lần đầu tiên bị vu y hạ lệnh đốt đồng nam đồng nữ kia.

“Trình Y đến xem vu y sao, người nói chuyện với nàng đi, ta đi ra ngoài rửa tay.” Quả phụ, à không, là nữ nhân mới có nam nhân mấy ngày hôm trước thân thiện gật đầu với Trình Y rồi đứng dậy đi khỏi, đem không gian lưu lại cho hai người Trình Y và vu y.

Vu y nhìn thấy Trình Y đi vào, hận đến trông mắt sắp trừng rớt ra ngoài, càng gây dục lợi hại hơn, nhưng dây thừng buộc rất thật chặt, trong miệng lại bị nhét da thú đen sì còn có mùi hôi, không có cách nào chạm tới Trình Y được.

“Hôm nay là ngày chúng ta gặp mặt một lần cuối cùng, lát nữa người sẽ bị đưa đi hỏa thiêu.” Ngữ khí Trình Y lạnh nhạt giống như là đang nói chuyện thò tiết.

Vu y nghe vậy hận ý trong mắt càng nồng đậm, còn có vài phần không phục.

“Như thế nào, không muốn? Tổng cộng ngươi đã hạ lệnh thiêu sống bao nhiêu đồng nam đồng nữ rồi? Lần này cũng để cho ngươi ném thử tư vị bị hòa thiêu!” Trình Y đến gần một bước rồi ngồi xuống, nhìn thẳng vào vu y lạnh lùng nói ra.

Vu y nói không ra lời, duy nhất có thể biểu đạt tâm tư chính là đôi mắt rõ ràng phẫn hận, vì vậy tiếp tục trừng.

“Đến cùng có phải Vu Thần muốn đồng nam đồng nữ làm bạn hay không, ta nghĩ ngươi so với ai khác đều rõ ràng! Hôm nay ngươi phải chết đi là vì đền mạng cho những đồng nam đồng nữ đã từng bị ngươi hại chết kia! Đã dám làm ra chuyện thì phải chấp nhận trả giá, sau khi ngươi chết những vong hồn chết oan kia sẽ ở trên đường xuống âm phủ chờ ngươi đó.” Mấy lời nói cuối cùng Trình Y không biết dùng lời viễn cổ nói, cho nên dùng lời hiện đại nói, nói xong cũng không quên vỗ vỗ vào mặt vu y sau một đêm lại càng sưng thêm khó coi.

Vu y tức giận quay đầu tránh thoát tay Trình Y, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh kháng nghị.

“Dám nguyền rủa tộc trưởng chết, hôm nay liền thiêu sống ngươi chôn cùng ông! Chúc ngươi chết được vui sướng.” Trình Y nói xong thì cười lạnh đứng lên rồi đi, bỏ lại vu y xuýt nữa tức chết.

Tốc độ các tộc nhân rất nhanh, Trình Y vừa đi ra ngoài đã thấy tề đàn dùng để thiêu đốt vu y đã được làm xong. Có hai người phụng mệnh A Man dẫn vu y đi tới, tộc trưởng đã được đặt ở phía trước cách đàn tế khoảng tầm ba mươi thước, ở dưới tề đàn đã được xếp đặt cỏ và nhánh cây dài năm thước, tất cả tộc nhân đều đã tới.

Bị mang lên đàn tế vu y giãy dụa dữ dội, hai mắt phẫn nộ dần dần toát ra sự sợ hãi, càng sợ hãi thì càng giãy dụa kịch liệt, không chịu phối hợp đi, cuối cùng bà là bị hai người tộc nhân kéo cánh tay đi qua.

Có thêm hai người tới hỗ trợ, mấy người hợp lực mới khó khăn cột được vu y lên trên giá gỗ, da thú trong miệng bà cũng không được lấy ra, ở trước mặt tộc trưởng, không thể để cho bà nói ra bất cứ lời nói nhục mạ nào.

“Ada, ngài liền chờ đợi xem cái kết cục của vu y đáng giận này, nàng dám nguyền rủa ngài chết không yên lành, hôm nay A Man khiến cho nàng ở trước mặt ngài cũng chết không yên lành!” A Man nhẹ nhàng hạ xuống sườn mặt của tộc trưởng, để cho mặt của hắn đối diện với vu y trên giá gỗ.

A Man đứng lên, đối diện với vu y không ngừng lắc đầu, đã sợ hãi đến tiểu trong quần lớn tiếng hạ lệnh: “Châm lửa!”

Lửa lập tức bùng lên, lần này vu y không có vận may như vậy, trời không có mưa, một giọt mưa nhỏ cũng không có. Dù sau bây giờ là mùa đông, cho dù có cũng là tuyết rơi xuống, nhưng mà trước mắt ngay cả tuyết cũng không có, vu y nhất định là phải chết cháy.

Mất thấy lửa càng cháy càng gần, vu y không thể động đậy nước mắt không ngừng rơi xuống, tay chân vùng vẫy ý đồ chạy trốn, một trận gió rét thổi tới, khói đặc lập tức bay vào mũi miệng của bà, bà bị sặc ho khan không ngừng làm cho mảnh da thú trong miệng bị rơi ra.

“A! Ta không tha cho. . . . . A a a.” Lời của vu y còn không có mắng xong thì hét rầm lên, bởi vì lửa đã đốt tới trên đùi của bà, vừa đau vừa sợ, chỗ nào còn có thể mắng chửi người.

Các tộc nhân đang vây xem hoặc lạnh lùng hoặc hả giận nhìn vu y, vòng ngoài cùng có bốn hài tử năm tuổi đang đứng, bọn nó chính là đồng nam đồng nữ lúc trước bị vu y lựa chọn muốn hòa thiêu, sau đó được Trình Y cứu. Tình cảnh lúc ấy để lại bóng ma trong lòng bọn nó, người lớn vì muốn chữa trị chứng bệnh thấy ác mộng mỗi đêm của chúng, nên cố ý để cho chúng nhìn tận mắt hình ảnh vu y bị chết cháy. Nói cho bọn chúng biết là lúc ấy bà muốn hại chết bọn chúng, muốn bọn chúng cẩn thận nhìn xem, nhắc đi nhắc lại là vu y chết đi, nên không cần sợ gì nữa.

Tiếng kêu sắc bén của vu y càng ngày càng yếu, cho đến cuối cùng không còn thanh âm gì nữa, chỉ nghe được ngọn lửa hưng phấn bốc cháy, vu y đã bị đốt thành tro bụi.

“Ada người thấy không? Nỗi tức giận đè nén ở trong ngực của ngài mấy ngày nay đã được thông thuận đi?” A Man nâng mặt tộc trưởng, chỉnh sửa ngay ngắn lại.

Tận mắt nhìn thấy vu y bị chết cháy, bốn tiểu hài tử không chỉ không có sợ hãi, ngược lại có tinh thần hơn, một đứa trong đó đột nhiên chạy lên trước nơi vu y bị đốt thành tro mà nhỏ nước miếng, ba đứa hài tử khác thấy thế cũng học theo, sau đó cũng phun nước miếng.

Cũng không có người lớn nào trách cứ bọn họ, thấy trong mắt bọn nhỏ bởi vì lúc ấy xem chút nữa bị chết cháy mà để lại bóng ma dần giảm đi đều nhẹ nhàng thờ ra.

“Anh, chúng ta nên chôn cất Ada.” A Thái nhắc nhở A Man đang ngăn người.

“Ừ, đúng.” A Man phục hồi tinh thần lại nói với các tộc nhân: “Vu y đã chết, chúng ta an táng cho tộc trưởng thôi.”

Các tộc nhân gật gật đầu, đi theo sau lưng A Man và A Thái đi tới chỗ chôn cất. Vài tráng đinh rất nhanh đào xong huyệt mộ, A Man và A Thái mỗi người một đầu nâng tộc trưởng trân trọng nhẹ nhàng đặt ở đáy huyệt, sau đó quỳ trên mặt đất dập đầu lạy ba cái, rồi nước mắt chôn cất cho ông.

Sau khi an táng tộc trưởng xong, các tộc nhân quỳ lại vài cái trước mộ phần. Đám đàn ông một người tiếp một người đến trước mộ phần lớn tiếng hô lên sẽ báo thù cho tộc trưởng. Tất cả mọi người sau khi nói xong lại lẳng lặng đứng một hồi lâu, cuối cùng là A Man và A Thái dẫn đầu vừa bước ba bước vừa quay đầu lại rồi đi.

Tộc trưởng vừa mất, cần phải có tộc trưởng mới thay thế tộc trưởng tiền nhiệm. Sau khi trở lại bộ lạc các tộc nhân liền đề cập tới việc này, tất cả mọi người đều ủng hộ A Man kế nhiệm. Không chỉ vì A Man là con trai của tộc trưởng vừa mất đi, mà còn bởi vì hắn cũng đủ có khả năng hơn nữa đối với các tộc nhân cũng tốt. Mà A Thái tuy cũng rất có bản lĩnh, làm người rất tốt, nhưng thiếu vài phần quyết đoán so với A Man. Vì vậy A Man đảm nhận vị trí tộc trưởng mới là chuyện đương nhiên.

“Anh, anh đáp ứng đi, như vậy chúng ta đi báo thù cho tộc trưởng.” Đối với vị trí tộc trưởng A Thái không có bất cứ ý đồ nào cũng khuyên bảo.

Các tộc nhân đều đang thúc giục, A Man nhìn nhìn tộc nhân, thấy tất cả mọi người ủng hộ hắn, cuối cùng gật đầu nói: “Cám ơn mọi người tín nhiệm A Man, A Man tuyệt đối không phụ sự trọng vọng của mọi người, sẽ hết sức đảm đương tốt chức tộc trưởng! Nhưng mà chúng ta tạm thời không cử hành nghi thức tiếp nhận trước, chờ cho chúng ta báo thù xong cho tộc trưởng, nếu như đến lúc đó A Man còn có thể sống được mà trở lại, thì lúc đó cử hành nghi thức cũng không muộn.”

Các tộc nhân đối với việc A Man không có vội vã làm tộc trưởng càng thêm tin phục, cùng hô to ủng hộ A Man.

A Man nhẹ gật đầu với các tộc nhân, sau đó nhìn về phía Trình Y đứng ở phía xa xa, cảm xúc đang xao động khi nhìn đến nàng liền dần dần bình tĩnh trở lại.

Trình Y nở nụ cười cổ vũ A Man, ủng hộ đối với việc hắn quyết định không lập tức tiếp nhận chức tộc trưởng. Trọng thân tình hơn danh lợi, nam nhân trọng tình trọng nghĩa như vậy mới là nam nhân tốt đáng giá cho cô phó thác cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Trước kia vốn là số lượng nam nhân nhiều hơn nữ nhân, kết quả sau khi trải qua mấy lần chiến tranh cùng người ngoại tộc, số lượng nam nhân giảm mạnh, rõ ràng ít hơn nhiều so với nữ nhân.

Tập Tang bộ lạc bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng, cái này còn chưa phải là điểm cuối, chờ sau khi diệt hết người ngoại tộc thì Tập Tang bộ lạc còn phải chết rất nhiều người, đến lúc đó từ một bộ lạc bậc trung – lớn liền trở thành bộ lạc nhỏ.

Vài lần chiến tranh phần lớn nam nhân bị chết đi đều có nữ nhân, trong đó có một bộ phận nữ nhân không có gánh nặng hài tử lão nhân đến nói với A Man, các nàng không sợ chết, muốn đi theo báo thù cho nam nhân của các nàng. Lực lượng nữ nhân mặc dù có hạn, nhưng hơn ở chỗ nhiều người. Hiện tại nam nhân còn lại trong Tập Tang bộ lạc nhiều hơn người ngoại tộc một chút, nếu như có thêm mười mấy nữ nhân đi cùng, phần thắng sẽ càng lớn.

Đối với thỉnh cầu này, tất nhiên là A Man không đồng ý, không chỉ hắn, tộc nhân khác cũng không đồng ý. Nhưng lại không chịu nổi các nàng khóc lóc cầu xin, các nàng tràn đầy cừu hận, chỉ muốn tìm những tên đã hại chết nam nhân các nàng để liều mạng, chết không đáng sợ, có hận không chỗ phát mới đáng sợ nhất!

Có một người biểu đạt ra ý kiến muốn đi theo báo thù, càng ngày càng có nhiều nữ nhân cũng gia nhập hàng ngũ thỉnh cầu. Các nữ nhân mất đi nam nhân cực kỳ bị thương điên cuồng, một khi đã quyết định thì ai cũng ngăn không được.

Trải qua vô số lần khuyên bảo không có kết quả, A Man không còn cách nào khác phải đồng ý.

Nữ nhân ở bộ lạc lớn một chút khác biệt với nữ nhân bộ lạc nhỏ, có rất ít nữ nhân trong bộ lạc nhỏ sẽ vì nam nhân chết đi mà liều mạng với địch nhân. Ngay cả cuộc sống cơ bản của các nàng còn không có bảo đảm, bình thường phần lớn con mồi có hạn sẵn được đều cho các nam nhân ăn, nữ nhân trường kỳ đói bụng cho nên sau khi nam nhân chết cho dù bị bộ lạc khác bắt đi cũng không lo lắng. Đối với các nàng mà nói, ở đâu có có cơm ăn thì ở đó là nhà, phải thay đổi nam nhân cũng không sao cả.

Mà bộ lạc lớn sẽ không như vậy, một năm bốn mùa thì chỉ có mùa đông sẽ đói bụng, bình thường ăn uống đến no đủ, thêm nữa nữ nhân ít nên rất được coi trọng. Như vậy các nàng có càng nhiều tình lực đi yêu thương nam nhân của các nàng, tựa như những nữ nhân ở Tập Tang bộ lạc. Khi còn sống nam nhân đối với các nàng ngàn vạn cung chịu nâng niu, sau khi chết đi các nàng đương nhiên bị phần mà muốn uống máu báo thù cừu nhân.

Xác định muốn báo thù, nhưng vẫn không thể lập tức đi ngay, tình trạng hiện tại của bọn họ không thích hợp đi báo thù. Phần lớn mọi người đều đói bụng, huống chi còn có người bị thương thân thể chưa hoàn toàn khôi phục.

Hôm nay các nam nhân lại ra ngoài đi săn, loại thời tiết này cho dù bọn họ đi ra ngoài cả ngày cũng không săn được bao nhiêu, mọi người vẫn bị đói bụng. Người ở trong tộc sống trong khổ sở và cừu hận, không có nhiều người bán khoản chuyện đói no, chỉ có một vài hài tử đói bụng nên khóc không ngừng kêu đòi muốn ăn cơm.

Trình Y cũng rất đói, đói bụng đến đi đường nhiều một chút cũng mệt mỏi. Hiện tại trời càng lạnh hơn, trong sông đã kết một tầng băng, đột nhiên cô nghĩ thật ra ngoại trừ những con mồi kia, còn có cá cũng có thể ăn no.

Sở dĩ hiện tại mới nhớ tới loại sinh vật cá này, là vì người nơi này không hề thích ăn cá. Khi trời vào thu cô từng kêu A Man bắt lên mấy cái cá rồi nướng ăn, kết quả những con cá kia đều vào bụng của cô. Những người khác không ăn, phần lớn xương cá là một nguyên nhân, khi ăn hương vị cá không thú vị như thịt nướng là một nguyên nhân khác.

Hôm nay không giống như ngày xưa, lại “kén ăn” nữa thì đừng nói là báo thù, chính mình đã chết đói trước.

Trình Y kêu Miêu, cùng thương lượng chuyện này: “Dù sau cứ dựa vào các nam nhân đi ra ngoài săn cũng không phải là chuyện tốt, chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp chuẩn bị một ít thức ăn đi.”

“Làm sao chuẩn bị? Có đám người ngoại tộc đáng giận đang ở ngoài kia, chúng ta cũng không thể đi ra ngoài.” Miêu phần nộ đá cục đá dưới chân, đem phần hận đối người ngoại tộc đều phát tiết lên cục đá.

“Chúng ta không đi xa, bắt cá thì như thế nào? Mặc dù mọi người cũng không thích ăn, nhưng có thể no bụng.” Trình Y đề nghị nói.

“Cá?” Nhớ tới xương toàn thân, không cẩn thận sẽ bị đâm vào cuống họng, Miêu nhin không được rùng mình một cái: “Hay là thôi đi.”

“Làm sao vậy?”

“Xương nhiều lắm, lại khó ăn.”

“Xương nhiều cũng không sợ, ăn cẩn thận một chút là không sao, so với không có đồ ăn rồi chết đói thì không tốt hơn sao?” Trình Y ở hiện đại vẫn tương đối thích ăn cá, sau khi tới nơi này cũng không còn thích lắm, nguyên nhân không phải tại cá, mà do ở đây không có gia vị khi nướng xong cá xác thực hương vị kém rất xa. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ cô cũng không nghĩ ăn nó, hiện tại thật sự là không có đồ ăn nên quá đói rồi, đói bụng đến ngay cả khi nghĩ tới mùi vị cá nướng cũng nhin không được mà chảy nước miếng.

“Người rất muốn ăn?” Thấy vẻ mặt tham ăn của Trình Y, Miêu cảm thấy kinh ngạc.

“Ta rất đói bụng, chỉ cần là có thể ăn ta đều muốn ăn.” Trình Y rất thành thực gật đầu, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Miêu cao hơn cô nửa cái đầu: “Chẳng lẽ người không đói bụng sao?”

“Đương nhiên đói, hai ngày qua cũng không có ăn cái gì.” Miêu suy sụp hạ thấp mặt, đưa tay vuốt ve cái bụng rỗng tuếch thở dài.

“Vậy nghe ta đi bắt cá đi!” Trình Y lớn tiếng nói.

“Trong sông đã đóng băng rồi, nước lạnh như vậy, xuống nước bắt cá bị đông chết.” Về mặt Miêu là không đồng ý.

“Ai nói muốn xuống nước bắt cá chứ? Chúng ta dùng lưới cá, hiện tại trên mặt sông có một tầng băng đông lạnh hơi mỏng, đục một lỗ là được.”

“Lưới cá là cái gì?” Miêu nghi ngờ hỏi, bình thường cho dù bắt cá cũng là xuống nước lấy tay bắt mấy cái là xong, mùa đông lạnh càng không có ai xuống nước bắt cá đâu, cũng không thích ăn nó, cho nên lưới cá dĩ nhiên là không tồn tại.

“Ta bện xong là người sẽ biết, đi, chúng ta cắt chút ít dây mây.” Trình Y lôi kéo tay Miêu bước đi, cô đã không thể chờ đợi được nữa rồi. Đi ra ngoài đi săn chỉ có hai mươi mấy người nam nhân, mang trở về không được bao nhiêu thứ, buổi tối lại phải ăn không đủ no, cô thật sự là sợ đói.

Rất nhanh liền ôm đến một đồng lớn dây mây, Trình Y lôi kéo Miêu ngồi ở bên cạnh, bởi vì cô khí lực nhỏ, nên để cho Miêu giúp đỡ chà xát dây thừng, cô cầm dây thừng được Miêu chà xát rất rắn chắc đan lưới. Lần trước đan lưới thất bại là bởi vì cô chà xát dây thừng không rắn chắc, hiện tại có Miêu giúp đỡ chà xát còn mình lại cẩn thận đan, cái lưới này tuyệt đối dùng rất bền.

Thấy trong tay Trình Y làm ra thứ gì đó mới lạ, mấy người phụ nữ tạm thời không có công việc gì đi tới giúp đỡ Miêu chà xát dây thừng. Người càng nhiều rất nhanh liền chà xát xong hết dây mây, Trình Y để cho mấy người muốn hỗ trợ đi cắt thêm chút dây mây. Tất cả mọi người đói bụng lâu như vậy, làm thêm vài cái lưới thì bắt thêm được chút ít cá.

Bởi vì chỉ có một mình Trình Y đan, làm xong hai tấm lưới cũng mất ba giờ. Thấy thời gian không còn sớm Trình Y cầm hai cái lưới đan tốt kêu gọi mười mấy nữ nhân cùng đi bờ sông.

“Mọi người đứng ở bên cạnh bờ đục lỗ thủng.” Trên mặt sông vừa kết băng còn không rắn chắc, đi giẫm lên đi nếu té xuống sẽ nguy hiểm, vì vậy chỉ có thể đứng ở bờ sông tung lưới. Trình Y để cho Miêu mang theo vài người đi cách cô khoảng hơn mười thước đục lỗ thủng.

“Lưới có thể bắt được cá sao? Trời lạnh như vậy, chúng nó ở trong nước vẫn không bị đông chết.” Bởi vì không có ăn qua cá ở mùa đông, tất cả mọi người không biết phía dưới tầng băng cá có thể sống sót.

Trình Y cười trả lời: “Chúng nó sẽ không bị đông chết, trên mặt sông kết một tầng băng, nước phía dưới băng cũng không lạnh, chúng nó sống dễ chịu không biết bao nhiêu đâu.”

“Thật sao?”

“Có phải thật hay không chút nữa các người sẽ biết.”

Một tảng băng hơi mỏng rất nhanh liền bị các nữ nhân dùng tảng đá cây gỗ thô đục mở, Trình Y đem lưới cá thả vào trong sông, ném vài hạt thịt nát vào trong lưới, ý bảo Miểu học theo cô.

Hai bên cạnh bờ nước sâu khoảng chừng một mét, cá không nhất định thích bơi tới chỗ này, Trình Y cầm gậy gỗ ép cái lưới sâu hơn một chút. Sau đó ném gậy gộc qua một bên, ngồi lẳng lặng trên mặt đất chờ đợi.

“Bọn nhỏ đói là, cả ngày đều khóc nháo, thật sự muốn bắt được cá tốt xấu gì cũng thêm được vài người ăn no.” Một nữ nhân cảm thán nói.

“Đúng, bắt được cá thì chúng ta ăn, chúng ta không sợ học xương, bọn nhỏ có thể không làm được.”

“Lương thực của chúng ta bị người ngoại tộc đoạt đi rồi, sau khi chờ A Man mang theo đoàn người báo hết thù nhất định phải đem đám người kia băm thành mây khói nướng đến ăn!” Về mặt nữ nhân nói chuyện đầy cừu hận, hận không thể hiện tại liền tiến lên đem người ngoại tộc chặt ra ăn hết.

Trình Y nghe vậy nhin không được rung mình một cái, chuyện ăn thịt người tại thời viễn cổ cũng không phải là chuyện hiếm lạ. Lúc mùa thực vật thiếu thốn nghiêm trọng, khi cực đói mọi người không chỉ có ăn cỏ ăn vỏ cây, còn có thể giết đồng bạn rồi ăn thịt của bọn hắn. Cũng may các tộc nhân ở đây vẫn rất yêu mến nhau, cho dù cực đói cũng sẽ không ăn thịt người bản tộc.

“Có cá!” Trong lúc ngẩn người Trình Y cảm giác được trong tay trầm xuống, vô ý thức buộc chặt miệng lưới đứng lên trên lên lôi kéo, trong lưới có hai con cá dài hơn hai mươi phân đang nhảy tung tung.

“Không nghĩ tới thật có thể lưới được cá, Trình Y tiếp tục bắt, chúng ta đi giết cá.” Các nữ nhân chờ ở một bên kích động tiến lên, nắm con cá bởi vì thiếu đường khí liệu mạng giấy dựa dùng sức ném một cái trên mặt đất, cá chết ngay lập tức.

“Các người đem cá đặt ở trong chậu đi, lát nữa ta tới thanh lý chúng nó.” Nếu đem cá giao cho các nàng, nhất định là chỉ tẩy trừ qua loa rồi trực tiếp cầm lấy đi nướng, căn bản là không bỏ đi nội tạng, Trình Y cũng chịu không nổi.

Biết rõ Trình Y có chủ ý, các nữ nhân cũng không nói cái gì, đem cá đặt vào trong chậu, thấy Miểu cũng kéo lên một con cá, mọi người rất hưng phấn, la hét hai cái chậu không đủ, liền chạy về trong tộc lấy thêm.

“Không nghĩ tới cái lưới này dùng tốt như vậy.” Miểu đem lưới cá đến đưa cho nữ nhân một bên phụ trách giết cá sau đó nhìn xem lưới trên tay tán thưởng nói.

“Trong mùa đông xác thực là dùng rất tốt.” Trình Y gật đầu nói, bình thường nếu có người muốn ăn cá, vô luận là nam nhân hay là nữ nhân đều có thể đứng ở trong sông lấy tay bắt cá. Bởi vì như vậy lưới cá cũng không cần dùng, chỉ có mùa đông nước lạnh, không có người nguyện ý xuống sông, lưới cá mới có thể phát huy tác dụng.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, sau hai giờ tổng cộng bắt được hơn bốn mươi con cá, mỗi con đều rất mập, con lớn nhất cũng dài hơn ba mươi centimet, nhỏ nhất cũng hơn mười centimet. Bắt được nhiều như vậy cũng không khó hiểu, bình thường không có người săn bắt chúng nó làm cho số lượng rất khá quan. Luôn trôi qua an bình chúng nó còn không có tính cảnh giác, nhìn thấy trong lưới có thịt nát thì ngốc hồ hồ bơi qua ăn.

Trình Y nghiêm túc bỏ hết đồ trong bụng cá ra ngoài lại rửa sạch sẽ, Miểu các nàng phụ trách đem cá được Trình Y xử lý tốt mang về.

Giống như mấy ngày trước người đi săn lại ừ ừ trở về, con mồi mang về rất ít, chỉ có mấy con gà rừng và con thỏ, con mồi lớn một chút đều không gặp được.

“Các huynh đệ khổ cực, săn được bao nhiêu thì được bấy nhiêu, Trình Y các nàng bắt một ít cá trở về, lần này chúng ta sẽ ăn được no bụng một chút.” A Man an ủi tộc nhân đi săn trở về, lớn tiếng kêu mọi người đến vây quanh ở bên cạnh đồng lửa nướng thịt nướng cá.

Thấy nhiều cá như vậy, các nam nhân đi săn trở về cảm thấy kinh ngạc, lúc người khác giải thích làm sao bắt được những này con cá này, bọn họ không khỏi đều cảm kích nhìn về phía Trình Y. Lúc thực vật thiếu thốn hơn nửa sức lao động giảm mạnh, nếu như các nữ nhân cũng có thể ở trong tình huống không có nguy hiểm tìm được thức ăn, quả thực không thể tốt hơn.

Bởi vì Trình Y làm cá rất sạch sẽ, lại làm sạch đúng chỗ, cho nên cho dù ăn còn có chút mùi không hết, nhưng hơn ở chỗ thịt rất mập mạp. Đối với mọi người thật lâu không có bữa ăn no mà nói đây là vị rất ngon rồi, mọi người không có lang thôn hồ yết, đều rất cẩn thận lấy hết xương cá ra rồi mới ăn thịt bên trong.

Trình Y để lại mấy con cá không có nướng, mà là dùng nước nấu lên, thả một ít rau dại. Khi các tộc nhân đều ăn được không sai biệt lắm thì chia cho mỗi người một chén súp cá đun sôi, cho dù hương vị bình thường, nhưng trong cái rét lạnh mùa đông này tất cả mọi người uống ra một thân mồ hôi, gọi thẳng thống khoái.

Bữa cơm này là bữa no nhất trong mấy ngày, bởi vì bọn nhỏ bị đói làm ẩm ỉ cả ngày lần này rốt cuộc được ăn no nên không còn ồn ào nữa.

Bữa tiệc này ăn xong không còn người đói bụng, một nhóm người no rồi, còn lại một bộ phận cho dù không có hoàn toàn ăn no cũng no được bảy tám phần. Nghĩ đến từ nay về sau bởi vì có thể ăn cá sẽ không lại cực kỳ đói nữa, tất cả mọi người yên tâm. Một khi không còn lo lắng về thức ăn, quyết tâm của mọi người nên báo thù cho tộc trưởng và một đám các huynh đệ chết đi càng tăng lên.

“A Man, khi nào thì chúng ta đi báo thù cho tộc trưởng?” Sau khi ăn xong tộc nhân cổ tình nhanh chóng lớn tiếng hỏi.

Tầm mắt A Man quét qua trên người tất mọi người, dừng lại ở trên người vài nam đinh đã được đường thương rất tốt thêm một chút, trả lời: “Ta biết tất cả mọi người muốn mau chóng báo thù, nhưng ta muốn thương thế của các người đều hoàn toàn khỏi hẳn, muốn báo thù sớm một chút vậy thì đường thương thật tốt đi!”

Vài người bị thương chưa hoàn toàn khôi phục cúi đầu mắt nhìn thương thế của mình, tin tưởng tràn đầy nói: “A Man yên tâm, chút vết thương nhỏ ấy sau một ngày thì tốt rồi.”

A Man gật đầu, sờ lên miệng vết thương trên người mình bởi vì không ngừng chịu kích thích mà bị vỡ ra hai ba lần nói: “Thương thế của ta cũng không thành vấn đề rồi, nếu đã như vậy, sáng sớm ngày kia chúng ta đi báo thù, như thế nào?”

“Được!” Nghe được có thể đi báo thù, các tộc nhân đều kích động lớn tiếng ủng hộ.

“Cứ quyết định như vậy đi.” A Man nói xong nhìn về phía A Thái.

“Đừng nhìn em, sáng sớm ngày kia em sẽ đi cùng với anh cùng đi báo thù cho Ada!” A Thái quay đầu kiên định nói.

“A Thái. . . . .”

“Anh, em cũng là con trai của Ada, xin thông cảm cho em.”

“Nếu huynh đệ chúng ta đều đi hết mà nói..., vạn nhất. . . . . trong tộc làm sao bây giờ?” A Man than thở, báo thù một chuyện cực kỳ hung hiểm, thân là đầu lĩnh chính mình rất có thể sẽ không về được.

“Chúng ta sẽ không có việc gì! Anh không cần thuyết phục em, ngày đó em phải đi!” Đề phòng A Man cứng rắn ra mệnh lệnh, sau khi A Thái nói xong lập tức rời đi, lưu lại A Man một mình cau mày thờ dài.

A Man muốn mang các tộc nhân đi báo thù, Trình Y biết lúc này đây không thành công thì thành nhân. Các tộc nhân đã phát ra thề ở trước mộ phần của tộc trưởng nếu như không giết chết hết người ngoại tộc sẽ không đã trở lại. Cho nên ngày kia sẽ là cuộc chiến cuối cùng, bên nào thua có nghĩa là nữ nhân và thực vật của bọn hắn đều bị bên thắng cướp đi!

Sự thật chính là tàn khốc như vậy, vì thế Trình Y vụng trộm khóc không ít lần, A Man là hạng người gì cô biết rõ, do hắn mang theo tộc nhân đi báo thù, thì tuyệt đối sẽ xông lên phía trước giết địch! Nếu như hắn có thể bình an trở về thì cảm ơn trời đất, người ngoại tộc bị tiêu diệt, thù tộc trưởng cũng coi như báo, còn nếu là hắn không thể trở về. . . . .

Ban đêm, Trình Y ôm chặt lấy A Man, đem trọn thân thể hoàn toàn dán trên thân thể nóng rực của hắn, vút đi rụt rè ghé vào lỗ tai hắn nói: “A Man, muốn ta!”

A Man không có làm cho Trình Y thất vọng, càng không ngừng đòi hỏi trên người cô. Có mấy lời không cần nói rõ với nhau cũng hiểu được, lần này A Man đi ra ngoài dữ nhiều lành ít, Trình Y muốn có một đứa con của hắn, mà A Man cũng muốn có một hậu duệ của mình. Vì vậy cả đêm hai người đều không nghỉ ngơi, một mực nỗ lực ‘gieo trồng’.

Một ngày rất nhanh liền trôi qua, đám đàn ông lúc trước bị thương không tính nặng đã lành lặn, miệng vết thương của A Man được Trình Y dốc lòng chăm sóc cũng đóng vảy không có việc gì.

Trình Y và các nữ nhân trong tộc đều thức dậy lúc nửa đêm, không để ý rét lạnh mang theo năm cái lưới mà một ngày trước các nàng khẩn cấp làm được đi ra sông bắt cá. Trời đã sáng, người muốn đi báo thù thức dậy vừa vặn ăn được cá các nàng nướng chín.

Trong đêm bắt được cá cũng không nhiều, bắt quá mọi người bởi vì tối hôm qua ăn no, buổi sáng cũng không đói lắm, vì vậy ăn cá nướng lại uống canh cá sau đó tinh thần linh hoạt hơn không ít. Nên nói ngày trước đều nói xong rồi, vì vậy người ra đi sẽ không nói lời từ biệt với người nhà của mình, cầm trường mâu hùng dũng đi theo sau lưng A Man đi báo thù.

Lần này trong tộc không còn lại bao nhiêu người, phần lớn mọi người đều đi, kể cả những nữ nhân có nam nhân bị chết đi.

Một ngày trước tất cả tộc nhân ngồi lại cùng một chỗ thương lượng chiến lược thật lâu, cuối cùng nghĩ được một phương pháp có thể làm các nữ nhân phụ trách dụ địch, các nam nhân phụ trách giết địch, trước giết chết vài nam nhân tới “Tìm thịt”, giết được người nào hay người ấy.

Vừa sáng sớm bọn họ đều ăn no toàn thân đều là sức mạnh, mà người ngoại tộc không biết dùng lưới bắt cá khẳng định bị đói bụng, bởi như vậy phần thắng của A Man bọn họ càng lớn.

“Chờ ta trở lại.” Lúc gần đi A Man đưa mắt nói với Trình Y đưa tiễn.

“Ừ.” Trình Y chịu đựng lo lắng và không muốn, dùng sức gật đầu với A Man, cô nhất định sẽ chờ hắn trở về, mặc kệ đợi bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 44.

Trình Y các nàng bận rộn từ nửa đêm chuẩn bị cơm canh cho các nam nhân xuất hành, rõ ràng rất đói bụng, nhưng khi bọn họ đi rồi lại không ai có tâm tư ăn uống gì. Một người chỉ chuẩn bị qua loa đơn giản chút ít cháo rau đại cho lão nhân và bọn nhỏ uống, còn lại vô luận là nam nhân hay là nữ nhân, đều rất trầm mặc làm việc của mình.

Người lưu lại chủ yếu đều mài vũ khí và gọt nhánh cây, dùng để làm bẫy rập. Mọi người đã thương lượng qua, bởi vì qua mấy trận chiến trong tộc chết quá nhiều nam đỉnh, đào một cái cạm bẫy để phòng về sau lại có người bộ lạc khác đánh lên, còn có thể phòng đã thú quá đói có khả năng xông vào Bộ Lạc ăn thịt người.

Hôm nay bọn nhỏ cũng không còn chơi đùa, từng đứa đều rất an tĩnh, cả bộ lạc đều chìm trong lo lắng nặng nề bao phủ. Bởi vì lo lắng các tộc nhân đi ra ngoài báo thù, mọi người làm công việc không cách nào tập trung tinh thần. Khi Trình Y gọt nhánh cây vẫn luôn không yên lòng, đứt tay vài chỗ, dù chảy máu cô cũng không còn tâm tình chăm chú thanh lý, tùy tiện lau đi rồi không quan nữa.

Nhìn thấy máu lông mày của Trình Y không tự giác nhăn lại, cô không thể không nổi suy nghĩ của mình. Trong đầu luôn hiện lên hình ảnh các tộc nhân bị thương đổ máu, đang suy nghĩ A Man xông pha chiến đấu thì rốt cuộc cô không thể ngồi đợi nữa. Ném đi nhánh cây đang làm nửa chừng, bỏ đao vào trong túi áo liền đi tìm Miếu.

Miếu đang thần thờ mài vũ khí, con mắt nhìn xa xăm hiển nhiên tâm tư đã bay tới nơi nào rồi.

“Miếu.”

Giật mình hoảng sợ, Miếu thu hồi tâm tư quay đầu hỏi: “Trình Y tìm ta có việc?”

“Không có việc gì, muốn nói chuyện phiếm thôi.” Trình Y ngồi xuống bên cạnh Miếu, khuôn mặt u sầu trả lời.

“Đang lo lắng A Man bọn họ sao? Ta cũng vậy, cái gì cũng làm không được.” Miếu mắt nhìn vũ khí mài nửa ngày cũng như không có mài, chán nản thất vọng thờ dài.

“Người cảm thấy bọn họ sẽ thành công sao?” Trình Y ôm đầu gối kéo má, thanh âm rất nhỏ, như là đang hỏi Miếu vừa giống như đang nói một mình.

Miếu vận lông mày nhìn về phương hướng A Thái rồi đi, đáp: “Sẽ sao? Người ngoại tộc ít người hơn chúng ta.”

“Đúng, chúng ta nhiều người hơn bọn họ, hơn nữa là ăn no rồi mới xuất phát! Đánh những địch nhân đang đói bụng phần thắng thật lớn.” Trình Y nắm chặt tay để có thể thuyết phục mình cũng có thể thuyết phục Miếu kiên định lớn tiếng nói.

“Đúng! A Man và A Thái bọn họ sẽ không thua, nhất định có thể tiêu diệt thành công cái bộ lạc kia bình an trở về!” Hai mắt Miếu tỏa ánh sáng, nắm lấy tay Trình Y động viên cho nhau.

Hai người nhìn nhau, không biết là thật sự thuyết phục nhau hay là đang tự an ủi mình, tóm lại các nàng không còn ủ rũ như vừa rồi.

Lúc này, một bé trai sáu tuổi nức nở từ nơi không xa đi tới, đưa tới chú ý của Miếu và Trình Y.

“A Mộc làm sao vậy?” Trình Y quan tâm hỏi thăm.

Lúc A Mộc đứng trước mặt Trình Y và Miếu, mở to một đôi mắt đỏ bừng nức nở nói: “A Mộc nghe a mẫu nói Ada có khả năng không về được, hu hu, A Mộc muốn Ada trở về, không muốn hấn chết.”

Tâm tình vừa chuyển biến tốt lúc này lại rơi vào đáy cốc, Trình Y kéo A Mộc đang khóc đến lợi hại hơn nhu hòa lau nước mắt cho hấn, dỗ dành nói: “Ada của ngươi sẽ không chết, đừng khóc.”

“Mỗi lần đi ra ngoài đánh người xấu đều chết không ít người, lần này cũng sẽ có người chết hu hu.” A Mộc đã hiểu chuyện, không dễ dàng dễ dàng như vậy.

“Ada của ngươi mấy lần trước có đi ra ngoài đánh người xấu không?” Miếu hỏi.

“Có đi.”

“Vậy Ada ngươi không phải khỏe mạnh mà trở về đó thôi? Lần này khẳng định cũng sẽ bình an trở về.”

A Mộc có phần bị thuyết phục, sừng sốt một lát rồi lại khóc lên: “A mẫu nói lần này không giống vậy, Ada. . . .hu hu.”

Lần này quả thực là không giống nhau, đánh lâu dài hao tâm tổn sức lại hao tổn lực. Trong mùa đông thiếu thốn thức ăn nghiêm trọng càng tệ hơn. Cho nên A Man bọn họ tính toán giải quyết một lần cho xong. Hôm nay là lần quyết chiến cuối cùng của hai tộc, không phải người chết chính là ta vong, thương vong chỉ nhiều không chứ phải ít hơn.

Hai chị em dâu nhìn nhau, thấy được trong mắt đối phương là lo lắng và khủng hoảng cực lực che giấu.

Hít sâu một hơi để xoảng cảm xúc xao động, Trình Y mỉm cười với một nói: “Ada của người không thích A Mộc khóc, nếu như lúc hấn trở lại biết rõ người đã khóc sẽ rất tức giận, A Mộc nghe lời, nhanh đi về nhà tìm a mẫu người đi.”

Hiển nhiên A Mộc rất sợ Ada tức giận, muốn khóc lại không dám khóc, dùng ánh mắt đáng thương chờ mong lại sợ thất vọng nhìn qua Trình Y: “Thật sự? Ada của ta thực sẽ trở về?”

“Sẽ!” Trình Y dùng sức gật đầu.

A Mộc thôi khóc mỉm cười, lau nước mắt nói: “A mẫu nói Trình Y sẽ không gạt người, người nói Ada sẽ không chết thì nhất định không chết, giờ A Mộc trở về nói cho a mẫu.” Nói xong cũng cao hứng chạy đi.

Trình Y nhìn qua bóng lưng vui sướng của A Mộc mà ngăn người, đứa bé này tin tưởng cô như vậy, bởi vì cô thuận miệng nói một câu an ủi đã cao hứng thành như vậy, lỡ như sau cùng Ada của hấn không có trở về. . . . .

“Đừng suy nghĩ nhiều.” Miêu biết rõ Trình Y đang lo lắng cái gì.

“A Mộc tin nhiệm ta như vậy, vạn nhất Ada của hấn không có trở về, cho hấn hi vọng lại để cho hấn thất vọng. . . . .”

“Thôi, đây không phải trách nhiệm của người, người cũng không phải là vu y.” Vu y nói sai sẽ bị tộc nhân trách cứ, những người khác thì không sao cả.

“Chỉ mong hết thấy thuận lợi, các tộc nhân không phải thương vong quá nhiều.” Trình Y nhìn xa xa lẩm bẩm nói.

Thời gian chờ đợi là dày vò, Trình Y hận không thể vịn kim đồng hồ, cảm giác đã qua thật lâu, kết quả nhìn đồng hồ mới phát hiện chỉ mới qua một giờ.

Khó khăn đến trưa, Miêu đột nhiên đi đến trước mặt Trình Y nói: “Chúng ta ăn chút cơm, sau khi ăn no chúng ta phải đi tìm bọn hấn!”

Trình Y nghe vậy mở to mắt nhìn qua, ánh mắt của Miêu lộ ra vài phần hung ác hăng hái, đó là muốn đi giết địch mới có ánh mắt này, xem ra nàng là đã quyết định muốn đi tìm A Thái bọn họ.

“A Man nói để cho chúng ta chăm sóc già trẻ trong tộc.” Nội tâm Trình Y đang giãy dụa, cô lo lắng cho A Man, rất muốn đi xem hấn thể nào, nhưng lại không muốn làm trái lời hấn dặn dò trước khi đi.

“Ta mặc kệ, ta muốn đi tìm A Thái, cái gì trông coi bộ lạc, trong mắt ta A Thái là quan trọng nhất! Hấn có thể tốt thì có mắng ta đánh ta cũng không sao. Nếu như hấn bị giết rồi, cũng phải do tự tay ta đem thi thể của hấn trở về chôn cất!” Miêu đứng nghiêm, một đôi con ngươi đen lại sáng thần kỳ, đây là vì người yêu mà dùng cảm liều lĩnh.

Đột nhiên huyết dịch Trình Y sôi trào, đúng như vậy, mệnh của A Man là quan trọng nhất, cho dù có ngoài ý muốn, cũng phải gặp mặt hấn cuối cùng! Cái gì nhắc nhở, cái gì bảo vệ tộc nhân, cô coi trọng tộc nhân như vậy hoàn toàn là bởi vì A Man, A Man sống thì cô sống, A Man chết thì cô có còn sống cũng không còn niềm vui thú rồi. Yêu A Man làm cho cô vui vẻ chịu đựng cuộc sống lạc hậu ở thời viễn cổ này, nếu như mất đi lực lượng che chở sự sống của cô, vậy thì cô ở nơi này còn có ý nghĩa gì!

“Người đi không?” Miêu biểu lộ buông lỏng của Trình Y, hỏi tới.

“Đi!” Trình Y đứng lên, nắm chặt tay nhìn Miêu: “Chúng ta dẫn người đi bắt cá, sau khi ăn no thì xuất phát.”

Bởi vì nguy hiểm, cho nên Trình Y và Miêu chỉ tính toán hai người đi, thần sắc tự nhiên mang theo mấy người phụ nhân đánh bắt cá, không để cho người khác nhìn ra cái gì.

Trước khi đi, Trình Y nghiêm túc kiểm tra một lần mấy người bị thương lần trước đánh nhau còn chưa hồi phục. Tiêu độc một lần nữa rồi băng bó kỹ cho miệng vết thương cho bọn họ, lại giúp đỡ mấy người nữ nhân đỡ dành hài tử đang khóc.

“Chuẩn bị xong chưa?” Miêu cầm trong tay một đầu gậy gộc ngắn đi vào trong phòng Trình Y.

“Chờ một chút.” Trình Y kiểm tra lại hòm thuốc, đem một đồng cỏ cầm máu lá Diệp Tử tiêu sưng nhét vào trong khe hở phía sau hòm thuốc bước đi.

Miêu cầm gậy gộc đi là dự định đánh nhau với người ngoại tộc, mà trong lòng Trình Y biết rõ bản thân mình không đánh lại ai, vào chiến trường tuyệt đối là thêm phiền cho người nhà, tác dụng duy nhất của cô là cứu người.

Trước đó Trình Y đã làm cho tất cả mọi người trở về phòng nghỉ ngơi, nói cho mọi người nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt. Nghỉ ngơi tốt chờ A Man bọn họ khi trở về mới có đủ tinh lực cùng khí lực chăm sóc một đám người bị thương.

Bởi vì lời nói của Trình Y ở trong tộc vẫn có chút phân lượng, hơn nữa nửa đêm liền thức dậy làm việc nên các nữ nhân cũng mệt mỏi. Vì vậy đều rất nghe lời trở về phòng nghỉ ngơi, cho nên để cho Trình Y và Miêu dễ dàng cùng nhau vụng trộm trốn đi.

Đề phòng các tộc nhân sau khi tỉnh lại tìm không thấy các nàng sốt ruột, Trình Y nhờ bà lão bói toán đi qua nói cho các tộc nhân cô và Miêu đi tìm A

Man bọn họ, để cho mọi người không cần lo lắng.

Thời tiết rét lạnh, từ giữa trưa thì gió nổi lên, hai nữ nhân đều nghiêm cẩn che chắn cho mình, dùng da thú làm nón bao lại, chỉ lộ đôi mắt.

Hai bộ lạc cách nhau không gần, khoảng chừng mười dặm, Miểu và Trình Y đi rất nhanh, trên đường đi không ai nói chuyện, đều ngóng trông mau chóng đến nơi.

Trên đường đi không gặp phải động vật nào, mùa thu thì còn có thể nhìn thấy có con thỏ nhỏ và các loại loài chim ẩn hiện, hiện tại phần lớn động vật đều ngủ đông, rất khó phát hiện.

Bởi vì đi nhanh, Trình Y và Miểu đều xuất mồ hôi, như vậy mới không cảm thấy lạnh.

Cách mục đích càng ngày càng gần thì Trình Y và Miểu nghe được tiếng đánh nhau không kịch liệt lắm, còn có tiếng rên rỉ thống khổ của người bị thương, hai người trừng mắt liếc nhau sau đó nhanh chóng chạy về hướng thanh âm truyền ra.

Thanh âm đánh nhau không kịch liệt, nói rõ cuộc chiến đã đến hồi kết, người hai phe tiêu hao hơn phân nửa khí lực.

Lúc Trình Y và Miểu đến gần, chứng kiến nguyên một đám người té trên mặt đất hoặc chết hoặc che miệng vết thương rên rỉ không ngớt. Máu đỏ thắm đầy đất rất chói mắt, mùi máu tươi nồng nặc theo gió đánh tới trước mặt, cho dù cái mũi được da thú thật dày che kín cũng ngửi thấy được, làm cho hai người xụi chút nữa ngạt thở đem com vừa ăn được phun cả ra.

Trong sân chỉ còn lại không đến hai mươi người đang đánh nhau, Trình Y và Miểu nhìn hô hấp toàn thân căng cứng nhìn qua giữa sân, trong đó có A Man, A Thái. Hai người đều bị trọng thương, rất xa có thể thấy được trên người bọn họ miệng vết thương theo động tác kịch liệt của bọn họ mà máu chảy liên tục. Nhưng bọn hắn đang chém giết đỏ cả mắt, cho dù cước bộ đã lạng choạng, vẫn như cũ chống đỡ một hơi sừng sững không ngã.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người nam nhân ngoại tộc rời khỏi đội ngũ lén lút lên đến sau lưng A Man đang toàn lực đánh địch nhân, đâm trường mâu tới A Man.

“A Man cẩn thận!” Trình Y kinh hãi hô to.

Chuyên tâm tấn công địch A Man bất thành linh nghe được tiếng của Trình Y lại càng hoảng sợ, vô ý thức quay đầu lại, lần quay đầu này vừa vặn bày ra chỗ hiểm tới trước mũi trường mâu. Nhưng đối với phương diện này là muốn đánh vào giữa, vì vậy dùng hết toàn lực. Mặc dù không có trúng chỗ hiểm, nhưng trường mâu sắc bén cơ hồ đâm vào trong thân thể A Man.

“Anh!” A Thái hoảng sợ hô to, chính hắn cũng đang ở vào tình huống nguy hiểm, vừa phân tâm lập tức ở vào trạng thái bị động.

Nhìn thấy toàn thân nhuốm máu của A Man, Trình Y chỉ cảm thấy đầu óc ông ông, trong nháy mắt trái tim thót lên tới cổ họng, cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ để ý tình huống trước mắt. Trước khi vút roi hòm thuốc, cô cầm lấy dao găm chạy tới hướng nam nhân kia đang có ý đồ rút vũ khí ra.

A Man bị đau, bất chấp Trình Y đột nhiên xuất hiện, đưa ra trường mâu đâm tới phía trước, thành công bức lui địch nhân buông ra trường mâu không kịp nhổ xuống. Đúng lúc này Trình Y ở phía sau lưng dùng sức vung dao đâm lên người hắn.

Những điều này chỉ phát sinh trong nháy mắt, Miểu cũng gia nhập vào trận chiến, bởi vì Trình Y giết chết một người, hơn nữa có Miểu rất có khí lực và kinh nghiệm đi gia nhập, quân địch lập tức rơi vào hoàn cảnh xấu.

“Ai cho ngươi tới?! Mau tránh ra!” A Man phẫn nộ trừng mắt hét to với Trình Y bởi vì giết người mà thân thể có chút run run. Đưa tay dùng sức rút ra trường mâu đâm vào trong cơ thể gây vướng víu, máu lập tức phun ra. Vốn bị thương không nhẹ, bởi vì như vậy mà thân thể A Man nặng nề lung lay, nếu không có kịp thời dùng trường mâu đương chống đỡ, hắn liền ngã xuống.

“A Man!” Trong lúc người mình yêu thương rơi vào hoàn cảnh cực độ nguy hiểm, Trình Y đã bất chấp sợ hãi, vốn nhỏ gầy lại không hề có lực công kích nhưng bởi vì phải bảo vệ người yêu bị trọng thương cô lập tức biến thành nữ chiến thần. Nắm chặt đao hướng tới địch nhân bị A Thái đánh cho không ngừng lui về phía sau cách A Man càng ngày càng gần mà đâm vào chỗ hiểm phía sau lưng hắn.

Liên tục giết hai người, đều là lúc địch nhân đưa lưng về phía Trình Y, hơn nữa là do bọn họ không rảnh chú ý cô. Một khi chính diện giao phong, Trình Y chỉ cầm dao găm nhỏ sẽ lập tức mất mạng trước mặt địch nhân cầm trường mâu.

Bất quá cũng may mà giết được hai người, hơn nữa Miểu cầm gậy gộc đánh lên vai địch nhân đã bị trọng thương, vì vậy rất nhanh, A Thái bọn họ hợp lực giải quyết hết năm sáu địch nhân còn lại.

Thấy đã diệt hết kẻ địch, A Man rốt cuộc nhịn không được mà té xuống.

“A Man!” Trình Y lập tức ôm lấy hắn, nhưng bởi không có sức lực chống đỡ cho A Man cao lớn, hai người cùng ngã trên mặt đất.

“Anh bị thương nghiêm trọng, Trình Y nhanh cầm máu cho hắn.” A Thái bị thương nhẹ, tạm thời không đáng ngại, tiến lên muốn ôm A Man đi tới nơi sạch sẽ hơn.

“Đừng di chuyển hắn! Đem hòm thuốc của ta lại đây.” Trình Y cản tay A Thái lại lớn tiếng yêu cầu.

Nghe vậy, Miếu lập tức chạy đi tìm hòm thuốc.

Trình Y có đặc biệt chuẩn bị mà nấu qua nước sôi, cô lấy dao cắt y phục trên người A Man, nói với A Man đã lâm vào trạng thái hôn: “A Man, người cố chống đỡ một chút.”

A Thái và bốn tộc nhân không có ngã xuống đều đang ngồi xuống khăn trương nhìn A Man, không còn tâm tư lo lắng những chuyện khác.

Trị thương Trình Y đã làm vô số lần, trừ độc, giảm đau, bôi thuốc lại băng bó rất nhanh liền xong, chủ yếu là cô băng bó cầm máu cho A Man. Vài miếng vết thương trọng yếu phải đợi sau khi trở về tộc tinh tế khâu lại cho hắn, tình huống bây giờ không cho phép.

“A Man!” Vài người thấy A Man nhắm mắt cả kinh rống to.

“Đừng lo lắng, hắn chỉ là ngất đi thôi, không có nguy hiểm tánh mạng.” Trình Y vội vã trấn an nói.

Mọi người nghe vậy thì nhẹ nhàng thở ra, A Man là tộc trưởng kế nhiệm của bọn hắn, đương nhiên không thể xảy ra ngoài ý muốn.

Vừa băng bó kỹ vết thương, không nên lập tức cử động, vì vậy Trình Y phân phó một người trong coi A Man, còn cô thì cầm hòm thuốc đi khám và chữa bệnh cho tộc nhân khác bị mất máu quá nhiều.

Người ngã xuống trên mặt đất có một nửa là người ngoại tộc trong đó, có mấy người hấp hối còn lại toàn bộ chết hết. Phóng tầm mắt, trong số người còn sống thì người bốn tộc chiếm tỉ lệ nhiều hơn.

Miếu tới hỗ trợ cho Trình Y, còn lại vài người đi theo A Thái đi giải quyết triệt để người ngoại tộc té trên mặt đất nhưng chưa chết.

Có thể nói A Man và A Thái đã trả thù cho tộc trưởng, người ngoại tộc đã bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ là bốn tộc thương vong cũng cực kỳ thảm trọng. Cũng may rất nhiều người chỉ là bị thương nặng, không có nguy hiểm tánh mạng.

Trong quá trình cứu chữa, Trình Y nghe A Thái nói người ngoại tộc rất hung mãnh. Ban đầu là đi cùng với các nữ nhân dụ ra để giết vài người, nhưng còn lại những người này khó đối phó. Người đi theo các nữ nhân phần lớn bị trọng thương, người không có gì đáng ngại tất nhiên bị A Man mệnh lệnh đi theo một bên trông coi, phụ trách chiếu cố người bốn tộc bị thương.

Cũng nhờ những nữ nhân này đã dùng da thú băng bó cầm máu cho đại bộ phận người bị thương, giờ đây Trình Y cũng nhẹ nhàng hơn.

Trận chiến lần này cực kỳ huyết tinh, người ngoại tộc ít người hơn A Man bọn họ với lại bị đối bụng, nhưng mà lực chiến đấu của bọn hắn thật kinh người, đã thương rất nhiều người. Nói tóm lại, lần này bên phía A Man chỉ bị thương nhiều người chết thì ít, mà địch quân thì tử vong toàn bộ.

Người bị thương quá nhiều không có phương tiện mang về, vì vậy A Thái sai người trở lại Bộ Lạc gọi người.

“Những kẻ đáng giận này đánh chết vô số huynh đệ chúng ta, chỉ đánh chết bọn họ quả thực quá tiện nghi, chúng ta phải ăn thịt của bọn hắn!” A Thái oán hận nói.

“Được!” Các tộc nhân không chết còn có khí lực nói chuyện đều ủng hộ.

“Giết địch một ngày mọi người đều đói bụng, nhanh chóng rửa sạch sẽ bọn họ rồi nướng lên ăn, để cho các tộc nhân chút nữa tới trợ giúp chúng ta cùng nhau chia xẻ thịt của kẻ thù!” Sau khi A Thái nghiêng răng nói xong kêu mọi người theo hắn bận rộn.

Đói bụng hơn nửa ngày tộc nhân đều đến giúp, ăn thịt kẻ thù đều làm cho bọn họ vui vẻ chờ mong hơn so với ăn thịt bất luận con mồi nào, mọi người đã không thể chờ đợi được . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45.

Trong lúc di chuyển người ngoại tộc đã chết gần hết người già trẻ nhỏ và phụ nữ, mấy người may mắn còn sống sót trong mấy lần chiến đấu lại bất hạnh bị ảnh hưởng mà chết vài người nữa. Hiện tại tất cả nam nhân đều chết hết, Trình Y đếm, chỉ còn lại có một người phụ nữ đã qua tuổi năm mươi, mười nữ hài tử, tiểu nam hài đã bị A Thái bọn họ giết hết.

Nữ nhân trưởng thành chỉ còn lại có sáu người, trong đó có một người trong tộc bị bắt đi lúc trước, đã gây yếu tiêu tụy không còn hình dáng, một người khác và Búp Bê thì không thấy đâu.

Qua hỏi thăm mới biết được Búp Bê và một nữ nhân khác đều chết, người chết trước hết chính là nữ nhân kia. Bị bắt đến bộ lạc xa lạ, chứng kiến đám nam nhân mỗi người giống như “Quý chết đói”, cho dù thân thể khỏe mạnh thể nào cũng không chịu đựng được vất vả. Lại lúc nào cũng mong nhớ

trượng phu và con cái, bởi vì phản kháng rồi bị đánh sau đó lại không com ăn, thể xác và tinh thần bị dày vò đến sinh bệnh, không có người khám và chữa bệnh, không bao lâu đã bị những nam nhân kia gây sức ép mà chết.

Tinh tình Búp Bê kiên cố táo bạo, mà trong lòng chỉ có A Man, làm sao có thể thành thành thật thật bị một đám nam nhân vừa thối lại vừa xấu khi dễ. Đi theo bên người vu y nhiều năm, y lý đơn giản cũng có chút hiểu biết, vì vậy lúc bị khi phụ thì thừa dịp đối phương không có đề phòng mà công kích thân thể mềm yếu huyết của hắn, cứ như vậy nàng làm bị thương ba nam nhân.

Búp Bê đã thương người, đám “Đới nam” bị chọc giận trói chặt hai tay, hai chân cột vào hai bên trên cây cột, bị trói buộc ở liền không có sức đánh trả, chỉ có thể tuyệt vọng mặc người muốn làm gì thì làm.

Bọn nam nhân này đối khát quá lâu, lại thêm Búp Bê đã thương ba người huynh đệ bọn họ, hành vi này triệt để chọc giận bọn họ, vì vậy trong lúc cần phải giải quyết sinh lý liền không lưu tình chút nào.

Vốn được cung chịu, lại bị một người đến một người ngược đãi, từ nhỏ được vu y nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên Búp Bê làm sao chịu đựng được nỗi thống khổ và ô nhục này, dứt khoát cắn lưỡi tự vận.

Nghe nói lúc Búp Bê toàn thân bị trói chịu nhục thì không ngừng gọi tên A Man, trong thanh âm mang theo nồng đậm không cam còn có tuyệt vọng, khi cắn lưỡi chết thì gọi vu y.

Người ở vào lúc cực độ ủy khuất và nguy hiểm sẽ nghĩ đến người thân quan trọng nhất thân thiết nhất với mình, trong suy nghĩ của Búp Bê người trọng yếu nhất chính là vu y và A Man.

Tuy mọi người không thể nào yêu mến Búp Bê, lại bởi vì chuyện của vu y mà có chút hoặc nhiều hoặc ít giận chó đánh mèo lên trên người Búp Bê, nhưng nghe nói Búp Bê chết đi dù sao cũng không khỏi thương cảm một phen. Suy cho cùng thì chào đời và chung sống nhiều năm trong cùng một bộ lạc như vậy, Búp Bê bị bắt đi rồi không để ý tánh mạng làm bị thương ba nam nhân ngoại tộc. Nữ nhân bình thường bị bắt ra khỏi tộc đều vì bảo vệ tánh mạng mà tùy ý lấy lòng, mà Búp Bê biết rõ phản kháng sẽ mang đến tai nạn cho chính mình mà vẫn như cũ không thay đổi ước nguyện ban đầu. Có thể biết trong lòng nàng vẫn là bộ lạc của mình mới quan trọng nhất, thực tế nàng đối với A Man đến chết không thay đổi lòng si mê làm cho người có mặt cảm động.

Người ở lại trong bộ lạc được kêu đến, thứ thịt người này cũng không phải là tất cả mọi người thích ăn. Trình Y cũng không ăn, những người khác cũng không bài xích, chỉ là chờ đợi ở nơi trần ngập mùi máu tươi một lúc là rất ảnh hưởng khẩu vị. Có mấy nữ nhân chịu không được mùi máu tươi nôn đến mặt tái mặt xanh mặt vàng, sẽ càng không đi ăn thịt người.

Cái chuyện ăn thịt người này không có người miễn cưỡng, mười mấy nữ nhân không ăn thịt người theo Trình Y cùng nhau đi đồn cây cảnh cắt dây mây chà xát dây thừng dùng để làm cang. Người bị thương quá nhiều, chỉ dựa vào diu đỡ không có cách nào khác đi đường xa như vậy, nói không chừng trên đường trở về sẽ chết một đồng, cho nên cang nhất định phải làm. (cang: cang cứu thương, băng ca)

Lần này báo thù tuy lại chết thêm một bộ phận tộc nhân, nhưng dù sao cũng là triệt để báo thù, mọi người thương tâm đồng thời cũng hả giận, nghĩ đến đồng bạn chết đi, A Thái bọn họ giải quyết thì thể diện nhân không lưu tình chút nào.

A Man vẫn luôn hôn mê, Trình Y rất sốt ruột, nhưng lại không còn cách nào khác vẫn luôn ở bên cạnh hắn. Càng sốt ruột lo lắng cô càng phải làm cang nhanh lên, thấy nữ nhân làm chậm, còn gọi thêm mấy nam nhân tới hỗ trợ.

Các nam nhân ầm ĩ ăn thịt người nướng, khi họ ăn thịt người thì Trình Y các nàng luôn buộc cang, trong lúc đó Trình Y không dám tháo xuống cái nón trên đầu mình mà cang che dầy thật nghiêm cẩn, nếu không người thấy được mùi thịt người nướng chín cô tuyệt đối sẽ nôn. Ngay cả bộ dạng các tộc nhân lúc hoan hô hả giận ăn thịt người cũng không dám nhìn, cũng không dám nghĩ, liều mạng thôi miễn chính mình bọn họ là đang ăn thịt heo.

A Thái bọn họ chỉ ăn bộ phận nhiều thịt là đùi và bụng, về phần đầu, cổ, cánh tay và chân thì ném hết. Có lẽ là đói bụng, lại có lẽ bởi vì ăn thịt của kẻ thù cảm giác rất thống khoái, không ít người ăn đến miệng chảy đầy mồ, hô to ăn ngon, thống khoái.

Mọi người ăn xong rồi liền đi theo Trình Y các nàng cùng chà xát dây thừng buộc cang, người càng nhiều buộc được cũng sắp xong. Tổng cộng buộc được sáu cái, sợ người bị thương nặng chờ không được, Trình Y thúc giục tộc nhân ăn no đem người bị thương nặng nhất khiêng trở về trước.

Hai người khiêng một người, A Man là người đầu tiên được đưa lên cang, còn lại năm người đều là trọng thương hôn mê, Trình Y đi về cùng với mười hai người nâng cang, dẫn dò tộc nhân đang ở lại trông coi người bị thương đồng thời thuận tiện lại làm thêm cang.

Khiêng người đi đường kỳ thật rất tốn thời gian, mười hai người khiêng sáu người bệnh sau khi trở về để lại hai người, còn lại mười người cầm cang vội vàng rời đi.

Cang này càng làm tay càng quen thuộc, chờ mười người trở về giờ lại làm ra được thêm hai cái, vì vậy cứ như vậy, mỗi lần người được khiêng trở về càng ngày càng nhiều. Về sau các nữ nhân cũng khiêng giúp, đến trước khi trời tối tất cả người bị thương đều được khiêng trở về.

Nữ nhân và nữ hải tử ngoại tộc được giữ lại đều được dẫn theo trở về, còn lão phụ nhân bởi vì không làm việc được, không có bất kỳ tác dụng nào, vì vậy rất không may bị vứt bỏ.

Tiêu diệt một bộ lạc, trong bộ lạc tất cả vật hữu dụng cũng cầm trở về, kể cả da thú, nòi chén còn có thật là ít ỏi rau dại và cám.

Bởi vì ăn không ít thịt người, phần lớn mọi người vẫn chưa đói, không ăn thịt người, như là nhóm người Trình Y và người luôn đợi ở trong bộ lạc thì tùy

tiện nấu chút cháo rau đại ăn. Bởi vì người bị thương nhiều, tất cả đều bận rộn chăm sóc họ, không có thời gian đi săn hoặc bắt cá.

A Man tỉnh lại thì đêm đã khuya, có lẽ là mất máu quá nhiều, sắc mặt rất trắng, sau khi tỉnh lại muốn ngồi dậy, kết quả đã quên chính bản thân mình bị trọng thương, nên vừa động thì một con đau đốn thấu tận tim gan ập tới, lập tức đầu đầy mồ hôi.

Nghe được A Man rên rỉ, Trình Y đang nấu cháo cá ở cửa ra vào lập tức đi tới, mang theo kích động nói: “Người rồi cuộc tình rồi.”

“Ta. . . . .” Thanh âm khàn khàn, cuồng hống cực kỳ.

“Đợi một chút.” Trình Y bưng lên một chén nước uống vào, sau đó cúi người chạm môi A Man rồi truyền nước qua, biểu lộ rất vô tư, không có ngưng ngừng, bây giờ không phải là thời điểm thẹn thùng.

Uống nước xong cổ họng dễ chịu hơn nhiều, A Man nói có chút yếu ớt: “Tình huống sao rồi?”

“Người yên tâm, người bị thương đều được mang về, đang ở trong phòng nghỉ ngơi, ta vừa mới kiểm tra qua, không có việc gì.” Trình Y sau khi nói xong đem mọi chuyện phát sinh sau khi A Man hôn mê nói hết một lần.

Đột nhiên nhớ tới chuyện phát sinh lúc ấy, lông mày A Man xiết chặt: “Ai cho người đi?!”

Trong ngữ điệu trách cứ còn mang theo vài phần quan tâm, Trình Y một chút cũng không sợ, nhướn nhướn mày: “Nếu ta và Miêu không qua thương thế của người quá nặng như vậy, làm sao được mang về đến là cả vấn đề.”

Trước kia A Man bọn họ xác thực là chưa từng có cáng này, nếu như không có nó người bị trọng thương không thể mang về là sự thật. Tuy là để ý việc này, nhưng nghĩ tới tình cảnh vạn phần nguy hiểm lúc ấy đột nhiên cô xuất hiện, lòng của hắn liền sợ tới mức run rẩy, từ nay về sau nếu như sự tình này lại phát sinh. . . . .

“Từ nay về sau phải nghe lời!” Con mắt A Man trừng qua, tuy hắn bị thương còn rất yếu, nhưng ánh mắt như cũ rất có tác dụng đe dọa, tâm tình phật phùng quá lớn, hô hấp cũng dồn dập theo.

“Được được, ta nghe lời người, người đừng kích động.” Trình Y sợ A Man bởi vì kích động sẽ động tới miệng vết thương, nhanh chóng gạt đầu đáp ứng nhẹ nhàng chặn hai bên bả vai hắn lo lắng nói: “Đừng lộn xộn, người tốt nhất nhanh chóng dưỡng thương cho tốt, các tộc nhân đều lo lắng cho người.”

A Man nhắm mắt lại một hồi lâu mới bình phục tâm tình, đợi buồn bực trong ngực dần tán đi thì mở mắt ra, thấy Trình Y bưng cái chén còn đang bốc khói.

“Đói bụng không? Ta nấu cháo còn có canh cá cho người, để nguội một lát rồi ăn.” Trình Y để súp và cháo trong hai cái chén đặt ở trên mặt đất, sau đó thờ dài nhìn về phía A Man.

“Làm sao vậy?”

“Người, người biết chuyện của Búp Bê không?”

“Không thấy được Búp Bê, có phải là đã. . . . .” A Man yên lặng nhìn qua Trình Y.

Nhẹ gạt đầu, Trình Y đưa tay nhẹ nhàng xoa lên lông mày rậm của A Man đang nhăn lại: “Nàng chết rồi, bởi vì không muốn bị những nam nhân kia ô nhục nên cắn lưỡi tự vẫn.”

A Man âm thầm: “Không thể cứu nàng ra, là ta có lỗi với nàng.”

“Nàng sẽ không trách người, đừng tự trách nữa, không thể mau chóng cứu nàng ra cũng là vì bảo vệ càng nhiều tính mệnh của tộc nhân.” Trình Y hiểu rõ tâm tình của A Man, không thể cứu Búp Bê ra không phải lỗi của A Man, muốn trách chỉ có thể trách những người ngoại tộc đáng giận kia. Vụ y bị thiêu chết, nếu Búp Bê không chết, sau khi biết rõ tin tức này chỉ sợ sẽ càng thương tâm tuyệt vọng. Hiện tại nàng chết đi xem như cùng đi thế giới kia đoàn tụ với vụ y, so với nàng còn sống trở về đối mặt đã kích không chịu nổi thì tốt hơn.

Không nói nữa, Trình Y cho A Man thời gian để cho hắn yên lặng một chút.

“Cháo không còn nóng, uống trước một chút đi.” A Man không tiện di chuyển, Trình Y rất kiên nhẫn dùng miệng từng miếng từng miếng cho A Man ăn, ăn xong một chén cháo rồi lại dứt hơn phân nửa chén canh cá nóng, hắn không thích ăn cá, vì vậy chính mình ăn.

A Man được Trình Y cẩn thận chiếu cố nên khôi phục rất nhanh, dường ba ngày đã có thể ra ngoài đi đi lại lại rồi, nhưng vẫn không thể làm việc tốn sức, loại sự tình đi săn và đào bẫy rập này còn chưa làm được.

Những người bị thương nhẹ khác thì đã khỏe rồi, người bị thương nặng cũng không sai biệt lắm giống như tình huống của A Man, có thể đi ra ngoài đi đi lại lại. Tổ chất thân thể của mọi người rất tốt, khả năng khôi phục năng lực cực nhanh. Vì thế Trình Y không chỉ phải lần đầu tiên cảm thấy may mắn bị thương không phải là cô, nếu không với thể chất của cô không biết phải nằm bao nhiêu ngày mới có thể ra ngoài.

Qua ba ngày quan sát, nữ nhân và hải tử ngoại tộc được mang về đều thành thật, không âm ỉ không nháo loạn, tranh giành làm việc. Một lòng cố gắng lấy lòng tất cả mọi người, e sợ cho không được yêu thích rồi bị đuổi đi, thấy các nàng là thật tâm muốn dung nhập với hoàn cảnh này, mọi người cũng

yên tâm.

A Man một khi có thể ra ngoài, các tộc nhân liền vội để cho hắn tiếp nhận chức tộc trưởng. Bởi vì ngoại tộc xâm lấn làm hại bộ lạc bị hao tổn nghiêm trọng, nhu cầu cấp bách phải có một người dẫn đầu dẫn dắt mọi người vượt qua đoạn thời gian đầy vô khăn khổ này.

Tất cả tộc nhân đều chạy ra, vây A Man vào giữa, do a mẫu của A Man — tộc trưởng phụ nhân đòi trước đem biểu tượng thân phận của tộc trưởng — lông vũ năm màu đội lên đầu A Man.

Sau khi đội lên nón lông vũ, các tộc nhân liền bùng nổ tiếng reo hò nhiệt liệt, tất cả mọi người đều toàn tâm toàn ý ủng hộ A Man làm tộc trưởng. Tộc trưởng mới nhậm chức làm cho các tộc nhân trong khoảng thời gian này thể xác và tinh thần đều chịu đầy vô như được uống thuốc an thần, đều hồ to nghe theo lời A Man.

A Man đưa tay ý bảo mọi người yên tĩnh, khẽ cười nói: “A Man cảm ơn mọi người tín nhiệm, lúc này A Man xin thề trước Vu Thần, từ nay về sau nhất định toàn tâm toàn ý vì tộc nhân, dẫn mọi người cùng nhau đưa bộ lạc phát triển càng ngày càng tốt!”

“Được!” Mọi người hưng phấn được vừa nhảy vừa kêu lớn tiếng phụ họa.

“Rốt cuộc chúng ta cũng báo thù cho tộc trưởng, tất cả mọi người là người gan dạ! Từ nay về sau cũng phải dũng cảm như vậy, thề bảo vệ tốt nữ nhân và bọn nhỏ trong bộ lạc!” Nhắc tới tộc trưởng, con mắt A Man đỏ hồng.

A Man nói rất nhiều, cảm xúc các tộc nhân cũng dâng trào, đối với trách nhiệm bảo vệ tộc nhân và phát triển Bộ Lạc tâm tình bay lên thật cao.

Có tộc trưởng lại thiếu một vụ y, thấy tâm tình mọi người đang ở trong kích động vui sướng, A Man nghĩ nghĩ mở miệng nói: “Bây giờ chúng ta không có vụ y, cũng không có ai thích hợp tiếp nhận cái chức này, mọi người nói làm sao bây giờ?”

Cảm xúc đang dâng cao lại bởi vì lời nói của A Man lập tức giảm mạnh, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau tỏ vẻ không biết làm sao bây giờ, một cái bộ lạc không có vụ y tựa như người không có linh hồn, như vậy sao được.

“Nếu không chúng ta đi khác bộ lạc đoạt một người về?”

“Ngươi cho là đoạt vụ y đơn giản như đoạt nữ nhân sao?”

“Chẳng lẽ để cho trong bộ lạc không có vụ y sao?”

“Không biết làm sao bây giờ.”

“Ai.”

“.....”

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu, cuối cùng cũng không có thương lượng ra được về sau sẽ như thế nào, đều ủ rũ.

A Man liếc nhìn Trình Y gật đầu sau lớn tiếng nói: “Đối với chuyện vụ y này, ta có một ý kiến, không biết mọi người có thể tiếp nhận hay không.”

“Ý kiến gì?” Mọi người đều hỏi tới.

“Vụ y tiền nhiệm như thế nào mọi người cũng rất rõ ràng, bởi vì địa vị của nàng cao ngay cả tộc trưởng cũng không để vào mắt, không để ý an nguy của tộc nhân chỉ quan tâm chính mình. Cũng bởi vì chuyện Búp Bê liên nguyên rửa tộc trưởng, cuối cùng rơi vào kết cục bị chết cháy, nàng không đem mọi người để vào mắt như vậy là nguyên nhân gì?” A Man quét mắt nhìn người chung quanh.

“Nàng không phải người tốt.”

“Nàng y vào địa vị cao không coi ai ra gì.”

“Nếu địa vị nàng thấp hơn cũng không dám cãi nhau với tộc trưởng.”

Một số người phát biểu quan điểm của mình, đại đa số người không có mở miệng đều nhìn qua A Man.

Cảm thấy không sai biệt lắm, A Man cười nói: “Vụ y ngạo mạn đến tộc trưởng cũng không để vào mắt, hoàn toàn là bởi vì địa vị nàng rất cao! Tất cả mọi người tôn trọng nàng, kể cả tộc trưởng trong đó, nhận thức được mọi người không thể không có nàng! Cho nên muốn làm gì thì làm, hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của tộc nhân.”

Trình Y lên lút kéo bà cụ bói toán qua, cùng đứng ở bên cạnh A Man.

“Ta nghĩ thật lâu, vì không để lần thứ hai xuất hiện một vụ y không đem tộc nhân để vào mắt mà chỉ lo cho mình. Ta quyết định phân chức vị vụ y ra cho hai người phục trách. Một người phụ trách bói toán thỉnh cầu Vu Thần phù hộ chúng ta, một người phụ trách xem bệnh cho tộc nhân, do hai người tới tuyệt đối sẽ không hỏng việc. Địa vị của hai người là như nhau, như vậy sẽ tránh cho tai họa giống vậy lại phát sinh, mọi người nói thế nào?”

A Man vừa nói xong, bên dưới lập tức liên bùng nổ rồi, từ trước đến nay vụ y đều do một người đảm nhiệm, không có tình huống hai người chia sẻ, mọi người nhất thời có chút khó có thể tiếp nhận.

Nâng tay lên, tất cả lập tức an tĩnh lại, A Man thả tay xuống chỉ vào lão phụ nhân bên cạnh Trình Y nói: “Bà sẽ bói toán, năng lực của bà cao hơn nhiều vụ y tiền nhiệm, xem bói và bái tế Vu Thần do bà làm là thích hợp nhất, mà loại sự tình chữa bệnh thì do Trình Y làm. Bà đã trị thương cho rất nhiều người, tất cả mọi người hiểu rõ y thuật của bà. Ta biết trong lúc nhất thời các người không tiếp nhận được, đây chỉ là đề nghị, cuối cùng còn phải xem ý kiến của mọi người, ta cho các người thời gian một ngày, ngày mai vào lúc này ta sẽ hỏi kết quả, bây giờ mọi người về đi.”

A Man bị thương còn chưa khỏi hẳn, một nhọc lập tức cần nghỉ ngơi, các tộc nhân biết hẳn mệt mỏi nên cũng không có ai ngăn cản, yên tĩnh nhìn hẳn được Trình Y đi trở về phòng nghỉ ngơi.

Chuyện bà biết bói toán ở trong tộc chỉ có vài người biết rõ, sau khi A Man vừa rời đi mọi người liền bao bọc vây quanh bà hỏi thăm chuyện bói toán. Hỏi cái gì, bà lại là giải quyết như thế nào, A Man và Trình Y đã rời đi cũng không biết.

Kỳ thật chuyện tách “Vu” và “Y” ra là chủ ý của Trình Y, A Man sinh trưởng ở thời kỳ viễn cổ, tôn trọng phong tục truyền thừa của tổ tiên bọn họ. Ban đầu khi Trình Y nói như vậy thì hẳn cũng không đồng ý, về sau được Trình Y phân tích lợi và hại lại khuyên rất nhiều lần mới thuyết phục được hẳn. Hiện tại trong tộc không ai lại vừa “Vu” lại vừa “Y”, do hai người đến chia sẻ chính là kết quả tốt nhất, chờ sau này có người thích hợp xuất hiện lại nói sau.

Chuyện này rất quan trọng, sợ các tộc nhân khó có thể tiếp nhận, vì vậy một ngày trước Trình Y và A Man gọi A Thái và Miêu tới nói ra việc này. Phải mất rất lâu mới thuyết phục được bọn họ, bởi vì đến lúc đó mới có thể giúp đỡ.

Một ngày này, A Thái và Miêu không có nhân rồi, đi từng nhà thuyết phục, nói đến miệng khô lưỡi nóng. Cuối cùng hiệu quả cũng không tệ, dù sao hiện tại ở trong tộc không có người thích hợp để lựa chọn, hai người đảm nhiệm so với một người không mạnh, thì đại đa số mọi người bị thuyết phục.

Một ngày qua đi rất nhanh, cũng là thời gian địa điểm hôm qua, A Man so với ngày trước lại có tinh thần hơn rất nhiều, thanh âm càng lớn, nhìn các tộc nhân hỏi: “Ngày hôm qua chuyện ta nói mọi người đã suy xét kỹ chưa, đồng ý với quan điểm của ta thì đứng ra.”

Bên dưới mọi người do dự một lát, cuối cùng bắt đầu có người lục tục đứng ra, có vài người chưa quyết định khi nhìn thấy có không ít người đứng ra vì vậy cũng đi theo. Đại đa số mọi người bị A Thái thuyết phục, kết quả rất rõ ràng, tộc nhân đồng ý A Man đề nghị chiếm đại đa số.

Không cần đếm cũng có thể nhìn ra người đứng ra càng nhiều, A Man quét mắt nhìn sau đó tuyên bố: “Người đứng ra rõ ràng chiếm đa số, vậy cứ quyết định như thế, từ giờ trở đi, do bà và Trình Y hai người đồng đảm nhiệm chức trách vụ y!”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Trước mặt các tộc nhân bà bày ra một chút năng lực bói toán, mọi người đều tâm phục khẩu phục. Sống với nhau nhiều năm, cũng biết rõ bà sẽ không nói lời tùy ý, là một người rất hòa ái dễ gần, tính cách nhân phẩm tốt hơn nhiều so với vụ y tiền nhiệm, vì vậy liền không bài xích bà đảm đương chức đại vu.

Lên làm tộc trưởng, nhiệm vụ chủ yếu của A Man chính là xử lý chuyện mất cân đối nghiêm trọng tỉ lệ nam nữ trong tộc, từ số lượng nữ nhân ít hơn nam nhân đến bây giờ thì lại nhiều gấp ba có thừa so với nam nhân. Như vậy nếu một người nam nhân chỉ có một nữ nhân, trên trăm nữ nhân đều là “Quang côn”. (Quang côn: độc thân)

Tác dụng của nữ nhân ngoại trừ làm công việc, chủ yếu nhất chính là sanh con giúp tộc đàn lớn mạnh, nếu không có nam nhân vậy làm sao sanh con? Vì vậy biện pháp giải quyết chính là chia đều một người nam nhân có đến ba nữ nhân.

Vậy tốt cùng là ai phân cho ai, chủ yếu vẫn để cho chính bọn họ quyết định, nếu nữ nhân vừa ý người nam nhân nào thì trực tiếp đi qua, nếu đối phương đồng ý thì chính là nữ nhân của hẳn. Mà nam nhân cũng có thể chọn lựa nữ nhân chính mình thấy thuận mắt, nếu số lượng đúng là ba người thì quyết định như vậy, nếu như số lượng vượt qua hoặc là không đủ, vậy thì do A Man đến định đoạt.

Nữ nhân lựa chọn nam nhân tất nhiên là đều cùng nhau tranh đoạt nam nhân có bản lĩnh, nữ nhân tuổi trẻ chút đều đem ánh mắt đặt ở trên người A Man và A Thái. Hai huynh đệ này không chỉ có bộ dáng tốt một chút mà còn rất dũng mãnh, quan trọng nhất chính là bọn họ ở trong tộc nói chuyện có phân lượng. Từ khi A Man nói có thể tự do lựa chọn bầu bạn sau đó những nữ nhân này liền thường xuyên thấp thoáng ở trước phòng A Man và A Thái, nói lời nói mập mờ trên chốc tở tình.

Trước kia ngoại trừ tộc trưởng, tất cả nam nhân đều chỉ có một bầu bạn, bởi vì nữ nhân thiếu có muốn nhiều cũng không được, nhưng là bây giờ thì khác, có quá nhiều nữ nhân. Gần một nửa nữ nhân toàn tộc hướng ánh mắt tới A Man bên này liếc mắt đưa tình, Trình Y tức giận đến xanh mặt, thấy ai cũng không thuận mắt. Trái ngược với hình tượng ôn nhu xinh đẹp thanh tú trước kia, đối với các nữ nhân lớn mật vút mị nhân tỏ tình về phía A Man hoàn toàn không cho sắc mặt tốt, lạnh lùng trừng mắt các nàng.

Các nữ nhân bị Trình Y trừng phạt cảm thấy không hiểu, rõ ràng là A Man có thể tùy ý lựa chọn, sao Trình Y lại bá đạo như vậy không cho các nàng lấy lòng A Man?

Phần lớn nữ nhân hoặc nhiều hoặc ít đều được Trình Y trợ giúp qua, phát giác được cô không muốn các nàng tiếp cận A Man. Tuy rất không muốn nhưng vẫn là tự động nhường bộ đi qua A Thái, nhưng cá biệt có nữ nhân cũng không phục, mặc kệ ánh mắt Trình Y dọa người như thế nào cũng không nhường bộ.

“Để cho chúng ta trông thấy A Man.” Đã đi hơn phân nửa, chỉ còn lại không tới mười nữ nhân do dự mà không nỡ rời đi.

Trình Y đứng ở trước cửa, đứng thẳng lưng, lạnh lùng thốt: “A Man đang nghỉ ngơi, các người trở về đi.”

“Chúng ta liền chờ ở đây, A Man nghỉ ngơi tốt tự nhiên sẽ gặp chúng ta.” Trong đó có một nữ nhân thân hình đầy đặn bộ dáng cũng không tệ lắm không chút nào bận tâm Trình Y mặt lạnh, lớn tiếng nói. Có thể hầu hạ ở bên người A Man là vô cùng vinh hạnh, nhớ lại thân hình cường tráng mạnh mẽ của hắn, tâm nàng liền ngứa ngáy khó nhịn.

“Vậy các người cứ đợi đi.” Thấy trong mắt nữ nhân lóe ra tràn ngập **, trong nội tâm Trình Y một trận chán ghét, A Man bị người ta toan tính ý đồ rồi. Ở lại nữa cô không dám cam đoan mình có thể mất đi lý trí hay không, bực bội nói xong sau đó xoay người trở về phòng, nhắm mắt làm ngơ.

Mấy cái nữ nhân quả nhiên bất chấp trời rét lạnh mà đứng ở ngoài phòng chờ A Man đi ra, để tỏ lòng thành tâm các nàng muốn đi theo A Man, gió mạnh thổi tới cũng không rời đi nửa bước.

A Man đang ở trong phòng bất đắc dĩ mà xoa mi tâm, thấy Trình Y xanh mặt đi vào không khỏi có chút chột dạ, mở mắt không dám nhìn thẳng cô.

“Bịch”, Trình Y đá khúc gỗ dưới chân qua một bên, cảm tức trừng mắt nhìn A Man đang không dám nhìn cô, chua xót ngút trời nói: “Thật nhiều người ái mộ người ha! Thật là có điểm phúc.”

A Man dở khóc dở cười, đứng lên kéo qua nữ nhân đánh vỡ bình dấm chua dở đành nói: “Đừng nóng giận, ta lại không có ý gì.”

“Người dám!” Con mắt Trình Y trợn trừng lên, đưa tay chụp lên ngực A Man, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp nói: “Nếu người dám thu các nàng, ta nhất định sẽ không tha cho người!”

“Ồi ôi.” A Man kéo tay Trình Y ra, che ngực bị đau, nhớ tới lồng ngực còn lại có le que vài sợi, tê tê nói: “Đừng tóm, ta đáp ứng người không thu các nàng.”

“Hừ, nếu người ngoại trừ ta còn có những nữ nhân khác, ta sẽ đem người. . . . .” Không thể nói ra miệng lời nói ác độc, con mắt Trình Y đỏ lên, môi run rẩy, ừ ừ đến muốn khóc.

A Man thấy thế, cả kinh đến không còn chú ý bị lồng ngực nắm đau, lập tức ôm Trình Y vào trong ngực trấn an: “Đừng khóc đừng khóc, ta cam đoan với người tuyệt đối sẽ không có người khác! Mắt sức lớn như vậy mới cướp được người về, không nghĩ tới cướp về chính là một bảo vật, mười nữ nhân cũng không tốt bằng một mình người!”

Trình Y cắn môi không để cho mình khóc lên, bị A Man ôm thân thể cứng ngắc, làm sao cô có thể không lo lắng. Ở đây cũng không phải là hiện đại, nam nhân có thể quang minh chính đại có được nhiều nữ nhân, huống chi bây giờ A Man thân là một tộc trưởng rồi!

Cả một ngày tâm tình của cô không tốt, bị những nữ nhân kia huyền não tranh đoạt muốn vào phòng A Man làm cho tâm hoảng ý loạn. Cô chỉ có một ý nghĩ, tuyệt đối không cho các nàng dính lên A Man! Làm kẻ ác nhân cũng tốt, bị tộc nhân phản cảm cũng được, tóm lại cô tuyệt đối không cho bên người A Man ngoại trừ cô còn có những nữ nhân khác! Nếu cô không có bảo vệ được, để A Man có những nữ nhân khác, vậy cô sẽ lập tức rời khỏi nơi này, tìm một chỗ lặng lẽ giải quyết chính mình. Nếu người đàn ông cô thật lòng đối đãi phản bội cô, vậy cô cũng không cần sống sót ở xã hội nguyên thủy kém xa hiện đại này.

“Người thề trước Vu Thần!” Trình Y rời khỏi ngực A Man, đôi mắt đỏ hồng nhìn thẳng A Man. Tuy cô hiểu được bức nam nhân như vậy là không tốt, nhưng hiện tại cô không hề có cảm giác an toàn. Nếu không làm như vậy căn bản cô không thể an tâm không, đời này đều phải sống trong bất an.

A Man trầm mặc nhìn Trình Y trong chốc lát, đưa tay nhẹ nhàng xoa phiếm hồng dưới mí mắt của cô sau đó về mặt nghiêm túc thốt lời thề: “Ta A Man hướng Vu Thần vĩ đại thề, tuyệt đối không cần có những nữ nhân khác, chỉ cần duy nhất một Trình Y. Nếu như vi phạm lời thề, khiến cho ta bị tộc nhân phi nhổ, tước bỏ chức vị tộc trưởng trục xuất khỏi bộ lạc.”

Đối với một người rất xem trọng tộc nhân mà nói, lời thề này xem như rất nặng rồi. Trái tim lo lắng của Trình Y rốt cục dễ xuống. Nhìn qua trong mắt A Man chỉ có thương yêu không hề có không vui hoặc bất mãn, trong nội tâm cô dâng lên vài phần áy náy, cúi đầu xuống nói khẽ: “Thực xin lỗi A Man, là ta không hiểu chuyện bức người thề.”

“Đừng áy náy, lập lời thề cũng không sợ, vốn ta cũng không muốn những nữ nhân khác.” A Man cười lắc đầu, nhìn qua Trình Y áy náy không dám ngắt đầu chớp chớp mắt đột nhiên nói: “Nếu như người cảm thấy áy náy vậy cũng học theo giống như ta phát lời thề xem.”

A Man chỉ là trêu chọc Trình Y, ai ngờ Trình Y nghe xong lập tức ngắt đầu, trình trọng không thua gì A Man vừa rồi phát lời thề: “Ta Trình Y hướng Vu Thần vĩ đại thề, cuộc đời này chỉ có một người nam nhân là A Man, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng sẽ không thờ hai chồng, nếu như vi phạm thề này để cho ta bị trời đánh!”

A Man ngậy ngấn cả người, ngo ngác nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Y một hồi lâu, cuối cùng cảm động đem cổ ôm chặt vào lòng, hai tay dần dần siết chặt, hơi cúi đầu xuống chống đỡ đỉnh đầu Trình Y nói: “Ta chỉ thuận miệng nói, làm sao ngươi đã phát lời thề chứ.”

Trình Y ôm eo A Man, nhắm mắt lại thoải mái mà thở một hơi, gương mặt nói: “Ngươi phát ra thề ta tự nhiên cũng muốn, ta chỉ cho phép ngươi đụng ta, nam nhân khác đều không được.”

Trong phòng hai người trao đổi tâm ý, ngoài phòng các nữ nhân chờ đợi lo lắng sưng cũng không dám vén rèm đi vào. Dù sao đây phòng là tộc trưởng Trình Y nói A Man đang nghỉ ngơi, mà các nàng cũng nghe được tiếng hắn nói chuyện. Tuy không nghe rõ hắn đang nói cái gì, nhưng rất rõ ràng Trình Y lừa gạt các nàng! Mỗi người đều rất tức giận, chỉ là không dám rên một tiếng, nói chuyện cũng là âm thanh rất nhỏ.

Đội thật lâu cũng không thấy A Man đi ra, ngay khi các nữ nhân đang nghĩ hay là đi về trước lúc nửa lại đến thì A Man đột nhiên đi ra.

“A Man!” Các nữ nhân nhìn thấy hắn đều tiến lên, mỗi người mặt mày hớn hờ, mặt như hoa đào, nào đâu còn có bộ dáng tức giận không kiên nhẫn trước đó.

“A Man, ta muốn làm nữ nhân của ngươi.” Không đợi A Man mở miệng, một nữ nhân nóng vội lập tức đem tâm ý nói ra.

“A Man, ta cũng vậy muốn làm nữ nhân của ngươi.”

“Ta cũng vậy.”

“A Man cứ dứt khoát thu hết chúng ta đi.”

Mấy người phụ nhân líu ríu quần quít lấy A Man nói rõ tâm ý của mình, đối với Trình Y nhũn mày đi theo sau lưng A Man các nàng làm như không nhìn không thấy.

A Man cười cười, thối lui một bước không để lại dấu vết né tránh một đám nữ nhân lôi kéo trước mặt, nhìn qua mặt mũi tràn đầy chờ mong họ nói: “Ta không có tính toán lại thu nữ nhân, bình thường rất nhiều chuyện làm cho ta lo lắng bận tâm rồi, nhiều nữ nhân thì ta làm sao có thể ứng phó được. Bộ lạc chúng ta rất nhiều nam nhân tốt, tùy các ngươi đi chọn.”

Các nữ nhân nghe vậy về mặt liền cứng lại, không thể tưởng tượng nổi mà ồ ồ ào.

“Làm sao A Man lại không muốn thêm nữ nhân?”

“Nam nhân khác đều có rồi, làm sao ngươi lại không cần?”

“Trình Y không đồng ý sao?”

“Chúng ta chỉ đi theo ngươi, không ầm ĩ không nháo, thu chúng ta đi.”

Ngươi một lời ta một câu, các nữ nhân gấp đến độ dậm chân, nào có tộc trưởng mà chỉ có một nữ nhân!

Đầu A Man lại đau, đưa tay trấn an các nữ nhân táo bạo lên không giận nói: “Đừng ầm ĩ nữa, các ngươi đều rất tốt rất có khả năng, chỉ là ta không muốn mà thôi. Đừng lãng phí thời gian ở chỗ này của ta, còn không nhanh chóng đi đoạt nam nhân tốt đi, chậm sẽ không còn! Như thế nào còn không đi? Ta vừa lên làm tộc trưởng không có vài ngày, có phải các ngươi không để ta vào mắt không?”

Thấy A Man tức giận, các nữ nhân dù không cam tâm nữa cũng chỉ có thể buông tha cho, giận mà không dám nói gì liếc trộm mặt không biểu tình của Trình Y liếc mắt một cái, căm giận mà đi thẳng.

Rốt cục tản đi, A Man chỉ cảm thấy trong lòng khoan khoái, không có tiếc nuối tiếc hận, quay đầu lại cười hỏi Trình Y: “Các nàng đi rồi, ngươi yên tâm chưa?”

“Hừ.” Trình Y liếc mắt, quay trở về phòng, khóa miệng nhẹ giọng lên, tâm tình không tệ.

Chuyện A Man không thu nữ nhân làm cho các tộc nhân rất giật mình, các nam nhân thầm mừng hắn là đồ ngốc, các nữ nhân thầm trách hắn không thức thời.

Ngoại trừ A Man, tất cả nam nhân đều chọn xong nữ nhân, đại đa số nam nhân đều là có ba nữ nhân, số ít có bốn, A Thái thì có bốn nữ nhân.

Chuyện phân phối rất phiền toái, để đoạt được người vừa mắt, trong hai ngày này phát sinh không ít khắc khẩu. Cuối cùng là A Man điều đình, tộc trưởng đã lên tiếng, người nào phân phối cho ai dù không hài lòng cũng không dám phản nản cái gì.

Đừng xem việc này thoạt nhìn không khó, khi áp dụng thật phiền toái, tổng cộng mất thời gian ba ngày mới phân phối xong tất cả nam nhân nữ nhân phản nản ở trong tộc.

Tuyết rơi, đây là trận tuyết đầu tiên từ khi bắt đầu mùa đông đến nay, tuyết rơi không lớn, rơi vào lúc nửa đêm, đến buổi sáng thì ngừng, trên mặt đất trên sườn núi đều bao trùm một tầng áo ngoài trắng noãn, phóng tầm nhìn, rất đẹp.

Trình Y giấu lên tuyết đi tìm Miếu, nghe âm thanh xột xoạt phát ra dưới lòng bàn chân, đi càng cẩn thận. Nơi bị người giấu qua lúc trước có băng, cô muốn tìm nơi không có băng đi.

Ngày tuyết rơi ở đây và mùa Hạ Tuyết ở hiện đại cũng lạnh giống như nhau, sống tại viễn cổ một thời gian, không biết là do ăn thực vật có tác dụng, hay là vẫn luôn làm việc cải biến tổ chất thân thể. Tóm lại ở đây mùa đông rất lạnh, không có hệ thống sưởi ấm cũng không có bếp lò, vậy mà cô không cảm thấy lạnh như trong tưởng tượng. Điều này đối với Trình Y mà nói xem như là chuyện tốt, nếu không cô sẽ bị đông chết.

Miếu đang ở trong phòng ngồi chỉ huy một nữ nhân cầm khăn da thú lau chùi, nhìn thấy Trình Y vào nàng để cho nữ nhân kia đi ra ngoài trước, cười mời Trình Y đến ngồi xuống trên một gò đất khác.

“Ngày không tốt sao lại còn ra ngoài, xem người mặt bị đông lạnh đến đó.” Miếu nhẹ trách mắng.

Trình Y hà hơi nóng lên bàn tay, sau đó chườm lên gò má mát lạnh, cười nói: “Không có việc gì, muốn tìm người tâm sự.”

Miếu đưa cho Trình Y: “Đây là vừa sáng sớm ta cố ý kêu người ta đun nóng, nhân lúc còn nóng uống đi.”

Trước kia người ở nơi này bình thường chưa bao giờ uống nước đun sôi, đều là trực tiếp uống nước lạnh. Từ khi Trình Y đến đây lúc vô tình cố ý truyền bá ý thức cho mọi người uống nước ấm, đặc biệt là nữ nhân đang trong thời gian hành kinh thì càng nên uống nước ấm. Vốn ban đầu các nữ nhân trong tộc cũng không xem trọng những thứ này, sau đó Trình Y nửa thật nửa giả nói với các nàng nếu luôn uống nước lạnh sẽ bị tổn thương thân thể không dễ mang thai mới lo sợ mà bắt đầu uống nước ấm.

Trình Y cầm chén nóng nóng trong tay, nhìn thái độ của Miếu không khác bình thường, nhìn không được mà suy đoán nàng thật sự không sao, hay là đang giả bộ bình tĩnh.

Miếu bị Trình nhìn mà sợ hãi, hỏi: “Nhìn ta làm gì?”

“Người . . . . hai ngày gần đây. . . . Tâm tình như thế nào?” Trình Y thật cẩn thận hỏi, vốn định uyển chuyển một chút, nhưng nghĩ với tính tình của Miếu không thích người khác nói chuyện quanh co vòng vèo. Vì vậy liền trực tiếp hỏi, chỉ là sợ chạm vào chỗ đau đối phương nên hỏi có phần dè dặt.

Về mặt của Miếu nghi ngờ nhìn về phía Trình Y, nháy nháy mắt nói: “Tâm tình của ta làm sao, sao lại hỏi như vậy?”

Trình Y do dự, cuối cùng khẽ cắn môi nói: “A Thái nhận thêm ba nữ nhân, người, chẳng phải người sẽ không cao hứng sao?”

“Ha ha, thì ra là việc này.” Miếu cười khẽ một tiếng, lắc đầu tỏ vẻ không sao cả: “Cái này có là cái gì, vì sao phải mất hứng?”

Trình Y bị hỏi thì sững sốt, cẩn thận quan sát nét mặt của Miếu, cảm thấy đối phương cũng không cố ý, là thật sự không có để ở trong lòng, kinh ngạc đến há to mồm, vẫn còn không tin hỏi tới: “A Thái có những nữ nhân khác, không phải chỉ có một mình người, người không có chút cảm giác gì sao?”

Miếu nghĩ nghĩ, cuối cùng rất thành thực trả lời: “Thật ra cũng có chút không thoải mái, nhưng cũng không có gì, không phải chỉ là có thêm mấy người phụ nhân sao? Rất bình thường mà, ta biết rõ trong nội tâm của A Thái yêu nhất chính là ta là được. Ba nữ nhân đến đây cũng không phải chuyện xấu, có thêm người chiếu cố cho A Thái, ta thoải mái không ít. Nhìn xem, từ khi các nàng đến thì việc của ta cũng ít đi rồi, có việc gì thì trực tiếp sai các nàng đi làm.”

Nghe được lời nói của Miếu..., Trình Y không biết là nên thở ra hay là tức giận, thời gian qua qua lại lại thân thiết với Miếu, khi nghe nói A Thái thu thêm ba nữ nhân thì cô rất lo lắng, sợ Miếu khổ sở. Hiện tại xem ra căn bản là Miếu không để ý, nàng cho là loại sự tình trạng phụ của mình có những nữ nhân khác là chuyện đương nhiên.

Ngẫm lại cũng phải, nơi này là thời kỳ viễn cổ, nam nhân có mấy nữ nhân, hoặc là nữ nhân cùng với mấy nam nhân làm chuyện mập mờ đều rất bình thường. Tất cả nữ nhân đều thói quen này, ngay cả kiểu ngao như Búp Bê còn không nghĩ tới muốn độc chiếm A Man, chỉ là muốn để cho Trình Y làm nhỏ còn nàng ta làm lớn mà thôi.

Tư tưởng một vợ một chồng “không hợp lẽ thường” này có lẽ chỉ có một mình cô kiên trì, Trình Y thờ dài.

“Nghe nói A Man cự tuyệt những nữ nhân ngưỡng mộ hán?” Miếu đánh nhẹ Trình Y nhướng nhướng mày, về mặt bội phục nói: “Để cho A Man chỉ có một mình người thật sự rất giỏi, là chính bản thân hán không muốn hay là do người không cho hán thu những nữ nhân kia?”

Nữ nhân thì thích bát quái, Trình Y bát quái xong rồi giờ đến phiên Miếu. (bát quái: nhiều chuyện, bà tám)

Về mặt Trình Y trấn tĩnh, mở mắt nói lời bịa đặt: “Không phải ta không cho hán thu, là chính bản thân hán không muốn.”

Miếu ha ha nở nụ cười, không tin nói: “Hai ngày này người không hề khách khí đối với nữ nhân có ý đồ tiếp cận A Man.”

Bị vạch trần ngay trước mặt Trình Y có chút ngượng ngùng, liếc mắt Miếu đang hả hê vui sướng khi người gặp họa.

“Người không biết có rất nhiều thiếu nữ bởi vì việc này mà tức giận đâu, ở trong lòng các nàng A Man cao cao tại thượng là phải có vô số nữ nhân hầu hạ, nhưng đều bị người ngăn cản.” Miếu chắc chắn lên tiếng, giọng điệu mang theo nén giận, nhưng nhiều hơn nữa là hăm dọa và bội phục.

“Tùy các nàng nói gì thì nói, tóm lại ta với A Man trôi qua vui vẻ là tốt rồi.” Trình Y không để ở trong lòng, ra cửa thường bị vài nữ nhân vụng trộm trừng

mất cũng không để ý tới. Qua một thời gian rồi các nàng cũng thôi .

Nói chuyện với Miêu một lát thì Trình Y đi trở về, A Man dường như đã tốt, ban ngày đi ra ngoài đi săn. Tuy người ngoại tộc đã bị tiêu diệt, không có người giành thức ăn với bọn họ, nhưng mà nam đình trong tộc cũng bị tổn thất hơn phân nửa, người đi săn cũng ít, trực tiếp ảnh hưởng tới số lượng con mồi bắt được.

Các nữ nhân cũng sẽ đi bắt cá, so sánh với rải rác không có được mấy con mồi, thì cá bắt được rất là nhiều, nước sông vẫn luôn chảy, cá nơi khác cũng sẽ lội tới, như vậy sẽ không xuất hiện tình huống bắt vài ngày là hết cá.

Hôm nay Trình Y cũng giống như thường ngày sau khi bắt cá thì đánh vảy mổ bụng. Khi cô đang mổ bụng một con cá mập mập, máu lập tức chảy ra, gió thổi qua, mùi cá và mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, trong dạ dày cuộn cuộn, cảm giác buồn nôn chợt tới, Trình Y nhanh chóng ném cá trong tay đi xoay người nôn ói.

Buổi sáng ăn cơm đều nôn hết, Trình Y lại nôn khan vài cái, không có gì để nôn mới thoáng thoải mái hơn.

Các nữ nhân bên cạnh đều bị dọa, có người lấy nước, có người vỗ nhẹ sau lưng cho Trình Y, có người la hét để cho nàng nhanh đi về, tình cảnh rối thành một nùi, lúc này đột nhiên không biết là ai nói câu: “Trình Y có em bé đi?”

Trình Y nghe vậy thì sửng sốt, đưa tay xoa bụng đột nhiên nhớ tới đại di mục tháng này không có tới. Bình thường thời gian hành kinh của cô rất đúng hạn, thời gian trước phải cùng người ngoại tộc đánh nhau thương vong quá nhiều, căn bản là không có thời gian suy nghĩ chuyện hành kinh. Bây giờ nghĩ lại trong lòng cô vài phần hoài nghi, áp chế kích động trong lòng để có thể càng xác định, cô tự xem mạch cho mình.

Thời kỳ đầu mang thai rất khó dựa vào mạch để suy đoán, Trình Y nghiêm túc giữ thật lâu, cảm giác được loáng thoáng hoạt mạch phi thường không rõ ràng, như có như không. Không dám khẳng định rốt cuộc thật sự là có hoạt mạch hay là bởi vì tác dụng tâm lý làm cho phán đoán sai lầm, cô không thể khẳng định chính mình trăm phần trăm mang thai, vì vậy áp chế kích động nghĩ tới bất kể là phải hay không phải, qua một thời gian ngắn nữa thì sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Bởi vì chưa thể khẳng định, Trình Y không dám nói cho A Man, sợ cuối cùng lại mừng hụt.

Sau khi hoài nghi mình mang thai, thời gian sau đó Trình Y đều rất cẩn thận, cũng không phải là mỗi lần ngửi được mùi đều buồn nôn, cách vài ngày mới bị buồn nôn một chút. Hơn một tuần lễ sau đại di mục đều không tới, hơn nữa rõ ràng cảm thấy mình mệt mỏi, buổi sáng không muốn dậy, buổi chiều còn muốn ngủ một giấc.

Vào buổi sáng một ngày Trình Y vừa mặc quần áo tử tế, cảm giác buồn nôn mãnh liệt làm cô phải lao ra ngoài phòng ới lên ới xuống thì rốt cục Trình Y khẳng định mình đang mang thai, hoạt mạch không rõ ràng, nhưng cẩn thận kiểm tra quả thực nó tồn tại.

A Man đứng ở sau lưng Trình Y vỗ lưng cho nàng, cau mày, ánh mắt chợt vui chợt buồn, vẻ mặt có vài phần không xác định.

“A Man.” Trình Y mềm mại ở trong lồng ngực rắn chắc tràn ngập cảm giác an toàn của A Man, nhắm mắt lại hư thoát nói: “Có lẽ ta mang thai rồi.”

A Man không nói chuyện, giống như là không nghe thấy lời của Trình Y..., chỉ là thân thể chấn động.

Không có xuất hiện kích động hưng phấn như trong dự liệu, Trình Y nghi ngờ mở mắt ra ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy A Man há hốc mồm, cả người như là bị định trụ vẫn không nhúc nhích như vậy.

“A Man?” Trình Y nắm lấy quần áo A Man kéo nhẹ.

“Hả?” A Man như đi vào trong cõi thần tiên đột nhiên khôi phục lại tinh thần, căng thẳng ôm người trong ngực cúi đầu lo lắng hỏi: “Không thoải mái ở đâu?”

Trình Y cong lên môi, gợn hân hỉ: “Lời nói của ta ngươi có nghe hay không vậy? Ta mang thai!”

“Thì ra là thật, ta còn tưởng rằng . . . .” A Man nói xong thì nhếch miệng cười rộ lên, cười giống như là đứa bé, rất ngu rất ngốc.

“Cho rằng cái gì?”

“Ngươi bị nôn ói, buổi tối lại . . lại cự tuyệt ta, có người nói hình như ngươi có thai, ta rất sợ các nàng đã đoán sai.” Sau khi A Man nói xong thì đưa tay nhẹ nhàng dấn lên bụng còn bằng phẳng của Trình Y, hai đầu lông mày toát ra vẻ say mê ôn nhu chết người, khóe môi giờ lên. Lúc này ai cũng có thể nhìn ra A Man có bao nhiêu vui sướng: “Hiện tại ngươi nói ra, rốt cục ta cũng yên tâm.”

Trình Y nghe vậy oán giận nói: “Thời gian quá ngắn ta không thể xác định, chỉ sợ nếu như không phải làm cho ngươi thất vọng, đã nhắc nhở các nàng không được nói lung tung rồi, vậy mà còn nói!”

“Nếu không phải các nàng vụng trộm nói cho ta biết, ngươi cho rằng tại sao mấy ngày nay ta lại bình tĩnh như vậy?” Nữ nhân của hắn vừa nôn vừa không muốn ăn cơm, sắc mặt lại không tốt, hắn sốt ruột chết người, khó khăn lắm nàng không nôn tinh thần cũng khá hơn, muốn cùng nàng ấu yếm thì lại bị cự tuyệt. Cự tuyệt một lần không sao, số lần cự tuyệt càng nhiều làm sao hắn sẽ không nhạy cảm, cũng may những nữ nhân từng có kinh nghiệm sinh con nói cho hắn biết suy đoán của họ, nếu không còn không biết chuyện gì.

Thì ra là như vậy, Trình Y chợt hiểu ra, mấy ngày nay cô không thoải mái, tuy A Man cũng sốt ruột, nhưng không có chân tay luống cuống và lo lắng giống như trong tưởng tượng. Vì chuyện này cô còn buồn bực nhiều lần, cho là hắn không còn quan tâm cô giống như trước kia. Hiện tại một khi đã biết rõ nguyên nhân thì trong nội tâm không còn chút ỷ khuất nào, cảm xúc của nữ nhân quả nhiên dễ thay đổi.

“Ngươi còn chưa nói có thích hay không.” Trình Y kéo A Man vào trong phòng, từ khi nghe được cô nói mang thai thì nụ cười trên mặt hắn chưa từng biến mất, biết rõ hắn rất vui, nhưng cô muốn nghe chính miệng hắn nói ra.

A Man cười đến con mắt đều nheo lại: “Vui vẻ, nữ nhân của ta mang thai làm sao có thể không vui?”

Nôn cả buổi nên rất mệt mỏi, Trình Y được A Man đỡ ngồi xuống, thở phào một hơi sau đó đột nhiên liếc xéo A Man trêu ghẹo nói: “Lần này ta mang thai, những nữ nhân nhìn chằm chằm vào ngươi sợ là sẽ không thành thật.”

Tuy các nữ nhân trong tộc cũng đã phân phối bầu bạn xong, nhưng ở đây cũng không có pháp luật liên quan trói buộc. Nếu nữ nhân đã có nam nhân mà đi quyến rũ nam nhân khác bình thường có lẽ sẽ bị đánh bị mắng. Nhưng nếu các nàng cảm dỗ được tộc trưởng, không cần thận mang thai cốt nhục của tộc trưởng thì nàng kia sẽ được “Thăng cấp” trở thành nữ nhân của tộc trưởng. Chỉ có bị người ta hâm mộ ghen ghét, tuyệt đối sẽ không bị đánh chửi gì.

“Ta không để ý tới các nàng.”

“Nói được thì phải làm được.”

A Man bắt đầu đi lác đác, nhẹ nhàng sờ lên đầu Trình Y khẽ cười nói: “Đừng có đoán mò, nghỉ ngơi thật tốt, ta đi tìm chút gì đó cho ngươi ăn.”

Một khi xác định Trình Y đã mang thai, A Man lại trở nên nghiêm khắc, không cho Trình Y làm việc, sợ cô bị mệt, không nỡ để cô đói bụng, cho dù thức ăn không nhiều lắm cũng muốn tăng thêm cho cô, cho dù cô nói khẩu vị kém không muốn ăn cũng dụ dỗ làm cho cô ăn hết.

Các tộc nhân nghe được tin tức Trình Y mang thai thì rất vui, đây là đứa con đầu lòng của tộc trưởng. Từ khi bắt đầu mùa đông tới nay hầu như không có chuyện gì tốt làm cho bầu không khí trong bộ lạc luôn thấp thì cái tin tức này ngay lập tức mang đến vẻ vui mừng. Tất cả mọi người rất săn sóc, sau khi biết rõ Trình Y mang thai mỗi ngày đều có người chủ động làm việc giúp cô, có ăn trước hết đều để cho cô, dù sao tuyệt đối không thể để cho hài tử của tộc trưởng bị đói bụng đến mệt mỏi.

Giống như Trình Y lo lắng, từ khi tin tức cô mang thai truyền đi, một ít phụ nữ bắt đầu rục rịch, không buông tha bất kỳ một cơ hội lấy lòng nào với A Man.

Cuối cùng những nữ nhân ở nhà A Man nhiệt tình giúp Trình Y làm việc đều bị A Man đuổi đi, mệnh lệnh các nàng không được tới nữa, đây là theo sự căn dặn của Trình Y.

Dĩ nhiên là sẽ có người không phục khi bị đuổi, người nhát gan hoặc thiếu lòng tin tưởng thì buông tha, mà nữ nhân cho là mình rất tốt đẹp thì không. Tức giận đi khắp nơi tìm người tố khổ nói xấu Trình Y. Còn nói A Man tuổi trẻ thân thể cường tráng, mấy ngày không làm “Cái kia” quả thực quá tàn khốc rồi. Các nàng muốn giúp A Man thoải mái, kết quả bởi vì Trình Y quá bá đạo, cuối cùng còn tổng kết A Man tuổi trẻ thân thể cường tráng sẽ bị Trình Y lòng dạ hẹp hòi lại ích kỷ làm hại hỏng người, đến lúc đó bộ lạc bọn họ sẽ xui xẻo.

Thân thể tộc trưởng trong nội tâm các tộc nhân rất quan trọng, thời gian dài không có nữ nhân rất tổn hại thân thể, về điểm ấy thì các nam nhân hiểu rõ nhất. Vì vậy tuân theo nguyên tắc thân thể A Man không thể chịu bất cứ tổn thương nào, bắt đầu lục tục có người tỏ vẻ nguyện ý đem nữ nhân của mình “chia xẻ” cho A Man, chỉ vì không để cho A Man nín hòng thân thể.

Ban đầu khi đó A Man không để chuyện này ở trong lòng, chờ cho có nhiều người “đề nghị” thì cảm thấy không ổn. Hắn là nam nhân tuổi trẻ, tự nhiên ** rất lớn, nếu là trước kia mà nói nếu có nữ nhân yêu thương nhưng nhớ, chỉ cần nhìn thấy thuận mắt thì cũng không cự tuyệt, nhưng mà từ khi có Trình Y thì những nữ nhân khác sẽ không hấp dẫn được hắn.

Lúc trước lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy Trình Y thì có xúc động muốn bắt nàng đi. Khi đó nàng đang tắm rửa ở trong sông, dáng người khéo léo yêu kiều, thân thể trắng trắng trơn bóng, hình dáng trước ngực rất đẹp, đỉnh nhọn là màu hồng phấn. Hắn quá quen thuộc dáng người cao lớn đầy đặn, da ngăm đen toàn thân thể, tuy lớn nhưng rù xuồng lợi hại, đầu nhũ lại là màu nâu. Nữ nhân này hoàn toàn không giống vậy.

Sờ qua thân thể Trình Y, mút qua bầu ngực trắng nõn mềm mại lại thơm tho của nàng, hưởng qua được sự khít chặt của nàng hận không thể muốn đem “chỗ đó” của hắn hút mất, sau khi ném qua tư vị hấp dẫn tiêu hồn thì làm sao lại hưởng ứng những nữ nhân khác? Cho dù hiện tại hắn rất cấp bách, hận không thể lập tức muốn giải tỏa, nhưng đây ngập ** trừ khi đối mặt với Trình Y ngoài ra khi đối diện với bất kỳ một nữ nhân nào đều không có cảm giác dậy nổi.

Đối với A Man mà nói, giống như một người được nuôi dưỡng bằng “Son hào hải vị”, thì cho dù đói bụng mất nỏ đom đóm cũng không đi ăn vụng “Com

rau dừa”, cô ăn biết đâu lại không tiêu hóa được, như vậy mới thật sự hại thân.

“Nói cho những người khác, từ nay về sau không cho phép nói với ta những điều này, Trình Y hiểu y(thuật), sẽ không để cho ta bị tổn thương thân thể. Nếu có người đến nói bậy, ta sẽ đem toàn bộ nữ nhân của hân tặng cho người khác! Hào phóng như vậy, thì triệt để hào phóng đi!” A Man xanh mặt quát hai nam nhân đang đứng ở trước mặt hào phóng “nhường vợ”.

Vốn hai người có ý tốt, ai ngờ A Man chẳng những không cảm kích mà còn khiển trách bọn họ, không khỏi kinh ngạc dị thường. Nhìn kỹ một chút, thấy A Man không giống như là đang nói giỡn, thật sự không muốn bọn họ “nhường vợ” cho, thậm chí còn phi thường ghét bỏ và chán ghét.

Lòng tốt bị xem thành lòng lang dạ thú, là ai cũng sẽ không cao hứng, hai người vô cùng tốt bụng liếc nhau sau đó ngưng ngưng gặt đầu rồi đi.

Lời nói của A Man bọn họ không dám không nghe, đem lời dận dò của hân nói hết với tộc nhân. Một thời gian sau đó cũng không còn có người nào dám đi đến trước mặt A Man làm phiền hân. Bất quá Trình Y có “bí thuật” trở thành bí mật các tộc nhân ngầm hiểu lẫn nhau, mang thai không thể hầu hạ A Man, nhưng mà có biện pháp làm cho A Man hạ hỏa. Điểm ấy làm cho người ta cực kỳ bội phục, cũng làm cho tâm tư người ta ngửa ngáy, muốn biết rốt cuộc là phương pháp gì lợi hại như vậy lại có tác dụng như vậy.

Vốn bởi vì chuyện bị A Man cự tuyệt phần lớn nữ nhân trong tộc đều bất mãn với Trình Y, nhưng vừa nghe nói Trình Y có mật thuật, mỗi người liền vứt bỏ tâm tư oán hận, giống như là quý chết đói nhìn thấy thịt nướng thơm ngào ngạt không ngừng lác lư tới chỗ Trình Y tiếp cận lôi kéo làm quen.

Trình Y không nghĩ tới trong tộc sẽ đem lời nói truyền thành không thể tưởng tượng như vậy, cái gì mật thuật chứ, tưởng tượng liền vui mừng, cô cũng không phải là yêu tinh làm sao có mật thuật!

Bị các nữ nhân quán chặt, cuối cùng đành cho một đáp án, khi nói cái này đáp án ra còn làm cho các nàng thất vọng, nhưng có một phần nhỏ nữ nhân sau khi nghe xong rất cảm kích cô, có lẽ là các nàng tương đối ngại thơ báo thù. Đáp án của cô kỳ thật rất đơn giản, tối thiểu ở hiện đại xem qua phim A(phim XXOO) hoặc là từng có nam nhân hân là cũng biết. Ngay lúc thân thể không thuận tiện có thể dùng tay hoặc miệng để thay thế, nữ nhân ngực lớn còn có thể dùng ngực. Tóm lại nữ nhân toàn thân cao thấp đều là bảo vật, cho dù không có phương tiện, luôn luôn thuận tiện giống nhau.

Mặc kệ theo lời “Mật thuật” của Trình Y có hài lòng hay không, tóm lại những ngày tiếp theo không có ai lại đến phiền Trình Y. Sở dĩ các nàng bắt đầu với Trình Y đơn giản là quan tâm thân thể tộc trưởng, đương nhiên cũng loại bỏ có người khác hâm mộ A Man. Hiện tại biết được A Man không có nói sai, Trình Y cho dù mang thai cũng có biện pháp giả tòa cho A Man, vì vậy cũng không dấy dưa nữa.

Thời gian sau này, các tộc nhân lại khôi phục thân cận với Trình Y, không còn cau mày với cô giống như vài ngày trước, cuối cùng Trình Y cũng an tâm. Đã sớm cảm nhận được các tộc nhân đều là thiện lương thân thiện, quả nhiên là như vậy, cho dù có mâu thuẫn hoặc hiểu lầm gì thuyết phục xong sẽ không sao.

Thời gian mang thai trôi qua đến coi như yên ổn, mỗi ngày Trình Y cũng không có chuyện gì để làm. Không có bị người ngoại tộc đến xâm phạm, các tộc nhân cơ hồ không có bị thương, bởi vậy cũng không cần cô đi trị thương xem bệnh cho người ta. Quần áo có tộc nhân nhiệt tình giặt giúp cô, đói bụng có người lấy thức ăn cho cô, khát có người nấu nước cho cô. Từ khi mang thai thì cô chưa từng bị đói bụng, bởi vì tất cả mọi người chủ động đem thức ăn tới tặng cho cô, bảo đảm cô ăn no rồi bọn họ mới ăn.

Ba tháng đầu mang thai Trình Y không quá thoải mái, đứa bé rất gây sức ép, nôn mửa khó chịu không ít. Từ tháng thứ tư thì không còn hiện tượng nôn nghén, khẩu vị cũng tốt hơn, vừa vận mùa đông cũng trôi qua, thực vật bắt đầu nhiều lên, cô có thể mặc sức ăn xong toàn bộ không cần khách khí.

Lúc mùa đông, A Man bọn họ từ bên ngoài “nhặt” được bốn nam nhân mang về, phải nói là bốn nam nhân sắp chết, đều trôi giạt khắp nơi, bộ lạc không phải là bị ngoại tộc diệt, thì cũng là bởi vì nạn ôn dịch hoặc thực vật quá mức thiếu thốn hủy. Tóm lại người may mắn còn sống sót cũng hết sức cùng đường không thể không di chuyển, trên đường tìm con mồi thuận tiện tìm kiếm một bộ lạc có thể nương nhờ.

Bốn người này trong có có người được cứu từ trong miệng dã thú, có người đói bụng đến bất tỉnh, sau khi bọn họ tỉnh lại thấy mình được cứu rất là cảm kích, rất thành tâm mà muốn đầu nhập vào.

Lúc ấy là mùa đông, tất nhiên A Man sẽ không tùy ý thu nạp người ngoại tộc, nghe xong thỉnh cầu của bọn họ cũng không có lập tức đồng ý, chỉ cho bọn họ vài ngày sau đó đi theo mọi người cùng nhau đi săn, quan sát xem bọn họ có phải có năng lực cho bộ lạc sử dụng, bộ lạc sẽ không thu người vô dụng.

Có lẽ đây là hi vọng duy nhất của bốn người, trong thời gian đang quan sát bọn họ liệu mình thể hiện. Lúc đi săn luôn dẫn đầu chạy ở phía trước, mấy ngày sau người người đều săn được không chỉ một con động vật. Thấy bọn họ có khả năng, A Man thật hài lòng, chỉ là không có lập tức mở lời đáp ứng mà là cau mày làm như rất muốn đuổi bọn họ đi, làm họ sợ tới mức bốn người đều quý xuống không ngừng dập đầu cầu xin A Man đáp ứng cho bọn họ ở lại.

Đội các tộc nhân hỗ trợ khuyên can hồi lâu A Man mới đáp ứng cho bọn họ ở lại, làm cho bọn họ vô cùng cảm kích và vui sướng không thể nói nên lời. Trong lòng bọn họ A Man giống như là cha mẹ tái sinh, hận không thể cúng bái như thần tiên.

Nữ nhân trong bộ lạc quá nhiều, nam nhân thiếu, nếu muốn bộ lạc lớn mạnh trong một thời gian ngắn, trong đó có một biện pháp chính là thu nhận người ngoại tộc cùng đường.

Nam nhân và bé trai của bộ lạc quân địch cũng không thể nhận, bởi vì khó bảo đảm bọn họ sẽ không có ý tưởng báo thù, giữ lại người như vậy quá nguy hiểm. Cho nên sau khi A Man bọn họ báo thù xong sau đều giết hết tiểu nam hài (bé trai) trong bộ lạc. Mà những người lẻ loi một mình suýt chút nữa chết lại có thể thu nhận được, bọn họ sẽ không trả thù chỉ biết cảm kích.

Từ trong những nam nhân có nhiều nữ nhân tất cả chia ra một nữ nhân đưa đến cho bốn thành viên mới gia nhập. Bởi vì tất cả mọi người đều muốn làm cho tộc đàn mau sớm lớn mạnh, vì vậy các nam nhân thật sự là xuất ra 120 phần trăm tinh lực đi “tạo” hài tử, vì vậy khi mùa xuân đến đã có thêm nhiều nữ nhân mang thai.

Lúc này Trình Y lại có chuyện để làm, bắt đầu hướng dẫn tuyên truyền tri thức các nữ nhân an thai dưỡng thai, thời gian này cô vẫn luôn lo lắng lúc sinh sản không có bà mụ giỏi. Cô đã hỏi kỹ càng qua nữ nhân đã sanh hài tử ở đây, mới biết được các nàng phần lớn không cần bà mụ lúc sinh, một khi muốn sanh con thì cỡi y phục xuống, mở đùi dùng sức thì hài tử tự mình chui ra.

Sinh con lại dễ dàng giống như gà mái đẻ trứng vậy, lại còn có thân thể rất cường tráng, Trình Y thì không được. Cô mang thai lần đầu, hơn nữa cũng không được nhanh nhẹn dũng mãnh đến độ trong thời gian một cái nháy mắt thì có thể sinh ra hài tử.

Một số ít nữ nhân lần đầu sinh rất đau đớn, có chút khó chịu sinh không được thì vu y mời đến niệm niệm khăn vải một cái hài tử liền sinh ra. Đặt biệt có một nữ nhân cho dù vu y niệm kinh đều vô ích, cuối cùng khó sinh mà chết, một thì hai mạng.

Trình Y không nghĩ mình sẽ khó sanh con mà chết, cũng không muốn đưa con đầu lòng không được sống sót ra đời. Vì vậy trong lúc mang thai tháng thứ ba thứ tư liền tìm nhiều phụ nhân từng có kinh nghiệm đỡ đẻ, đem tất cả hiểu biết không nhiều lắm về kinh nghiệm đỡ đẻ nói cho các nàng biết. Như vậy không chỉ có thể cho chính mình sự bảo đảm an toàn trong lúc sinh sản, mà tộc nhân khác lúc sinh cũng không cần lo lắng.

Trong nháy mắt, ngày hè nóng bức trôi qua, lúc này Trình Y mang thai đã hơn bảy tháng, cả người mượt mà không ít. Ban đêm ngủ thường xuyên bị chuột rút đau đến toàn thân mồ hôi, cái này cũng khó cho A Man. Mỗi ngày đều phải mát xa cho cô, ban đêm khi cô bị chuột rút cho dù nửa đêm ngủ không ngon cũng sẵn sàng xoa nắn chân cho cô, lại lau mồ hôi cho cô.

“A Man, thời gian này vất vả cho ngươi.” Tại lần thứ n bị chuột rút, sau khi được A Man xoa bóp, Trình Y hư thoát nằm trên da thú cảm thán nói.

A Man cầm lấy cây quạt ở một bên quạt, khẽ nói: “Không khổ cực, ngươi đang mang thai con của ta, ta cần phải làm vậy.”

Cho dù khoảng cách giữa hai người khoảng hai cái nắm tay, Trình Y vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ trên người hần truyền đến. Đây không phải bởi vì mát xa cho cô mà xuất mồ hôi, tuổi hần còn trẻ tinh lực rất dồi dào thân thể thật lâu chưa được thỏa sức mà “giải tỏa”.

“A Man ngươi cố nhẫn nhịn thêm, chờ hài tử sinh xong đến khi ta hết tháng ở cữ, nhất định đền bù tổn thất ngươi.” Về mặt Trình Y áy náy nói, hai tháng trước bụng không có lớn như vậy thì cô còn có thể lấy tay hoặc dùng miệng đền bù tổn thất cho hần. Nhưng bây giờ thân thể của cô nặng nề, chỉ có thể ngẫu nhiên trong lúc Bảo Bảo không làm khó thì có thể xử dụng tay an ủi hần, nhưng cái này cơ bản gần không đúng chỗ ngứa, tác dụng không lớn.

Ánh mắt A Man sáng quắc nhìn chăm chăm vào gương mặt tròn lên không ít của Trình Y, bàn tay to sờ soạng vài cái trên người cô, cuối cùng thật sự nhìn không được, thở hào hển ngồi dậy ầm ầm nói: “Không được, ta phải đi ra ngoài tắm một lát, ngươi ngủ trước đi.”

Thấy A Man chặt vật lao ra khỏi phòng, Trình Y vừa thương vừa mắc cỡ, càng nhiều hơn là cảm động. Ở thời đại này A Man có thể làm được chỉ có duy nhất một người là cô thật không dễ dàng, thực tế dưới tình huống đã hơn nửa năm hần không có “Tận hưởng”, biểu hiện khó nhịn khó chịu không giống như là vụn trộn ăn vụng. Hơn nữa thời gian trước có một đêm lúc A Man đi ra ngoài tắm còn cô nóng đến ngủ không được nên cũng đi ra, kết quả nhìn thấy có một nữ nhân nhảy vào trong sông ôm lấy A Man ý đồ quyến rũ hần. Rốt cuộc bị A Man đẩy ra mắng to, làm cho nữ nhân lớn mặt yêu thương nhưng nhớ bị mắng mà chày đi.

Không biết có phải A Man nói cái gì với nam nhân của nàng kia hay không, ngày hôm sau Trình Y phát hiện mặt mũi nữ nhân kia bầm dập, nam nhân của nàng còn rất tức giận ở trước mặt của mọi người quát tháo nàng làm việc. Mà hai cái “tỷ muội” của nàng thì nhàn nhã ngồi ở ngoài cửa phòng nói chuyện phiếm, thuận tiện giám sát nữ nhân đang chặt vật làm việc.

Từ đó về sau không có nữ nhân nào dám canh giữ ở bờ sông lúc nửa đêm chờ A Man nữa, nữ nhân trong tộc đối mặt với Trình Y càng cung kính bội phục. Một nữ nhân có thể bắt được thân thể và trái tim của nam nhân thật sự quả không dễ dàng.

Trời vào thu thì thời gian sinh nở của Trình Y càng tới gần, may y phục nhỏ cho bảo bảo, đồ dùng lúc sinh sản cũng đã sớm chuẩn bị xong. Làm sao sử dụng những vật này cũng đều hướng dẫn qua cho vài phụ nhân từng có kinh nghiệm đỡ đẻ, nên chuẩn bị cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ sinh Bảo Bảo ra.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 48.

Nghỉ đến Bảo Bảo mới sinh làn da mềm mại, sợ chất liệu quần áo bình thường sẽ gây ngứa cho bé. Vì vậy Trình Y lấy ra áo chèn cô mặc trên người lúc xuyên qua sửa lại, làm thành áo trong có thể bao bọc trẻ nhỏ mới sinh, còn lại một ít vải thừa thì bao bọc bên ngoài tắm da thú được cẩn thận chọn lựa nấu trong nước nóng làm hai cái tã lót.

Trong lúc ở cữ không tiện làm việc, vì vậy Trình Y đều đã may xong quần áo hải vớ cho Bảo Bảo có thể mặc trong hai ba tháng. Cô không cần lo lắng sau khi sinh thì không đủ sữa cho bé, trong tộc có mấy người phụ nhân vừa mới sinh xong, đến khi cô sinh thì mấy người phụ nhân còn chưa cho hải tử cai sữa đâu, các tộc nhân đều nhiệt tình, sẽ không có ai cự tuyệt cho hải tử uống sữa ké.

Hôm nay khí trời tốt, Trình Y không muốn ở trong phòng, vì vậy lấy tay nâng bụng đi ra bên ngoài, ngồi lên một cái thớt gỗ đặc biệt làm cho cô.

Bên ngoài rất náo nhiệt, các nữ nhân đang làm công việc, bọn nhỏ đang chơi đùa, thỉnh thoảng sẽ truyền đến thanh âm quát tháo, là đứa nhỏ nghịch ngợm bị người lớn mắng.

Trước kia không cảm thấy gì, gần đây Trình Y đặc biệt thích xem tiểu hải tử và cha mẹ nó sinh hoạt cùng nhau. Cho dù là bọn nó làm cho cha mẹ tức giận tới mức giơ chân, hoặc là bị cha mẹ đuổi theo đánh cho mặt mũi bầm dập, cũng làm cho cô cảm thấy ấm áp. Cũng không phải lần đầu tiên mà nghĩ sau này mình cùng con ở chung sẽ là tình cảnh gì. Hải tử rất nghe lời thì cô vui vẻ sờ đầu nó khen ngợi nó, hay là hải tử quá bướng bỉnh sẽ bị cô cầm cây chày đuổi theo?

“Nghĩ gì thế, cười đến miệng đều không khép lại được.” Vào lúc Trình Y lăm vào ảo tưởng ngọt ngào thì Miểu đến.

“Không nghĩ gì, ngươi đến rồi, nhanh ngồi xuống.” Trình Y mời Miểu đến ngồi xuống cùng mình, Miểu cũng đang mang thai, đã bốn tháng, bụng đã nhô lên, A Thái thật vui mừng, đối với Miểu càng để ý săn sóc.

Miểu cẩn thận ngồi trên thớt gỗ với Trình Y, liếc xéo Trình Y cười hỏi: “Vừa rồi đang cười cái gì? Là đang nghĩ đến Bảo Bảo của ngươi đi?”

“Quả nhiên là người sắp làm mẹ, thật hiểu tâm tư của ta.” Trình Y vuốt bụng tròn vo mỉm cười, nhìn Miểu trêu ghẹo nói: “Sao giờ lại ra đây? Không phải A Thái trông chừng ngươi rất kỹ sao?”

“Tại hần lần đầu làm cha nên chuyện bé xé ra to thôi, đi ra một chút thì có làm sao.” Miểu nói lăm nhăm, mặc dù nói lời phàn nàn..., nhưng hai đầu lông mày lại tràn đầy hạnh phúc và cảm giác thỏa mãn vì được coi trọng.

“Hôm nay giống như hần không có đi ra ngoài? Vậy ngươi cẩn thận đi, lập tức hần sẽ tìm ngươi trở về.”

“Sẽ không, hần bị những nữ nhân kia quẩn lầy, không tới nhanh được.” Miểu vô tình khoát khoát tay.

Trình Y nghe vậy thì hiểu rõ gât đầu, tập tục ở đây “vợ cả” chưa có hải tử trước, thì “Thiếp” không thể sanh con. Cho nên sau khi nam nhân ở cùng phòng với bọn họ đều phải ăn một loại lá Diệp Tử mang tính âm, như vậy sẽ không dễ dàng mang thai. Hiện tại Miểu đã hoài thai, ba nữ nhân khác của A Thái cũng không cần bận tâm nữa, thừa dịp Miểu đang mang thai không thể hầu hạ A Thái, tất nhiên là kiếm đủ mọi cách đoạt A Thái.

“Ngươi cảm thấy ngươi đang mang thai con trai hay gái?” Trình Y thay đổi chủ đề.

“Đương nhiên là con trai, bộ lạc chúng ta thiếu nam nhân, ngươi thì sao?”

“Ta không sao cả.” Cũng không tính sinh một đứa, cái thai này là nam hay là nữ cũng không quan trọng. Cô chỉ hy vọng từ nay về sau có con trai lại có con gái, có thể gom góp thành chữ “Hảo”.

(好: tốt(hảo) được ghép từ hai chữ: 女: con gái; 子: con trai)

Miểu liếc mắt nhìn Trình Y mang thai, lại nhìn một chút dáng người của nàng nhỏ gầy hơn mình, nhin không được lo lắng nói: “Ngươi nhỏ gầy như vậy, lại mang thai đầu, đến lúc đó sẽ ăn không ít khổ.”

“Không có việc gì, có mấy bà mụ có kinh nghiệm” Trình Y cúi đầu nhìn về phía bụng của mình, trù mến mà lại nghiêm túc nói: “Đây là hải tử đầu tiên của ta và A Man, liệu chết cũng phải sinh nó ra.”

“Này này, đừng nói cái chữ kia! Nếu ngươi là thật có cái gì, anh sẽ nóng này chết.” Miểu trừng Trình Y.

“Ha ha, yên tâm đi, vì A Man và Bảo Bảo, lúc sinh có đau ta cũng phải nhịn xuống.” Trình Y dùng lời nói vui sướng che dấu lo lắng, ở đây lúc sinh có thể qua được hay hoàn toàn phải xem vận khí.

“Ngươi mau sinh đi, đến lúc đó vừa ở cữ xong vừa vặn giúp ta làm vài món tiểu y.” Miểu đi sẵn làm việc cần thể lực rất giỏi giang, về phần thù thừa may và thì không có sở trường, làm được quần áo để mặc nhưng không đẹp. Từ khi nàng đến xem Trình Y làm vài món y phục nhỏ nhỏ và dùng da thú làm hải cùng bít tất thì tâm tư ngửa ngáy rồi.

“Ngươi đều nói vô số lần rồi, ta nhớ mà.” Trình Y bật cười, Miểu kiên trì không chịu để cho những “Tỷ muội” kia làm giúp quần áo cho con nàng, cho dù biểu hiện không hề để ý trọng phụ có những nữ nhân khác, nhưng ở một vài chi tiết nhỏ vẫn có thể nhìn ra nàng bài xích.

“Mặc đồ do ngươi làm, Bảo Bảo của ta thật có phúc.” Miểu đang vui vẻ cười, đột nhiên nhìn thấy A Thái đang bước nhanh đi tới, nhin không được mắt trợn trắng.

“Biết ngay ngươi tới nơi này, bên ngoài lạnh lẽo, theo ta về đi.” A Thái đi tới chào Trình Y sau đó liền thật cẩn thận vịn cánh tay Miểu đỡ nàng dậy.

“Làm sao ngươi đến nhanh như vậy?” Miểu rất bất mãn, nàng mới vừa tới có một lát.

“Chị dâu mệt rồi, người ở đây sẽ quấy rầy nàng nghỉ ngơi.” Sau khi A Thái nói xong không để ý Miểu kháng nghị cường thế lại không mất ôn nhu mang nàng đi.

Nhìn Miểu và A Thái rời đi, khóe miệng Trình Y không tự giác cười vui vẻ, một đôi vợ chồng cảm tình rất tốt, nếu A Thái không có những nữ nhân khác thì thật hoàn mỹ, đáng tiếc sự thật không như vậy.

Bên ngoài có chút lạnh, Trình Y không có nán lại mà trở về phòng.

Khi Trình Y mang thai giữa tháng chín thì Bảo Bảo trong bụng của nàng đợi không được muốn đi ra. Khi đó Trình Y đang ăn cơm trưa, A Man bung thịt và cháo tộc nhân nấu xong vào phòng. Hai người đang ăn cơm, mới vừa ăn một nửa thì bụng Trình Y bắt đầu đau.

“Ai nha.” Trình Y bỏ chén xuống ôm bụng, nói với A Man đang trừng lớn mắt có vẻ bối rối: “Ta sắp sinh, gọi bà đỡ đi.”

A Man nghe vậy liền đứng lên, chạy đi như bay, bởi vì quá sợ quá mau chân đạp phải gò đất suýt té ngã, lao đảo chạy ra rống to với tộc nhân đang ăn thịt: “Trình Y sắp sinh, bà đỡ mau tới đây!”

Các bà mụ còn chưa ăn xong, nghe vậy lập tức buông thịt nướng vội vàng chạy tới, có ăn nữ nhân ăn xong hỗ trợ đi nấu nước.

Lúc sinh cần dùng đến dây kéo, dao, khăn mặt cùng quần áo tã lót của bảo bảo đều đặt ở một cái túi đặt ở bên giường, chỉ chờ đến lúc sinh là có thể dùng bất cứ lúc nào.

A Man bị đuổi ra bên ngoài, bởi vì vừa mới bắt đầu nên phản ứng đau bụng sinh còn chưa dày đặc, Trình Y cúi quần nằm xuống sau đó bị bà đỡ yêu cầu ăn phần cơm còn lại.

Quần áo nửa người dưới đều cởi đi, dùng một tấm da thú dày làm chăn mền che phủ. Trình Y sợ vào lúc sinh bị cảm lạnh nên cô nhờ người ta ở ngoài cửa nhóm lửa, như vậy trong phòng sẽ ấm áp hơn.

“Nữ nhân sanh con dễ dàng lắm, không cần lo lắng.” Có nam nhân đã làm cha thấy mặt mũi A Man trắng bệch, buồn cười tới khuyên.

A Man lắc đầu cự tuyệt rồi đi: “Trình Y là thai đầu, thể cốt của nàng không cường tráng như những nữ nhân khác.”

“Bốn bà đỡ thì có thể có chuyện gì?” Các tộc nhân đối với hành vi Trình Y lại có bốn bà đỡ thì tỏ vẻ ngạc nhiên. Bình thường lúc nữ nhân sinh nhiều lắm là có một bà đỡ, thậm chí có người không cần bà đỡ mà tự mình sinh ra.

“Các người đi ăn đi, đừng để ý tới ta.” Lòng mảy A Man nhấm lại, cảm thấy bất mãn với tộc nhân ở bên cạnh quấy nhiễu tâm tư của hắn, nhưng áp chế nóng nảy mà không có nổi giận.

Một người khác thấy sắc mặt A Man không tốt, lôi kéo người còn muốn tiếp tục khuyên can rồi đi, lúc rời đi còn không quên an ủi A Man: “A Man đừng quá sốt ruột, có nhiều bà đỡ như vậy, mẹ con Trình Y tuyệt đối không có việc gì.”

A Man cũng không để ý mà gật đầu, hắn giống như đại thụ (cây to) trăm năm đứng thẳng tắp ở ngoài phòng thủ hộ lấy nữ nhân của hắn đang sinh Bảo Bảo.

Nước nấu xong, Trình Y kêu bà đỡ bỏ kéo và khăn mặt vào nấu, cương quyết yêu cầu các nàng đi rửa tay, các bà mụ vừa mới nướng thịt, trên tay không sạch sẽ, cô không thể chấp nhận bị đỡ đẻ như vậy.

Trong nội tâm các bà mụ nói thầm lắm chuyện, nhưng bởi vì A Man đang ở bên ngoài, các nàng không dám không nghe, không tình nguyện đi ra ngoài cẩn thận dùng nước nóng rửa tay sạch sẽ mới vào nhà.

Đau bụng sinh còn chưa liên tục, lần đầu sanh con Trình Y khó tránh khỏi có chút khản trương. Sợ mình không thả lỏng ảnh hưởng sinh sản, vì vậy nói chuyện với các bà mụ để dời đi chú ý, nói đến miệng khô Trình Y bắt đầu đỏ mặt hời. Cảm giác khản trương phai nhạt không ít, nên không nói nữa để bảo tồn thể lực.

“Trình Y sắp sinh?” Miểu nâng bụng bước nhanh đi đến bên người A Man hỏi.

“Ừ.” Trình Y không kêu rên, tâm tình A Man bắt đầu xoắn lại, không có tâm tư để ý tới Miểu hỏi thăm, cũng không biết nàng hỏi cái gì, ai hỏi cái gì hắn đều trả lời một từ ừ.

A Thái khản trương hề hề đuổi đi theo, kịp thời giữ chặt Miểu muốn vào phòng xem Trình Y, cau mày nói: “Người đừng đi vào, người nhiều, thân thể này của người đi vào chính là quấy rối.”

Miểu cúi đầu mắt nhìn bụng mang thai đã nhô cao, ý thức được vừa rồi mình kích động, nghe bên trong thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng rên rỉ của Trình Y, nàng sốt ruột: “Ta lo lắng.”

Nghe vậy, tóc A Thái muốn dựng lên, lôi kéo Miểu đi trở về: “Nghe nói thai đầu rất lâu mới có thể sinh ra, người không thể luôn ở bên ngoài chờ, chờ chị dâu sinh xong người lại qua.”

Miêu liên tiếp quay đầu lại nhìn, nàng không muốn đi, cũng biết A Thái nói đúng. Hiện nay nàng đã mang thai sáu tháng tình huống này không thích hợp ở lại chờ đến sinh xong, đành bất đắc dĩ ngoan ngoãn theo A Thái đi trở về. Nàng để cho ba người “Tỷ muội” thay phiên đi qua xem, có biến lập tức báo lại cho nàng.

Lại qua hơn một giờ, Trình Y bắt đầu đau thức, mồ hôi rơi như mưa, đau đến cô phải gất gao cắn chặt răng, nhưng tiếng rên rĩ vẫn không ngừng tràn ra.

Các bà mẹ không hề nói chuyện, đều tập trung tinh thần đỡ đẻ, xương chậu của Trình Y so với nữ nhân trong tộc hẹp hơn, lúc sinh con nhất định sẽ thông khổ hơn, các bà mẹ cũng không dám lơ là.

Vỡ nước ối, sản đạo mở ra, Trình Y sợ mình la to hao mòn thể lực, cầm lấy khăn da thú nhét vào trong miệng cắn chặt, dưới thân không ngừng truyền đến đau nhức thấu tim làm nàng hận không thể lập tức chết đi. Hai tay nắm chặt da thú dưới người gân xanh đều nổi cả lên, da thú bị nàng chà đạp không còn hình dáng.

Tiếng rên rĩ của Trình Y đột nhiên nhỏ lại, A Man lập tức luống cuống, bất chấp tất cả mà khăn trương hô to: “Trình Y, ngươi làm sao rồi?”

Một bà đỡ vội vàng trả lời thay cô: “Nàng không có việc gì, ngươi không được vào!”

A Man nhấc chân muốn đi vào bị ép dừng lại, không biết tình huống trong phòng, gấp đến độ hấn xoay tròn chung quanh, tóc đều bị hấn nhỏ rút vài nắm, mắt đẫm tai ngơ với lời an ủi của người bên ngoài. Tất cả tinh lực của hấn toàn bộ đặt ở trên người Trình Y đang ở trong phòng sinh con. Nàng khó chịu rên rĩ một cái làm cho lòng của hấn đều run rẩy một cái, nàng không rên rĩ lòng của hấn lại càng run sợ hơn.

“Sắc mặt A Man thật là khó coi.”

“Tay của hấn run thật thật lợi hại.”

“Hấn chảy mồ hôi rồi.”

“Trình Y thật phúc khí, nàng sinh con làm cho nam nhân giống như lo lắng cái gì, lúc đầu ta sinh con đau đến kêu gào thì nam nhân của ta còn vui mừng.”

“Ngươi đương nhiên không giống rồi, Trình Y nào có khỏe mạnh như ngươi, nàng. . . . .”

“Hừ, ngươi nói nhỏ một chút.” Người nói chuyện ánh mắt quét tới A Man.

Thấy sắc mặt A Man càng trắng không còn chút máu, người chung quanh cũng không dám nói lung tung.

“Sản đạo mở, dùng sức mở rộng thêm một chút.”

“Hít sâu, ta hít vào thì ngươi hít vào, ta thở ra thì ngươi thở ra, nào, hít vào. . .”

“Đừng ngắt đi, chịu đựng.”

“Chúng ta thấy đầu đứa bé rồi, kiên trì một chút.”

Bốn bà đỡ đầu đầy mồ hôi nói, lúc Trình Y muốn ngắt đi đã có người véo cô một cái, bây giờ là giai đoạn quan trọng, người lớn không thể có sơ sót gì.

Cho tới bây giờ chưa từng bị đau như vậy, Trình Y cảm giác giống như nửa người dưới của mình bị người ta thô lỗ dùng thanh sắt xuyên qua, cũng không nhận được nửa kêu đau ra tiếng. Cảm giác lần sau đau hơn lần trước, cảm giác có cái gì ở dưới thân muốn thoát ra ngoài, đau đến mỗi một lần cô đều cho rằng mình sắp chết.

Nghe được tiếng kêu thảm của Trình Y A Man không bình tĩnh được nữa, nhấc chân muốn vào nhà, hô to: “Trình Y, ngươi cố chịu đựng!”

Tộc nhân đang chờ ở một bên thấy vậy sợ tới mức vội vàng giữ chặt A Man: “Ngươi không thể đi vào, sẽ làm bà đỡ nữ nhân của ngươi và hài tử gặp nguy hiểm.”

A Man nghe vậy không dám tiến vào, dừng bước đứng lại toàn thân cứng ngắc, hai mắt cũng không nháy một cái căng thẳng nhìn chăm chăm vào trong phòng, Trình Y kêu rên một tiếng thân thể của hấn liền run rẩy một cái.

“Đầu đứa bé đi ra, lại dùng sức!”

“Cắn răng lại dùng sức!”

Trình Y kêu gào đến khản cả giọng, đã ở vào trạng thái mơ màng, dùng lực cũng là phản ứng bản năng, nghe được bà đỡ kêu dùng sức cô muốn dùng sức nhưng không còn có tí sức lực nào.

“Nhanh nhanh, còn một bước ngươi không thể ngắt!” Một bà đỡ lớn tiếng quát Trình Y.

Nghe được Trình Y muốn ngắt..., A Man giật mình phục hồi tinh thần lại, vung mạnh cánh tay của hai người đang giữ chặt hấn nhanh chóng xông vào trong phòng.

“Trình Y! Ta đây.” A Man không để ý tới các bà mẹ đang bị hù dọa, bỏ nhào vào trước mặt Trình Y dùng sức nắm lấy tay của cô lớn tiếng nói.

Trước mắt dần dần biến thành màu đen, mỗi một đến lập tức muốn nhắm mắt lại Trình Y nghe được tiếng A Man thì mở mắt ra. Thấy A Man thật sự ở bên người mình, không biết như thế nào, cảm giác choáng váng giảm đi, thân thể cũng có khí lực.

Các bà mẹ không thêm mắng A Man, một lần nữa cô vũ thúc giục Trình Y.

“Trình Y, người tăng thêm sức.” A Man đem tay Trình Y đưa lên miệng hôn lấy từng chút.

Đây là đứa con đầu tiên của A Man và cô, A Man đang ở bên cạnh cô, cô không thể ngất đi! Trình Y nghĩ như vậy, cắn răng một cái tập trung khí lực toàn thân, khi các bà mẹ kêu dùng sức, cảm giác đau đớn bên nhọn giống như là muốn xé rách đánh úp tới sau đó đột nhiên thân thể chợt nhẹ, cảm giác có cái gì trượt ra ngoài khỏi cơ thể cô.

“Oa.” Thanh âm tiếng khóc nỉ non của hài nhi vang dội, thanh âm này vang ở trong tai A Man và Trình Y không thể nghi ngờ chính là tiếng trời.

“Là một bé gái.” Một bà đỡ lấy kéo đã đun sôi sạch sẽ cắt cuộn rón rồi cột kỹ cho đứa bé, ôm nó đi tắm sạch.

Các bà mẹ còn lại như trút được gánh nặng, hài tử được sinh ra, người lớn cũng bình an, lúc này mới bắt đầu có lòng dạ mà đi quở trách A Man vào đây, nói nữ nhân sanh con nam nhân đi vào sẽ xui xẻo.

Mùi máu tươi trong phòng rất nặng, các bà mẹ cho dùng bố sạch sẽ lau toàn thân cho Trình Y, sau đó thu thập sạch sẽ trong phòng.

Bảo Bảo được tắm sạch, bà đỡ dùng quần áo bọc kín đặt ở bên cạnh Trình Y.

Trình Y mệt mỏi không chịu nổi, chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ lập tức, cố gắng chống không có nhắm mắt, bởi vì cô muốn nhìn con gái.

Bảo Bảo đang ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng nhỏ hơn lòng bàn tay của Trình Y, nhìn khó coi. Nhưng cho dù là khó coi như vậy cũng làm cho tâm của Trình Y trong nháy mắt mềm mại vô cùng.

A Man nhìn Bảo Bảo, sau đó cười ngây ngô nhìn về phía Trình Y: “Con gái giống người, nhỏ nhỏ.”

Trình Y nở nụ cười, mí mắt trầm xuống, thật sự chịu không nổi chỉ nhẹ nói: “Ta ngủ” liền nhắm mắt ngủ say sưa.

A Man cầm khăn mặt nhẹ nhàng mà lau mồ hôi cho Trình Y, lấy tay chấy vuốt đầu tóc rối bời của cô, nhìn một lớn một nhỏ trước mắt, trong lòng của hắn tràn đầy cảm động. Vô cùng thành kính hôn lên mặt Trình Y và nữ nhi mới ra sinh, nói khẽ: “Ngủ đi, những bảo bối của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 49.

Sau khi sinh Trình Y bắt đầu ở cữ, ở đây có rất ít nữ nhân ở cữ liên tục trong một tháng, phần lớn đều là sinh xong ở cữ không đến một tuần thì ra phòng làm việc, số ít hơi suy yếu thì sẽ đợi đủ mười ngày. Bởi vì sự kiện này Trình Y làm công tác tư tưởng không ít cho các nữ nhân trong tộc, truyền thụ cho các nàng sau sinh sản xong không ở cữ đủ rồi một tháng rất có thể sẽ sinh các loại bệnh ở lúc lớn tuổi, nhưng chỉ tốn công vô ích.

Rất nhiều chuyện trong tộc các nữ nhân đều nghe theo Trình Y..., nhưng vẫn có một ít quan niệm đã thâm căn cố đế, không phải Trình Y nói lúc già sẽ dễ bị bệnh mà thay đổi quan niệm được. Các nàng nghe xong thì cười cười, nên làm việc thì làm việc, trước kia ở trong nhà chỉ có một nữ nhân, nhất định phải làm việc. Bây giờ một nam nhân có ba bốn nữ nhân, nếu luôn ở cữ mặc kệ công việc sẽ làm nam nhân mất hứng, nói không chừng còn có thể bị các “Tỷ muội” nói lời biếm. Vì vậy bắt buộc các nữ nhân sau khi sinh xong chỉ cần cảm giác trên người hơi khỏe đã đi xuống giường làm việc.

Trình Y rất xem trọng thân thể của mình, hạ quyết tâm không ở cữ hết một tháng sẽ không ra ngoài, cô nói quyết định này với A Man, cũng được đối phương đồng ý. Vốn thân thể của cô sẽ không khỏe mạnh như người viễn cổ, nếu như không chú ý một chút mà nói..., lỡ sinh bệnh gì ở nơi điều kiện y học lạc hậu này rất có thể liền đi đời nhà ma, cô còn không muốn mới sống có mấy năm thì chết.

Mẫu thân của A Man từ khi trọng phụ chết đi cũng không tái giá, vẫn ở một mình, sau khi Trình Y sinh liền chủ động tới chăm sóc trong tháng ở cữ. Chủ yếu là bà thay đổi giặt tã cho cháu gái, quần áo của Trình Y và A Man thì do những nữ nhân khác trong tộc hỗ trợ. Trình Y đã cứu mệnh nam nhân của các nàng, cho nên giúp Trình Y làm việc cũng không có câu oán hận gì, đều rất chủ động, giống như trước kia giúp mẹ con vụ y làm việc.

Lúc này vì muốn sữa được đầy đủ, Trình Y ăn không ít thịt, đương nhiên cũng phối hợp ăn rau đại, dinh dưỡng đầy đủ mới bảo đảm thức ăn cho con gái.

Hai ngày đầu Trình Y rất ít sữa, căn bản không đủ cho Bảo Bảo ăn, cũng may có một chuyện làm cho cô hài lòng, đó là có sữa non cho con gái, sữa non có giá trị dinh dưỡng cao, đây là tuyệt đối không thể coi thường.

Bảo Bảo không đủ ăn, vì vậy mẫu thân A Man liền ôm Bảo Bảo đi tìm nữ nhân có sữa khác. Sau đó Trình Y vội vàng gia tăng dinh dưỡng, thực vật ở đây không đa dạng như ở hiện đại, ngoại trừ con mồi và rau dại bên ngoài cũng rất khó tìm được trái cây. Ngẫu nhiên còn có thể ăn vào chút ít trứng chim thịt cá. Không muốn con gái phải luôn đi nơi khác tìm sữa ăn, vì vậy dù là không có khẩu vị, Trình Y cau mày ra sức nhét đồ ăn vào trong miệng.

Cuối cùng không uống công vất vả, lúc hình thể của cô lại mượt mà hơn thì rốt cuộc cũng đủ sữa. Bảo Bảo ăn hết sữa của cô thì ợ một cái, nhìn thấy bộ dáng khuôn mặt Bảo Bảo nhỏ nhỏ như quả trứng gà sau khi ăn sữa xong cái miệng nhỏ nhắn khả ái ngáp một cái rồi nhắm mắt lại rất đáng yêu. Trên mặt Trình Y biểu lộ ôn nhu như nước, thật sự là hận không thể đem tất cả những gì của mình đều hiến cho Bảo Bảo.

Lần đầu tiên A Man được làm cha, rất đôi yêu thương con gái, tuy không phải là con trai thì có chút tiếc nuối, nhưng hân xua đi ý nghĩ này. Hân và Trình Y tuổi còn trẻ, về sau còn có thể sinh con trai cho hân.

“Oa oa.” Ngay lúc A Man vào Trình Y đang nói nhỏ thì Bảo Bảo đột nhiên cất tiếng khóc lên.

“Làm sao vậy? Đói bụng sao?” Chân tay A Man luống cuống nhìn con gái đang gào khóc.

Hiện tại Trình Y đã có kinh nghiệm chăm sóc con nhỏ, không giống ban đầu luống cuống tay chân như vậy rồi. Nhớ tới Bảo Bảo vừa ăn xong chưa tới một giờ, hân không phải là đói bụng, cười khề, đưa tay sờ bụng Bảo Bảo, quả nhiên, ở đó ướt.

Tầm mắt A Man theo tay Trình Y nhìn về phía mông Bảo Bảo, hỏi: “Nước tiểu sao?”

Trình Y nhẹ nhàng cúi tã ướt nước tiểu của Bảo Bảo đưa cho A Man đang ngây ngốc ở một bên. Sau đó lấy tã sạch sẽ bọc lại cho Bảo Bảo, dùng dây thừng nhẹ nhàng vây một vòng ở bụng con gái, như vậy cũng không cần lo lắng hải tử cọ quấy làm cho tã lệch vị trí.

A Man cầm trong tay tã ướt sũng còn có mùi tanh, bộ dạng không có chút ghét bỏ nào, cười ngây ngô nói: “Nha đầu kia biết dầy vò, vừa vừa đại tiện xong lại tiểu tiện.”

Trình Y lườm hân một cái: “Con còn nhỏ đương nhiên như vậy, hôm nay thừa dịp trời trong, còn không tranh thủ đi giặt sạch.”

“Ừ.” A Man mắt nhìn con gái bởi vì được thay đổi tã sạch sẽ đã hết khóc nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ, cầm tã đi ra ngoài giặt sạch. Mấy ngày nay chỉ cần hân ở nhà thì đều là tự tay giặt tã cho con gái, một là vì để cho a mẫu có tuổi thoải mái chút ít, hai là vì để cho người lần đầu làm cha như hân có thể tự mình làm gì đó cho con.

Trình Y làm tã không nhiều, một ngày Bảo Bảo vô số lần cần thay tã, vì vậy Trình Y học những nữ nhân khác trong tộc làm vài cái tã da thú đơn giản như vậy. Cũng may mùa đông, những tã này lót ở dưới mông cũng không có làm cho Bảo Bảo khó chịu.

A Man đi ra ngoài nấu nước, trước lấy nước lạnh tẩy trừ một lần, sau lại dùng nước ấm ngâm, việc này đã làm mấy lần nên thuần thục, làm theo Trình Y nói..., Dùng nước sôi ngâm sẽ trừ độc, có thể làm cho Bảo Bảo không sinh bệnh. Vì nữ nhi bảo bối của hân, hân không chể phiến mỗi lần giặt tã đều dùng nước ấm ngâm.

“A Man, lại giặt tã cho con gái à.” Đại nương đi ra đổ nước thấy vẻ mặt thỏa mãn của A Man khi giặt tã, nhin không được trêu chọc hân: “Thật là một Ada tốt, giặt tã cho con gái lại vui mừng vậy nha.”

“Ha ha, cần phải vậy.” A Man lấy tã đã ngâm sôi một hồi, chẳng sợ bị phỏng mà vắt khô phơi trên dây thừng.

“Nha đầu dễ chăm không?” Đại nương hỏi.

“Dễ lắm, ngoan ngoãn lắm.” Hai đầu lông mày của A Man tất cả đều là sùng nịch. Kỳ thật mỗi đêm con gái đều ép buộc nhiều lần, làm cho hân và Trình Y rất khó có giấc ngủ an ổn. Nhưng hân một chút cũng không giận, cho dù gây sức ép thì trong lòng hân con gái cũng là nhu thuận đáng yêu nhất.

Trong phòng, Trình Y dỗ con gái ngủ say, thở một hơi, nhẹ nhàng mà nằm xuống bên cạnh con. Buổi tối bởi vì hải tử thường tỉnh dậy ngủ không an ổn, cho nên ban ngày cô sẽ tranh thủ ngủ bù.

Trong lúc ở cử cô không dám tắm rửa, bây giờ là mùa đông, phòng lại không kiên cố bằng hiện đại, chỉ đơn giản lau người một chút. Cô sợ bị cảm mạo sẽ ảnh hưởng tới hải tử, vì vậy chỉ có thể nhin, tóc cũng không thể gội, trong phòng lại thêm mùi nước tiểu của Bảo Bảo, cô có thể ngủ được trong không khí ản ản có mùi vị khác thường.

Buổi tối lúc đi ngủ cô đặt Bảo Bảo ở tận cùng bên trong được che chở cẩn thận, sau đó cô nằm ở bên cạnh bé, A Man ngủ ở phía ngoài cùng. Một năm này thực vất vả cho hân, nam nhân huyết khí phương cương liên tục một năm chưa từng ‘làm’ thật sự rất thống khổ. Hiện tại A Man đã nhẫn đến cực hạn, đêm qua lúc nửa đêm cô tỉnh lại cảm giác hân trần trỗ, trên người truyền đến nhiệt độ nóng bỏng làm cô cũng nóng lên.

Trong nội tâm Trình Y rất áy náy, tính toán còn có hai mươi ngày, chờ hết tháng ở cử sau này cô có thể giúp A Man rồi, hân nhin được khổ cực như vậy nhưng cũng không có đi tìm những nữ nhân khác ‘hạ hỏa’. Sau khi Bảo Bảo sinh ra hân lại giúp đỡ giặt tã giặt quần áo, trong phòng không khí không dễ chịu cũng không thấy hân ghét bỏ, ngược lại so với trước kia hoàn nguyện ý dính lên người cô.

Thật sự là người chồng tốt người cha tốt, cô thật may mắn gả cho nam nhân tốt như A Man vậy.

Mở chân da thú ra đắp lên cho mình và Bảo Bảo, Trình Y nhẹ nhàng vòng tay nhẹ ôm con gái nhắm mắt lại rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, lúc ngủ cô

còn cong khoe mỗi nở nụ cười hạnh phúc.

Lúc A Man đi vào nhìn thấy hình ảnh ấm áp này, nữ nhân của hắn đang ôm nữ nhi của hắn ngủ. . . . .

Lúc Bảo Bảo gần một tháng thì A Man và Trình Y thương lượng đặt tên cho con, quyết định gọi con gái của họ là Noãn.

Ở đây không có dòng họ, phần lớn mọi người đặt tên đều là một chữ, nếu như là hai chữ nhiều lắm là có “A” hoặc là “Đại” “Tiểu” ở phía trước tên ..., tỷ như A Man, ví dụ như Đại Nha, Tiểu Sơn.

Noãn là ấm áp, ngụ ý Noãn sanh trong một gia đình ấm áp, sẽ ở trong gia đình ấm áp mà hạnh phúc khoái hoạt lớn lên.

Tên đẹp làm A Man còn vui tươi hơn hờ nói tên nữ nhi của hắn là dễ nghe nhất trong tộc, vô cùng đắc ý.

Miêu sẽ thường xuyên đến trò chuyện với Trình Y, hiện tại bụng của nàng càng lớn, A Thái càng thêm để ý, mỗi lần ra ngoài đều giao cho ba nữ nhân khác của hắn thay phiên trông coi nàng, mỗi lần đều có “Người hầu”, vì vậy không được bao lâu Miêu cũng sẽ bị phiền đến mất hứng thú không trên chộc Noãn, rầm rầm đi trở về.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, trong lúc toàn thân A Man bốc hỏa tới điểm giới hạn, mà Trình Y buồn bức bởi vì ở trong phòng một tháng toàn thân muốn mọc meo rớt cuộc đã trôi qua.

Hôm nay, Trình Y nhờ người hỗ trợ nấu vài bồn nước ấm, thừa dịp A Man không ở đó nhanh chóng tắm rửa gội đầu một lượt, tuy không được tắm rửa tận hứng, nhưng dễ chịu hơn rất nhiều.

Chăn đệm được đổi thành mới, đồ cũ cầm đi phơi nắng, dự định ngày mai mới tháo ra giặt.

Buổi tối A Man trở về phòng, hai mắt nóng rực nhìn Trình Y cho Noãn bú sữa, bước nhanh đi qua ngồi xuống bên cạnh bên cạnh Trình Y chơi đùa bàn tay nhỏ bé của con gái, sau đó nhin không được hỏi: “Đêm nay chúng ta có thể. . . . . đi?”

Cảm giác được khí tức nóng rực của A Man, Trình Y cũng khát vọng mà mặt lập tức đỏ lên, tim đập như trống, mắng hắn: “Nhìn người gấp giống như con khi vậy.”

“Không vội? Nếu không vội thì ta không phải là nam nhân!” A Man sợ ầm ĩ đến Noãn đang ăn ngon, thấp giọng nói ra.

“Đừng động tay động chân, làm Noãn khóc thì làm sao bây giờ?” Trình Y chỉ tay sói đang vuốt ve tay Noãn đang ăn sữa mà sáng giọng.

A Man không tình nguyện thu tay lại, nhìn Noãn đang say mê thỏa mãn mút lấy đầu nú của nữ nhân hắn, hàm mộ vô cùng, ngóng trông bé nhanh chóng ăn no đi ngủ, hắn phải ôm mẹ hài nhi làm “Chuyện tốt” hắn mơ tưởng một năm.

Giống như nghe được tiếng cầu khẩn của phụ thân, Noãn buong miệng ra tỏ vẻ ăn no, Trình Y nhanh chóng dùng tay vỗ nhẹ nhẹ sau lưng Noãn, để ngửa bé bị sặc sữa, đừng đưa vài cái đã dỗ bé ngủ.

A Man cực kỳ cao hứng, nhanh chóng cởi hết quần áo nằm vào trong chăn thúc giục Trình Y nhanh lên.

Trình Y không có để ý tới A Man đang động dục, kiên nhẫn dỗ dành Noãn cho tới khi bé thờ đều mới dừng lại. Sau đó ngồi thẳng người quay đầu trừng A Man đang vói tay vào trong y phục của cô.

“Tốt rồi Trình Y, thừa dịp Noãn đang ngủ chúng ta tranh thủ thời gian đi.” A Man không muốn đợi nữa, xoay người đem Trình Y đặt ở dưới thân, chỉ chốc lát sau liền đem quần áo trên người nàng cởi hết.

Hai mắt Trình Y mê ly, thân thể xích lửa nóng như lửa của A Man dán chặt lên cô, giữa hai chân cảm nhận được lửa nóng cứng rắn của hắn đang đẩy lấy cô. Một năm nay không riêng A Man khó chịu, cô cũng rất trống rỗng, hiện tại bị A Man vừa vùi về lại vừa hôn một cổ dịch nóng bỏng tuôn trào.

A Man hết hôn lại hôn lên hai đầy đặn trước ngực Trình Y, hút lại hút, uống vào vài miếng “Com canh” của con gái, tay vừa sờ vào giữa hai chân cô, lập tức vui vẻ: “Còn nói ta, nhìn người gấp đến độ. . . . .”

Trình Y bất chấp thẹn thùng đỏ mặt, hai tay ôm chặt cổ A Man, hai chân vòng lên eo của hắn thờ hào hển thúc giục: “Nhanh, nhanh chút.”

Nâng chân Trình Y lên, cũng không quản khúc dạo đầu, ** kêu gào gầy vò hắn muốn hóng, A Man động thân một cái hung hãn chìm vào trong cơ thể cô.

Ngay lúc hai người kết hợp, không tự giác kêu rên thỏa mãn, cảm giác như là cô khô héo rũ đột nhiên được tưới nước thỏa mãn nói không nên lời, A Man thờ hào hển bắt đầu động.

Trình Y nặng nề mà cắn lên bả vai chắc nịch của A Man ngăn chặn tiếng hét lên, hai tay vô ý thức ôm lấy lưng hắn đang không ngừng pháp phồng. Noãn đang ở bên cạnh bọn họ không thể phát ra tiếng vang quá lớn, chỉ có thể nhin. Ai ngờ chính là muốn kêu lại không dám kêu như vậy, liều mạng kiềm chế thì cảm giác càng **. Kích thích mới mẻ giống như yêu đương vụng trộm, hai người cực kỳ kích động, không bao lâu tự đều đạt đến cao trào.

Sau đó A Man đặt ở Trình Y trên người thờ hào hển, phân thân của hắn còn chôn ở trong cơ thể ấm áp của cô, nghiêng đầu liếm liếm vành tai khéo léo

của Trình Y nói: “Rất thoải mái!”

Trình Y không nói chuyện, nhưng động tác đưa tay khẽ vuốt đầu hần có thể nói lên cô cũng rất thoải mái. Tuy thời gian ngắn, nhưng một năm không có làm qua việc vợ chồng, lúc này đây cho dù ngắn ngủi cũng được giải khát.

“Noãn không có tình, chúng ta tiếp tục.” Phân thân chôn ở trong Trình Y thức tỉnh, dần dần cứng lên, A Man đưa tay vân vê ngực Trình Y, găm cắn cắn Trình Y nói: “Vừa rồi chưa tận hưởng, lần này chúng ta làm lâu một chút.”

Vừa dứt lời, A Man liền thẳng lưng mà động, một lần vừa rồi thời gian không lâu, cho nên hai người cũng không mệt mỏi. Cho nên lần này chăm chú cùng nhau tận hưởng nhảy múa, lúc lên lúc xuống, thắt lưng vòng eo phối hợp vô cùng tốt.

Tức khắc, trong phòng tràn ngập âm thanh va chạm rên rỉ làm cho người ta mặt đỏ tím đập. . . . .

Noãn rất thông cảm song thân, luôn ngủ say, A Man và Trình Y làm thêm hai lần rốt cuộc tận hưởng, mệt mỏi đầu đầy mồ hôi mà đi ngủ.

Sắp đi ngủ, Trình Y nằm trong ngực A Man từ từ nhắm hai mắt mệt rã rồi mà hỏi thăm: “A Man, các người đi qua Phương Nam chưa? Nơi đó có phải là bốn mùa như mùa xuân, chưa bao giờ bị lạnh?”

“Phương Nam là nơi nào? Luôn đi về phía nam sao? Chưa có đi qua, không biết chỗ đó có lạnh hay không.” A Man cũng không để ý, sau khi nói xong ngáp một cái, ôm lấy Trình Y dỗ: “Ngủ đi, đừng nghĩ những chuyện loạn thất bát tao nữa.” (loạn thất bát tao: lung tung)

Liên tiếp làm ba lượt, xác thực Trình Y rất mệt mỏi, không có tinh lực đi hỏi lại chuyện Phương Nam, nghĩ dù sao cũng không vội, về sau có rất nhiều thời gian hỏi. Quay đầu lại nhìn Noãn đang ngủ say, dịch góc chăn cho bé, sau đó một nhà ba người nằm song song cùng nhau hạnh phúc bình yên chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 50.

Nếu như là trước kia mà nói Trình Y sẽ không có bức thiết vì muốn thay đổi hoàn cảnh sinh hoạt cho chính mình mà phiền não..., nhưng hiện tại cô có con gái thì bắt đầu chân chính rồi rầm.

Tuy nói hoàn cảnh ở đây không tệ, cô đối với nơi này cũng có chút ít cảm tình, càng đừng nói đến những tộc nhân kia vẫn luôn sinh hoạt ở đây, tình cảm của bọn hắn tuyệt đối rất thâm thiết.

Tuy có nhiều ưu điểm, nhưng mùa đông quá phiền toái, thức ăn thiếu thốn không nói, ở bên ngoài làm việc thật sự là lạnh chết người. A Man bọn họ từ nhỏ luôn sinh hoạt ở đây đã thành thói quen hơn nữa da dày thịt béo, dù mùa đông phải dùng nước lạnh rửa cái gì cũng không sao. Chỉ là Trình Y thì không được, cô chạm vào nước lạnh sẽ bị chết vì lạnh, mặc dù là nước đun nóng rồi, giặt rửa đệm chăn da thú cũng rất không thuận tiện, mỗi lần giặt xong những vật này cô vừa mệt mỏi lại vừa lạnh.

Trình Y quan sát qua, khí trời ở đây cùng với thời đại cô sống hơn hai mươi năm trước không khác. Nói như vậy hẳn là có Phương Nam, Phương Nam bốn mùa như mùa xuân, hơn nữa nếu như là gần biển thì càng tốt. Nước biển mặn, cô có thể dùng nước biển lắng đọng làm ra muối. Nếu như có thể sinh hoạt bốn mùa như mùa xuân, không lo thiếu thốn thực vật, hơn nữa trong hoàn cảnh còn có muối để ăn, thật là có bao nhiêu tốt, cũng không cần lo lắng về sau bọn nhỏ của cô sẽ chịu khổ.

Chiến tranh giữa các bộ lạc ở đây đơn giản là bởi vì tranh đoạt thực vật và nữ nhân, nếu như sinh hoạt tại địa phương căn bản không có động vật ngủ đông cũng không cần lo lắng chuyện đói no, như vậy sẽ không có chiến tranh, an toàn có sự bảo đảm thì so với cái gì đều tốt hơn.

Trình Y bắt đầu có mục đích hỏi thăm nữ nhân trong bộ lạc, để cho các nàng có rảnh thì hỏi thăm nam nhân của các nàng đã từng đi qua Phương Nam hoặc là nghe nói qua chưa. Lại dùng lời nói khách sáo thử thăm dò các nàng đối với chuyện lúc này rồi khỏi nơi này đi tới nơi khác sống sẽ có thái độ gì. Kết quả lần này chịu đã kích, không ai nguyện ý lúc này rồi khỏi nơi này đi tới địa phương hoàn toàn chưa quen thuộc lại không biết rõ có tồn tại hay không. Chỉ có hai từ tuổi còn nhỏ thích sự mới lạ nên đối với cái gọi là “Phương Nam” rất hiếu kỳ. Nhưng bọn hắn đi theo người lớn, người lớn đi chỗ nào thì bọn họ liền đi theo, người lớn không muốn đi thì cho dù bọn họ hiếu kỳ cũng sẽ không đi.

“Ai.” Sau khi về phòng, Trình Y cho Noãn bú sữa, đưa tay sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần trở nên trắng nõn của con gái thờ dài: “Noãn bảo bố, tất cả mọi người không muốn đi Phương Nam thì làm sao bây giờ. Chẳng lẽ để con cả đời đều sinh hoạt ở nơi lúc nào cũng ăn không đủ no như vậy, còn phải đối mặt với mùa đông lạnh lẽo hoặc là trong hoàn cảnh chịu đựng bộ lạc khác khi dễ sao?”

Noãn nghe không hiểu lời mẹ nói, bắt quá cái miệng nhỏ nhắn đang ngậm sữa ừ ừ hai tiếng như là đáp lại, sau đó tiếp tục vui đùa hút sữa tươi tràn đầy tình yêu của mẹ.

“Ha ha, Noãn là muốn đi Phương Nam hay là ở đây?” Trình Y bị phản ứng của con gái đáng yêu chọc cho muốn cười, trêu ghẹo hỏi.

Lần này Noãn không có để ý tới Trình Y nói không ngừng, từ từ nhắm hai mắt vênh lên cái miệng nhỏ nhắn vui thích ăn sữa, hài nhi bú sữa mẹ bẩm sinh liền có đủ kỹ năng, mà người khác nói bé cũng nghe không hiểu.

Trình Y không có tiếp tục hỏi, chỉ là trong lòng dâng lên nhàn nhạt phiền não. Các tộc nhân không nguyện rời đi, A Man thân là tộc trưởng thì càng sẽ không đi. Hảizzz, khó khăn lắm mới nghĩ ra được biện pháp lại không thể áp dụng, thật sự là đã kích mà, xem ra chỉ có thể phải nghĩ những biện pháp khác.

Ôm con gái mềm mềm nho nhỏ, Trình Y không chỉ lần thứ nhất cảm thấy may mắn Noãn sinh ra trong một năm không có phát sinh tai nạn gì. Nếu như cuối mùa thu và mùa đông năm trước lại có ôn dịch lại có mưa to sau đó còn cùng người ngoại tộc đánh người chết ta sống như vậy..., cô không dám suy nghĩ nữ nhi bảo bối của cô nên làm cái gì bây giờ.

Năm trước mưa to qua đi trái cây rau dại liền giảm đi không ít, mà vào mùa đông vốn đã rất ít thực vật lại bị người ngoại tộc chia cắt một phần. Vì vậy các tộc nhân càng đói bụng, dưới tình huống như thế trẻ con mới ra sinh đã rất khó bỗng nhiên lại không được ăn no, người lớn không đủ dinh dưỡng thì làm sao có thể cho hài tử được no bụng?

May mắn năm nay còn không có người ngoại tộc đến tập kích, mặc dù thực vật không đa dạng phong phú như ba mùa xuân hạ thu, nhưng so với năm trước thì tốt hơn nhiều. Tối thiểu các tộc nhân sẽ không bị đói đến nỗi ngực dán vào lưng, cộng thêm bắt cá, mỗi ngày các tộc nhân đều được ăn no một chút, không no bảy tám phần nhưng có thể no năm sáu phần.

Bởi vì Trình Y vừa sinh hài tử, mà lại là nữ nhân tộc trưởng, nên mỗi ngày đều có thể ăn no. Các tộc nhân rất tự giác, đều muốn dành nhiều thực vật tặng cho những nữ nhân đang có thai hoặc là cho con bú, như vậy Trình Y ăn được nhiều nên sữa cũng đủ, vì vậy Tiểu Noãn không chịu khổ.

Hi vọng cả mùa đông đều bình an vượt qua như vậy, không cần lại có người ngoại tộc đến xâm phạm.

Nhưng mà cho dù năm nay có thể bình an trôi qua, vậy thì sau này? Ai, thứ phiền não này không thêm nghĩ nữa, đều không có chuyện gì, một khi rồi rắm thật đúng là không dứt ra được, Trình Y rất là bất đắc dĩ.

Ông trời phẳng phất như nghe được tâm tư của Trình Y, phá lệ khai ân, mùa đông này không có mang đến cái gì phức tạp cho các tộc nhân, cả mùa đông xem như đơn giản trôi qua như vậy.

Trong nháy mắt Noãn đã được bốn tháng, bắt đầu biết lật người, nhưng dù sao cũng là trẻ mới sinh, cả ngày vẫn là ăn ngủ, ngủ ăn, tỉnh không lâu.

Xuân về hoa nở, Miêu giảng cơ không tới nửa ngày liền sinh ra một tiểu tử béo, hai vợ chồng A Thái và Miêu vô cùng vui vẻ. Thân thể của Miêu cực kỳ khỏe mạnh, sinh hài tử xong không tới hai ngày không có chuyện gì muốn ra phòng, nhưng bị Trình Y cương quyết mệnh lệnh ở cữ ở trong phòng.

Cho dù Miêu không nhẫn nhịn được ở đủ ba mươi ngày trong tháng, nhưng tối thiểu cũng được mười ngày nửa tháng. Dù sao A Thái còn có ba nữ nhân khác, căn bản việc gì cũng không cần Miêu đi làm, không cần phải vội vã đi ra ngoài.

Trình Y lo lắng đến mùa đông hàng năm cái ăn sẽ không đủ, tiếp tục như vậy không tốt. Vì vậy liền để cho A Man mệnh lệnh tộc nhân đập vài cái chuông gà bằng cỏ tranh, cô nghĩ nuôi súc vật.

Trong bộ lạc cho tới bây giờ cũng không có nuôi qua súc vật, nghe Trình Y nuôi tất cả mọi người không phải rất đồng ý, bởi vì súc vật đều rất dã tính, nuôi nhốt không tốt còn phiền toái.

Trình Y để cho A Man bọn họ chuyên chọn những động vật ăn cỏ, tốt nhất là có thể đẻ trứng, như vậy nuôi súc vật sẽ không uống phí thức ăn, còn có thể đẻ trứng..., bình thường bọn họ luộc trứng ăn thì thuận tiện nhiều hơn. Vì đẻ sinh sôi nảy nở, tự nhiên phải sản cả trống và mái ghép thành đôi.

A Man bắt đầu sẵn trở về hai con động vật có lông vũ dài màu hồng biết đẻ trứng lớn hơn so với gà rừng, một mái một trống. Vì không cho chúng nó làm ầm ĩ công kích người cho ăn, Trình Y dùng kéo cắt đi móng vuốt bén nhọn trên chân bọn nó.

Mấy ngày đầu chúng nó không thuận theo bị người nuôi nhốt, cáu giận đỏ mắt ra sức lẩn qua lẩn lại trong chuồng. Sau khi bị bỏ đói hai ngày thì thành thật, đại khái cũng ý thức được móng vuốt trên chân gây nếu như đi ra ngoài tránh khỏi vận mệnh bị dã thú nuốt chửng. Vì vậy liền thành thành thật thật ở lại nơi tạm thời an toàn trong chuồng, đồng bạn đi cùng thật đáng thương làm thức ăn cho người ta.

Qua vài ngày quan sát, thấy hai con này hết náo loạn, hơn nữa mỗi ngày đều đẻ trứng thì các tộc nhân liền tán thành quyết định của Trình Y, mỗi ngày các tộc nhân bắt đầu ngoại trừ tìm cái ăn sẽ tìm thêm vài con động vật còn sống để nuôi nhốt.

Nuôi nhốt động vật không chỉ mỗi ngày ăn trứng luộc dễ dàng, mà trong lúc thời tiết không tốt không đi săn được thì còn có thể vô chuồng trực tiếp bắt động vật giết ăn, các tộc nhân đều thật vui vẻ.

Ban đầu phương thức nuôi nhốt các loại động vật như vậy quả thật có nhiều chỗ tốt, nhưng qua một thời gian các loại phiền toái xuất hiện. Trời nóng thì vấn đề vệ sinh có phiền toái, mỗi ngày các nữ nhân đều phải dành ra một ít thời gian đến quét dọn phân và nước tiểu trong chuồng. Cách vài ngày nam nhân còn phải mang chúng nó đi trong sông tắm, nếu không sẽ có mùi. Trên thân những động vật phát ra mùi khó ngửi ảnh hưởng đường hô hấp các tộc nhân không nói, thời điểm mùa hè còn dẫn đến muỗi, chỉ có thể thường xuyên vệ sinh sạch sẽ chuồng nuôi và trên thân động vật.

Trình Y luôn chú ý đến tình huống vệ sinh những động vật này, nuôi động vật không phải dễ dàng như vậy, chỉ cần có một con ỉu xiu mơ màng cô lập tức sẽ kéo nó ra khỏi chuồng nhốt riêng một mình, nếu nó tiếp tục bệnh thì nhanh chóng giết chết rồi đem chôn.

Đây là cô phòng ngừa bệnh ôn dịch, ở hiện đại khi gà bị cảm cúm, heo cảm cúm . . . . ảnh hưởng rất lớn. Hiện tại phương án nuôi động vật là cô nói ra, nếu như xảy ra chuyện gì lương tâm của cô khó có thể bình an. Đây cũng là nguyên nhân vì cái gì cô không cho tộc nhân nuôi tự nhốt động vật, từng chuồng đều tách ra một khoảng cách, tối đa nuôi hai ba mươi con, nếu nhiều hơn nữa khi xảy ra sự cố hậu quả rất không thể lường được.

Nuôi dưỡng tiểu động vật, ngày thường sẽ trông coi hải tử, loại cuộc sống bình thân gia đình tạm ổn này Trình Y cảm thấy rất không tồi, dần dần cô cũng buông tha cho suy nghĩ đi Phương Nam sinh sống.

Qua hơn nửa năm, những động vật bị nuôi nhốt cũng đã có thói quen, đã giảm bớt dã tính hung mãnh, có hai ổ trứng được ấp nở ra con nhỏ.

Tuy rằng bình thường sẽ giết thịt vài con, nhưng các tộc nhân sẽ không gián đoạn đi săn động vật. Hơn nữa chúng nó ấp trứng hoặc đẻ con làm cho số lượng gia tăng, khi mùa đông tiến đến thì số lượng “Gia cầm” đã nhiều đến gần trăm con. Con lớn chiếm nhiều hơn, ngẫu nhiên có thể cung cấp thức ăn cho các tộc nhân no bụng khi không đi săn, con còn nhỏ các tộc nhân không nỡ ăn.

Noãn đã một tuổi, biết gọi mẹ và Ada rồi, lớn lên rất giống Trình Y, trắng trẻo nõn nà, cái trán và con mắt lớn lên giống A Man, còn lại đều xinh xắn giống như mẫu thân, tiếng nói chuyện giòn vang, cả ngày ở trong phòng bò qua bò lại, nước miếng chảy đầy đất, y y nha nha không ngồi yên.

“Mẹ.” Noãn bò đủ, liền chảy nước miếng bò về phía Trình Y, cố gắng dùng sức muốn bò lên chân Trình Y.

Noãn chưa biết đi, nếu có người vịn thì bé có thể đứng lên đi hai bước, nhưng vừa buông bé sẽ lập tức mềm chân ngồi dưới đất.

Trình Y ôm Noãn, cẩn thận đặt bé ở trên đùi tránh đi bụng của mình, cầm khăn lau miệng cho bé nhẹ nhàng trách: “Lại bò loạn, đầu gối đỏ thì làm sao bây giờ?”

“Bò, bò.” Noãn đưa tay lôi kéo tóc Trình Y chơi, mông nhỏ nhích lên phía trước cọ cọ muốn gần mẫu thân thêm chút nữa, nhưng luôn bị Trình Y khống chế được không cho bé quá gần, tiểu tử kia ủy khuất đẹp miệng lên án nhìn Trình Y: “Mẹ, ôm”

Trình Y cười khổ, không phải cô không muốn ôm Noãn vào trong ngực, thật sự là bé quá tinh nghịch, được ôm là động đến động đi không ngồi yên, mà cô lại . . . . .

Ngay lúc con mắt Noãn hồng hồng, hít sâu một hơi chuẩn bị lớn tiếng khóc lên phát tiết tâm tình bất mãn thì A Man đã trở lại.

“Ada ôm Noãn.” A Man vén rèm đi vào, lại gần ôm lấy con gái đang buồn bực giờ cao khỏi đầu trên chộc bé: “Xem, thích Ada ôm hay mẹ ôm?”

Noãn được dỗ cười khanh khách không ngừng, vui sướng kêu: “Ada tốt, Ada tốt.”

Trình Y yêu cầu Noãn gọi cô là mẹ, biết rõ A Man không quen được gọi “Ba ba”, vì vậy liền dạy Noãn theo tập tục ở đây gọi hấn Ada.

Thấy A Man dỗ tiểu công chúa vui vẻ, Trình Y nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhàng sờ bụng khéo môi nở nụ cười ôn nhu.

Thấy động tác của Trình Y, A Man không đùa con gái nữa nhìn về phía Trình Y: “Hôm nay tiểu tử trong bụng có làm khó người không?”

“Không có.” Trình Y lắc đầu, nhìn thấy con gái bởi vì A Man dừng lại mà chu môi cười khê: “Hôm nay không có nôn, tiểu tử kia thành thật.”

Trình Y lại mang thai, vừa được hai tháng, cho nên mới không dám ôm Noãn mập mạp lại không thành thật, sợ động thai khí.

“Vây là tốt rồi.” A Man cười đến nheo mắt, giờ Noãn đang đuổi chân kháng nghị lên cao nói: “Noãn sắp có tiểu đệ đệ rồi, đến lúc đó Noãn phải chiều có tiểu đệ đệ.”

Chẳng muốn hỏi lại vấn đề “Làm sao người dám khẳng định là con trai” ..., Trình Y bất đắc dĩ cười, cô cũng hi vọng cái thai này là con trai, trai gái song toàn thật đẹp mỹ mãn.

“Về sớm vậy, lại không sản được sao?” Trình Y sàu lo hỏi.

“Ta nhớ Noãn nên về trước, bọn họ còn chưa trở lại, yên tâm, hôm nay thu hoạch không tệ, giết thêm mấy con gà nuôi trong chuồng có thể làm cho tất cả mọi người ăn no nê.” A Man một bên dỗ con gái chơi đùa một bên trả lời. Mùa đông lạnh đại bộ phận động vật nuôi chịu không được, trong chuồng chôn chắt rất nhiều cỏ khô, chu vi bốn phía được che rất nghiêm cẩn. Dù sao không dùng không bao lâu cũng sẽ giết thịt chúng nó, không quá bận tâm có đông chết chúng nó hay không, cho dù đông chết cũng không sợ, vừa vặn giết thịt ăn.

“Vây là tốt rồi.”

“Người còn đang suy nghĩ muốn đi cái gì ‘Phương Nam’ sao?” Tuy Trình Y không có nói cho hấn biết suy nghĩ này, nhưng về sau A Man nghe các tộc nhân nói Trình Y rất tò mò với “Phương Nam”. Vì vậy liền đoán được là nàng muốn đến địa phương mà bọn họ chưa nghe nói qua cũng không biết để sinh sống.

“Ta là đi theo người, người ở đâu thì ta liền ở đó, địa phương người không muốn đi thì tất nhiên ta cũng không nguyện ý đi.”

A Man nghe vậy giống như say rượu, trong nội tâm ấm áp, ôm Noãn ngồi xuống cạnh Trình Y. Đặt nữ nhi nhẹ nhàng lên da thú cho nàng tự chơi, đuổi

cánh tay ôm Trình Y cười nói: “Người nói đúng, ta ở đâu thì người liền ở đó, ‘Phương Nam’ kia cho dù tốt ta cũng vậy không lạ gì, vẫn là sinh hoạt ở đây thoải mái.”

Đối với địa phương hoàn toàn lạ lẫm hơn nữa xa xôi, mọi người tự nhiên là lựa chọn địa phương quen thuộc sống từ nhỏ. Đây là chuyện thường tình, cho nên Trình Y đối với suy nghĩ muốn đi Phương Nam sống cũng không có cố chấp.

Đã qua một lần mang thai, lần mang thai này Trình Y đã có kinh nghiệm, có phản ứng bất thường cũng không giống như lúc mang thai Noãn lo lắng kinh hoàng như vậy. Lần thứ hai mang thai cũng không có hành nhiều, nôn nghén không lợi hại.

Mấy tháng sau Trình Y như nguyện sinh được một bé trai, lần mang thai này thoải mái qua ngày như ngày bình thường, Trình Y cũng không ngoại lệ, đứa con trai này không có đau bao lâu thì sinh ra.

A Man ôm con trai cao hứng cười không ngừng, Noãn đã hai tuổi ôm chân A Man ngửa đầu xem đệ đệ, ngọt ngào ngây thơ nói: “Đệ đệ, nhỏ.”

“Con vừa sinh ra cũng nhỏ như đệ đệ.” Tâm tình A Man thật tốt nói với con gái.

Trình Y vừa sinh xong thân thể rất suy yếu, nhìn thấy con trai đang ngủ trong ngực A Man mỉm cười: “Ôm tới ta nhìn xem.”

A Man vội vàng đặt con trai vào trong ngực Trình Y, cười híp mắt nói: “Xem tiểu tử này thật đáng yêu.”

Nói thật, hài nhi vừa sinh ra vừa xấu vừa nhỏ, thực nhìn không ra đáng yêu ở đâu, A Man thuần túy là vui vẻ quá mức, cho nên nhìn con trai của mình thế nào cũng tốt.

Vuốt vuốt ngực nở, Trình Y ôn nhu nhìn con trai: “Bảo Bảo mau tỉnh, mẹ chờ con tỉnh lại cho con uống sữa non.”

Noãn tò mò ghé vào bên cạnh tiểu đệ đệ, vươn tay muốn sờ hán, kết quả bị A Man ngăn trở nói: “Noãn đừng đụng, đệ đệ đang ngủ.”

“Sờ, sờ.”

“Chờ đệ đệ tỉnh lại rồi sờ, Noãn là tỷ tỷ phải nghe lời.” Trình Y nhỏ giọng dụ dỗ Noãn.

Noãn không được sờ đệ đệ cũng không tức giận, leo lên cạnh Trình Y làm nũng một lát sau liền mệt nhọc, ngáp một cái rồi nhắm hai mắt.

A Man thấy thế nhẹ nhàng ôm con gái đến đặt ở một bên khác của Trình Y, đắp kín chắn cho bé vỗ nhẹ phía sau lưng Noãn dỗ bé chìm vào giấc ngủ.

Noãn đang ngủ, con trai lại không có dấu hiệu tỉnh lại, vừa sinh xong Trình Y rốt cục cũng nhịn không được nói với A Man: “Con trai tỉnh lại thì nhớ rõ đánh thức ta dậy cho nó bú.”

“Được, người ngủ đi.”

Trình Y mệt mỏi nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ.

Trong lúc Trình Y ngủ, hai đứa con nằm ở hai bên người cô, một lớn hai nhỏ ngủ ngon lành. A Man nhìn về mặt vợ con ngủ ngon không nỡ chớp mắt, trong ánh mắt toát ra nồng đậm hạnh phúc và thỏa mãn.

Cúi đầu xuống nhẹ nhàng mà hôn lên mặt tất cả ba người, sau đó mở ra một tấm lòn da thú trải ở bên cạnh con trai, nằm trên đó cùng ngủ với bọn họ.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, Trình Y đã nghĩ sẽ trôi qua cả đời ở chỗ này, hầu như cô cũng không còn nghĩ tới Phương Nam nữa. Kết quả ông trời giống như là đang đùa giỡn con người lại lần nữa dùng thiên tai đến khảo nghiệm bọn họ. Mưa to liên tiếp trong mười ngày, làm cho mực nước sông dâng lên cao, trên núi thác nước nhỏ biến thành thác nước lớn, bộ lạc bị chìm trong biển nước.

Không biết là chỗ nào có vấn đề, nước biến chất cực kỳ kém, không chỉ có nước sông vừa đục vừa bẩn, thác nước cũng không sạch sẽ. Cho dù là nước đun sôi cũng làm cho người già và trẻ nhỏ sức chống cự thấp đau bụng buồn nôn. Mắt thấy bầu trời không có chút dấu hiệu trong lành, vẫn luôn âm u, thời tiết nghiêm trọng ảnh hưởng tới cuộc sống mọi người.

Những động vật bắt đầu kết thành đàn di cư, thỉnh thoảng sẽ có tốp năm tốp ba người đi ngang qua bộ lạc của A Man, những người này đều là chạy nạn chuyển đi.

A Man suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định mang theo các tộc nhân rời khỏi nơi đây đi tị nạn, phương hướng bọn họ chọn là Phương Nam.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Chương kết.

Quá trình chạy nạn rất vất vả, hơn nữa còn mang theo hài tử, Noãn đã năm tuổi, đệ đệ Dương Dương ba tuổi, trên đường đi đều được A Man và Trình Y cõng trên lưng. Các tộc nhân đều mang theo chút ít dụng cụ đơn giản, buổi tối tùy tiện chọn một nơi miễn cưỡng tập hợp nghỉ ngơi cùng một đêm, sau đó hừng đông lại tiếp tục chạy đi.

Người lớn tuổi còn có vài người cá biệt thân thể không tốt thật sự chịu không nổi gian nan mà ngã bệnh, có người có thể trị khỏi nhưng cũng có người bệnh không dậy nổi cuối cùng bệnh chết. Trong đó có cả mẫu thân của A Man và A Thái, chủ yếu là do năng buồn rầu gây ra, bởi vì không nỡ rời đi bộ lạc đã sinh trưởng hơn nửa đời người, hơn nữa còn là nơi cùng phụ thân A Man đã từng sống qua. Một khi rời đi thì giống như rời khỏi điều gì đó rất quan trọng với sinh mệnh, do đó vẫn luôn buồn bực không vui, cuối cùng tâm tình buồn bực thành bệnh mà chết.

Kỳ thật cho dù rời đi, chờ trận tai nạn trôi qua vẫn là có thể trở về. Nhưng trên đường chạy nạn người và súc vật quá nhiều, gian khổ này khó có thể tưởng tượng. Trong quá trình lưu vong mọi người đã chịu tội đủ rồi, còn ai có tinh lực mà nghĩ chuyện sau này? Trước giải quyết khổ cảnh trước mắt rồi nói sau.

Khu vực gặp tai họa cũng không lớn, mọi người đi khoảng bảy tám chục dặm lộ trình rất cực nhọc nhưng thở ra, bởi vì cuối cùng đã tới nơi không có gặp tai họa, hoàn cảnh an toàn.

Các tộc nhân muốn ở gần đó tìm một chỗ cho mọi người ở lại thành lập bộ lạc mới. Trình Y cảm thấy như vậy không ổn, cảm thấy nơi này cách địa phương ban đầu của bọn họ quá gần, khó bảo đảm sẽ không xuất hiện tình huống tai nạn dôi đi. Cuối cùng việc ấy để cho ‘vu’ bói toán, năng nói tương lai trong một tháng địa phương chung quanh trên trăm dặm đều lục tục gặp tai họa. Ở đây lập tức sẽ không an toàn, đề nghị mọi người nhanh chóng dời đến nơi an toàn rồi dừng lại.

Vì vậy mọi người cắn răng lại đi hơn một tháng, trong lúc có người già và trẻ nhỏ là khổ cực nhất, hài tử lớn chút còn có thể tự mình đi đường, hài tử nhỏ phải để người lớn cõng trên lưng rồi. Thời gian này Trình Y mỗi một không chịu nổi, trường kỳ dài gió dầm sương làn da không còn mềm mại như nước trước kia, làn môi bị nứt da, coi như cô vẫn còn tốt, những nữ nhân khác so với cô chật vật không biết bao nhiêu lần.

Chờ hoàn toàn thoát ly hoàn cảnh “Nguy hiểm” thì mọi người đã mệt mỏi không chịu nổi, tìm đại một cái sơn động ngừng chân, nghỉ ngơi vài ngày.

Rất nhiều người không muốn đi nữa, đã muốn lưu lại cắm rễ, nhưng Trình Y rất muốn tiếp tục đi về phía nam, đã đi xa như vậy rồi, sao không lại vất vả đi xa hơn chút? Một đường đi xuống đến nay cô cảm giác được càng đi xuống nam không khí càng ẩm ướt, nhiệt độ so với chỗ ở trước kia chỉ cao hơn chút không thấp hơn. Điều này càng làm cô tin tưởng vững chắc cái gọi là Phương Nam bốn mùa như mùa xuân tồn tại, hơn nữa cách bọn họ không xa.

Một đường chạy trốn làm các tộc nhân bực bội không chịu nổi, hơn nữa còn bệnh chết một chết đi vài tộc nhân, một nhóm người không muốn đi nữa rồi. Mặc kệ nguyện vọng của A Man, mấy người kết nhóm ở lại, tìm bộ lạc ở gần đó tìm nơi nương tựa.

Đối với việc này, A Man rất khó chịu, nhưng hắn không thể ích kỷ lại buộc tộc nhân vất vả đi theo hắn. Chỉ có thể trầm mặc, hắn không phải là không muốn cắm rễ ở đây, nhưng trong quá trình chạy nạn cũng chạy theo hướng “Phương Nam”. Hỏi thăm ý kiến các tộc nhân, không muốn đi theo hắn có thể rời đi tìm bộ lạc khác tìm nơi nương tựa, muốn tiếp tục đi theo hắn hãy đi theo, hắn không ép.

Có vài nữ nhân không muốn ăn khổ nữa, thừa dịp buổi tối mọi người ngủ say thì lén lút đào tàu chạy về phía bộ lạc khác. Kể từ đó tỉ lệ nam nữ trong tộc đột nhiên liền cân bằng lại. Có nhiều nữ nhân không phải trên đường nhiễm bệnh mà chết thì nửa đường rời đi, đến cuối cùng tộc nhân đi theo A Man cộng lại cũng chưa tới một phần tư trước kia.

Lại đi hơn một tháng, thời điểm vào thu bọn họ cuối cùng đã tới Phương Nam, tìm địa phương cách gần biển bên rìa. Chỗ đặt chân của bọn họ rõ ràng cao hơn mặt biển rất nhiều, cho nên không cần lo lắng sóng thần, nguy hiểm có đến đây thì cũng không khó khăn thoát đi.

Bờ biển có không ít hộ gia đình, đều là dùng hình thức quần cư thành bộ lạc, nhưng mỗi bộ lạc cũng không nhiều người lắm. Người nơi này vô luận là nam hay nữ, làn da đều rất tốt, làm người cũng nhiệt tình. Thấy A Man bọn họ phải ở chỗ này đặt chân xây nhà, mỗi ngày đều có một ít người đi tới hỗ trợ, còn có người đưa tới thực vật thức ăn.

“Ở đây quả nhiên tốt, không có uổng công chịu tội.” Ăn thịt nướng hàng xóm đưa tới, các tộc nhân cảm giác rất thỏa mãn, bọn họ đã hỏi thăm qua, ở đây quả nhiên giống như Trình Y đã nói. Không có mùa đông, chỉ là mùa hè sẽ rất nóng, bất quá cũng may có biển, trời nóng thì đi bờ biển tắm có thể giải nóng.

Mọi người nói bọn họ ở đây chưa bao giờ lo lắng cho cái ăn, rau quả một năm bốn mùa đều có, không hề có động vật ngủ đông, không lo không có con mồi ăn. Hơn nữa chỉ cần không đắc tội những bộ lạc khác..., thì cũng sẽ không xảy ra chuyện chiến tranh, giữa các bộ lạc đều rất hữu hảo hơn nữa đoàn kết. Nếu xuất hiện một bộ lạc phá lệ kiêu ngạo mà nói..., bộ lạc khác sẽ liên hợp lại đuổi bọn họ đi.

Bởi vì điều kiện có hạn, người Phương Nam không khỏe mạnh giống A Man bọn họ như vậy. Nghe nói A Man bọn họ đến từ Phương Bắc, đều rất ngạc nhiên, nghe nói chỗ đó không chỉ có mùa đông sẽ thường thường đói bụng mà còn phải lúc nào cũng đề phòng người ngoại tộc xâm lấn thì đều âm thầm may mắn cuộc sống mình tại Phương Nam.

Ở đây cũng có người đi dò tới từ Phương Bắc như A Man bọn họ như vậy, chỉ là rất ít.

“Những cái chậu này cho các người mượn dùng trước, chờ các người có lại lần nữa thì cho chúng ta.” Hàng xóm gần đó đem tới nhiều chậu cho Trình Y các nàng giặt quần áo.

“Thật sự là rất cảm ơn.” Trình Y thật cao hứng, đến Phương Nam là quyết định đúng, cô không nghĩ tới người ở đây sẽ thân thiện nhiệt tình như vậy, cho cái ăn đưa đồ dùng, có nữ nhân trong lúc rảnh rỗi còn tìm bọn họ đến tán gẫu giải buồn.

“Không cần cảm ơn.” Phụ nhân thấy Trình Y lớn lên chẳng phải người cao to, giống với thân hình của các nàng, vì vậy đối với Trình Y rất nhiệt tình.

Gọi Noãn và Dương Dương đến, Trình Y ôn hòa nói: “Nào, gọi đi.”

“Di.” “Di.” Hai đứa bé nhu thuận mở to một đôi mắt đen nhánh xinh đẹp nhìn qua phụ nhân cười.

“Ôi, thật đáng yêu, chắc chắn, nhìn sắc mặt hai hài tử đã hòa hoãn rồi này, mấy ngày hôm trước lúc các người mới tới mặt của bọn hắn cũng không phải là như vậy.” Phụ nhân cúi người nhẹ nhàng néo néo khuôn mặt bóng loáng nhỏ nhắn của hai tỷ đệ khen ngợi nói.

Trình Y nhớ tới thời gian trước trong quá trình di chuyển hai đứa con chịu khổ, trong nội tâm rất áy náy. Nếu không phải cô kiên trì tới nơi này phải đi thêm hơn một tháng, bọn nhỏ cũng sẽ không gầy gò mỗi một giống như con khỉ, sắc mặt tóc tai vàng ệch. Cũng may ở đây không kém so với tương tượng của cô, nếu không lương tâm của cô áy náy không yên.

“Không khí ở đây tốt, mà tỷ tỷ lại thường xuyên cho trái cây món ăn tới, bọn nó không muốn thay đổi trắng trắng mềm mềm cũng khó khăn.” Trình Y lấy lòng nói, không khí Phương Nam nuôi người, mới hơn mười ngày tới đây chất da của cô cũng được làm dịu không ít, qua một thời gian nữa nói không chừng làn da còn tốt hơn so với trước kia.

Lúc này, Miểu mang theo con trai gần bốn tuổi đi tới chào hỏi: “Tỷ tỷ lại giúp chúng ta rồi, thời gian này nhờ có các người hỗ trợ, chúng ta mới không còn luống cuống tay chân như vậy.”

A Thái và Miểu cũng cùng đi theo Phương Nam, trong ba nữ nhân khác của A Thái có hai người không có sinh con trên đường đi đã đi tìm bộ lạc khác tìm nơi nương tựa. Một người khác có một con gái hai tuổi, không biết là không nở rộ bỏ cốt nhục hay là đối với A Thái có cảm tình, tóm lại phải không ngại vất vả đi theo đến đây.

Con trai của Miểu tên là Đại, lớn lên giống Miểu, ngũ quan rất lập thể, là nam hài tử xinh đẹp, nhìn thấy Noãn và Dương Dương thì buông tay của mẫu thân đi tới chơi với nhau. Vừa tới địa phương xa lạ bọn họ không quen, quả thực thành thật một chút, hiện tại quen thuộc lại khôi phục thành hình dáng bướng bỉnh trước kia, mấy đứa hài tử tụ lại cùng một chỗ không lâu là có thể lăn qua lăn lại toàn thân như quả cầu đất.

Khu vực khác biệt, ở đây chủng loại hoa quả rất khác với Phương Bắc, rất nhiều loại A Man bọn họ đều chưa nếm qua, cảm giác rất mới lạ.

Trình Y hiểu rõ người sinh hoạt tại nơi này cũng không có muối, đều là trong cơ thể động vật có hàm chứa muối, cho nên không ảnh hưởng sinh tồn.

Chờ xây xong nhà cửa, sau đó đồ vật nên có cũng có đủ, Trình Y liền bắt đầu bận việc làm muối.

Cô không cách nào làm ra muối tinh khiết như hiện đại, muối thô miễn cưỡng có thể thử một lần. Cô không có tinh luyện muối a-xít, có biết nguyên lý nhưng trở ngại điều kiện không thích hợp, cho nên thử vô số lần, vừa nấu nước vừa loại bỏ. Lợi dụng độ hoà tan là khác biệt lấy ra muối thô sau đó lại kết tinh, những việc này thoạt nhìn dễ dàng, kỳ thật khi làm thì rất phiền toái, nấu nước biển lấy muối không chỉ cho sản lượng thấp, chất lượng cũng không có gì đặc biệt. Nhưng hiện tại cũng không phải là mùa hạ, nắng không đủ, nên cô không chọn lựa phương pháp phơi muối, suy đi tính lại Trình Y thấy nấu thì nhanh hơn.

Sau vài ngày Trình Y bận rộn, nhiều lần nghiên cứu thử qua vô số lần cuối cùng từ trong nước biển tinh luyện ra được coi như là muối “sạch sẽ”, điều này làm cho cô vô cùng kích động.

Chờ các tộc nhân đi săn trở về lúc nướng thịt cô đem muối quét lên một ít, quả nhiên hương vị sẽ không giống nhau, rất nhiều năm chưa được ăn qua thức ăn bỏ thêm muối, giờ ăn vào Trình Y cảm động đến rơi nước mắt.

“Người làm sao vậy?” A Man nhìn thấy Trình Y rơi lệ thì kinh hãi, bất chấp đang nướng thịt luống cuống tay chân lau nước mắt cho Trình Y.

“Không có gì, người nếm thử cái này.” Trình Y cầm muối trong tay bỏ thêm vào thịt nướng đưa cho A Man, ý bảo hắn nếm thử.

A Man buồn bực nhìn mắt Trình Y, xác nhận là cô kích động mà khóc chứ không phải là thương tâm mà khóc thì mới yên lòng ăn vào thịt nướng Trình Y đưa tới. Nhai một cái liền sùng sốt, sau đó lại ăn thêm một miếng, lại một miếng, cắn ba cái, rất nhanh liền ăn xong rồi.

“Ăn ngon không?” Trình Y luôn quan sát thái độ của A Man, thấy con mắt hắn mờ thật lớn, mấy ngụm đã ăn thịt xong thì trong nội tâm rất vui sướng.

“Ăn ngon, đây là bỏ thêm muối mà người chơi đùa ra mới biến thành ăn ngon vậy hả?” A Man rất kinh ngạc, không nghĩ tới muối nho nhỏ lại có hiệu quả lớn như vậy.

“Đừng! Ta đây mấy ngày vất vả không có uống công hả?” Trình Y đắc ý, thấy bộ dáng liếm môi vẫn chưa thỏa mãn của A Man, cười xong lại đem muối tiếp tục nướng thịt. Thịt đang nấu trong nồi cô cũng rắc muối, đây là cho đứa nhỏ ăn, cô không cho tiểu hài tử ăn quá nhiều đồ nướng.

“Nhanh, nhanh nướng.” A Man thềm ăn một tay cầm một chuỗi thịt tươi đặt lên lửa nướng. Bình thường không biết là thịt nướng nhân nhật có cái gì không tốt, hiện tại nếm qua thịt bỏ thêm muối trở nên có vị mặn đột nhiên cảm thấy trước kia ăn thịt thật là chán ghét.

Một bữa cơm, một nhà bốn người ăn được cực ngon, mỗi người đều ăn thật nhiều, thỏa mãn đến hận không thể nằm trên mặt đất lăn vài cái.

Bởi vì Trình Y chỉ muốn thử hiệu quả một chút, không có làm ra nhiều muối, cùng nhiều người ăn thì không đủ, cho nên không có cách nào cho tộc nhân khác nếm thử một chút.

Thấy A Man và hai đứa con thích như vậy, Trình Y tin tưởng hơn nhiều, vì vậy tiếp tục nấu muối, tìm được phương pháp nên nấu muối cũng nhanh hơn, đem biện pháp nói cho A Man để cho hắn giúp đỡ cùng nấu, lấy được muối phân cho tộc nhân một ít dùng thử.

Muối này là không có ai chán ghét, cho dù Trình Y làm muối không đạt được độ tinh khiết cao nhưng vị mặn này cũng là cực kỳ tuyệt vời. Các tộc nhân nếm được mỹ vị của muối sau lại càng cao hứng, hận không thể sùng bái Trình Y như Vu Thần. Càng ngày càng không hối hận lúc trước chịu nhiều tội chạy hơn một tháng mới tới đây cư ngụ. Không chỉ có không cần lo lắng mùa đông thiếu thốn thức ăn, lại còn có thể ăn được muối, sự kính yêu của các tộc nhân với A Man và Trình Y tăng vọt chưa từng có.

Phương pháp nấu muối còn rất nhiều khuyết điểm, sản lượng quá thấp, quá cực khổ, một người nấu thu hoạch có hạn. Vì vậy Trình Y dạy biện pháp các nữ nhân cho trong tộc để mọi người cùng nhau nấu muối. Bởi vì nhận qua sự giúp đỡ của các bạn hàng xóm quá nhiều, chờ muối được nhiều hơn liền đem muối đưa cho các bạn hàng xóm đi nếm thử, lại động viên hàng xóm nấu muối cùng bọn họ.

Phơi muối so với nấu muối thì thuận tiện hơn nhiều lắm, Trình Y tính toán vào mùa hạ nhiệt độ cao thì thử đi phơi muối.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, mùa đông rất nhanh đã tới rồi.

Nhiệt độ ở đây quả nhiên không thấp, ban ngày có chừng mười lăm mười sáu độ, ban đêm cho dù lạnh cũng có ba bốn độ, tóm lại sẽ không xuất hiện tình huống dưới 0 độ. Cũng không lo lắng thức ăn, không chỉ có hoa quả, những động vật cũng ẩn hiện như bình thường, mỗi ngày đều có thể săn đủ con mồi.

Cuộc sống ổn định lại, các tộc nhân trong môi trường ấm áp ẩm ướt dần dần thay đổi tốt hơn, nơi này có loại thực vật có thể tẩy vết bẩn, khi tắm đem chà xát thành nước có thể dùng giống như xà phòng. Sau khi tắm xong không chỉ sạch sẽ lại còn lưu lại hương thơm hoa cỏ nhân nhát tươi mát.

Cái này có thể làm hồng các nam nhân, nữ nhân của bọn hắn không chỉ có làn da trở nên mịn màng, cảm xúc lúc sờ lên càng ngày càng tốt còn mang hương thơm. Điều này làm cho một đám người suy nghĩ bằng nửa thân dưới “giống đực” hưng trí ngất ngưởng cao, hàng đêm sên súa, quan hệ nam nữ hài hòa chưa từng có, đợi mùa đông qua mùa xuân đến thì phụ nữ mang thai dần dần nhiều hơn.

Một buổi sáng nào đó lúc ăn cháo thì Trình Y ngửi được mùi thịt A Man đang nấu, một trận buồn nôn, buột chén chạy ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Từng có hai lần kinh nghiệm, lần này A Man cũng không luống cuống, đứng ở sau lưng Trình Y một bên vỗ lưng cho cô một bên nhếch miệng vui mừng: “Lại mang bầu hả? Thật tốt.”

Loại cảm giác buồn nôn này quá mức quen thuộc, hơn nửa nguyệt sự chậm nửa tháng, sau khi Trình Y ới xong nở nụ cười, từ sau khi sinh Dương Dương bụng cô đã không có động tĩnh rồi. Trên đường di chuyển không có phương tiện mang thai, cô vẫn luôn chú ý đến không để cho mình mang thai. Hiện tại thời gian trôi qua rất dễ chịu, trong chu kỳ nguy hiểm hàng đêm cô quần quít lấy A Man thân mật, rốt cuộc cô cũng được như nguyện.

Trình Y biết rõ bởi vì đại bộ phận tộc nhân bỏ đi tuy ngoài miệng A Man không nói, nhưng trong nội tâm rất khổ sở, cho nên hắn rất muốn tăng thêm số lượng tộc nhân làm chút công hiến. Hơn nữa cô rất yêu thích hai tử, Noãn và Dương Dương luôn kêu gào có thêm đệ đệ hoặc muội muội thì tốt rồi. Trình Y không thêm đề ý có nhiều con thì phiền toái, thừa dịp tuổi trẻ có thể sinh thì sinh, con đông thì náo nhiệt.

“Có lẽ là mang bầu.” Trình Y vui vẻ cười nói với A Man.

A Man nghe vậy càng cao hứng, ôm bà vai mang cô vào trong phòng lớn tiếng nói với hai đứa con đang ăn đầu đầy mỡ hôi: “Các con, mẹ các con sẽ cho các con thêm đệ đệ muội muội.”

Nghe vậy, hai đứa bé nhanh chóng nuốt thức ăn trong miệng, hoan hô chạy tới.

A Man nhanh chóng đuổi cánh tay ôm lấy hai cái con khi, ngồi xuống ôn hòa dặn dò: “Trong bụng của mẹ có tiểu bảo bảo rồi, từ nay về sau không được từ xa bỏ nhào lên người mẹ có nghe không? Nếu không nghe lời thì Ada đánh cái mông của hai con!”

“Biết rồi.” Noãn nghĩ có thêm nhiều đệ đệ hoặc muội muội để khi dễ tâm tình rất tốt, vẫn luôn bị Noãn khi dễ Dương Dương nghĩ rốt cuộc có người để hắn bắt nạt một chút, vì vậy tâm tình cũng rất tốt.

Không biết ý nghĩ trong lòng của hai đứa con, A Man thấy con trai con gái nghe lời như vậy tâm tình thật tốt, hôn thật mạnh vài cái trên mặt bọn hắn luôn miệng nói: “Láu lỉnh”.

Trình Y đi đến trước bàn ngồi xuống, mỉm cười nhìn ba cha con cười đùa thành đoàn, cảm thấy không cần lại lo lắng thực vật không cần trải qua mùa đông lạnh lẽo, loại cuộc sống người một nhà ở cùng một chỗ cười cười nhón nháo này thật tốt.

“A Man, người có hối hận khi tới nơi này định cư không?” Trình Y nghiêm túc hỏi. Khi tới được đây bọn họ cũng bỏ ra một cái giá rất lớn, những tộc nhân cùng nhau sinh hoạt kia đại bộ phận đều không có đi theo A Man.

A Man biết rõ Trình Y muốn nói gì, một tay ôm một đứa con, cất bước đi tới gần Trình Y, cười thỏa mãn nói: “Ban đầu nghĩ đến nhiều đồng bạn bỏ đi

như vậy quả thật rất buồn, nhưng hiện tại cuộc sống của các tộc nhân đi theo ta tốt hơn trước kia, nụ cười trên mặt so với trước kia cũng nhiều hơn, điều này làm cho ta cảm thấy được quyết định của mình đáng giá. Những đồng bạn của chúng ta rời đi sinh hoạt tại nơi khác, cùng đi vắng không có gì khác biệt, chỉ là không có cùng sinh hoạt chung một chỗ với chúng ta mà thôi, nghĩ như vậy cũng không còn tiếc nuối.”

Nhìn mặt Trình Y theo lời nói của hắn bắt đầu tỏa sáng, lại nhìn hai đứa nhỏ đáng yêu xinh đẹp ngồi trên chân của mình. A Man mỉm cười một lần nữa nhìn về phía Trình Y, nhìn xem ánh mắt của cô kiên định nói: “Ta không hối hận tới nơi đây sống, thật cao hứng vì lúc trước nghe theo đề nghị của ngươi, không chỉ có ta, A Thái bọn họ cũng rất nguyện ý sống ở nơi này, Trình Y ngươi cứ yên tâm đi.”

Trong nội tâm Trình Y có một ít chút không yên rồi cuộc biến mất, hoàn toàn buông lỏng gánh nặng tâm lý, mỉm cười hạnh phúc: “A Man, đời này có thể gặp được ngươi ta rất vui vẻ.”

A Man cũng cười: “Ta A Man đời này có thể có ngươi, có những người thân này cũng rất vui vẻ.”

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào phòng, bao phủ A Man bọn họ trong vàng sáng hạnh phúc, ngoài phòng truyền đến hài tử tiếng cười đùa còn có âm thanh lớn tiếng nói chuyện phiếm của người lớn, những âm thanh này nghe vào trong tai Trình Y giống tiếng trời.

Tuy trong bộ lạc ít người hơn rất nhiều, nhưng là tiếng cười so với trước kia thì nhiều hơn, mỗi khi nhìn thấy các tộc nhân mặt mày hồng hào khuôn mặt tươi cười Trình Y đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Trình Y nhìn về phía ngoài phòng cười thỏa mãn, không chỉ bởi vì có một người chồng tốt, hai đứa con đáng yêu, cũng bởi vì cũng giống như cô các tộc nhân cô xem trọng cũng cười vui. Không có chuyện gì tốt hơn so với những người mình xem trọng đều trôi qua trong vui vẻ, đối với cuộc sống bây giờ cô phi thường hài lòng, cuộc sống hạnh phúc đơn giản như vậy bọn họ sẽ luôn trôi qua, Trình Y tin tưởng vững chắc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Ở Viễn Cổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.